

Bác Sĩ Tâm Lý Tô Duy

Contents

Bác Sĩ Tâm Lý Tô Duy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	55
15. Chương 15	60
16. Chương 16	65
17. Chương 17	70
18. Chương 18	73
19. Chương 19	77
20. Chương 20	80
21. Chương 21	83
22. Chương 22	87
23. Chương 23	91
24. Chương 24	94
25. Chương 25	97
26. Chương 26	101
27. Chương 27	105
28. Chương 28	107
29. Chương 29	110
30. Chương 30	113
31. Chương 31	117
32. Chương 32	120
33. Chương 33	123
34. Chương 34	127
35. Chương 35	131
36. Chương 36	134
37. Chương 37	137
38. Chương 38: Phiên Ngoại 1	142
39. Chương 39: Phiên Ngoại 2	146
40. Chương 40: Phiên Ngoại 3	149
41. Chương 41: Phiên Ngoại 4	153

42. Chương 42: Phiên Ngoại 5	157
43. Chương 43: Phiên Ngoại 6	160
44. Chương 44: Phiên Ngoại 7	163
45. Chương 45: Phiên Ngoại 8	167
46. Chương 46: Phiên Ngoại 9	171

Bác Sĩ Tâm Lý Tô Duy

Giới thiệu

Dịch: QT-sama Edit: Chanh Muối Thể loại: Đam mỹ, phúc hắc băng sơn bác sĩ tâm lý công x bệnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-si-tam-ly-to-duy>

1. Chương 1

Tô Duy là một nhà phân tâm học (phân tích tâm lý học)

Cho nên khi Lâm Duẫn Nhiên hùng hùng hổ hổ chạy vào nhà, nhào đến bên người Tô Duy định tẩy máy chân tay, Đại Hoàng mặc tạp dề bưng cà phê từ phòng bếp đi ra, vừa vặn chứng kiến cảnh này liền tiến một bước dài chen giữa hai người, ánh mắt sắc nhọn lướt qua rồi về nụ cười nịnh nọt : “Tiên sinh, ngài là tâm thần phân liệt hay là rối loạn nhân cách ?”

Lâm Duẫn Nhiên : “.....”

Trên thực tế, bệnh nhân đến khám chủ yếu là những người bị rối loạn cảm xúc đến xin lời khuyên, những bệnh nhân bị rối loạn nhân cách hay tâm thần phân liệt nghiêm trọng thực sự rất ít, mà Đại Hoàng lại là một trong số đó.

Một tuần trước, ở vườn hoa khu phố bên cạnh, Tô Duy tiện tay nhặt Đại Hoàng đem về nhà.

Khi đó Đại Hoàng chẳng rõ đã rời nhà lẫn lộn ngoài đường bao nhiêu ngày, cả người bẩn thỉu, ngũ quan trên mặt đều không nhìn rõ, thế nhưng còn có đôi mắt sáng rực, ánh mắt lấp lánh không bị che lấp. Tô Duy vốn cho rằng cậu là ăn xin lưu lạc đến đây, thế nhưng bên người Đại Hoàng lại không có công cụ ăn xin nào, cũng chẳng bày ra cái dáng muốn xin xỏ, chỉ đơn giản ngồi bên bồn hoa, ánh mắt tò mò nhìn theo một người lại một người đi qua trước mặt cậu.

Tô Duy nhất thời bị ma xui quỷ khiến thế nào, bước đến trước mặt cậu, hơi cúi người xuống. Ánh mắt trời dừng chân nơi gò má anh khiến cho gương mặt vốn lạnh băng nhìn qua hết sức nhu hòa : “Tên ?”

Đại Hoàng ngơ ngác nhìn anh, thật lâu vẫn chưa cất lời. Mãi cho đến khi thấy một con chó vàng vẫy đuôi chạy phía sau Tô Duy, Đại Hoàng mới tỉnh lại, nhỏ giọng nói : “Đại Hoàng...”

Tô Duy khẽ nhấc khóe miệng, lịch sự gật đầu : “Đại Hoàng, chào cậu.” Dứt lời thì từ từ đứng thẳng, xoay người rời đi.

Ngũ quan Tô Duy đều rất đẹp, da rất trắng, lông mi dài mà dày, bên khóe mắt trái có một nốt ruồi nhỏ, cộng thêm khí chất ưu buồn. Chỉ là cũng nhờ nốt ruồi nhỏ kia, tước giảm nơi anh vài phần khí, trái lại khiến anh thoát nhìn có chút quyến rũ — tất nhiên, nó không giống như cái quyến rũ, cái duyên của người con gái, chỉ là làm giảm đi chút nam tính mà thôi.

Đáng lẽ ra, tướng mạo Tô Duy cũng không thuộc dạng kinh diễm mê người, thế nhưng lại rất vừa mắt người khác. Từ lúc Tô Duy bước đến chỗ Đại Hoàng, che đi ánh mắt trời vốn thuộc về cậu, suy nghĩ trong đầu Đại Hoàng giống như một đĩa nhạc bị vấp, ngây ngốc bám theo anh.

Đi được một đoạn đường, Tô Duy phát hiện Đại Hoàng bám theo mình, từ đầu đến cuối đều duy trì khoảng cách không xa cũng chẳng gần, bệnh nghề nghiệp khiến anh xoay người tiến về phía Đại Hoàng, lịch sự mà xa cách mỉm cười : “Cậu cần giúp đỡ sao ?”

Đại Hoàng chăm chú nhìn Tô Duy, nhìn thật lâu mới lại chột bĩnh tỉnh, lúng ta lúng túng nói : “Tôi bị ánh sáng bắn vào mắt..”

Tô Duy buồn cười nhìn cậu, đứng chưa đến 3 giây đã quay người định đi tiếp. Thế nhưng Đại Hoàng đột nhiên nắm vạt áo anh giữ lại, ngượng ngùng cúi đầu, khổ sở nói : “Tiên sinh, tôi không nhớ rõ tôi là ai.”

“Oh ?” Tô Duy xoay người, cả khuôn mặt chìm trong ánh mặt trời, kéo dài thanh âm lo lắng hỏi: “Mất — trí nhớ ?”

Sau đó, Tô Duy giúp Đại Hoàng tắm rửa một chút, ngoài ý muốn phát hiện ra cậu môi hồng răng trắng mắt to lông mày rậm, là một thiếu niên hết sức đẹp trai. Tô Duy dẫn cậu tới bệnh viện làm kiểm tra toàn diện trên dưới trước sau, bác sĩ kết luận — tất cả bình thường.

Anh lại hỏi Đại Hoàng thêm mấy vấn đề, xác định cậu mất trí nhớ là do tâm lý. Vì vậy Tô Duy đưa cậu đến sở cảnh sát làm hồ sơ, cuối cùng dẫn người về nhà.

Đương nhiên, Tô Duy cũng không thích xen vào chuyện người khác, anh tất nhiên cũng chẳng có lòng hảo tâm nào, anh làm như vậy là vì tư tâm.

Rất lâu sau này, Đại Hoàng hỏi lại chuyện cũ, hỏi rằng liệu có phải là anh nhất kiến chung tình với cậu hay không, Tô Duy bình tĩnh trả lời : “Trước khi gặp em, anh xem sách thấy loại bệnh này. Một bệnh nhân mất trí nhớ đối với bác sĩ tâm lý, so với đem một thi thể vẹn tươi tặng cho mấy sinh viên học y, giá trị hơn nhiều.”

Đại Hoàng nín lặng...

Nhà Tô Duy nằm ở phía tây Thượng Hải, ba phòng hai sảnh ước chừng hơn một trăm mét vuông, chỉ một mình anh ở. Tô gia kinh doanh bất động sản lớn, Tô Duy là con thứ hai trong gia đình, theo lý thì gọi là Tô Nhị thiếu gia. Thế nhưng Tô Duy ngoại trừ một chiếc xe và một căn nhà, cũng không muốn lấy thêm của cải từ Tô gia.

Tô Duy ngồi trên ghế sa lon, mặt không đổi sắc đánh giá Đại Hoàng: “Cậu còn nhớ mình bao nhiêu tuổi không ?”

Đại Hoàng không chút do dự đáp : “Mười tám.” Nói xong thì lại ngẩn người

Tô Duy nhìn cậu một chút : “Cậu còn nhớ cái gì nữa ?”

Đại Hoàng quay đầu nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, vẻ mặt đau khổ nói : “Không biết, nếu không anh hỏi tôi, tôi nhớ thì trả lời anh.”

Tô Duy hỏi một vài vấn đề cơ bản, nhận thấy chỉ số thông minh và phương diện kiến thức của Đại Hoàng đều bình thường, chỉ có những vấn đề liên quan đến thân phận cậu thì bị mất trí nhớ.

Tô Duy thu thập một phòng khách cho Đại Hoàng ở, quyết định chậm rãi nghiên cứu con chuột trắng nhỏ này.

Để lý giải bệnh tình của Đại Hoàng, Tô Duy ngoại trừ quan sát nhất cử nhất động trong sinh hoạt hàng ngày của cậu ra, mỗi ngày còn dành chút thời gian cùng cậu nói chuyện, nỗ lực khai thác đoạn ký ức chính cậu tự mình phong tỏa — ký ức sẽ bị mất đi nếu không có tác động từ bên ngoài, giống như một cơ chế

phòng ngự của tâm lý. Tô Duy gần như chắc chắn khẳng định, Đại Hoàng phải trải qua một khoảng thời gian không thể chấp nhận những việc đã xảy ra nên mới tự phong tỏa ký ức của mình. Loại phong tỏa này, có thể là tạm thời, mà cũng có thể sẽ chẳng bao giờ khôi phục được.

Thế nhưng qua một vài ngày, Tô Duy phát hiện ra mình đã rước phiền toái lớn về nhà. Anh nhận ra mình không chỉ là một người quan sát, đồng thời còn là một người bị quan sát ——

“... Cậu nhìn cái gì ?” Tô Duy không nhìn được nữa gác đĩa lại, “Trên mặt tôi có hạt cơm sao ?”

Đại Hoàng lộ ra vẻ mặt hoa si, tươi cười nói: “Bác sĩ, anh thật là đẹp trai !”

Tô Duy trầm mặc vài giây, một lần nữa cầm bát đĩa lên.

“...Cậu lại nhìn cái gì ?” Anh ngồi trước bàn đọc sách, Đại Hoàng dời cái ghế nhỏ ngồi cách đó không xa, ánh mắt như muốn đốt cháy người trước mặt.

Đại Hoàng liếm liếm môi : “Bác sĩ, lông mi của anh thật dài a !”

Tô Duy trầm mặc mấy giây, một lần nữa cầm bát lên.

“...” Anh tắm rửa xong quàng một chiếc khăn tắm đi ra, cảm nhận được ánh mắt sáng rực của Đại Hoàng ở chỗ phòng khách, không nói một lời xoay người trở về phòng tắm. Đóng cửa, chốt lại.

Mấy phút sau, Tô Duy quần áo chỉnh tề một lần nữa đi ra : “Nếu như cậu đã sẵn sàng, giờ có rảnh hay không nói chuyện với tôi ?”

Đại Hoàng gật đầu liên tục, nhu thuận đi tới bên sofa ngồi xuống.

Tô Duy xoay bút trên tay : “Tối qua ngủ có ngon không ?”

Đại Hoàng cúi đầu, có chút phiền não ngập ngừng : “Bác sĩ, tối qua em mơ...”

“Oh ?” Tô Duy hứng thú hỏi : “Gặp gì trong giấc mơ ?”

Đại Hoàng lập tức ngẩng lên nhìn Tô Duy, lại cúi xuống lần nữa. “Bác sĩ, anh, anh biết là em thích anh. Em nói anh không được tức giận...”

Tô Duy nắm bút, trầm mặc hai giây, mặt không đổi sắc hỏi lại: “Mơ cái gì ?”

Đại Hoàng gương mặt ửng hồng : “Khụ....Em mơ mình cởi quần áo bác sĩ...”

Lúc này Tô Duy không trầm mặc nữa : “Cởi thế nào ?”

Đại Hoàng ngẩn người, ngây ngốc nói : “Em mơ em cởi khuy áo bác sĩ, rất lâu...” Dừng lại một chút, tỏ vẻ đáng tiếc nói : “Nhưng mà em không cởi ra được..”

Tô Duy nói : “Khuy áo đại diện cho khép kín, cái này nói rằng, cậu muốn đến gần tôi, muốn hiểu tôi mà không được thôi. Không phải suy nghĩ nhiều. Rồi, cậu còn mơ thấy gì nữa không ?”

Đại Hoàng : “...”

Mấy phút sau, Đại Hoàng uể oải hỏi: “Bác sĩ, anh luôn luôn hỏi em. Có thể cùng em tâm sự về anh không ?”

Tô Duy nhún vai : “Đương nhiên có thể.”

Đại Hoàng tỉnh táo tinh thần, cười híp cả mắt : “Bác sĩ, tại sao anh lại làm bác sĩ tâm lý ?”

Tô Duy nheo mắt lại, tựa hồ như đang nhớ lại chuyện xa xưa, một lát sau nở nụ cười buồn bã—— đương nhiên, biểu tình kia cũng chỉ là thoáng qua rồi biến mất : “Tôi ngày trước từng trầm cảm, sau này khỏi rồi lại hứng thú với tâm lý học, vì vậy đi Mỹ nghiên cứu về phân tâm học.

Đại Hoàng hỏi : “Thú vị sao ?”

Tô Duy nói: “Nếu cậu có hứng thú, chỗ này tôi có rất nhiều sách, rảnh rồi có thể đọc qua.”

Đại Hoàng bày ra khuôn mặt tươi cười bước tới, đặt cầm lên đầu gối Tô Duy: “Bác sĩ, anh dạy em đi !”

Tô Duy nhúm mày: “Đứng lên. Thật sự coi mình là con chó sao ?”

Đáp lại lời anh, chỉ có tiếng cười khúc khích của cậu.

Trên thực tế, Đại Hoàng cũng không ngốc mà ngược lại, cậu vô cùng thông minh.

Kể từ ngày hôm đấy, cậu thực sự bắt đầu tự học tâm lý học, chỉ mất hai ngày xem xong “Giới thiệu về phân tâm học” của Sigmund Freud, rồi sau đó bắt đầu đọc những quyển sách khác của ông.

“Giới thiệu về phân tâm học” là một cuốn sách có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn, nếu không có người chỉ điểm, người bình thường rất khó để có thể hiểu những nội dung trong này.

Tô Duy hỏi Đại Hoàng có đọc được không, Đại Hoàng say sưa đọc, còn chẳng dời sách mà trả lời : “Hiểu được cơ bản. Mấy cái này giống như trước kia đã có người dạy em, cảm giác hơi quen thuộc.”

Ngoại trừ đối với tâm lý học có chút thiên phú ra, Đại Hoàng ở phương diện cuộc sống, biểu hiện rất nhiệt tình.

Tô Duy là một người độc lập, thời gian trước kia ở một mình đều tự anh xử lý mọi chuyện. Mà kể từ khi có Đại Hoàng, dọn vệ sinh, giặt quần áo, nấu cơm, cậu đều nhận làm hết. Nấu ăn có lẽ là sở trường của Đại Hoàng, thực đơn mỗi ngày đều rất phong phú, không nhàm chán cũng chẳng bị lặp lại, từ giò heo, gân bò đến cá muối, hải sâm, dường như không có món nào mà cậu không biết làm.

Vì muốn chinh phục một người đàn ông trước tiên phải biết chinh phục dạ dày của anh ta. Tô Duy vẫn luôn xem thường việc Đại Hoàng liên tục muốn lấy lòng anh, thế nhưng mỗi ngày cứ đến giờ cơm, nhìn cậu mặc tạp dề bận rộn, anh lại thấy đặc biệt thuận mắt.

Đại Hoàng không hay ra ngoài, mỗi ngày ngoại trừ tự học tâm lý học và làm việc nhà ra, thời gian khác hầu như dùng để lấy lòng Tô Duy. Lòng yêu thích và sự nhiệt tình của cậu lớn như thế, tất cả đều vượt xa ngoài mọi dự liệu của Tô Duy.

Tô Duy ngoại trừ mỗi ngày theo thông lệ nói chuyện tìm hiểu cậu ra, thời gian còn lại đều tỏ ra rất lãnh đạm, thế nhưng Đại Hoàng một chút cũng không ngại, lại càng được thể lần tới.

Tự nhiên sẽ có lúc như này, Đại Hoàng ôm ngực bị thương nói : “Bác sĩ à, anh chính là không thông cảm cho nỗi đau khổ của một người thâm thương trầm trọng. Nếu như anh cười với em nhiều hơn một chút, so với máy NDS đối với trạch nam mà nói, mị lực càng lớn hơn nhiều !” (NDS : Nintendo DS, một dạng máy chơi game)

Đương nhiên, nếu như lúc này Tô Duy từ ngăn kéo lấy ra một chiếc NDS mới tinh, đảm bảo mắt cậu ta sẽ sáng hơn sao rồi nhào tới cho mà xem.

Hôm nay, giờ Ngọ, Tô Duy ngồi trong thư phòng đọc sách, trên tay Đại Hoàng là đậu đen, đậu tương, đậu nành, đậu đỗ xay ra bốn thành sữa đậu nành bốn mùa, tay kia cầm một chén canh xương hầm, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt: “Bác sĩ...” (Giờ Ngọ : từ 11h sáng đến 1h chiều)

Tô Duy tiện tay gõ xuống mặt bàn, “Bày đặt cái gì ?”

Đại Hoàng cầm chén canh xương hầm đặt xuống bàn, ngẩng đầu chăm chú nhìn Tô Duy đến xuất thần. Tô Duy lâu ngày quen ánh mắt quấy rầy của cậu, ngược lại bây giờ còn rất bình tĩnh đọc sách.

Đến khi chén canh đã nguội dần, Tô Duy vẫn chẳng động tĩnh gì, Đại Hoàng rốt cuộc cảm thấy bất mãn.

Cậu nỗ lực quấy rầy Tô Duy, muốn anh chú ý đến mình, thế như Tô Duy từ đầu đến cuối đều tỏ ra xa cách. Vì vậy Đại Hoàng mặt dày lấy quyển sách trong tay anh, “Bác sĩ, em giúp anh lật sách.”

Tô Duy bình tĩnh nhìn trang sách trước mắt bay bay : “Đại Hoàng”, Anh gọi cậu, “Nếu như trên tay cậu là một quyển truyện tranh, với tốc độ lật trang sách của cậu, tôi nghĩ có thể xem được hoạt hình.”

Sau cùng, Tô Duy uống hết chén canh xương Đại Hoàng đã đun lại kia. Vị canh rất ngon, thế nhưng khó có thể xuôi đi bất mãn với hành động vừa rồi của cậu. Nhưng mà lúc này, Đại Hoàng hoàn thành nhiệm vụ đã tự giác lăn đi ngủ trưa.

Tô Duy ngoài việc làm bác sĩ tâm lý ra, anh còn đang giảng dạy ở một trường đại học, dạy về phân tâm học.

Chiều hôm đó anh đang muốn đến trường, vừa ra tới cửa đã bị Đại Hoàng kéo vạt áo giữ lại : “Bác sĩ, em nghĩ muốn nghe anh giảng.”

Trước đó, Đại Hoàng rất hiếm khi chủ động muốn ra khỏi nhà, phần lớn thời gian Tô Duy đuổi cậu ra ngoài đi tản bộ cậu đều không nhúc nhích.

Tô Duy nhìn cậu một chút, biểu tình của cậu xem ra rất chân thành. Thiếu niên tầm tuổi này cùng lắm cũng chỉ bị coi là sinh viên trong trường mà thôi.

Anh gật đầu : “Mau thay quần áo.”

Hai người ra ngoài, ngồi trên chiếc camry màu đen của Tô Duy.

Đại Hoàng chính là đang mặc quần áo ở nhà của Tô Duy, T-shirt và quần jean (khi ra ngoài thì Tô Duy có xu hướng mặc áo sơ mi, quần tây), hai người dáng dấp như nhau thành ra rất vừa.

Trên đường Đại Hoàng kéo cổ áo lên, lại nâng cao tay áo ngủ liên tục, rầu rĩ nói : “Tại sao không có mùi của bác sĩ trên người ?”

Tô Duy bắt đắc dĩ : “Tôi tắm.”

“A...” Đại Hoàng thất vọng thở dài...

Trong một khoảnh khắc, Tô Duy rất có xung động muốn túm cổ cậu ném ra ngoài cửa sổ.

Lái xe đi vào trường học, Tô Duy thấy Đại Hoàng gãi tóc nhìn ra cửa sổ, anh giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút : “Tôi mười một giờ hết tiết. Nếu cậu muốn thì đi dạo xung quanh, 11 giờ đến tìm tôi.”

Đại Hoàng sững sốt quay đầu : “Đi dạo cái gì ? Em đến là để xem anh dạy học mà ?”

Tô Duy ngẩn người : “Cậu đối với phân tâm học cảm thấy hứng thú không ?”

Đại Hoàng lắc đầu, cười đến lộ hai hàng răng trắng. “Em là cảm thấy hứng thú với bác sĩ. Nếu như bác sĩ đi vệ sinh mà đồng ý cho em xem, em cũng sẽ rất vinh hạnh.

Tô Duy bình tĩnh đạp phanh xe, Đại Hoàng không thắt dây an toàn thuận thể đạp đầu lên cửa.

Tô Duy nói : “Đến rồi, xuống xe.”

Bởi vì tối hôm qua bị Đại Hoàng quấy rầy nên Tô Duy còn chưa soạn bài, lên lớp liền tùy ý tìm một số tài liệu tâm lý học liên quan đến phim điện ảnh và các tác phẩm truyền hình cho sinh viên xem.

Tiết hôm nay chính là xem một kịch của Nhật “Bác sĩ tâm lý”, nói về một người con gái trong sáng nhìn thấy thi thể của kẻ thù, hoài nghi chính vị hôn phu của mình gây nên mà kích động quá mức, dẫn tới tách ra hình thành một nhân cách mới, một lần nữa tiếp tục cuộc sống, quên đi hết tất cả. Bệnh lý này được gọi là “rối loạn đa nhân cách”.

Sau khi hết tiết, Đại Hoàng bám theo Tô Duy ra khỏi lớp học, có chút khổ nào mà hỏi “Thầy giáo, bệnh mất trí nhớ của em với cô gái trong phim kia là giống nhau sao ?” Lúc ở nhà, Đại Hoàng thích gọi Tô Duy là bác sĩ, ra khỏi nhà, ngại hàng xóm đàm tiếu, Tô Duy để Đại Hoàng gọi mình là anh trai, đến trường rồi, Đại Hoàng rất biết nghe lời bắt đầu gọi anh là ‘thầy giáo’.

Tô Duy ngừng bước, giật mình nhìn cậu một chút. Trước đó, Tô Duy cho rằng Đại Hoàng có lẽ là mất trí nhớ do ám ảnh tâm lý, lại không nghĩ đến khả năng là rối loạn đa nhân cách. Nhưng mà trong tâm lý học, có rất nhiều bệnh triệu chứng tương tự nhau, rất khó để chuẩn đoán.

Tô Duy nghiêm túc suy nghĩ một hồi, cũng không có trả lời trọng tâm mà lại đổi hướng cuộc nói chuyện: “Cậu muốn ăn ở căn tin trong trường hay ra ngoài ăn ?”

Đại Hoàng trách : “Căn tin đi. Em muốn biết thầy bình thường hay ăn gì ~”

Dọc đường đi Đại Hoàng quần quýt hỏi vấn đề này, “Thầy, thầy nói em mất trí nhớ, có phải hay không là bị chuyện gì khó có thể tiếp nhận kích động đến ? Có khi nào em gây ra tai nạn xe, vô lương tâm bỏ trốn không ?”

“Không phải là tai nạn xe cộ. Cậu xem người cậu có chỗ nào bị thương không ?” Anh dừng lại liếc nhìn Đại Hoàng, “Thân thể rất khỏe mạnh.”

Ăn xong bữa trưa, Tô Duy buổi chiều không có việc quyết định dắt theo Đại Hoàng đi dạo trong sân trường. Anh mong muốn sinh hoạt vườn trường sẽ gợi lại cảm giác quen thuộc, có thể giúp được một chút cho bệnh của cậu.

Hai người nằm trên bãi cỏ nhân tạo, Tô Duy lười biếng nhắm mắt lại, hưởng thụ ánh mắt trời ban chiều. Đến khi anh mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại của Đại Hoàng, không khỏi có chút giật mình.

Đại Hoàng đỏ mặt rời người đi, “Thầy

”

“Dolores ?” Một giáo viên trẻ đi qua bãi cỏ, thấy hai người Tô Duy và Đại Hoàng, cước bộ từ từ chậm lại.

Đại Hoàng tập trung nhìn kỹ, kia chính là cái người hôm qua vừa đến nhà đã lao tới táy máy chân tay với Tô Duy. Thấy vậy cậu liền làm động tác giống hệt gà mẹ che con dịch đến sát cạnh Tô Duy, ánh mắt tràn đầy địch ý và khiêu khích.

“Yo ~” Lâm Duẫn Nhiên nâng chân mày, toát ra địch ý không kém gì Đại Hoàng.

“Thầy Lâm.” Tô Duy chậm rãi ngồi thẳng dậy, vẻ mặt biếng nhác mà lạnh lùng : “Đang ở Trung Quốc, không cần gọi tên tiếng anh của tôi.”

Lâm Duẫn Nhiên tỏ ra ngượng ngùng, khẽ nhún vai : “Ok. A Duy.”

Lâm Duẫn Nhiên đi rồi, Đại Hoàng không có phờn nắng nữa, quần quýt lấy Tô Duy hỏi : “Thầy, người kia với thầy có quan hệ thế nào ?”

Tô Duy khẽ nhíu mày. “Cậu ấy là bạn học khi ở Mỹ.”

“Chỉ thế thôi ?” Đại Hoàng không buông tha.

“Chỉ thế thôi.”

“Em cảm nhận được sự uy hiếp.” Đại Hoàng đáng thương dựa sát vào người Tô Duy, lúc này nếu như trên đầu cậu có một đôi tai cú, nhất định là đang cụp xuống. “Anh trai, em nghĩ người đó muốn cướp anh khỏi em.”

Tô Duy nhìn cậu một lúc lâu, nhẹ nhàng thở dài : “Cậu bị ảnh hưởng của sự đồng cảm quá nghiêm trọng. Hơn nữa, Đại Hoàng, tôi là đàn ông.”

Đại Hoàng không giải thích được : “Đồng cảm ?”

Sau khi về đến nhà, Tô Duy đưa cho Đại Hoàng một quyển “Phân tích tâm lý bệnh nhân”, trong sách, chương 4 : Nói về ảnh hưởng của sự đồng cảm.

Đại Hoàng sau khi xem xong, không hài lòng xông vào phòng của Tô Duy, kéo tập giáo án đang soạn ra, chăm chú nhìn anh, rất nghiêm túc nói : “Bác sĩ, quên đi, không phải đồng cảm, em đối với anh là nhất – kiến – chung – tình !”

- - -

0

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Khai tân văn rồi ^^

Đồng cảm là ám chỉ bệnh nhân đem tình cảm của bình đặt lên người bác sĩ tâm lý. Đây không phải là những rung động thực sự. Ví dụ như bệnh nhân khao khát quyền lực, trong quá trình trị liệu tâm lý coi bác sĩ như là một biểu tượng của quyền lực, do đó, không nảy sinh những tình cảm, rung động thực sự.

Editor nói ra suy nghĩ của mình : tời ơi dài quá OTL, edit một chương mà dài muốn chết OTL

#.Dành cho bạn nào muốn tìm hiểu :

.Phân tâm học : Phân tâm học (viết tắt của Phân tích tâm lý học, tiếng Tàu: Psychoanalysis) là tập hợp những lý thuyết và phương pháp tâm lý học có mục đích tìm hiểu những mối quan hệ vô thức của con người qua tiến trình liên tưởng. Nó được khởi thảo bởi Sigmund Freud, một bác sĩ người Áo. Phân tâm học chuyên sâu nghiên cứu về con người. Phân tâm học chia bản năng con người ra làm ba phần: cái ấy (E: id;F:Le Ca; G:das Es), cái tôi (E: Ego;F:Le Moi; G:das Ich) và cái siêu tôi (E:Super ego;F: Le Surmoi; G:das Über-Ich). Trong đó nói rõ con người luôn bị chi phối bởi bản năng tính dục và mọi hoạt động của con người đều nhằm thỏa mãn hoặc ức chế nhu cầu đó. Lí thuyết phân tâm đã được nhiều người nghiên cứu tuy nhiên nó vẫn chưa thực sự được nhận thức đầy đủ. Cùng với nhiều công trình nghiên cứu về con người như thuyết tiến hóa và khoa học về nhận thức, đã đóng góp vào việc tìm hiểu sâu hơn về nhận thức về văn hóa và văn minh nhân loại..

.Rối loạn nhân cách : Rối loạn nhân cách (tiếng Anh:Personality disorders) là một tập hợp các trạng thái để biệt định các đối tượng có cách sống, cách cư xử và cách phản ứng hoàn toàn khác biệt với người thường nhưng lại không đủ các triệu chứng của một bệnh lý tâm thần đặc trưng. Khái niệm về rối loạn nhân cách là một khái niệm tiến triển và thay đổi theo sự phát triển của ngành tâm thần. J.Reich cũng như Kaplan đều đưa ra các con số là từ 6 tới 11,1% dân số có vấn đề về rối loạn nhân cách .

nguồn : wiki

2. Chương 2

Hai ngày sau, sáng sớm thứ bảy, chuông nhà Tô Duy kêu ầm ĩ.

Tô Duy khoác tạm một chiếc áo, gấp dài đi tới cửa, từ mắt mèo trông thấy một người đàn ông có chút quen mắt. Người kia nghe thấy tiếng bước chân của anh, từ túi áo lấy ra chiếc thẻ cảnh sát, giơ đến chỗ mắt mèo.

Tô Duy ngăn người mở cửa ra.

Đứng ngoài cửa là một cảnh sát mặc thường phục trông khá tuấn tú, lông mày rậm, mắt sâu, mũi cao, nhưng lại không toát lên vẻ anh tuấn, oai hùng của một cảnh sát, trái lại còn có chút lưu manh. Người đàn ông mặc chiếc áo bành tô màu đen, khoe miệng kéo dài vẽ ra nụ cười siêu vẹo có chút ghê người. Nếu không phải trên tay anh ta đang cầm chiếc thẻ cảnh sát, với vẻ ngoài thế này, trông giống xã hội đen nhiều hơn.

Người đàn ông tiến vào nhà, chẳng nói chẳng rằng dang tay tặng Tô Duy một cái ôm thật chặt : “Ha ha, Tô Duy, không ngờ thật sự lại là em “~

Tô Duy nhớ ra tên của người này, mặt không đổi sắc tránh ra khỏi lồng ngực trước mắt, “Dương Thiếu Quân.”

Mắt mũi vẫn còn mơ màng, Đại Hoàng cả người trần truồng từ khách phòng đi ra, vừa hay thấy một màn này, giật mình buông tay, gối ôm rơi bịch xuống đất.

Tô Duy nhú mày : “Đại Hoàng, tôi đã nói khi ngủ không nên khỏa thân. Quay về mặc quần áo rồi ra sau.”

Đại Hoàng đỏ mặt nhặt gối ôm lên che đi bộ phận quan trọng, nhỏ giọng kháng cự : “Quần lót gây trở ngại quá trình dậy thì của thanh niên. Khi ngủ em cũng có đắp chăn.”

Khi Đại Hoàng mặc xong quần áo lại một lần nữa đi ra, cậu nghe thấy Tô Duy và vị cảnh sát mặc thường phục kia đang nói chuyện liên quan đến mình.

“Đại Hoàng.” Tô Duy từ ghế sofa đứng lên, bình tĩnh nhìn cậu : “Cảnh sát tìm thấy thân phận thật của cậu.”

Đại Hoàng giật mình, không tỏ ra hưng phấn cũng chẳng tỏ vẻ sợ hãi, chỉ hững hờ “Ồ” một tiếng.

Dương Quân nhắc khéo miệng, ánh mắt sắc bén nhìn Đại Hoàng, “Cậu thực sự quên hết mọi chuyện ?”

Đại Hoàng lúng túng, bị anh ta nhìn cả người đều không được tự nhiên, “Đúng vậy.”

Dương Quân quơ quơ tập tài liệu trong tay, “Có thể nói cho tôi biết vì sao trông cậu có vẻ không quan tâm đến thân phận thật sự của mình không ?”

Đại Hoàng hơi nhú mồm, “Không phải. Tôi rất tò mò.”

Tô Duy vẫn luôn lặng lẽ quan sát biểu tình của Đại Hoàng, cố gắng nhìn ra cái gì đó. Anh bắt được trên mặt Đại Hoàng hiện lên một chút đấu tranh, có lẽ là do vô ý thức thể hiện ra, nhưng vẻ mặt này rất nhanh đã bị thay thế.

Dương Thiếu Quân từ trong túi lấy ra một bao thuốc lá, vừa mới ngậm điều thuốc, Tô Duy ngay lập tức rút điều thuốc trên miệng anh ta ra bỏ xuống bàn : “Xin lỗi, tôi không thích mùi thuốc lá.”

Dương Thiếu Quân cau mày một chút, rồi cười ha ha đứng lên : “Em thật nhẫn tâm.”

Tô Duy hờ hững, “Để anh thất vọng rồi.”

Dương Thiếu Quân nhún vai, ánh mắt sắc bén một lần nữa lại đặt trên người Đại Hoàng, cố gắng nhìn ra chút biến đổi trên mặt cậu ta, “Cậu đã mất trí nhớ thì tôi giúp cậu một chút. Cậu tên Lộ Tiêu, năm nay mười tám. Cha cậu tám năm trước đã qua đời, tám năm này cậu ở cùng mẹ kế.” Anh ta dừng lại một chút, mắt híp lại, “Mẹ kế của cậu mười ngày trước đã qua đời, cũng từ lúc đấy trở đi, cậu mất tích.”

Đại Hoàng lại chau mày, cũng không tỏ ra giật mình.

Tô Duy hỏi : “Mẹ kế cậu ấy sao lại qua đời ?”

Anh ta lại nhún vai : “Kết luận sơ bộ là nhảy lầu tự sát, thế nhưng kết quả giám nghiệm pháp y phát hiện ra rất nhiều tetramethylene disulfone tetramine, chính là thuốc diệt chuột. Mà cậu ta —— Lộ Tiêu sau đó lại mất tích, anh nghĩ anh có lý do để nghi ngờ cậu ấy.”

Tô Duy lạnh lùng nói : “Nếu vẫn chưa có kết luận chính thức, xin lỗi, anh không nên xét hỏi bệnh nhân của tôi —— Ít nhất bây giờ cậu ta vẫn chưa nhớ ra được cái gì.”

Ngón tay Dương Thiếu Quân tạo thành hình khẩu súng hướng về phía Đại Hoàng, thấy Tô Duy vẫn không nói gì, anh ta cười cười liếm môi : “Được rồi, Tô Duy, em thực sự không cho anh hút thuốc sao, nó giúp anh thư giãn đầu óc.”

Tô Duy vẫn lạnh lùng liếc mắt nhìn, vị cảnh sát lập tức gơ tay đầu hàng.

Hỏi han một lúc suýt chút nữa thành thẩm vấn, Dương Thiếu Quân cuối cùng thôi dồn ép Đại Hoàng, đem một xấp tài liệu đưa cho Tô Duy, “Đây là một vài tài liệu photo liên quan đến cậu ấy, bản sao chứng minh nhân dân và thẻ sinh viên, vv.. Chiều nay hai người còn phải đến sở cảnh sát thêm một lần nữa, nếu cởi bỏ được nghi ngờ, anh sẽ đưa bản gốc cho em.”

Tô Duy gật đầu, “Buổi chiều tôi sẽ đến.”

Vị cảnh sát cười đến dê tiện, kéo lấy cánh tay của anh, “Em tiễn anh đi.”

Tô Duy tiện tay cầm chiếc áo gió, quay đầu dặn dò Đại Hoàng : “Cậu nấu bữa sáng đi, tôi sẽ quay lại luôn.”

Đại Hoàng có chút uể oải nhưng không tức giận, cũng chẳng phản đối gì, ngoan ngoãn gật đầu.

Tô Duy tiễn Dương Thiếu Quân xuống dưới lầu, đi đến nhà để xe.

“Muốn tôi lái xe đi với anh sao ? Hay là đến chỗ nào nói chuyện ?”

Khéo miệng Dương Thiếu Quân khê cong, đột nhiên quay người dùng lực đè Tô Duy lên tường, giữ chặt hai tay anh.

Tô Duy nhúu mày lạnh lùng nói : “Buông ra.”

Chóp mũi hai người kề sát nhau, ánh mắt say đắm chăm chú nhìn đôi môi mỏng đang cách rất gần kia, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hôn xuống.

Tô Duy càng nhúu chặt mày, thanh âm lạnh lẽo tưởng như có thể đem không khí xung quanh kết thành băng, “Thiếu Quân, buông tay.”

Họ Dương kia vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt ngày càng ôn nhu.

Thật lâu sau, Dương Thiếu Quân khẽ cười, giọng cười nhẹ buông thoát như tiếng thở dài ai oán, hơi nóng phả bên mặt Tô Duy. Anh ta rút cuộc cũng buông tay ra.

Tô Duy chán ghét xoa xoa cổ tay, “Anh còn lời gì muốn nói không ?”

Dương Thiếu Quân tựa người lên mặt tường lạnh băng, khoe miệng run run lấy ra điều thuốc thuần thực châm lửa. Lần này Tô Duy không còn ngăn cản.

Dương Thiếu Quân thở một làn khói dài, vẻ sắc bén trên người như biến mất, chỉ lưu lại chút cô đơn: “A Duy, anh làm việc ở sở cảnh sát cũng không tệ lắm. Ít nhất —— như ngày hôm nay, anh vốn có thể tùy tiện phái một người khác đi, không thì cũng có thể điện thoại gọi hai người đến phối hợp điều tra. Chỉ là, anh thấy hồ sơ ký tên em nên mới đích thân đến, cũng có thể nói, anh giành làm phần việc này.”

Tô Duy chẳng hề kinh ngạc, “Ồ, thật không.”

Dương Thiếu Quân nhấc mí mắt lên, ánh mắt sáng rực dõi theo người trước mặt, “Em không hỏi anh vì sao ?”

Tô Duy nói, “Có cần phải hỏi sao ?”

Thiếu Quân cười khổ, sau đó lại nâng cao giọng lắc đầu cười. “Em rất thông minh, lúc nào cũng vậy, so với trước đây không hề thay đổi. Thật khiến cho người ta đau đầu.”

Tô Duy nhìn thấy biểu tình thay đổi rất nhanh của anh ta nhưng cũng chẳng quan tâm.

Dương Thiếu Quân hút hai hơi thuốc, thở thật dài, “Ha ha, anh bây giờ là đội trưởng đội cảnh sát, em không chúc mừng anh sao ?”

Tô Duy hơi mím môi, “Thật không ngờ tới. Anh còn rất trẻ.”

Dương Thiếu Quân lắc người một chút rồi đứng lên, mạnh mẽ bắt lấy cánh tay anh, đặt lên bụng của mình : “Anh rất ra sức. Ở đây, từng có một viên đạn.” Sau đó lại kéo tay Tô Duy đến lồng ngực của mình, “Nơi này bị đâm rất sâu, khâu hơn mười mũi.”

Tô Duy khẽ nhúu mày, muốn rút cánh tay mình ra, nhưng anh ta lại càng nắm chặt. “Anh chưa lập gia đình.”

Thiếu Quân cuối cùng cũng buông tay anh, chỉ xuống bụng dưới của mình. “Nơi này của anh cũng giống em, chỉ lên với đàn ông. Đó là lý do, anh trai em oán trách anh....”

Tô Duy lập tức giương mắt nhìn anh ta, trên mặt rốt cuộc toát lên vẻ kinh ngạc.

Dương Thiếu Quân dập thuốc trong tay, hít thật sâu, biểu tình cuối cùng có chút đứng đắn : “Được rồi. Nói vấn đề chính. Chuyện Lộ Tiêu, anh đã sắp xếp cho cậu ta một chỗ ở, cũng đã tìm bác sĩ trị liệu cho cậu ấy, em không cần bận tâm nữa.”

Tô Duy lập tức hỏi, “Anh muốn dẫn cậu ấy về sở cảnh sát sao ?”

Dương Thiếu Quân tiếc rẻ nhún vai, “Tiếc là, bây giờ vẫn chưa được. Vẫn còn phải điều tra thu thập chứng cứ, thủ tục loại bỏ nghi phạm rất rắc rối..”

Tô Duy cắt lời, “Vậy không cần. Tôi không ngại phiền phức.” Dừng một chút lại nói tiếp, “Tôi với bệnh lý này quả thực có chút hứng thú.”

Thiếu Quân lắc đầu cười, " A Duy, anh không nghĩ em sẽ làm một bác sĩ tâm lý. Thế nhưng.." Anh ta chăm chú nhìn Tô Duy, "Em không thích hợp với nghề này. Những người giống như em.."

Tô Duy cau mày, cũng không phản bác lời chỉ trích của anh ta..

Dương Thiếu Quân thở dài, "Được rồi, em thích anh cũng chẳng thể phản đối —— Thực tế anh cũng rất cao hứng, như vậy thì anh sẽ có nhiều cơ hội để gặp em. Ban đầu anh chỉ đơn giản nhận cơ hội để gặp em thôi, cũng không nghĩ gì khác. Chỉ là thấy em rồi trái tim anh lại loạn nhịp, tuy rằng đó cũng không phải chủ ý của anh."

Tô Duy không nói gì.

Dương Thiếu Quân lại nở nụ cười dễ tính. "Cậu trai thích ngủ trần truồng kia không phải khẩu vị của em phải không ? Không phải, em không thích ngọt, mà ham mặn phải không ?"

Tô Duy lạnh lùng đáp, "Vấn đề này không liên quan đến anh."

Dương Thiếu Quân lắc đầu cười cười, đột nhiên giơ cánh tay, bàn tay thô ráp ôn nhu sờ sờ bên mặt Tô Duy sau đó rất nhanh thu tay lại rút vào túi quần, xoay người bước đi, chỉ lưu lại một bóng lưng tiêu sái, "Không cần tiễn, anh có xe."

Tô Duy về nhà, nhìn thấy Đại Hoàng đứng ở phòng bếp, ngẩn người nhìn nồi bột sắn dây.

Sắn dây đã đặc lại thành hồ, thế nhưng Đại Hoàng vẫn chưa phát hiện ra, bàn tay cầm thìa không hề nhúc nhích.

Tô Duy tiến vài bước, nhẹ giọng gọi "Đại Hoàng.."

Đại Hoàng bừng tỉnh lại, nhanh chóng tắt bếp, luống cuống chân tay thu dọn đồ vật.

"Đại Hoàng, cậu không cần phải nhớ vội.."

Đại Hoàng cầm khăn lau lau tay, quay đầu lại ai oán, "Bác sĩ, vị cảnh sát kia vừa nãy ôm anh.. Anh ta.. hình như cảm thấy hứng thú với anh.."

Tô Duy trầm mặc một lúc lâu : "Cậu nãy giờ nghĩ mấy cái này sao ?"

Đại Hoàng u oán gật đầu.

"Không làm phiền." Tô Duy xoay người rời đi.

Đại Hoàng đuổi theo, trên mặt viết đầy mong đợi, "Bác sĩ, anh có hay không dù chỉ một chút... Chỉ một chút.. thích em ?"

Tô Duy hờ hững nhìn cậu, "Tôi không thích trẻ con."

Đại Hoàng mặt mũi sáng bừng, "Chúng ta cũng không cần trẻ con, mà em với anh cũng chẳng thể sinh con được."

Tô Duy "..."

Buổi chiều Tô Duy cùng Đại Hoàng đi tới sở cảnh sát, trải qua một loạt thẩm vấn với chứng minh rườm rà, mấy giờ sau mới có thể đi ra.

Ngồi trong xe, Đại Hoàng thoi thóp thở, cả người mất đi vài tầng sức sống, "Bác sĩ.. em rất sợ."

Tô Duy đưa tay lên vuốt vuốt tóc cậu, "Nói tôi biết cảm nhận của cậu lúc này."

Đại Hoàng tựa vào vai anh, yếu ớt nói "Không biết... Em chỉ cảm thấy sợ, rất khó để hình dung loại cảm giác này.. Bác sĩ, họ cho em xem ảnh cha và mẹ kế, nhưng em không có cảm giác gì. Em không nhớ gì cả, thậm chí còn chẳng nhận ra hai người họ."

Tô Duy hỏi, "Cậu thấy tương mạo cha mẹ cậu thế nào ? Nếu không có cảm nhận chủ quan, thì nói lên cảm nhận khách quan cũng được."

Đại Hoàng suy nghĩ một chút, “Ba em nhìn qua, giống như một người rất ôn nhu.. Còn mẹ kế, nhìn rất đáng sợ.”

Tô Duy nắm bờ vai cậu, ôn nhu vuốt vuốt tóc, trấn an tinh thần cậu.

Đại Hoàng đáng thương nói tiếp : “Bác sĩ, cảnh sát bọn họ... thực sự nghĩ em là kẻ giết người. Tuy rằng em không thể nhớ lại chuyện lúc trước, nhưng em không phải là kẻ giết người, phải không ? Tại sao lúc này em lại mất trí nhớ cơ chứ ?”

Tô Duy lắc đầu : “Cảnh sát là như thế. Nếu như việc nhớ lại khiến cậu cảm thấy khó chịu, cậu không cần cố gắng nhớ. Thả lỏng người, không cần phải sợ.”

Trên đường trở về đi ngang qua chợ hoa, Đại Hoàng đột nhiên nghĩ ra ý tưởng muốn trồng cây. Vì vậy hai người họ xuống xe.

Sau cùng, Đại Hoàng chọn một chậu cây bạch kiếm vân. Bạch kiếm vân là một loại cây hoa cúc có màu trắng, thơ Đường có câu “Trĩ tử thư truyện bạch cúc khai, tây thành tương trệ vị dung về.”, nói về bạch kiếm vân.

Đại Hoàng cẩn thận ôm chậu hoa cúc trở về nhà, đặt ở trên ban công, không ngừng tưới nước.

Tô Duy khoanh tay đứng một bên nhìn, khẽ lắc đầu cười. “Cậu đã tưới ba chén nước rồi, thêm chén nữa nó chết chìm mất.”

Đại Hoàng rút cuộc ngừng tưới cây, nhẹ nhàng cầm nụ hoa, “Bác sĩ, tuy rằng em không thể sinh con cho anh, nhưng chúng ta có thể cùng nhau chăm sóc nó.”

Tô Duy xoay người trở về phòng, “Tôi không có hứng thú.”

Đến ngày chủ nhật, Tô Duy nhận được lời mời của Dương Thiếu Quân, cẩn thận dặn dò Đại Hoàng ở nhà ăn rồi mới yên tâm đến chỗ hẹn.

Dương Thiếu Quân mời Tô Duy ăn tối, lại đưa anh đi ngắm cảnh đêm, căn bản đều không nhắc đến Đại Hoàng, trái lại ôn chuyện cũ.

Hơn mười giờ tối, Tô Duy không nhận được nữa nói : “Tôi nghĩ anh mời tôi đến thảo luận chuyện Đại Hoàng.”

Dương Thiếu Quân ôm vai anh, thu lại dáng vẻ cột nhả, anh tuần đến mê người : “Không phải, đây là hẹn hò. Mấy năm nay Thượng Hải thay đổi nhiều thật. Em còn nhớ nơi này mười năm trước như nào hay không ? Từ lúc ở Mỹ về, em có đến nơi này không ?”

Tô Duy không hứng thú đẩy tay anh ta ra, “Tôi đã về nước được hai năm.”

“Hai năm...” Dương Thiếu Quân quay đầu đi, ánh mắt có chút nuối tiếc, “Thật tiếc, sao anh không thể thấy em sớm hơn ..”

Tô Duy nhíu mày, “Nếu như không có chuyện gì khác để nói thì tôi về đây. Ngày mai tôi phải đi làm.”

Dương Thiếu Quân như không nghe thấy mấy lời này, tự mình chìm trong dòng hồi tưởng, “Em còn nhớ năm đó chúng ta cùng ngồi nơi này cả đêm không ? Ngày đó...”

Tô Duy ngắt lời nói : “Rất xin lỗi, chuyện trước kia tôi không còn nhớ..”

Dương Quân trầm mặc nhìn anh, qua thật lâu mới khẽ thở dài, “Được rồi, anh đưa em trở về.”

Về đến nhà, Tô Duy thấy không bật đèn, cho rằng Đại Hoàng đã đi ngủ. Thế nhưng khi anh vào phòng cho khách lại không thấy Đại Hoàng đâu. Anh lại tới thư phòng, phát hiện thấy trên bàn mây tựa sách tâm lý học, có nhiều chỗ vẽ vòng tròn, là chữ của Đại Hoàng.

Tô Duy tìm khắp nhà một lần nữa, vẫn không thấy Đại Hoàng đâu.

Anh nằm trên salon phòng khách đợi cả đêm, đến tận sáng hôm sau vẫn chưa thấy Đại Hoàng trở về. Loại chuyện này mười ngày qua chưa từng xảy ra.

—— Đại Hoàng mất tích !

3. Chương 3

Đại Hoàng một đêm không trở về, Tô Duy cả ngày đều không yên lòng, thế nhưng vẫn cố hoàn tất công việc của mình, có rất nhiều việc đang chờ anh giải quyết.

Tiến khách cuối cùng trong ngày, Tô Duy đi tới thư phòng, mệt mỏi xoa huyết thái dương, từ trên giá sách lấy xuống một cuốn sổ ghi chép.

Anh nghĩ các loại chuyện có thể xảy ra với Đại Hoàng, ở trên sổ viết xuống ba chữ ‘kẻ sát nhân’, đằng sau đặt một dấu chấm hỏi lớn. Kế đó, anh tiện tay viết tiếp mấy chữ : Bỏ chạy ? Ngoài ý muốn ? Khỏi phục trí nhớ ?

Trong nhà Tô Duy cũng không lộn xộn hay có dấu vết dị thường gì, có thể xác định Đại Hoàng tự mình bỏ đi. Tô Duy cũng đi ra ngoài thăm hỏi xung quanh, xác định gần đây không có xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn nào.

Đại Hoàng trước khi rời đi có xem mấy sách quyển sách tâm lý của anh, Tô Duy mở cuốn “Tự truyện của Jung” ra, thấy mấy vòng tròn Đại Hoàng gạch dưới câu nói :

” ‘Phụ nữ’ trong lòng tôi đưa tới một loại cảm giác không đáng tin cậy. Mà ‘Cha’, người mang đến sự đáng tin lại – không có quyền.”

Tô Duy đã nhiều lần đọc qua tác phẩm này. Jung là một học giả mắc bệnh tâm thần người Thụy Điển. Cuốn tự truyện này của ông phân tích diễn biến tâm lý của cuộc đời mình. Đại Hoàng khoanh tròn câu nói kia không có nghĩa là nó bất thường hay kích thích suy nghĩ của người khác, giải thích trực quan nhất có thể đưa ra là câu nói này đem sự đồng cảm đến cho Đại Hoàng.

Tô Duy lẩm bẩm một mình, “Chẳng lẽ cậu ta bị cái gì kích thích, nhớ lại những gì từng trải qua ?”

Mười phút sau, Tô Duy thay áo sơ mi chuẩn bị ra khỏi nhà. Anh đi ngang qua cửa sổ sát đất lớn ở trong phòng khách, cảm giác như có người đang đứng ngoài cửa sổ nhìn mình. Tô Duy quay đầu lại, trước mặt cửa sổ đóng chặt, mà nhà anh lại nằm ở trên tầng mười, chắc chắn không có người nào trèo lên đây.

“Ảo giác rồi.” Tô Duy lắc đầu, cầm túi ra khỏi nhà.

Anh lái xe đến chỗ ở cũ của Đại Hoàng, thông qua hàng xóm thu thập một số thông tin về cậu ấy, cũng nhân cơ hội này tìm kiếm tung tích Đại Hoàng.

Đây là một khu dân cư kiểu cũ, nhà đều cũ nát, hành lang lạnh lẽo tối tăm, đèn đều đã hỏng cả, rõ ràng điều kiện nơi này không hề tốt.

Tô Duy nhấn chuông hàng xóm nhà Đại Hoàng, nhưng lại phát hiện ra chuông đã hỏng không phát ra âm thanh nào, chỉ có thể dùng tay rung cửa sắt đã cũ.

“Cậu là cảnh sát ?” Tô Duy nói mục đích mình tới, hàng xóm cũ của Đại Hoàng là một người phụ nữ trung niên, bà phàn nàn nói : “Các cậu mấy ngày hôm nay tới rất nhiều lần.”

Tô Duy lễ phép chào, lấy ra danh thiếp của mình : “Tôi không phải là cảnh sát. Tôi là bác sĩ tâm lý của Đại., Lộ Tiêu.”

Người phụ nữ có lẽ không thích nói chuyện cùng cảnh sát, biết được Tô Duy là bác sĩ tâm lý thái độ trở nên hòa nhã hơn rất nhiều, thế nhưng vẫn không mở cửa sắt cho anh vào : “Cậu muốn hỏi cái gì thì hỏi nhanh lên, tôi còn đang nấu ăn dở.”

Tô Duy mặt không đổi sắc lặng lẽ đánh giá người phụ nữ này, không trực tiếp đi thẳng về vấn đề của Đại Hoàng, “Xin hỏi, sao chuông nhà ta lại bị hỏng ?”

Người phụ nữ trung niên hơi sững sốt một chút, đột nhiên trở nên giận dữ, mặt đỏ tới tai quát : “Đi hỏi cái thằng nhỏ kia ấy ! Tầng này chuông nhà nào mà chẳng hồng”

Tô Duy khẽ nhú mồm, kiên nhẫn hỏi : “Là do Lộ Tiêu làm sao ?”

Người phụ nữ kia cũng biết Tô Duy vô tội bị giận cá chém thớt, lửa giận biến mất : “Cũng không phải, chúng tôi tự tháo. Mẹ kế của Lộ Tiêu,” bà lấy ngón trỏ, hướng bên huyện thái dương xoay tròn, “Đầu óc có chút vấn đề, vừa nghe chuông cửa đã phát điên, đánh người, đập đồ, chửi bới từ sáng đến tối.”

Tô Duy lại hỏi, “Cô có biết vì sao cô ấy lại bị như vậy không ?”

“Ôi !” Người phụ nữ trung niên làm bộ dạng thương xót, cũng không dùng tiếng phổ thông nữa mà đổi thành tiếng Thượng Hải lưu loát, khẽ than : “Cô ta với đứa con đều bị thần kinh cả. Lần đầu tôi thấy cô ta ở hành lang đánh Lộ Tiêu, thằng bé ấy nhìn chúng tôi cười, nói cô ta từng giết người, đúng lúc bên ngoài có người nhấn chuông, cô ta đang lúc kích động thì nghe thấy tiếng chuông cửa.”

Người phụ nữ bắt đầu mở máy than, phàn nàn bao lâu cuối cùng cũng có chỗ để kể, bà mở cửa sắt kéo Tô Duy vào nhà, thao thao bất tuyệt kể về Đại Hoàng cùng mẹ kế của cậu ấy.

Tô Duy hỏi, “Lộ Tiêu bình thường là người như thế nào ?”

Người phụ nữ trung niên thở dài nói, “Kỳ thực thằng bé này cũng khổ, hồi nhỏ mẹ đẻ nó mất, bố nó liền tìm về cho nó người mẹ kế. Không đến hai năm sau bố nó cũng qua đời, mẹ kế thì toàn ngược đãi nó khiến thần kinh nó sau này cũng có vấn đề. Tôi thấy nhiều lần mẹ kế đánh nó lắm, có lần cửa không đóng, cả khu ai cũng thấy. Cô ta lấy chậu rửa mặt đập thằng bé, lấy cái chén ném thằng bé. Thằng nhỏ học đàn guitar, cô ta lấy đàn đập lên đầu nó, đàn guitar cũng bị đập đến hỏng.. Lộ Tiêu bình thường không quan tâm đến người khác, đến bây giờ tôi cũng chưa từng thấy qua bạn của nó, mà nó cũng chẳng bao giờ nói chuyện với chúng tôi cả. Chỉ có khi mẹ kế nó phát điên mới thấy nó cười chạy ra, rất đáng sợ.”

Tô Duy có rất nhiều điều cần suy ngẫm.

Đến khi rời khỏi nhà hàng xóm của Đại Hoàng, Tô Duy lập tức lấy sổ ghi chép ra, lộn xộn viết mấy từ người phụ nữ nói. “Bố mất sớm, mẹ kế ngược đãi. Oán hận ? Phẫn nộ, áp lực, quái gở.”

Anh chú ý tới người phụ nữ trung niên khi nhắc đến Đại Hoàng thì dùng từ “Tiểu xích lão”, lại viết lên : “Quan hệ với mọi người rất nghèo nàn.” (mình không rõ ‘tiểu xích lão’ nghĩa là gì nên để thẳng QT)

Kể đó, Tô Duy đi qua trường phổ thông của Đại Hoàng. Cậu ấy mới mười tám tuổi, vừa kết thúc kì thi tuyển đại học, tuy đỗ nhưng không đi làm thủ tục nhập học, có lẽ là bỏ học. Vì vậy nếu muốn tìm hiểu về Đại Hoàng, chỉ có thể thu thập thông tin từ trường phổ thông.

Giáo viên trong trường cũng không có nhiều nhận xét về Đại Hoàng, đều là “Thiếu niên có vấn đề”, “âm trầm”, “phản nghịch”, còn thường xuyên đi học với rất nhiều vết thương trên người.

Những lời người này nói khác hoàn toàn cảm nhận của Tô Duy khi sống chung cùng Đại Hoàng, không có chút điểm tương đồng gì với một Đại Hoàng lúc nào cũng hồn nhiên, vui vẻ. Tô Duy rút cuộc gạch bỏ khả năng Đại Hoàng giả vờ mất trí nhớ.

Anh cầm sổ ghi chép, viết xuống mấy chữ, rối loạn đa nhân cách, đằng sau là một dấu chấm hỏi.

Trên đường trở về, Tô Duy nhận được điện thoại của Dương Thiếu Quân.

Dương Thiếu Quân hỏi thăm tình hình của Đại Hoàng, Tô Duy quyết định lựa chọn giấu kín.

“Vẫn như trước, không có tiến triển gì.”

Dương Thiếu Quân hẹn anh buổi tối cùng đi ăn, Tô Duy lạnh lùng ném ra mấy chữ “Tôi không biết đội trưởng đội cảnh sát lại rảnh rỗi đến thế” rồi cúp máy.

Đến khi về nhà, anh bất ngờ phát hiện một thiếu niên đang cuộn tròn người ngồi bên cửa, —— chính là Đại Hoàng đã mất tích cả ngày nay !

Đại Hoàng nhìn thấy Tô Duy, cao hứng đi tới nắm áo anh, “Bác sĩ, anh đã về.” Chợt lộ vẻ mặt đau khổ nói, “Bác sĩ, anh có thể cho em một chiếc chìa khóa được không ? Em chờ anh mấy tiếng liền, vừa đói lại vừa lạnh..” Nói xong còn cố sụt sịt mũi.

Tô Duy ánh mắt phức tạp đỡ cậu dậy, “Cậu đi đâu ?”

Đại Hoàng ngẩn người, bắt đầu mê man, “Em đi đâu ? Buổi sáng anh ra khỏi nhà, buổi trưa em ngủ một chút. Sau đó đi ra ngoài dạo một vòng ? Em không rõ, hình như là ngủ trong công viên, sau đó về đây..”

Cậu càng nói càng mờ mịt, “Không phải, em không nhớ em đi lúc nào.. Em một chút ấn tượng cũng không có, lúc em về đây là buổi trưa, thời gian làm sao thế này ?”

Tô Duy thâm thúy nhìn cậu, “Lúc cậu đi là chủ nhật, hôm nay là thứ hai.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, Đại Hoàng như muốn khóc, “Bác sĩ, nhất định có vấn đề rồi, em lại mất trí nhớ nữa.”

Anh túm Đại Hoàng kéo vào phòng tắm, “Tắm, trên người cậu rất bẩn.”

Đại Hoàng sững người nhìn anh, phát hiện ra anh dường như không muốn đi ra ngoài, gò má hiện một tầng ửng hồng, “A~ bác sĩ, lẽ nào anh muốn tắm ...cùng em ?”

Tô Duy lạnh lùng “Cởi quần áo, tôi muốn nhìn cậu tắm.”

Đại Hoàng đỏ mặt chậm rãi cởi quần áo, vừa cởi vừa ngập ngừng nói, “Bác sĩ, có phải, có phải tiến triển.. hơi nhanh rồi không ?”

Tô Duy không nói một lời chờ cậu cởi xong, đột nhiên kéo Đại Hoàng, áp mặt cậu xuống bên bồn rửa mặt.

Nửa người trên của Đại Hoàng tiếp xúc với gạch men lạnh lẽo khẽ run một cái, cái mông bị ép chặt ngượng ngùng giãy dụa, hai chân bèn lên kẹp chặt, ” A a a a ... bác.. bác sĩ...”

Đại Hoàng rất gầy, hai chân thon dài, eo không hề có mỡ. Da của cậu cũng rất trắng, vừa nhìn đã biết không hay tiếp xúc ánh mặt trời, thế nhưng lại khiến những vết thương trên người trở nên vô cùng chói mắt.

Tô Duy nheo mắt nhìn một đường dọc sống lưng cậu, không ngoài dự liệu phát hiện ra rất nhiều vết thương, thậm chí còn có vết bỏng do đầu thuốc lá. Chỗ xương cụt cậu có một vết sẹo vô cùng kỳ quái, giống như đã bị cái gì khắc xuống, lại bị nạo lên.

Tô Duy không kìm lòng lấy tay chạm nhẹ xuống vết sẹo kia, Đại Hoàng đột nhiên mẫn cảm run lên một cái, không biết khí lực từ đâu đẩy mạnh Tô Duy ra, nhanh chóng chui vào góc tường cuộn tròn người.

Tô Duy ngẩng người nhìn cậu.

Một lát sau, Đại Hoàng bình tĩnh lại, giùng giàng bò dậy, biểu tình rầu rĩ, “Bác sĩ, em.. em cũng không biết đây là làm sao, cơ thể em giống như bị khống chế...”

Tô Duy lắc đầu : “Đó là do cậu tự bảo vệ mình theo bản năng trước hành động của tôi thôi. Được rồi, không sao, đi tắm đi.”

Anh rời khỏi phòng tắm đóng cửa lại, đổ đầy một cốc nước lạnh rồi uống —— dục vọng của anh đang ngáng đầu, thế nhưng anh cũng không cảm thấy hổ thẹn áy náy gì. Anh thích đàn ông, chỉ là phản ứng sinh lý bình thường thôi.

Đại Hoàng tắm rửa xong đi ra ngoài, thấy Tô Duy đang ngồi ở phòng khách liền đi tới trước mặt anh ngồi xổm xuống, đáng thương tựa cằm lên đầu gối anh. Cậu dường như rất thích dùng động tác này hướng Tô Duy làm nũng, mặc dù Tô Duy không thích mà nói hành động này của cậu thật giống chó con.

“Bác sĩ,.. em rất sợ.”

Tô Duy thở dài, đưa tay sờ lên mái tóc ướt nhẹ của cậu, “Không cần phải sợ, sẽ ổn thôi. Bây giờ nói cho tôi biết, lúc tỉnh lại cậu ở đâu ?”

Đại Hoàng nói, “Ở chỗ lần trước em gặp bác sĩ trong công viên.”

Tô Duy như nghĩ gì đó, khẽ nhú mày : Địa điểm ấy đối với Đại Hoàng giống như tượng trưng cho một cái gì đó rất ý nghĩa.

Đại Hoàng nói tiếp. “Em vừa tắm vừa cố gắng nhớ lại, giống như đang ở trong mơ. Thế nhưng em lại không rõ mơ thấy cái gì.”

Giấc mơ đối với phân tâm học là một chìa khóa vô cùng quan trọng, Freud cho rằng chỉ với giấc mơ, ta có thể khám phá mọi thứ trong tiềm thức.

Tô Duy cũng không bắt cậu phải nhớ lại, anh xoay người tiến vào thư phòng, lấy một quyển sổ hoàn toàn mới đưa cho cậu. “Từ giờ trở đi, đặt quyển sổ này ở đầu giường cậu. Mỗi sáng tỉnh lại, việc đầu tiên làm là đem những gì đã xảy ra trong giấc mơ, viết chúng ra.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Khụ, Tô Duy là công, phúc hắc bằng sơn nhuộm công

4. Chương 4

Qua hai ngày, Dương Thiếu Quân lại hẹn Tô Duy ra ngoài, nói là vụ án của Đại Hoàng có tiến triển mới.

Tô Duy đến phòng trà nơi hẹn gặp, Dương Thiếu Quân vừa mới thấy anh liền nâng môi nở nụ cười rất nhẹ, “A Duy, anh rất thích nhìn em mặt sơ mi trắng.”

Tô Duy duy trì nét mặt lạnh băng hỏi : “Vụ án có tiến triển gì ?”

Dương Thiếu Quân nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “Một chút nữa sẽ có người tới,” anh dừng một chút. “Là bác sĩ tâm lý của Lư Tương, cùng nghề với em. Nói không chừng, có khi em biết anh ta.” Lư Tương là tên mẹ kế của Đại Hoàng.

“Ồ ?” Tô Duy thờ ơ, “Bác sĩ tâm lý của Lư Tương ? Bà ấy mắc chứng bệnh tâm lý gì sao ?”

“Đúng vậy, là nhân cách phân liệt hay tâm thần phân liệt gì đấy ? Chắc là em biết, anh cũng không hiểu rõ lắm. Lát nữa anh ta sẽ giúp em cởi bỏ nghi ngờ với cậu nhóc kia.”

Tô Duy cuối cùng cũng có một chút hứng thú.

“Người bác sĩ tâm lý này nói Lư Tương có khuynh hướng tự sát, thế nhưng anh vẫn hoài nghi, rằng cậu bạn nhỏ của em hạ độc mẹ kế mình.”

“Nếu anh không có bằng chứng nào thì không được tự tiện tạo áp lực đối với bệnh nhân của tôi, điều này sẽ gây ảnh hưởng lớn đến tâm lý của cậu ấy. Lại nói, Lư Tương bà ta có khuynh hướng tự sát, uống thuốc tự tử cũng chẳng có gì là không hợp lý.”

“Một người nhảy lầu vì sao còn phải uống thuốc ?” Dương Thiếu Quân nhếch miệng cười khinh, khẩu khí như thể muốn gây sự, “Căn cứ lời nhân viên của tiệm thuốc, loại thuốc này là Lệ Tiêu mua.”

“Thật buồn cười. Mua thuốc cũng đâu có nghĩa là muốn giết người, và vì sao không thể uống thuốc tự tử trước khi nhảy lầu ?” Tô Duy đột nhiên kích động. Nhớ tới thiếu niên thích dựa vào đầu gối anh nũng nịu, không tự chủ mà sinh ra loại tâm tình chán ghét đối với Dương Thiếu Quân.

“Vậy em giải thích tại sao cậu ta lại ở đúng thời điểm này bị mất trí nhớ ? Anh nghĩ lời giải thích hợp lý nhất là cậu ta sau khi phạm tội kích thích quá độ.”

”Ồ ..” Tô Duy đưa tay lên trán, vẻ cười châm chọc, “Cảnh sát các anh là dựa vào tranh luận để phá án sao ?”

Dương Thiếu Quân nhún vai, “Bảo bối, thứ lỗi anh đã mang tình cảm riêng tư vào, anh chính là không thích cậu bạn nhỏ của em. Cậu ta khiến anh cảm thấy ghen tị.”

Chỉ ít phút sau, một người đàn ông mặc quần áo chỉnh tề bước vào.

Tô Duy thờ ơ hướng người đàn ông nhìn, đột nhiên thay đổi sắc mặt, từ trên ghế đứng lên : “Bác sĩ Bách.”

Dương Thiệu Quân khoác cánh tay lên vai anh, nở nụ cười thích thú : “Bảo bối, anh đã nói em có thể quen người này mà.”

Tô Duy đưa mắt về phía Dương Thiệu Quân, ánh mắt có chút tức giận.

Bác sĩ họ Bách kia híp mắt suy nghĩ một hồi, “Tôi còn nhớ cậu, cậu tên là..”

“Tô Duy.” Tô Duy đối với người nọ biểu hiện tôn kính mà khiêm nhường.

“Không sai.”

Người này tên là Bách Bình Nam, chính là bác sĩ trị chứng trầm cảm của Tô Duy năm đó.

“Lư Tương mắc chứng tâm thần phân liệt, cô ta còn có khuynh hướng tự sát trầm trọng.” Bách Bình Nam từ túi xách lấy ra hai phần văn kiện, tách ra đưa cho Tô Duy và Dương Thiệu Quân : “Đây báo cáo chuẩn đoán bệnh của cô ấy.”

“Trước khi xảy ra sự việc một ngày, tôi và cô ấy có nói chuyện với nhau. Cô ấy nói cảm thấy áy náy với Lộ Tiêu, còn nói “muốn làm lại một lần nữa”. Thật xin lỗi, đã không thể ngăn chặn bi kịch này.”

“Đây không phải lỗi của anh.” Tô Duy nói.

Dương Thiệu Quân còn muốn gây sự, “Anh là bác sĩ tâm lý, một bệnh nhân cũng không chữa nổi, làm việc đến lâu như vậy, chưa có ai gửi đơn hay thư đe dọa đến cho anh sao ?”

Tô Duy hung tợn trừng mắt nhìn Dương Quân, anh ta cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế trừng mắt với người ngồi đối diện. Bách Bình Nam cúi mắt cười khổ, “Thành thật xin lỗi.”

Trước khi về, Dương Thiệu Quân nói, “Hai người trao đổi phương tiện liên lạc với nhau đi, phòng sau này có phiền toái gì.”

Lúc hai người họ đang lưu số điện thoại của nhau, Dương Thiệu Quân nói có việc cần làm rồi thanh toán tiền đi trước.

“Thật không ngờ cậu trở thành bác sĩ tâm lý.” Dương Thiệu Quân đi rồi, Bách Bình Nam nói vậy : “Năm ấy cậu xuất ngoại, sau đó có khỏe không ?”

“Ban đầu cũng không tệ lắm.” Tô Duy chợt phiền lòng, “Sau đó, ... ít ra tôi cũng không còn có ý muốn tự tử nữa.”

Bách Bình Nam khẽ nhún mày : “Xem ra tôi cũng không chữa tốt cho bệnh của cậu. Tô Duy, mạo muội nói một câu này, có lẽ, cậu không thích hợp với nghề bác sĩ tâm lý.”

Tô Duy bình tĩnh nhìn anh, cũng không phản đối. “Có lẽ vậy. Bác sĩ Bách, anh cũng biết Lộ Tiêu sao ?”

Bách Bình Nam lắc đầu : “Có nghe mẹ kể cậu ta nhắc đến, nhưng tôi chưa từng gặp mặt. Tô Duy, nếu có thời gian, tôi hy vọng có thể cùng cậu nói chuyện một chút.”

Tô Duy cảm thấy hơi kì quái nhưng vẫn đáp ứng.

Ra khỏi phòng trà, Tô Duy mới bước được vài bước, thấy trước mặt một người đàn ông ngồi trên mô-tô, nở nụ cười tử tế hướng anh nhún còi xe. “Lên đây, anh đưa em đi hóng gió.”

Tô Duy thấy anh ta cũng không ngạc nhiên, lạnh lùng nói : “Tôi lái xe đến.”

Dương Thiệu Quân không nói gì mà đi tới kéo tay cậu lên xe : “Anh sẽ đưa em trở lại.”

Hai người đi tới vùng ngoại thành, dừng lại bên một cánh đồng lúa.

Dương Thiệu Quân cởi mũ bảo hiểm xuống, dang rộng hai tay đón gió mát : “Nhớ trước đây anh hay dẫn em đến nơi này không ? Khi ấy anh nói, sau này nếu có tiền sẽ mua lại mảnh đất này, trồng bạt ngàn hoa hồng tặng cho em.”

Tô Duy cảm thấy bất đắc dĩ, “Thiệu Quân...kể từ khi gặp lại, anh cho tôi một loại cảm giác, rằng anh vẫn còn sống trong quá khứ.”

Dương Thiệu Quân quay đầu nhìn anh, ánh mắt sáng rực, “A Duy, sống trong quá khứ không phải là anh, mà là em!”

Tô Duy ngẩn người.

“Trái tim em vẫn chưa khỏi sao ? Từ ánh mắt em, anh vẫn có thể thấy tên của hắn.”

“Hả ?” Tô Duy đang buồn bực lại chợt bừng tỉnh : “Anh nói với bác sĩ Bách anh ta chưa chữa trị tốt cho tôi, thế nên anh ta mới nói như vậy. Tôi không biết anh từ đâu đưa ra kết luận như này. Nhưng bây giờ tôi muốn đi về.”

Dương Quân từ phía sau kéo tay anh : “Tô Duy...”

Tô Duy đau đầu ấn huyết thái dương : “Tôi không hiểu tột cùng anh muốn làm gì ? Thế nhưng tôi đã không còn quan tâm đến quá khứ.”

Dương Thiệu Quân quay người anh lại, “Bảo bối, anh đang theo đuổi em.”

Tô Duy cố gắng nhìn ra trên mặt anh ta vài phần hài hước, thế nhưng người đàn ông luôn luôn cợt nhả kia bây giờ lại nhìn anh chăm chú.

Tô Duy nói : “Tôi không biết mục đích của anh là gì, nhưng phiền anh đừng đùa giỡn như vậy nữa.”

“Anh nghiêm túc.”

“Mười năm trước anh cũng nói như vậy.”

“Hắc, bảo bối, mười năm trước anh còn chưa hiểu rõ trái tim mình. Hơn nữa, em cũng không cho anh thấy mình có cơ hội.”

Tô Duy cười lạnh bước đến xe máy của Dương Thiệu Quân : “Vậy anh theo đuổi đi, đuổi kịp thì tôi sẽ cân nhắc một chút. Tiện thể nhắc anh, tôi chỉ làm top.”

Không đợi anh ta phục hồi tinh thần, Tô Duy chợt vặn tay lái, xe máy nghênh ngang đi lưu lại một dòng khói trắng. Lưu lại Dương Thiệu Quân cả người chết lặng đứng bên cánh đồng hẻo lánh.

Tô Duy về đến nhà, phát hiện Đại Hoàng đang ngồi ngẩn người trong phòng khách. Thấy anh trở về, Đại Hoàng cao hứng chạy lên đưa dép trong nhà cho anh : “Bác sĩ, anh lại đi gặp cái người cảnh sát xấu xa kia sao ?”

Tô Duy không khỏi cong khóe miệng : “Ừ.”

Đại Hoàng rầu rĩ : “Bác sĩ, anh thực sự không biết giữ vợ. Em ở nhà nấu canh nóng hổi chờ anh, anh lại ở bên ngoài liếc mắt đưa tình với người khác.”

Tô Duy cũng không phản đối. Anh đột nhiên có ý tưởng để trị liệu cho Đại Hoàng.

“Canh gì vậy ?”

Đại Hoàng chạy vào phòng bếp lấy cho anh một bát, “Canh cá a”

Tô Duy ngồi xuống cạnh bàn, múc một thìa, gật đầu tán dương : “Rất ngon. Trước đây ở nhà cậu cũng hay làm cơm sao ?”

Đại Hoàng ngẩn người : “Hử ? Chắc là vậy.”

Tô Duy như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm bát canh cá trước mặt, trong lòng lẩm nhẩm : “Nấu ăn, bỏ thuốc diệt chuột..”

Đại Hoàng mê trai chăm chú nhìn Tô Duy, nhìn đến chảy nước dãi. “Bác sĩ, tại sao anh lại đẹp trai như thế ~”

Suy nghĩ của Tô Duy bị gián đoạn, anh sờ lên mặt mình, lại nghiêng người đưa tay, ôn nhu sờ bên mặt Đại Hoàng: “Cậu trông rất tuần tú.”

Đại Hoàng thụ sủng nhược kinh : “Bác sĩ anh vừa cười ~~ Cười lại một cái nữa đi

~”

Tô Duy ôn nhu cong khóe miệng .

Đại Hoàng ôm ngực lẩm bẩm : “Em cần thuốc trợ tim

~”

Uống xong canh cá, Tô Duy đi tới ban công. Anh đột nhiên cảm thấy đối diện như đang có ánh mắt dõi theo mình, ngẩng đầu nhìn quanh một lúc lại không thấy ai cả.

Đại Hoàng thấy anh mờ mịt nhìn phía đối diện, cũng dài cổ nhìn theo : “Làm sao vậy ?”

Tô Duy lắc đầu : “Không có gì.”

Anh cúi đầu nhìn chậu bạch kiếm vân dưới chân, thấy nó hơi khô héo: “Hai ngày nay chậu không tưới nước cho nó sao ?”

Đại Hoàng khẽ nhún mày, “Ừm.”

Tô Duy nghiêng người nhìn chậu : “Kiên trì như thế này hả ?”

Đại Hoàng lắc đầu, nét mặt có chút chống đối. “Bác sĩ.. em cứ cảm thấy nụ hoa như có cái gì sắp chui ra cắn người, em không muốn đến gần nó.”

Tô Duy ngăn người : “Ồ ? Từ khi nào có cảm giác này ?”

“Từ... lần trước mất trí nhớ xong.. thì em bắt đầu cảm thấy như thế.”

Tô Duy cúi người xuống, nâng chậu hoa cúc lên nhìn kỹ nụ hoa. Tất nhiên bên trong cái gì cũng không có. Chắc chắn trong lần mất tích một ngày của Đại Hoàng đã xảy ra chuyện gì đó, khiến chậu sinh ra loại cảm giác không tốt với chậu hoa này.

Tô Duy về lại thư phòng, rút ra cuốn sổ ghi chép, suy nghĩ hồi lâu rồi viết xuống : “Màu trắng, hoa cúc, nụ hoa.” vài từ then chốt.

Buổi tối lúc ăn cơm, Tô Duy nhìn Đại Hoàng bộ dáng vô tư đang ngấu nghiến ăn, đột nhiên nói : “Hôm nay có người nó với tôi, tôi không thích hợp làm bác sĩ tâm lý..”

Đại Hoàng ngạc nhiên giơ mắt nhìn, đem tất cả thức ăn trong miệng nuốt xuống : “Tại sao ? Bác sĩ, anh rất ưu tú a, anh nhất định đã chữa khỏi cho không ít bệnh nhân.”

Tô Duy tự giễu nở nụ cười : “Nếu như tôi may mắn chữa được cho cậu, cậu sẽ là bệnh nhân đầu tiên tôi chữa khỏi.”

Đại hoàng kinh ngạc: “A ?!”

Tô Duy đưa tay lên trán, lẩm bẩm nói : “Có lẽ tôi không hợp làm bác sĩ tâm lý.”

Đại Hoàng cười đến nín thở : “Bác sĩ, anh là giỏi nhất. Từ bây giờ anh bắt đầu chữa trị cho em đi, khỏi đầu như vậy tốt biết bao ~~”

Tô Duy đưa cho Đại Hoàng một tờ giấy A4, một chiếc bút chì. “Trắc nghiệm này gọi là ‘House – Tree – Person’, ở tờ giấy này vẽ nhà, cây, và người, hình dáng như nào cũng được, theo cảm giác của cậu để vẽ lên.”

Đại Hoàng có chút buồn rầu nói : “Em vẽ xấu lắm.”

Tô Duy lắc đầu, “Không sao cả, tôi cũng không muốn kiểm tra khả năng hội họa của cậu, đây chỉ là một bài trắc nghiệm tâm lý.”

Đại Hoàng vừa vẽ vừa cắn bút, mười mấy phút sau đưa ra một bức tranh chơ Tô Duy, ánh mắt tha thiết mong chờ, “Bác sĩ, thế nào

”

Tô Duy cười như không cười đẩy cậu ra. “Tôi tạm thời chưa thể nói kết quả cho cậu được. Bây giờ, đi tắm rồi chuẩn bị ngủ.”

Đại Hoàng bữu môi chuẩn bị đi, Tô Duy đột nhiên gọi cậu lại, từ trong ngăn kéo lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho cậu. “Sau này tôi không ở nhà cậu có thể ra ngoài hóng gió một chút, tôi tin tưởng cậu sẽ không làm mất. Mang theo cả sổ ghi chép của cậu, khi nào thấy có cảm xúc bất thường gì thì viết xuống.”

Đại Hoàng vui mừng nhận chìa khóa : “Bác sĩ

kỳ thực em nguyện ý ở trong nhà anh, để anh làm chồng làm chủ a

~”

Tô Duy làm bộ muốn thu chìa khóa, Đại Hoàng nắm chặt nó trong tay rồi chạy đi.

Đại Hoàng đi rồi, Tô Duy lấy ra cuốn sổ ghi chép, một tay cầm bút “House-Tree-Person” cậu vừa vẽ, tay kia cầm bút, tỉ mỉ quan sát bức tranh.

Nhà được vẽ bằng những nét lớn, Tô Duy đã tiếp nhận vô số trường hợp nhưng chưa hề gặp qua điều này. Đại Hoàng vẽ viền ngoài ngôi nhà dày như thân bút chì, nhưng các đường nét khác thì lại rất mỏng. Không chỉ có vậy, xung quanh căn nhà được bao bọc bởi hàng rào, điều này khiến cho Tô Duy cảm thấy giật mình. Anh khẽ lắc đầu, viết xuống sổ tay : Ý thức bảo vệ cá nhân rất lớn, ý nghĩ đề phòng với thế giới bên ngoài rất mãnh liệt, thiếu cảm giác an toàn.

Căn nhà không có cửa cũng không có cửa sổ, ở trên tường nhà Đại Hoàng vẽ xuống những bụi cây loang lổ. Tô Duy càng lắc đầu, ở trên sổ viết xuống : Không muốn tiếp xúc với bên ngoài, tự mình phong bế.

Người đứng ở dưới tán cây, là một cái bóng lẻ loi, cái bóng kéo thật dài. Hình ảnh này ý vị sâu xa, người đứng dưới tán cây thường có ý nghĩa độc lập nhưng tâm lý lại thường mâu thuẫn, phụ thuộc. Cái bóng tượng trưng cho những xung đột nội tâm, mà đưa lưng lại với bức tranh nói rõ cậu tự mình phong bế, trốn tránh việc phải đối mặt với thực tế. Tô Duy ghi từng cái một vào cuốn sổ.

Anh hoàn thành việc phân tích bức tranh, một trang ghi chú chỉ chít chữ. Đọc lại một lần nữa chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng : Trường hợp của Đại Hoàng tệ hơn anh nghĩ rất nhiều —— không có tồi tệ nhất, chỉ có tồi tệ hơn. Cho dù là đa nhân cách, với một Đại Hoàng trước mặt anh ngày thơ, hồn nhiên, anh cũng không thể ngờ trong tiềm thức cậu ấy lại âm u và tự phong bế như thế này.

5. Chương 5

Ngày hôm đó Tô Duy ở trường dạy xong cũng không về nhà, đợi Lâm Duẫn Nhiên tan ca rồi chặn anh ta lại: “Thầy Lâm, anh có rảnh không ?”

Lâm Duẫn Nhiên đặc biệt kinh hỉ : “Tôi không nhìn nhầm đấy chứ, Dolores, cậu chủ động hẹn tôi sao ?”

Tô Duy vẫn âm trầm : “Thầy Lâm, tôi muốn hỏi thầy một vài vấn đề. Thầy có biết ...”

Lâm Duẫn Nhiên cắt đứt lời anh, đáng cười giao hoạt : “Mặc kệ cậu muốn hỏi gì, trước tiên mời tôi ăn cơm đi.”

Tô Duy trầm mặc hai giây : “Được.”

Hai người tới một nhà hàng yên tĩnh, Tô Duy chủ động cầm thực đơn gọi vài món Lâm Duẫn Nhiên thích ăn, Lâm Duẫn Nhiên nâng cằm cười tủm tỉm nhìn anh : “Xem xem, cậu còn quan tâm tôi như đến vậy.”

Lâm Duẫn Nhiên có một phần tám huyết thống Bắc Âu, ngoại hình của anh tuy không quá khác biệt so với người Trung Quốc thể nhưng hai mắt lại đặc biệt đẹp, tựa như một dòng ánh sáng nhuốm màu hổ phách lấp lánh, lại cũng giống như bảo thạch cần người nâng niu. Từng có người nói, ánh mắt anh giống như một loại dược thôi miên, một khi đã nhìn lại vô thức chìm sâu hơn nữa. Lâm Duẫn Nhiên và Tô Duy ở Mĩ mới quen nhau. một người học phân tâm học, một người học kinh tế. Từ năm thứ ba đại học, Lâm Duẫn Nhiên bắt đầu điên cuồng theo đuổi Tô Duy, sau khi về nước lại vì Tô Duy mà đến trường đại học làm giảng viên

— dựa vào điều kiện gia đình và năng lực của anh ta mà nói, dạy học vốn chỉ là một trải nghiệm cuộc sống nho nhỏ.

Tô Duy buông mắt nhìn chăm chăm ngón tay mình: “Thầy Lâm...”

“Gọi Jack.”

“..Jack, tôi còn nhớ cậu thích chăm sóc cây cảnh, cậu có biết hoa cúc tượng trưng cho điều gì không ?”

Lâm Duẫn Nhiên khẽ nhú mày : “Hoa cúc có rất nhiều loài khác nhau. Bệnh nhân của cậu gặp vấn đề gì sao ?”

Tô Duy gật đầu : “Cậu ta sợ bạch kiếm vân. Nhưng chậu hoa cúc này do chính cậu ấy mua về, tôi muốn biết hoa cúc khiến cho người ta liên tưởng đến cái gì.”

“Bạch kiếm vân ? Cao quý, thánh thiện, thuần khiết,... Cái này rất khó nói, phải có ví dụ cụ thể mới phân tích được, biết đâu do bệnh nhân này đột nhiên sợ màu trắng, hoặc đối với phần hoa có chút mẫn cảm...”
Lâm Duẫn Nhiên đột nhiên dừng lại, sắc mặt khó chịu hỏi : “Có phải là thằng nhóc xấu xa tên Đại Hoàng gì đó không ?”

Tô Duy vô cùng bất đắc dĩ, cố gắng tránh xa đề tài này : “Trừ mấy cái đó ra, không còn ý nghĩa đặc biệt gì khác sao ?”

Lâm Duẫn Nhiên tròn mắt : “Dolores! Thằng nhóc đó rốt cuộc có quan hệ gì với cậu ? Cậu cứ nhiên hện tôi để nói về thằng nhóc đó.”

Tô Duy đau đầu đỡ trán: “Jack, cậu ấy là bệnh nhân của tôi.”

“Ha!” Lâm Duẫn Nhiên vô cùng phẫn nộ: “Chẳng phải thằng nhóc đó đang theo đuổi cậu hay sao, tôi tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy! Cậu lúc nào cũng tỏ vẻ xa cách, hiếm khi mới chủ động tìm tôi, lần này lại vì tình địch kia. Tô Duy, cậu không biết tôi đau lòng như thế nào sao ?”

Tô Duy nhìn chăm chăm những ngón tay thon dài của mình, khó khăn cất lời.. : “Về lần thôi miên kia... tôi rất xin lỗi..”

Lâm Duẫn Nhiên bình tĩnh trở lại : “Không liên quan đến chuyện thôi miên. Thân ái, tôi rất tỉnh táo, tôi biết bộ môn tâm lý của cậu có mấy cái lý thuyết ám thị chó má gì đấy, nhưng tôi cũng không bị bất cứ cái tâm lý ám thị gì. Tôi nói rồi, đấy chẳng qua là chỉ là một trò đùa với tôi, nhưng cậu lại nghiêm túc.

Tô Duy mệt mỏi lắc đầu. “Cái này về sau hãy nói. Hiện tại tôi chỉ quan tâm đến mấy vấn đề vừa hỏi cậu kia.”

Lâm Duẫn Nhiên thở dài, “Tôi không rõ vì sao cái thằng nhóc xấu xa kia sợ hoa cúc, tôi cũng không biết gì về thằng nhóc đó cả. Cái này chỉ có cậu tự mình quan sát mà phát hiện ra thôi. Tôi chỉ có thể nói rằng, những người khác nhau đối với bạch kiếm vân cũng sẽ có những nhận thức khác nhau, có thể nụ hoa tượng trưng cho bí mật gì đó thẳm sâu trong lòng cậu ta — tôi không thể cho cậu đáp án chính xác nào cả.”

Tô Duy sau khi về nhà, ngồi trong thư phòng ngẩn người thật lâu.

Đại Hoàng ngồi bên cạnh anh thường thức mấy cuốn sách liên quan đến thuật thôi miên, cảm thấy hứng thú, dịch đến sát người Tô Duy hỏi : “Bác sĩ, vì sao anh không dùng liệu pháp thôi miên để trị liệu cho em ? Em thấy,” cậu quơ quơ quyển sách trong tay : “Nội dung trong này thật sự quá thần kì !”

Tô Duy lắc đầu. “Cũng không dễ như cậu tưởng tượng đâu, Đại Hoàng. Tôi không thích tiến hành thôi miên với người khác. Để trị liệu cho bệnh nhân, tôi thích nói chuyện cùng họ hơn là dùng phương pháp kia.”

Đại Hoàng vẫn chưa buông tha, tiếp tục hỏi : “Vì sao ? Không phải thôi miên dễ tiếp cận tiềm thức người bệnh hơn sao ?”

Tô Duy khẽ nhú mày: “Tôi trước đây.. từng trải qua một lần thôi miên không tốt lắm.. rất thất bại.”

Đại Hoàng bĩu môi : “Thế thì sao nào, thất bại là mẹ thành công, phải vậy mới tích lũy được kinh nghiệm chứ !”

Tôi Duy khẽ cười khổ.

Đại Hoàng ngẩng đầu lên, thương cảm nhìn Tô Duy : “Bác sĩ, em cuối cùng cũng tin anh là một bác sĩ tâm lý hồng bét.” Không đợi Tô Duy trả lời, cậu vội vã giải thích : “Đương nhiên em cũng không vì thế mà ghét anh đâu ! Anh càng tệ thì lại càng tốt, vì sau đó anh chỉ có thể trị liệu cho riêng em.”

Tô Duy ánh mắt trầm tĩnh nhìn Đại Hoàng, hồi lâu nâng tay lên ôn nhu vuốt tóc cậu. Tóc Đại Hoàng rất mềm, sờ vào vô cùng thích, Tô Duy mới vuốt tóc cậu vài lần đã thích loại xúc cảm này. Thế nhưng trên thực tế, đây mà một loại động tác rất thân mật, Tô Duy luôn cho rằng mình cần phải duy trì khoảng cách với Đại Hoàng, nhưng lại tự an ủi mình rằng như vậy để giảm cảnh giác của Đại Hoàng đối với anh. Thế nên anh cho phép mình làm như vậy.

Một tuần sau khi làm bài kiểm tra, Tô Duy lại để Đại Hoàng vẽ House – Tree – Person một lần nữa. So với lần trước thì bức tranh lần này vô cùng khác, căn nhà đã có cửa sổ, nét vẽ cũng mảnh mai mà mềm mại.

Tô Duy chỉ nhìn thoáng qua đã lập tức nhăn mày lại. Anh cầm bức tranh trên tay, vẻ mặt không vui hỏi : “Cậu tìm hiểu ?”

Đại Hoàng giống như đứa trẻ làm sai, cúi đầu ngập ngừng nói : “Em, em cảm thấy tò mò.. liên lên mạng tra một chút...”

Tô Duy lắc đầu thở dài, “Cậu đã biết về bài kiểm tra này, trong tâm lý cậu sẽ sinh ra một cơ chế phòng ngự, kết quả bài kiểm tra sẽ không còn khách quan nữa. Thật đáng tiếc tôi không phải là một bác sĩ tâm lý giỏi, cậu làm được đến trình độ này, xem ra tôi phải phân tích lại nội tâm của cậu.”

Đại Hoàng lúng túng đỏ bừng mặt : “Xin lỗi.. Bác sĩ, sau này em sẽ không tò mò nữa..”

Tô Duy nói : “Có lẽ tôi phải không cho phép cậu tự học những vấn đề liên quan đến tâm lý nữa. Cậu rất thông minh, có thể sẽ thành công hơn tôi. Tôi không thể nhìn thấu cậu qua lớp vỏ ngụy trang, sẽ không tiếp tục trị liệu cho cậu được nữa...”

Đại Hoàng lắc đầu liên tục : “Em không xem.. không bao giờ xem nữa.”

Tô Duy nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, cố gắng khôi phục giọng nói ôn nhu của mình : “Được rồi, tôi muốn đến trường, cậu muốn đi theo không ?”

Đại Hoàng gật đầu.

Hai người thay quần áo ra khỏi nhà, đi tới trường đại học.

Trước khi vào tiết Tô Duy có thói quen rửa tay, trùng hợp Đại Hoàng cũng muốn đi vệ sinh, hai người đi tới phòng vệ sinh của trường.

Trong phòng có một nam sinh đưa lưng về phía họ, đúng lúc đang kéo tay ống áo lên, lộ trên cánh tay những hoa văn màu xanh dày đặc. Đại Hoàng và Tô Duy chỉ xem phim xã hội đen Hồng Kông mới thấy những hình xăm như vậy, không khỏi giật mình. Đại Hoàng trong nháy mắt thay đổi nét mặt hoảng sợ, lùi về phía sau ba bước.

Cậu nam sinh nghiêng người qua, liếc mắt nhìn bọn họ, đưa cánh tay đến bên vòi nước bình tĩnh giải thích : “Vừa thi thủy động học.”

“Hình xăm” được gột rửa dần dần biến mất. Tập trung nhìn kĩ, “hình xăm” kia chẳng qua là khối công thức chẳng chặt.

Tô Duy một bên đỡ khóc đỡ cười, một bên tự hỏi Đại Hoàng có phải phản ứng kích động quá không.

Nam sinh kia rửa xong cánh tay ngẩng đầu nhìn gương một chút, đột nhiên sững người : “...Lộ Tiêu. !”

Cậu nam sinh trên tay đầy công thức kia tên Nhậm Tiểu Thiên.

Tô Duy hết tiết vội vã chạy đến sân cỏ, chỉ thấy Nhậm Tiểu Thiên và Đại Hoàng sóng vai nằm trên sân, hai người nhìn nhau chăm chú.

Tô Duy tiến đến, Nhậm Tiểu Thiên không nhanh không chậm bò dậy : “Thầy Tô”, Đại Hoàng cũng cao hứng nhảy dựng lên : “Thầy

”

Tô Duy bảo Đại Hoàng rời đi chỗ khác một lúc, cùng Nhậm Tiểu Thiên nói chuyện. Nhậm Tiểu Thiên và Đại Hoàng rất gần gũi, ngày trước học cùng một trường với nhau. Nhậm Tiểu Thiên khẽ nói : “Tôi có lẽ là người bạn duy nhất của cậu ấy.”

Ấn tượng Nhậm Tiểu Thiên để lại cho người khác là vẻ ngoài lạnh lùng, cũng không nói cười tùy tiện, Tô Duy mới gặp gỡ thì cho rằng đây là một người rất nghiêm túc, nhưng tiếp xúc rồi thì thấy cậu ta chỉ là biểu tình không phong phú, thật ra còn có chút hài hước.

Nhậm Tiểu Thiên nhét tay vào túi, nhớ lại chuyện cũ chợt rầu rĩ : “Khi đó cha chưa mất cậu ấy đã rất lạnh nhạt, ít nói, không tham gia bất cứ hoạt động tập thể nào. Sau đó cha cậu ấy qua đời, tính tình lại càng không ai chịu được. Cậu ấy không thích nói, cũng không thích nghe người khác nói chuyện, nếu có ai làm phiền liền không chút khách khí đánh đuổi người ta, không thì cũng tự bỏ đi. Có lẽ bởi vì tôi cũng ít nói, nên so với người khác gần gũi cậu ấy hơn.”

Tô Duy không cảm nhận được địch ý của cậu ta với Đại Hoàng liền loại bỏ giả thiết Đại Hoàng sợ cậu ấy đi. Thế nhưng lúc Đại Hoàng mới gặp cậu ta thì biểu hiện vô cùng kinh hoàng.. Tô Duy rời ánh mắt, liếc về cánh tay đã tẩy sạch mực của Nhậm Tiểu Thiên, đột nhiên nhớ lại chỗ xương cụt Đại Hoàng có một vết sẹo vô cùng kỳ quái.

“Cậu ấy bị mẹ kế ngược đãi sao ?”

“Trước khi cha cậu ấy mất thì không. Qua đời rồi thì.. thường xuyên..”

Trên đường trở về, Tô Duy dừng xe vài lần mua mấy thứ. Anh từ cửa hàng hoa cầm ra một bó hoa cúc trắng, Đại Hoàng ngồi trên xe không khỏi giật mình, khoa trương nở nụ cười : “Bác sĩ, anh làm cái gì vậy ?”

Tô Duy vào trong xe, rất bình tĩnh đưa bó hoa cho Đại Hoàng : “Tặng cho cậu.”

Đại Hoàng ngạc nhiên nhận lấy, “Tặng cho em ? .. Bác sĩ. anh rốt cuộc nhận thấy em rất được sao ?”

Tô Duy cau mày quan sát vẻ mặt của cậu : “Cậu có cảm giác gì ?”

Đại Hoàng giả vờ then thùng cúi đầu gảy hoa cúc, đột nhiên nhanh như chớp sát lại gần hôn lên môi Tô Duy một cái, đáy mắt phức tạp, vượt vượt cánh hoa, cười mà không nói.

Sắc mặt Tô Duy thay đổi một lúc, cuối cùng lạnh lùng : “Đây là hoa cúc.”

Đại Hoàng cười đến giảo hoạt : “Đây là hoa bác sĩ tặng em.”

Giằng co một hồi, Tô Duy cuối cùng không nhịn được chửi một tiếng “Fuck”, đạp chân ga, phóng xe đi.

Về đến nhà, Tô Duy phát hiện một bó hoa hồng xinh đẹp được đặt trước cửa nhà, anh cau mày nhặt nó lên xem nhưng không thấy tấm thiệp hay chữ ký của người nào.

Đại Hoàng bắt đầu không vui, cúc trắng bị hoa hồng kiêu diễm áp đảo : “Bác sĩ, ai tặng anh vậy ? Là tên cảnh sát xấu xa hay thầy giáo hư hỏng kia ?”

Tô Duy không quan tâm hoa này của ai tặng, vừa vào nhà liền tiện tay ném nó vào thùng rác. Đại Hoàng mới đây còn sầu nào đã lập tức cao hứng lên

.

Đến khi Tô Duy từ phòng vệ sinh đi ra, chỉ thấy Đại Hoàng không biết từ đâu lấy ra một bình thủy tinh, cẩn cẩn trọng trọng đặt bó cúc vào bình.

Tô Duy nhú mày : “Vứt đi.”

Đại Hoàng lập tức kéo bình hoa vào ôm trong lòng : “Không vứt!”

Tô Duy cố gắng nhẫn nại nói : “Vứt đi, sâu bọ.”

Đại Hoàng vẫn như trước kiên trì : “Không vứt !”

Tô Duy chán cùng cậu dây dưa, lãnh đạm đi vào thư phòng, ở sổ ghi chép viết ‘hoa cúc’, ‘màu trắng’, vẽ lên trên một chữ X.

Một lát sau Đại Hoàng đi vào, đáng thương ngồi bên chân Tô Duy. “Bác sĩ, em thừa nhận biết anh tặng hoa là để thử em. Nhưng mà em thực sự thích anh.”

Tô Duy thở dài : “Thích dạng gì ?”

“Lúc anh ở cạnh em thì tim sẽ đập rất nhanh, em thích nhìn lên bác sĩ, mong được ở bên cạnh bên anh. Em ở nhà nấu cơm, nghĩ đến việc anh ăn món gì đó do em làm sẽ thật cao hứng, một chút cũng không thấy mệt mỏi.”

Tô Duy lắc đầu, “Đại Hoàng, cậu đang lầm tưởng, đây là đồng cảm..”

Đại Hoàng đột nhiên nhảy lên ôm cổ Tô Duy, đặt môi mình lên môi anh, đầu lưỡi cạy môi anh bừa bãi xâm nhập. Tô Duy ngậy người, để cậu hôn anh một lúc sau đó dùng sức đẩy Đại Hoàng ra.

Đại Hoàng ngã xuống dưới đất, môi run nhè nhẹ...”Xin lỗi.. nhưng Tô Duy.. em với anh là nhất kiến chung tình! Lần đầu tiên gặp đã theo anh về nhà, em căn bản không biết anh là bác sĩ gì đấy, tâm lý gì đấy..”

Tô Duy thật lâu sau mới ngồi dậy, đi đến ban công, lưu lại cho Đại Hoàng một bóng lưng cao ngất. “Làm bác sĩ tâm lý là không thể tiếp nhận tình cảm của bệnh nhân —— kết thúc trị liệu năm năm, bác sĩ tâm lý với bệnh nhân mới có thể kết hôn, đây là một trong những quy định với người khác giới. Nếu như sau năm năm cậu vẫn còn tình cảm như bây giờ, tôi sẽ cho cậu một cơ hội.”

“Năm năm..” Đại Hoàng cười khổ, “Bác sĩ, anh là đang lấy lệ. Được rồi, năm năm thì năm năm.. em vẫn có lòng tin.”

Thẳng đến khi Đại Hoàng rời đi, Tô Duy mới tự giễu lẩm bẩm : “Nhất kiến chung tình ? Cái này thứ buồn cười này thực sự tồn tại sao ?”

Qua một thời gian, Tô Duy vẫn thường xuyên kiểm tra sổ tay của Đại Hoàng, xem cậu ghi chép những cảnh đã gặp trong mơ và những cảm xúc thường lơ mơ ẩn hiện..

Hồi đầu Đại Hoàng thường xuyên mơ bị quái thú truy đuổi, sau đó giấc mơ của cậu càng ngày càng mất trật tự, hầu như không ra một cái gì đó cụ thể.

Đại Hoàng tò mò quan sát biểu tình của Tô Duy : “Bác sĩ, từ trong giấc mơ của em có thể nhìn ra cái gì ?”

“Bị quái thú truy đuổi, có xu hướng nói lên cậu đã làm điều gì đó trái với lương tâm của mình.”

Đại Hoàng hơi sững người, thần tình mê man, cũng không cảm thấy chột dạ : “Trái với lương tâm ? Là .. là em ..em ở sau lưng chửi tên cảnh sát xấu xa kia sao ?”

Tô Duy vuốt vuốt tóc cậu —— Tóc Đại Hoàng thật mềm, anh giống như đã nghiện làm loại động tác này..

“Cũng chưa chắc, đây là tiềm thức cậu nói lên thôi, cũng có thể là loại chuyện do nhân cách kia cậu làm.”

Đại Hoàng tự giễu cười khổ : “Nhân cách còn lại .. Giết mẹ kế của mình sao ? Hay hạ thuốc diệt chuột với bà ấy ..?”

Tô Duy nhìn sổ ghi chép của cậu, bởi vì giấc mơ rất phức tạp, có rất nhiều cái Đại Hoàng không thể dùng từ ngữ của mình để diễn đạt lại thật chính xác. Tô Duy không khỏi lắc đầu. “Đại Hoàng, lớp vỏ nguy trang trong cậu càng ngày càng lợi hại..”

“Sigmund Freud cho rằng giấc mơ là những điều tiềm thức không ngừng nhả nhủ. Mà tiềm thức sau khi nhận thức được sẽ nảy sinh bài xích với những gì từng xảy ra, sợ hãi, huyền tưởng, ham muốn... Nhưng động cơ không phù hợp với chuẩn mực đạo đức, những ham muốn phi lý hay những dục vọng cá nhân sẽ bị con

người kìm nén lại ở trong tiềm thức. Mỗi người đều có một cái ‘siêu tôi’, giống như là cảnh sát trong đầu cậu đang đi tuần tra, để thoát khỏi cảnh sát, tiềm thức hướng cậu nhấn nhủ rằng cần phải che giấu nó đi.”

“Trẻ con nhận thức được ít nhất, vậy nên hầu như không che giấu gì trong mơ. Trong khi người lớn thì ngược lại, ham muốn càng mãnh liệt, càng đáng sợ thì lớp vỏ nguy trang, che giấu trong giấc mơ càng ngày càng lớn hơn.”

Đại Hoàng cắn môi dưới : “Điều này nói lên cái gì ? Em đọc “Phân tích giấc mộng” của Sigmund Freud, nó có quan hệ gì sao ? .. Em thật sự không biết trong tiềm thức em đang muốn che giấu cái gì, em chỉ biết là em mong muốn anh mỗi ngày dành nhiều hơn một chút thời gian cho em, em có thể có thêm nhiều hơn một chút thời gian được nhìn thấy anh.”

Tô Duy ánh mắt phức tạp nhìn cậu, vuốt tóc cậu giống như vuốt lông một con cún nhỏ..

Một lát sau, Đại Hoàng thấp giọng hỏi, “Bác sĩ, em cũng không biết em rốt cuộc là người như thế nào, có thật là một tên tội phạm xấu xa hay không nữa. Anh có thể hứa sẽ tin em không ?”

Tô Duy nói, “Tôi tin.”

Đại Hoàng cười cười, ngồi xuống bên chân Tô Duy, lại gối đầu lên đầu gối anh, không nói gì nữa.

6. Chương 6

Sớm hôm sau, lúc Đại Hoàng tỉnh dậy thấy Tô Duy ngồi bên đầu giường, mặt không đổi sắc nhìn cậu.

Đại Hoàng ngậy người mấy giây, có chút ngượng ngùng kéo chăn lên cao một chút : “Khụ, bác sĩ..”

Tô Duy giơ tay lên sờ bên tóc mai, tay áo sơ mi thuận thế mà trượt xuống, lộ trên cánh tay một hình xăm.

Đại Hoàng thấy hình xăm kia quả nhiên mặt biến sắc, trong nháy mắt trở nên tỉnh táo. Một lúc sau, cậu khó khăn cất tiếng : “Bác sĩ, anh có thể buông tay áo xuống không ? Nhìn hình xăm kia em cảm thấy khó chịu.”

Tô Duy theo lời cậu kéo tay áo xuống, ôn nhu đặt tay lên trán Đại Hoàng, nhẹ nhàng áp xuống. “Nói cho tôi biết, bây giờ cậu nghĩ đến cái gì.”

Đại Hoàng vẽ mặt mơ màng nhìn chằm chằm lên trần nhà, đột nhiên trở nên hoảng sợ, cả người run rẩy : “Đều không phải, tôi đều không phải...”

Tô Duy không nghĩ tới Đại Hoàng sẽ phản ứng kịch liệt như thế, liền thu tay lại. Phải biết rằng không nên để bệnh nhân rơi vào hỗn loạn.

Đại Hoàng bất ngờ rơi nước mắt, cậu không ngừng thì thào : “Tôi không phải là quái vật... đều không phải...đừng đụng vào người tôi.”

Tô Duy kéo cậu vào trong lòng, ôn nhu vỗ về : “Cậu không phải là quái vật. Lộ Tiều, có tôi ở đây rồi.”

Thật lâu sau, Đại Hoàng cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, đưa tay ôm chặt Tô Duy :”Bác sĩ, em thấy một chút hình ảnh.. một người phụ nữ ở trên người em đâm xuống tạo hình xăm, bà ta mắng em là quái vật, nói em ép bà ta thành điên...”

Tô Duy nhẹ nhàng đỡ lưng cậu, cố gắng để cậu bình tĩnh lại.. :”Người phụ nữ kia là mẹ kế của cậu sao ?”

Đại Hoàng gật đầu : “Em cảm thấy khó chịu, em không biết tại sao mình lại muốn khóc... ngực của em cũng rất đau..”

Tô Duy đi rửa hình vẽ trên cánh tay, vì Đại Hoàng mà xuống bếp làm bữa sáng. Đại Hoàng vừa rồi bị kích động, nửa thật nửa giả bày dáng vẻ yếu đuối, thấy Tô Duy đem điểm tâm lên, cậu lại không biết tốt xấu tiếp tục ăn vạ, “Bác sĩ, ngực em đau quá, cánh tay cũng tê rần. Anh có thể đút cho em ăn không ?”

Tô Duy mặt không đổi sắc nhìn cậu, đang cân nhắc có nên giúp cậu không, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Cúp điện thoại xong, Tô Duy xin lỗi nói : “Tôi phải đi ra ngoài. Cậu ăn xong bữa sáng có thể ra ngoài đi dạo một chút, nhớ kỹ đừng đi quá xa.”

Đại Hoàng không vui hỏi : “Lại là tên cảnh sát hư hỏng kia ?”

“...Ừ.”

“Bác sĩ..” Đại Hoàng oán giận nói : “Ngực em đau, bụng, gan, dạ dày cũng đau thắt, sao anh có thể bỏ em lại đi với cái tên đồi trụy kia ?”

Tô Duy cầm chiếc điện thoại chuẩn bị cho riêng cậu ném xuống bên gối : “Rất xin lỗi, tôi chỉ là bác sĩ tâm lý, nếu như bệnh tình cậu nghiêm trọng đến vậy, mời gọi 120.” Anh vừa nói vừa đi ra ngoài, thấy Đại Hoàng bĩu môi, biểu hiện oan ức như vợ bé bị bỏ rơi, khoe miệng không khỏi cong lên : “Ấn phím 1 là quay số nhanh của tôi. Có việc gì thì gọi cho tôi.”

Tô Duy và Dương Thiệu Quân gặp ở quán cà phê, anh không nghĩ Bách Bình Nam cũng tới.

Thừa dịp đi vệ sinh, Tô Duy kéo cổ áo Dương Thiệu Quân đè anh ta ở trên tường, sắc mặt không tốt nói : “Tôi nói rồi tôi không có vấn đề gì, người kia tôi đã sớm quên. Tôi khuyên anh không nên tiếp tục tự cho mình là thông minh.”

Dương Thiệu Quân cười đến vô tội : “Bảo bối, em nghĩ nhiều rồi. Hai người là đồng nghiệp, anh ta lại là tiền bối của em. Em đang gặp vấn đề khó khăn, có thể nhờ anh ta tư vấn.”

Vụ án Lư Tương vẫn đang dềnh dàng, bởi vì cảnh sát có nhiều hơn một chứng cứ cho thấy Lộ Tiêu có liên quan đến việc này, cũng không có gì chứng minh cậu ta vô tội. Tất cả đầu mối đều nằm trên người Lộ Tiêu, mà đúng lúc này cậu ta lại mất trí nhớ, trở thành Đại Hoàng thích ghé đầu bên chân Tô Duy làm nũng.

Vì Thế, Dương Thiệu Quân lấy lý do này, ba ngày nay quán lấy Tô Duy, lấy mỹ từ gọi là : “Độc thức tiến độ.”

Tô Duy mặt không đổi sắc buông anh ta ra, lạnh lùng nói ra vài từ : “Anh nên biết điều một chút.”

Lúc Tô Duy xoay người muốn bỏ đi, Dương Thiệu Quân lại đột nhiên làm khó dễ, một tay ngăn anh lại, nhiệt khí nguy hiểm thổi nhẹ bên gáy, “Ha ha, Tô nhị thiếu gia, anh đã không còn là tên côn đồ năm đó. Nếu như anh không đồng ý, em sao có thể gây khó dễ cho anh.”

Làm con trong Tô Gia, ngoài trừ Tô Di ốm yếu, mấy anh em còn lại đều có học qua thuật phòng thân cơ bản. Mà mười năm trước, thuật phòng thân này đủ để áp chế Dương Thiệu Quân.

Khoe miệng Tô Duy gợn lên một tia cười vui vẻ : “Thật vậy sao ...Vậy anh ngàn vạn lần đừng để tôi làm vậy.”

Bách Bình Nam đợi đến khi Tô Duy và Dương Thiệu Quân từ phòng vệ sinh đi ra, chỉ thấy mất phải Dương Thiệu Quân xanh tím một mảng, đáng cười hậm hực.

Ngồi được một lúc, Dương Thiệu Quân mượn cớ có việc đi trước, để hai người Tô Duy và Bách Bình Nam ở lại.

Tô Duy đem chứng bệnh của Đại Hoàng nói cho Bách Bình Nam, anh ta trầm ngâm chốc lát, hỏi : “Cậu từng thử thôi miên cho cậu ấy chưa ?”

Tô Duy lắc đầu.

Bách Bình Nam cẩn thận quan sát sắc mặt của anh, khẽ hỏi : “Vì sao ?”

Yết hầu Tô Duy lặn qua lặn lại vài lần, cuối cùng nói thật : “Bác sĩ Bách, tôi không dám sử dụng thuật thôi miên với bệnh nhân, càng tiếp cận tiềm thức của người khác, tôi càng cảm thấy sợ..”

Bách Bình Nam nhú mày thật chặt : “Cậu có hay không đã từng thử qua ?”

Tô Duy gạt đầu : “Từng thử.. một lần.. những gì trải qua trong lần ấy.. tôi thấy rất hối hận.”

Trước khi đi, Bách Bình Nam nghiêm túc nói với Tô Duy : “Cậu thực sự không thích hợp làm bác sĩ tâm lý. Bỏ bệnh nhân kia đi, cậu có thể đưa cậu ấy đến cho một bác sĩ tâm lý khác.. hoặc là tôi.”

Tô Duy mệt mỏi về đến nhà, ngênh đón anh là Đại Hoàng đang mặc tạp dề cùng nồi canh nắm tuyết hầm hạt sen hăng còn nóng hổi.

Tô Duy nhìn Đại Hoàng vẻ mặt hạnh phúc, ngân nga giai điệu nào đó bên nồi canh nóng, đột nhiên cất lời : “Lộ Tiêu, chúng ta tiến hành thôi miên đi.”

Tô Duy dùng lời nói để thôi miên Đại Hoàng.

“Cậu càng ngày càng chìm...” ..”Hai cánh tay cậu bị dính chặt một chỗ, .. không thể tách ra...” ..”Cậu cảm thấy khát nước..”

Biểu hiện của Đại Hoàng rất tốt, gần như lời ám thị nào cũng đều hiệu nghiệm với Đại Hoàng.

“Ngủ đi.. ngủ say.. cậu cảm thấy rất mệt mỏi..”

Hô hấp Đại Hoàng dần tĩnh lặng..

“Cậu tên gì ?”

“...Lộ Tiêu.”

“Nhà cậu ở đâu ?”

Đại Hoàng nói ra địa chỉ nhà Tô Duy, điều này khiến Tô Duy cảm thấy kỳ quái, nhưng anh vẫn tiếp tục hỏi.

“Ngày đó Lư Tương nhảy lầu cậu đã làm gì ?”

Đại Hoàng trầm mặc thật lâu rồi mới đáp : “Tôi không nhớ rõ...”

Tô Duy cau mày dõi theo sắc mặt cậu, thanh âm lạnh lẽo có thể đóng băng không khí xung quanh : “Đại Hoàng, mở mắt. Cậu không bị tôi thôi miên.”

Đại Hoàng cười khổ mở mắt ra.

Tô Duy không vui nói : “Cậu giả bộ rất giống. Lộ Tiêu, là cậu giả bộ.”

Đại Hoàng ngáp ngừng rũ mắt xuống : “Em .. em không biết...Em nghĩ rằng nghe theo lời anh thì có thể thôi miên được.. em ..em không dám động..”

Tô Duy thở dài : “Có lẽ tôi đã bỏ qua khoảng thời gian tốt nhất để thôi miên cậu.”

Đại Hoàng gần như khản cầu nói : “Thử, thử lại một lần nữa đi, bác sĩ.”

Tô Duy dùng vài phương pháp ám thị khác nhau để thôi miên Đại Hoàng, tất cả đều không ngoại lệ, thất bại.

Tiềm thức của Đại Hoàng giống như có bê tông cốt thép bao quanh vậy, dùng bất kỳ phương pháp nào cũng không thể xâm nhập.

Tô Duy cảm thấy thất bại : “Lộ Tiêu...Tôi nghĩ chắc có lẽ vấn đề là do tôi. Tôi để một bác sĩ tâm lý khác chữa trị cho cậu nhé ?”

Đại Hoàng lắc đầu liên tục, như khản cầu nói. “Bác sĩ, anh không nên bỏ em. Thử lại một lần nữa đi, em chỉ tín nhiệm mình anh thôi.”

Tô Duy cũng không thử thôi miên lại nữa.

Sau đó, Đại Hoàng bắt đầu điên cuồng tự học thuật thôi miên. Tất cả sách của Tô Duy và những sách liên quan đến thôi miên cậu đều đọc qua một lần, vì thế mấy ngày nay, ngoại trừ đi vệ sinh ra cậu hầu như không có xuống giường.

Điều này khiến Tô Duy không khỏi nhớ lại bản thân lúc ở nước ngoài đã trốn tránh hiện thực thế nào, giam mình trong biển sách, Tô Duy không khỏi cảm thấy mềm lòng, cũng không cách nào hạ quyết định để Đại Hoàng đi.

Đến ngày thứ tư, Đại Hoàng nấu một nồi canh gà, bưng chén lên giường tiếp tục đọc sách.

Tô Duy đi ngang qua thấy trên đầu giường đặt bát canh gà, tiện tay cầm lên uống thử một ngụm : “Cậu nên nấu canh cá trích.”

Đại Hoàng ngẩn người nhìn anh : “Vì sao ?”

Tô Duy mặt không đổi sắc nhún vai : “Cậu không phải là làm tổ trên giường ở cữ sao ? Canh cá trích thức sữa.”

Đại Hoàng sợ ngây người.

Mấy giây sau, Đại Hoàng từ trên giường nhảy xuống bám lấy Tô Duy, hai mắt lấp lánh. “A ~~ bác sĩ, không ngờ anh cũng biết nói giỡn nha. Nói tiếp cho em nghe đi

~”

Tô Duy giống như một ác bá nắm cằm mình nói, “Ái phi, cười cho gia nhìn một chút.” Sau đó lạnh lùng rời đi.

Đêm đến, Tô Duy thấy Đại Hoàng ngồi trước máy tính lên mạng, nhin không được nhìn qua một chút.

Đại Hoàng không thỏa mãn được với sách của Tô Duy, bắt đầu nỗ lực lên mạng tìm kiếm dữ liệu liên quan đến thuật thôi miên. Cậu tìm thấy một cái tên blog là “Cực độ thôi miên”, mở ra, phát hiện yêu cầu mật mã.

Tô Duy cau mày đọc câu hỏi mật mã : “Tận thế ?”

Anh đem năm 2012, tháng 12, ngày 21 kết hợp nhiều kiểu khác nhau gõ vào, đều báo mật mã sai. Tô Duy vỗ vỗ vai Đại Hoàng. “Bỏ đi, xem mấy cái vở văn này làm gì. Đi tìm mấy quyển sách chuyên nghiệp ấy.”

Đại Hoàng yên lặng suy nghĩ một lát, gõ xuống một số “0”, blog kia bắt đầu hiện ra.

Tô Duy đọc lướt qua nhật ký “Cực độ thôi miên” này, thấy người viết ký tên là L.D. Anh ta đem thôi miên phân ra làm bốn loại cấp độ : Cận độ thôi miên, trung độ thôi miên, thôi miên chiều sâu, và cực độ thôi miên. Cho tới nay giới học thuật chỉ công nhận 3 loại cấp độ, cái gọi là “Cực độ thôi miên” rõ ràng là của blooger kia tự đặt.

Tô Duy lắc đầu bình luận : “Buồn cười.” Anh cũng không nhìn tiếp nữa, dặn dò Đại Hoàng vài điều rồi bỏ đi.

Đêm đã khuya, Tô Duy đang mơ màng ngủ, mơ hồ nhận thấy có người ở phía sau lưng đang leo lên giường mình.

Ngón tay người kia đặt lên huyệt phía sau anh, nhẹ nhàng xoa bóp, nhỏ giọng nói : “Bác sĩ, em muốn thử thôi miên anh.. Bây giờ anh đang cảm thấy mệt mỏi... Rất mệt.. không mở mắt ra được..”

Tô Duy buồn cười nghĩ, muốn ngăn cản hành động của cậu, lại cảm giác toàn thân vô lực, mí mắt nặng nề không mở ra được.

“Ngủ đi, bác sĩ.”

7. Chương 7

Lúc Tô Duy tỉnh lại đã là sáng sớm ngày thứ hai. Ánh mặt trời len mình qua khe rèm cửa khẽ nhích tới, noi theo từng đường nét trên khuôn mặt anh mà chiếu xuống. Đại Hoàng ngồi ngược sáng chăm chú nhìn anh, giữa cái tĩnh lặng bao trùm, hình ảnh hai người lặng lẽ bên nhau tựa như một bức ảnh đen trắng đầy ý niệm.

Tô Duy nhớ không nổi chuyện đêm qua, đương lúc hai mắt vẫn còn lờ mờ khê ngồi dậy, mệt mỏi không thể che dấu vô tình đánh tan khí chất lạnh lùng nơi anh, lại khiến cho đáng vẻ Tô Duy nhuốm vài phần vô hại, “Sao cậu lại ở đây ?”

Tay Đại Hoàng nhẹ nhàng phủ lên bàn tay anh, thanh âm khẩn trương mà run rẩy : “Bác sĩ, anh nhìn em, tim có đập rộn lên không ?”

Tô Duy ngẩn người : “Cái gì ?”

Đại Hoàng lại đặt tay lên trán anh, hơi run mà xoa bóp : “Chuyện tối hôm qua, bác sĩ còn nhớ rõ hay không ?”

Tô Duy vẫn mờ mịt, bàn tay Đại Hoàng ấm áp giống như có ma lực, một vài hình ảnh chạy trong đầu anh giống như một thước phim quay chậm, anh vô tình cất tiếng : “Cậu tiến hành thôi miên với tôi..”

Đại Hoàng vừa sợ hãi lại vừa mong đợi chăm chú nhìn anh : “Anh.. Anh có còn nhớ, em hôm qua làm loại ám thị tâm lý gì với anh không ?”

Tô Duy hoài nghi híp mắt, dường như có một khoảng trống trong đoạn ký ức.

Đại Hoàng liếm cặp môi khô khốc : “Em làm ám thị tâm lý với bác sĩ, để bác sĩ thích em..”

Tô Duy trầm mặc nhìn Đại Hoàng, đột nhiên nâng tay dấm lên gò má cậu. Đại Hoàng không kịp đề phòng, từ trên giường ngã xuống đất.

Tô Duy xoay người xuống giường, nhanh chóng mặc áo sơ mi, chán ghét nói : “Lộ Tiêu, tôi rất thất vọng về cậu. Tôi nghĩ, nên tìm cho cậu một bác sĩ tâm lý khác.”

Đại Hoàng ôm mặt cười khổ.

Tô Duy đi tới phòng bếp, phát hiện Đại Hoàng đã làm điểm tâm từ lâu, cháo gà nắm hương, trứng rán, chân giò hun khói, còn có sữa đậu nành.

Đại Hoàng ủ rũ từ phòng ngủ bước ra, gò má vẫn còn sưng đỏ. Cậu múc cháo lại thấp giọng nói : “Bác sĩ, em chỉ đùa một chút thôi. Xin lỗi, anh đừng giận nữa, em không nghĩ anh lại tức giận như vậy.”

Tô Duy buông lỏng cổ áo một chút, ngón tay run nhẹ.

Đại Hoàng cười khổ : “Em chỉ hỏi anh vài câu. Em hỏi bác sĩ, tại sao anh đến giờ một chút cũng không thích em ...”

Ngón tay Tô Duy càng run hơn.

Đại Hoàng nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn anh, lại vội vàng cúi đầu xuống, đem bát cháo để sang một bên. Cậu không nói ra đáp án của Tô Duy, nhón chân lên, mở ngăn tủ trên đỉnh đầu lấy xuống hai cái chén, nói tiếp : “Em còn hỏi bác sĩ anh đã yêu bao nhiêu người...”

Tô Duy bước lên, nắm lấy cổ áo của cậu, cặp mắt bốc hỏa tức giận nhìn cậu, lồng ngực kịch liệt phập phồng lên xuống, anh nghiến răng, lại chậm chạp nói không lên lời.

Đại Hoàng giơ hai tay vẫn đang cầm chén lên che mặt, rõ ràng là sợ hãi nhưng vẫn cố nói tiếp : “Bác sĩ nói, có ba...”

Tô Duy hít sâu một hơi, kéo hai tay của Đại Hoàng ra, khuôn mặt phần nỡ từ từ bị biểu tình dờ khóc dờ cười thay thế : “Lộ Tiêu, cậu là thiên tài. Thế nhưng tài năng của cậu lại dùng để thôi miên tôi..”

Đại Hoàng đặt chén xuống bàn, rót sữa đậu nành xuống, một bên bận rộn rộn, một bên thất vọng độc thoại.. : “Em hỏi người anh thích là ai, anh nói là tên thầy giáo hư hỏng kia...” Cậu cười tự giễu ..”Được rồi.. so với tên cảnh sát xấu xa kia, hẳn ta còn đỡ hơn một chút..”

Hai người ngồi xuống bàn, Tô Duy dùng thìa nhẹ nhàng khuấy bát cháo nóng hổi, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Đại Hoàng ngồi phía đối diện : “Cậu còn hỏi tôi cái gì ?”

Đại Hoàng rũ đầu, Tô Duy phảng phất nhìn thấy trên đầu cậu như có cặp tai cún vô hình đang buồn bã sụp xuống. Cậu dùng ngón tay vẽ vòng tròn xuống mặt bàn, đáng thương nói : “Bác sĩ, em rất yêu anh vậy mà anh lại nói mình yêu người khác, tim em như vỡ thành trăm mảnh nhỏ, anh cứ nhiên lại hỏi nữa..”

Tô Duy nở nụ cười : “Ồ..”

Đại Hoàng dùng thìa đâm xuống bát cháo, một lát sau lấp bắp thăm dò : “Bác sĩ, thầy Lâm kia không thích anh sao ? Anh đã thích hẳn, sao hai người không ở bên nhau ?”

Có lẽ đối phương đã biết hết bí mật của mình, Tô Duy có loại cảm giác giống như trút được gánh nặng, cũng không giấu diếm nữa.

“Tôi từng tiến hành thôi miên với cậu ấy. Tôi ám thị cậu ấy.. yêu tôi. Giống như cậu nói vậy.”

Đại Hoàng giật mình nhìn anh chằm chằm : “Đấy chính là lần thôi miên tôi tệ mà anh từng nhắc đến sao ?”

Tô Duy buông mắt cười khổ : “Đúng vậy, tôi hiện tại rất hối hận.”

“Anh thích hẳn, hẳn cũng thích anh, hai người vì sao không ở cùng một chỗ với nhau ?”

“Cậu không hiểu, Đại Hoàng. Cậu ấy cũng không phải là thực sự yêu tôi, đấy chỉ là một loại ám thị tâm lý, giống như trong lòng cậu ấy có một then chốt, nhưng cái then này lại có khóa. Nếu như tôi đạt tới một cảnh được thiết lập sẵn, ám thị trong tâm lý của cậu ta sẽ tự động được loại bỏ.”

Đại Hoàng nhú mày : “Có khi nào là do anh nghĩ quá nhiều không ? Có thể hẳn ta thực sự thích anh, giống như em vậy, nhưng hết lần này đến lần khác bị anh cho là cái gì mà “đồng cảm”.. Thật con mẹ nó quái đản.”

Tô Duy lại nở nụ cười : “Nhất kiến chung tình cũng là một loại thôi miên, chỉ có điều đấy là do cậu tự thôi miên mình. Giả dụ giống như lời cậu nói, cậu thực sự thích tôi, nhưng cái cậu thích kia cũng không phải là tôi, mà cậu ở trên người tôi phóng ra —— phóng ra cậu hiểu không ? Giống như là, cậu để bản thân mình tin rằng người đó là tôi mà thôi.”

Đại Hoàng cau mày: “Bác sĩ,” Cậu thương cảm nói : “Anh bỏ mấy cái lý thuyết tâm lý học gì đó đi, bỏ mấy cái bác sĩ tâm lý gì đó đi. Anh học đến ham rồi.”

Tô Duy: “...”

Một ngày nọ, Bách Bình Nam hẹn Tô Duy đi ăn, đang ăn nhắc đến chuyện Đại Hoàng, Tô Duy nói cho Bách Bình Nam biết Đại Hoàng đã học xong thuật thôi miên, còn thôi miên anh thành công.

Bách Bình Nam trầm mặc thật lâu, sắc mặt không tốt nói : “Nếu đã như vậy, trước khi chữa xong bệnh của cậu ấy, cậu tốt hơn hết đừng để cậu ấy tiếp xúc với tâm lý học nhiều.”

Tô Duy nói : “Tôi cũng định như vậy, nhưng cậu ta với lĩnh vực này cảm thấy rất hứng thú, cũng rất có thiên phú. Cậu ấy học, tôi cũng không ngăn được.”

Giọng Bách Bình Nam rất nghiêm túc : “Cậu ấy là ví dụ đặc thù. Cậu cũng biết, càng hiểu rõ tâm lý học, tâm lý lại càng gặp nhiều trở ngại. Trước tiên cố gắng chữa tốt cho cậu ấy, cũng tránh để cậu ấy tiếp xúc với tâm lý học, cái này chưa chắc đã có lợi cho bệnh của Lộ Tiêu.”

Tô Duy nhắc tới sự đồng cảm của Đại Hoàng đặt lên mình, Bách Bình Nam cơ hồ rất ngạc nhiên, đôi đũa đang cầm trong tay cũng rơi xuống bàn. Anh hít sâu mấy hơi, giọng nói càng trầm : “Cậu nên nghĩ đến việc chuyển cậu ấy cho tôi hoặc bác sĩ tâm lý khác. Tô Duy, cậu không thích hợp để trị liệu cho cậu ấy.” Sau đó nhận thấy sự thất thố của mình, anh vội giải thích : “Tôi từng.. từng cũng trải qua chuyện như vậy. Tô Duy, cậu còn trẻ, kinh nghiệm còn chưa nhiều, tôi sợ loại chuyện này cậu không xử lý tốt được.”

Lý trí Tô Duy cũng tán thành quan điểm của Bách Bình Nam, thế nhưng anh không thể không thừa nhận, ở thâm sâu trong lòng, anh cũng không hy vọng điều này. Anh vì bản thân mà mượn một cái cớ buồn cười : Coi như vì thực đơn phong phú mỗi ngày đi.

Năng lực thôi miên của Đại Hoàng càng ngày càng tốt, tiến bộ rất nhanh, vượt ngoài dự liệu của Tô Duy.

Hôm nay Tô Duy từ trường về, ngoài ý muốn phát hiện ra trong nhà ngoại trừ Đại Hoàng còn có thêm người hàng xóm hai mươi mấy tuổi gì đó. Người đàn ông kia nằm trên ghế thoải mái, ánh đèn nhu hòa chiếu xuống gương mặt anh ta, hiện ra loại biểu tình rất thư giãn.

Đại Hoàng khẩn trương dùng đầu tay với Tô Duy, ý bảo đang thoải mái người kia.

Tô Duy lạnh lùng đứng một bên nhìn, một hồi sau Đại Hoàng đánh thức người kia dậy, sau đó đưa một bọc nho khô đến trước mặt anh ta : “Ném thử đi, bây giờ còn muốn nôn không ?”

Người đàn ông kia cau mày ăn vài hạt, biểu tình trên mặt biến thành kinh ngạc, lập tức kính phục.

Đại Hoàng rạng rỡ cười : “Tôi thắng ! Mai tôi sẽ qua nhà anh lấy đồ.”

Chờ người nọ đi rồi, Tô Duy sắc mặt không vui hỏi “Cậu làm cái gì ?”

Đại Hoàng cười lấy lòng bước tới : “Bác sĩ, hôm nay anh ta nói cho em biết em gái của anh ta rất thích anh, len lén chụp rất nhiều ảnh anh, em mới thách đố anh ta, nếu như em có thể làm cho anh ta ăn được nho khô, anh ta sẽ đem ảnh em gái kia chụp ảnh cho em, cũng khuyên cô bé ấy buông tha anh.”

Tô Duy im lặng nhìn cậu, ý bảo cậu tiếp tục nói.

“Em hỏi từ lúc nào có tật xấu này, anh ta nói không nhớ rõ. Vì vậy em thoải mái để anh ta hỏi tưởng lại, hỏi anh ta sáu tuổi có đi du thuyền ra ngoài chơi, ở trên thuyền ăn rất nhiều nho khô, nhưng vì say sóng nên phun hết ra, tâm lý bị thương tổn, từ đó trở đi cứ ăn nho thì lại buồn nôn.” Hai mắt cậu mở to, cái đuôi vô hình ở phía sau vẩy qua vẩy lại, giống như một con cún mong chờ chủ nhân khen ngợi, cưng chiều : “Bác sĩ, em làm như vậy là đúng hay sai ?”

Nụ cười của Tô Duy rất ảm đạm : “Ai cho phép cậu tùy ý đưa người vào nhà tôi ?”

Đại Hoàng lập tức ỉu xiu : “... Xin lỗi, bác sĩ.” Nhiệt tình của cậu với tâm lý học vượt ngoài dự liệu của Tô Duy, các lý thuyết trong sách không đủ để thỏa mãn cậu, cậu lại càng hy vọng có thể thực hiện thật nhiều thí nghiệm.

Tô Duy đi vào thư phòng, lấy cuốn sổ tay của mình mở ra, thật lâu cũng không biết nên viết gì, cuối cùng cười khổ đóng lại.

Sau đó Đại Hoàng lại ra tay với những người khác sống trong khu chung cư. Cậu đối với tâm lý học càng ngày càng hứng thú, vơ vét chuột trắng nhỏ khắp mọi nơi, cũng có rất nhiều người nghe danh mà tìm tới. Cậu chữa bệnh cứ mỗi lần ăn cà chua liền bị tiêu chảy cho Trương đại gia, giúp Vương cô nương nhìn thấy màu đỏ không còn bị choáng váng, thậm chí còn giúp lão chiến sĩ ở khu bên cạnh bị điếc hơn ba mươi năm nghe được trở lại. Việc này khiến cho tiếng tăm cậu vang thật xa, bởi vì khi hành hiệp Đại Hoàng lấy danh là đệ tử nhập môn của Tô Duy thế nên có rất nhiều bệnh nhân tìm tới Tô Duy. Nhiều lần khách tới Tô Duy không có nhà, Đại Hoàng ngứa nghề lại tự mình ra tay.

Điều này khiến Tô Duy phải dở khóc dở cười —— bản thân xuất ngoại du học khổ cực bao nhiêu năm mới có được kiến thức, mà cậu trai kia tự học, tự đọc qua mấy cuốn sách tâm lý, hơn cả, cậu trai này còn là một bệnh nhân mắc chứng rối loạn đa nhân cách —— anh biết phải sao ?

“Trước đây chắc đã có người dạy cậu phân tâm học.” Lúc ăn cơm tối, Tô Duy nhin không được cất lời. Anh thừa nhận, phương diện này bản thân mình có chút ước ao, hoặc tâm lý đồ kị.

Đại Hoàng then thùng gãi tóc : “Chắc là vậy. Thời gian đọc sách, em cũng có cảm giác quen thuộc, giống như đã từng học qua.”

Tô Duy nghĩ, mọi việc càng ngày càng phức tạp hơn so với tưởng tượng của anh.

“Nè, bác sĩ, anh có tin rằng một nhà tâm lý học lợi hại có khả năng nắm được tất cả trong tay ?” Đại Hoàng cắn cắn thìa, như có điều muốn hỏi.

Tô Duy trầm tĩnh hỏi : “Sao lại hỏi như vậy ?”

Đại Hoàng nói : “Vâng, cái cực độ thoải mái kia..”

Tô Duy một lần nữa mở blog tên “Cực độ thôi miên”, nghiêm túc xem xét từng bài viết một. L.D đưa ra rất nhiều phương pháp thôi miên mới, những phương pháp này kết hợp với xoa bóp huyết vị và ám thị tâm lý, đơn giản mà trực tiếp.

Đại Hoàng ngồi xổm bên cạnh Tô Duy cùng xem : “A ~ cái này em từng thử qua, thật sự hiệu quả.”

Bài viết có rất nhiều kiến thức về thuật thôi miên, có cái Tô Duy từng học qua, có cái chỉ là nghe nói, cũng có những cái chưa từng nghe bao giờ, có thể đây là do L.D sáng tạo ra.

“Xoa bóp ấn đường huyết có thể giúp cho các hiệu ứng thôi miên trở nên sâu sắc hơn..”

Đại Hoàng lặng lẽ đưa ngón tay đặt lên ấn đường của Tô Duy, Tô Duy lạnh lùng trừng mắt, cậu lè lưỡi, thu tay về.

Tô Duy rút cuộc xem tới bài viết gần nhất, bài viết có tên “Cực độ thôi miên”, nhưng lúc mở ra anh lại giật mình : Nền bài viết là màu máu đỏ, chỉ có duy nhất một câu hỏi : “Bạn có tin một nhà tâm lý học lợi hại có khả năng nắm tất cả trong tay ?”

Tô Duy ngơ ngác hai giây, đáy lòng không khỏi sinh ra một loại cảm giác chán ghét, anh đóng trang blog, nhắm mắt lại xoa xoa hai mắt.

Đại Hoàng ôn nhu giúp anh xoa bóp huyết thái dương, nhỏ giọng hỏi : “Bác sĩ, tại sao trước đây anh lại chọn học tâm lý học ?”

Có lẽ bởi Đại Hoàng xoa bóp khiến Tô Duy cảm thấy thoải mái, cảnh giác trong lòng hạ xuống : “Tôi đã nói với cậu, tôi từng bị trầm cảm.”

Đại Hoàng lại hỏi : “Sao anh lại bị trầm cảm ?”

Tô Duy trầm mặc một hồi, khóe miệng gợn lên tia cười tự giễu : “Vì sao ..? Chẳng vì sao cả, thiếu niên...cái tuổi đó, không ốm mà rên mà sinh bệnh..”

Đại Hoàng ngồi xuống, ghé vào đầu gối Tô Duy, nắm tay anh đặt lên mặt mình, ánh mắt dịu dàng mà rưng rưng : “Bác sĩ, em luôn cảm thấy anh đã từng bị tổn thương, nên mới giống như bây giờ, lạnh lùng đến thế..”

Tô Duy trầm mặc nhìn cậu, sau một hồi lại rút tay về, giọng anh thật nhẹ, lại nghe được chút tiếc nuối : “Lộ Tiêu, nếu cậu không phải bệnh nhân của tôi thì tốt biết mấy.”

Anh đi tới bên ban công, nhìn chằm chằm ngắm vân sắc héo rữa đến xuất thần. Từ lúc Đại Hoàng cảm thấy sợ hãi với nó, Tô Duy liền nhận trách nhiệm chăm sóc chậu hoa này. Thế nhưng thời tiết ẩm lên, mùa hoa đã qua, đóa hoa xinh đẹp cũng dần ứa tàn.

Anh mơ hồ cảm nhận có người ở đối diện chăm chú nhìn mình, quay lại nhìn, đối diện là rèm cửa được kéo chặt.

Chờ đến khi Tô Duy ra khỏi phòng, rèm cửa đóng chặt quanh năm bị đẩy ra một chút, một bóng đèn núp sau rèm cửa, khóe miệng câu lên một tia cười ý vị thâm trường.

Sau lưng hắn, căn phòng tối hiện lên thứ ánh sáng quỷ dị màu đỏ phát ra từ màn hình máy tính, trên nền đỏ viết một câu hỏi ——

“Bạn có tin một nhà tâm lý học lợi hại có khả năng nắm tất cả trong tay ?”

8. Chương 8

Vụ án của Lư Tương có tiến triển mới.

Cảnh sát tìm được nhân chứng chứng minh ngày Lư Tương tự sát, từ sáng đến chiều Đại Hoàng đều ở trong vườn hoa, theo miêu tả của vài người qua đường và cảnh sát tuần tra thì lúc ấy rất có khả năng cậu đã hình

thành nhân cách mới. Mà căn cứ vào kết quả giám định pháp y, thuốc diệt chuột trong dạ dày Lư Tương được hấp thụ vào khoảng bữa trưa.

Sau một thời gian tranh luận, vụ án được kết luận là án tự sát. Mặc dù Dương Thiếu Quân vẫn còn hoài nghi nguyên nhân Đại Hoàng bị rối loạn nhân cách, nhưng vẫn nghe theo kết quả, chấm dứt điều tra.

Để mừng vụ án kết thúc, Tô Duy đồng ý điều kiện cùng Đại Hoàng đi chơi công viên một ngày.

Từ lúc tốt nghiệp trung học Tô Duy đã không còn đến công viên, lần ấy anh cùng Dương Thiếu Quân và cái người đã vĩnh viễn chôn sâu trong lòng cùng đi...

Công viên mới xây cách đây hai năm với quy mô lớn, có đầy đủ các loại trò chơi mạo hiểm tân tiến nhất, đứng ở dưới thôi cũng có thể nghe thấy tiếng du khách thét chói tai, thật vô cùng kích thích.

Đại Hoàng có vẻ rất hưng phấn, dù sao cậu cũng chỉ mới 18, gọi là thiếu niên cũng chẳng sai. Nhưng Tô Duy thì lại chẳng có chút thích thú gì, giống như cảm thấy chơi mấy loại trò chơi này là một loại chuyện thấp kém.

Bắt đầu với trò ‘thuyền hải tặc’, nhìn con thuyền chạy như bay lên trời, Tô Duy cũng không đồng ý lên, chỉ mua một vé đưa cho Đại Hoàng, còn mình thì đứng dưới chờ cậu. Với sự sắp xếp này, Đại Hoàng vô cùng bất mãn, điều này không nằm trong mong muốn của cậu khi rủ anh đi chơi công viên —— Thực tế, cái cậu muốn là xem Tô Duy lúc nào cũng mang biểu tình căm dục, lạnh lùng như muốn đóng băng không khí xung quanh kia, khi hoảng sợ thì biến thành dạng gì cơ.

Đại Hoàng dùng đủ mọi trò ỉ ôi nhõng nhẽo, Tô Duy cuối cùng cũng đồng ý cùng cậu chơi trò ‘vượt thác’.

Các du khách tham gia chơi ‘vượt thác’ sẽ ngồi trong chiếc thuyền nhỏ, từ độ cao mười mét phóng xuống nước, hưởng thụ cảm giác mất trọng lực vô cùng kích thích. Bởi vì tham gia chơi trò này nhất định sẽ bị ướt nên nhân viên phát cho mỗi người một chiếc áo mưa để mặc vào.

Đại Hoàng ngồi phía trước Tô Duy, lúc thuyền đi lên cao, theo trọng lực cậu dựa vào lòng anh. Tô Duy ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt phảng phất trên người cậu, cảm giác rất tinh tế. —— Đại Hoàng dùng cùng loại nước gội đầu, sữa tắm, quần áo cũng giặt cùng một loại xà với anh, vị đạo trên người cậu với anh gần như giống nhau như đúc, loại cảm giác quen thuộc này khiến Tô Duy cảm thấy rất thoải mái.

Thuyền lên tới chỗ cao nhất, trước lúc thuyền lao xuống phía dưới một giây, Đại Hoàng đột nhiên xoay người, nhanh chóng lấy đi mũ áo mưa của Tô Duy, sau đó vui sướng hét ầm lên khi thuyền bắt đầu rơi.

Lúc lao xuống, hai tay Tô Duy nắm chặt thành thuyền, Đại Hoàng đột nhiên cử động khiến anh không kịp phản ứng, đến khi bị nước bắn đầy lên mặt, anh thực sự muốn quăng cái tên hỗn đản ngồi trước mặt mình kia ra khỏi thuyền.

“Ha ha ha ..” Từ thuyền bước xuống, Đại Hoàng nhìn vẻ mặt chật vật của Tô Duy, cười đến nghiêng người.

Tô Duy vuốt mái tóc ướt nhẹp, nhắm mắt, hít thật sâu, sau đó mở mắt ra hung hăng trừng Đại Hoàng. Kỳ thực anh hiểu hành động của Đại Hoàng, gắp một chiếc hộp được đóng gói kỹ càng, trang trí đẹp mắt, đa số mọi người đều muốn mở chiếc hộp ra xem bên trong đó chứa đựng những gì.

“Anh trai...” Đại Hoàng không sợ chết tiến lại gần : “Cùng em chơi trò tàu lượn siêu tốc nữa có được không ?”

Tô Duy cố nén xung động muốn tặng một đấm lên gương mặt tuấn tú kia, lạnh lùng nói : “Không hứng thú.”

Đại Hoàng lấy tay áo lau nước trên mặt anh, cười đến nịnh nọt : “Nốt lần này thôi, đi mà, ra đây đi...”

Tô Duy nhìn đôi mắt cong cong của cậu, trong nháy mắt, gương mặt kia trở thành gương mặt cậu thiếu niên từng quen biết ngày ấy....

“Tô Duy, đã đến đây rồi, không chơi là sao ?”

“Tô Duy, coi như chiều tôi, chơi một lần đi !”

“Tô Duy...”

“A Duy! Tôi thích cậu.”

Một cánh tay quơ đi quơ lại trước mặt Tô Duy : “Anh trai, sao lại thất thần thế này ?”

Tô Duy hoảng hốt hồi phục tinh thần, nhìn Đại Hoàng ánh mắt tha thiết, khóe miệng gợn lên nụ cười khổ :
Ra là ảo giác.

Anh miễn cưỡng gật đầu, tự nhủ “Dù sao thì.... đã đến đây rồi..”

Nhưng vừa lên tàu, Tô Duy ngay lập tức hối hận, thế nhưng lúc này không xuống được nữa. Tàu chậm chạp tăng tốc đi lên, chẳng khác gì tù nhân đợi án tử hình. Tô Duy không phải người thoải mái, bảo anh cười lớn hét to là điều không thể. Vậy nên chỉ có cách cắn chặt răng nhẩn nại.

Tiếng chuông vừa vang lên, tàu bắt đầu tăng tốc như bay, Tô Duy nhắm chặt mắt, miệng cắn gấu gao, dùng hết khí lực kéo căng cơ bắp.

Tay Đại Hoàng phủ lên bàn tay nắm chặt của anh, vui sướng hét lớn : “Anh trai.. mở mắt ra đi, hét lên đi, dễ chịu hơn rất nhiều ...”

Tô Duy đâu có để ý cậu, càng cau mày chặt hơn.

Chờ đến khi tra tấn kết thúc, hai chân Tô Duy như đi trên mây, thở phào nhẹ nhõm.

Đại Hoàng cười nghiêng ngả, bám vào cánh tay Tô Duy : “Anh trai, em vừa quan sát biểu tình của anh, buồn cười chết mất...”

Tô Duy lạnh lùng nhìn cậu : “Chơi đã rồi, về nhà!”

“Không không, anh trai, đi đu quay khổng lồ đi !”

Lên đu quay khổng lồ, cửa đóng lại, hai người giống như bị ngăn cách.

Tô Duy yên lặng ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ, cảm giác Đại Hoàng đang nhìn mình chăm chú. Anh suy nghĩ một chút, cuối cùng làm bộ như không biết.

Đại Hoàng dịch đến trước mặt anh ngồi xổm xuống, đặt hai tay lên đầu gối anh : “Bác sĩ...”

Tô Duy thu mắt lại : “Làm gì ?”

Đại Hoàng ánh mắt mong chờ, lại có chút sợ sệt : “Bác sĩ, em nghĩ rồi, trong lòng anh có người khác, nhưng hai người cũng không có ở cùng một chỗ,.. Em, em vẫn muốn theo đuổi anh.”

Tô Duy trầm tĩnh nhìn cậu : “Tôi nói rồi, nếu như sau năm năm...”

“Khụ..” Đại Hoàng đỏ mặt cắt lời : “Bác sĩ tâm lý không thể tiếp nhận tình cảm của bệnh nhân chỉ là một cái cớ, nếu như bệnh nhân không đồng cảm mà bác sĩ lại sinh tình cảm, như vậy cũng hỏng bét. Mà nếu bác sĩ anh không thích em, cũng đâu có ảnh hưởng gì. Cho nên bác sĩ, anh không thể cự tuyệt em theo đuổi anh. Tất nhiên, em với anh là hoàn toàn thật lòng, không phải đồng cảm !”

Tô Duy trầm mặc thật lâu, nhẹ giọng nói : “Tôi cũng không thể khổng chế suy nghĩ của cậu, không phải sao ?”

Đại Hoàng nhẹ nhàng gối đầu lên đầu gối Tô Duy.

Đu quay lên tới chỗ cao nhất, Đại Hoàng đứng lên, hồi hộp mà chăm chú nhìn môi Tô Duy, chậm rãi tới gần.

Tô Duy chỉ lạnh lùng nhìn cậu, cũng không cự tuyệt.

Mất thấy khoảng cách hai người càng gần, Đại Hoàng khấn trương nuốt nước miếng, giọng nói run run :
“Em,.. em có thể hôn anh một cái được không bác sĩ..”

Trong nháy mắt đó, Tô Duy không phủ nhận anh có chút động tâm, nhưng vẫn lạnh lùng nói : “Nếu cậu còn nói, tôi sẽ ném cậu từ trên này xuống..”

“Oh..” Đại Hoàng buồn bã thối lui, đối mặt với Tô Duy lúc nào cũng lạnh lùng, cậu không có chút dũng khí gì.

Đại Hoàng dự định, khi đu quay lên đến chỗ cao nhất, cậu len lén hôn môi Tô Duy, sau đó nói cho anh biết : “Trong truyền thuyết, khi đu quay lên đến nơi cao nhất, có thể hôn môi người bên cạnh sẽ được thượng đế chúc phúc “Vĩnh viễn ở bên nhau” , thế nhưng thời khắc quan trọng cậu lại bỏ cuộc. Vì vậy cải biến đi một chút.

“Khụ, bác sĩ, nghe nói nếu cùng người yêu ngồi đu quay đến nơi cao nhất, sẽ được thượng đế chúc phúc “tình cảm thuận buồm xuôi gió” a ~”

Tô Duy không mặn không nhạt liếc nhìn cậu : “Ai là người yêu của cậu vậy ?”

Đại Hoàng ỉu xiu, tai cún vô hình cũng rũ xuống.

Về nhà được một lúc, Tô Duy tắm rửa xong bước ra ngoài, thấy Đại Hoàng điều chỉnh ánh đèn trở nên êm dịu hơn, cậu nằm trên ghế, xoa bóp huyết vị trên đầu mình, nhỏ giọng lầm bầm : “Hiện tại tôi cảm thấy mệt mỏi, rất mệt... tôi thấy mình nằm trên thảo nguyên ..”

Tô Duy dùng khăn lau tóc, tò mò đến gần : “Cậu làm gì vậy ?”

Đại Hoàng mở mắt ra, ánh đèn vàng nhẹ nhàng chiếu xuống, nét mặt phẳng phất bi thương : “Bác sĩ, em đang tự thôi miên mình..”

Tô Duy vừa ngạc nhiên vừa buồn cười : “Tự thôi miên ? Cứ như vậy mà thôi miên ?”

Đại Hoàng thấp giọng nói : “Nếu như em không có bệnh tâm thần, khả năng bác sĩ chấp nhận em sẽ nhiều hơn một chút.”

Tô Duy cau mày nhìn cậu thật lâu, cúi người xuống ghé vào tai cậu, nghiêm túc nói : “Lộ Tiêu, có phải thái độ của tôi khiến cậu hiểu nhầm gì không. Tôi không thích cậu, cái này với việc cậu là bệnh nhân của tôi không liên quan gì với nhau. Tôi thừa nhận, tôi nói năm năm là để cho có lệ, kể cả là mười năm, hay hai mươi năm, tôi cũng sẽ không thích cậu. Cậu nên từ bỏ hi vọng.”

Đại Hoàng cắn cắn môi dưới, nhỏ giọng kháng nghị : “Anh đã nói không can thiệp đến suy nghĩ của em.”

Tô Duy nhún vai : “Cậu không thể thay đổi tâm ý của tôi. Cậu tốt nhất đừng tự lãng phí thời gian nữa.”

Tô Duy về phòng mình, toàn thân vô lực ngã xuống giường một cái, lấy gối che lên mặt.

Anh đối với Đại Hoàng thực sự có điểm động tâm, để tay lên ngực tự hỏi lòng, nếu như Đại Hoàng không phải bệnh nhân của anh, lại theo đuổi tha thiết như này, anh chưa chắc sẽ cự tuyệt —— dù sao, đã tịch mịch lâu rồi.. Cậu bé này tướng mạo vừa mắt anh, tính tình cũng tốt, lại khéo tay biết nấu ăn ngon, nếu như nói Tô Duy đến giờ không có cảm giác gì là giả, đây cũng là lý do anh luôn mềm lòng với cậu. Nhưng nếu điều này khiến Đại Hoàng trở nên lo lắng, thậm chí còn muốn tự thôi miên bản thân, vậy thì anh đành phải mau chóng cắt đứt cảm giác này.

Tô Duy không khỏi tiếc nuối thở dài : Đáng tiếc tôi chỉ là con người, cũng chẳng phải thần linh.

Sáng sớm hôm sau, Tô Duy rời giường phát hiện Đại Hoàng còn chưa ngủ dậy, hiển nhiên cũng chưa chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Tô Duy đi tới phòng cậu nhìn thoáng qua, Đại Hoàng vừa nghe tiếng bước chân liền trở mình quay lưng về phía anh, rúc đầu vào trong chăn, rõ ràng đang phát cáu.

Thấy hành động trẻ con này của cậu Tô Duy không khỏi buồn cười, thay quần áo gọn gàng rồi ôm bụng đói xuống lầu.

Anh ở lầu dưới mua cái bánh tiêu, cắn một miếng không khỏi cau mày —— mấy tháng nay, Đại Hoàng chăm dạ dày anh đến chu đáo, trở nên kén ăn hơn rất nhiều.

Không cách nào khác, anh đành ôm bụng rồng đến trường.

Lâm Duẫn Nhiên ngồi trong phòng làm việc, vừa hoàn thành công việc nên chẳng biết làm gì, ngồi cầm điện thoại di động, chờ người ra nhìn dãy số trong danh bạ.

Dãy số này là của Tô Duy, chỉ là tên người bị Lâm Duẫn Nhiên sửa thành “Thân ái Du Mộc khó chịu.”

Ngón tay anh đặt trên phím gọi, nhưng cũng không ấn xuống.

Nhậm Tiểu Thiên ở phía sau xông vào phòng làm việc.

Hai tay cậu để trong túi, mặt không đổi sắc tới trước mặt Lâm Duẫn Nhiên : “Thầy Lâm, em ở khóa 08, khoa Cơ giới học, Nhậm Tiểu Thiên.”

Lâm Duẫn Nhiên thờ ơ ngẩng đầu nhìn cậu một cái, lại cúi xuống nghịch nghịch điện thoại.

Nhậm Tiểu Thiên cũng không để ý thái độ của anh, giọng nói vững vàng : “Học kỳ này em không qua môn của thầy, mong thầy có thể kéo em một chút.”

Lâm Duẫn Nhiên nhìn cậu một cái, nghĩ cái tên này mặt lạnh như người chết nhưng cũng rất thanh tú. Cuối cùng ngẩng đầu, nâng cằm quan sát cậu : “Nhậm Tiểu Thiên đúng không ? Đừng nói là đi học, tôi cũng không thấy cậu tới đi thi nha.”

Nhậm Tiểu Thiên mặt không đổi sắc gãi tai : “Em có nộp luận văn. Đây chỉ là môn tự chọn một khóa thôi mà.”

Lâm Duẫn Nhiên nhin không được nở nụ cười. Lâm thiếu gia anh trời sinh thủ đoạn độc ác, chỉ có từ 60 điểm hạ xuống 59, cũng chưa từng kéo ai bao giờ. Sinh viên thi lại môn anh không ít, nếu như em nào đáng về thuận mắt cũng có thể linh hoạt một chút, thế nhưng cho tới bây giờ anh cũng chưa gặp qua loại không coi ai ra gì như cậu ta.

Anh híp mắt cười chăm chú nhìn Nhậm Tiểu Thiên, gần từng chữ : “Tôi, sẽ, không, kéo, cậu.”

Khóe miệng Nhậm Tiểu Thiên giật giật mấy cái, nửa ngày không nói lên lời, cuối cùng nặn ra một nụ cười khó coi : “Thầy cho em bao nhiêu điểm, em chúc thầy sống thêm được từng ấy năm.” Dứt lời xoay người rời đi.

Lâm Duẫn Nhiên chết lặng.

Một lát sau, anh gỡ sổ điểm ra xem, tìm được tên Nhậm Tiểu Thiên, nhìn điểm 29 đỏ chói kia đến nửa ngày, cuối cùng vung bút, sửa 29 thành 59 điểm.

9. Chương 9

Tô Duy tan tiết, phát hiện Lâm Duẫn Nhiên đang đứng ở ngoài phòng học đợi anh.

Chờ học sinh đi hết, Tô Duy không nhanh không chậm ra khỏi phòng.

“Dolores, có thời gian đi ăn tối với tôi không ?” Lâm Duẫn Nhiên cười tủm tỉm ngáng đường anh.

Tô Duy nhìn ánh mắt mong chờ của anh ta, trong đầu đột nhiên vang lên câu nói của Đại Hoàng : “Có khi nào là do anh nghĩ quá nhiều không ? Có thể anh ta thực sự thích anh”. Anh hơi do dự một lát, cuối cùng ôn hòa mỉm cười : “Được.”

Tô Duy bước về phía trước, Lâm Duẫn Nhiên thôi cản đường anh mà đi sang bên cạnh, đôi mắt lấp lánh kinh ngạc : “Oa ~~ Thân ái, bao nhiêu năm rồi tôi mới có thể trông lại nụ cười của cậu

” Anh ta nhéo nhéo má Tô Duy, Tô Duy cau mày nghiêng đầu : “Cậu rốt cuộc thông suốt rồi sao ?”

Nhiệt tình của anh ta khiến Tô Duy cảm thấy lo lắng, theo bản năng kéo dài khoảng cách.

Lâm Duẫn Nhiên thở dài, cước bộ chậm lại, cùng anh sóng vai đi : “A Duy, cả đời này tôi hối hận nhất một việc, cậu biết đó là gì không ?”

Tô Duy thuận lời hỏi : “Việc gì ?”

“Tôi từng muốn theo đuổi một người, nhưng người ấy lạnh lùng như núi băng vậy, căn bản không mở rộng lòng với tôi. Người ấy học tâm lý học, tôi lúc ấy ham chơi đùa một chút, bảo người ấy thôi miên mình, để mình thích người ấy. Chỉ là không ngờ, người ấy tưởng trò đùa này là thật, rồi không tin tưởng tôi thực sự thích người ấy —— cậu nói xem, khác nào tự lấy đá đập chân mình không ?”

Tô Duy biết anh ta nói đến ai, buông mắt trầm mặc, không biết làm sao để cắt lời.

Hai người ra khỏi trường học, Tô Duy rút cuộc lấy được dũng khí, chậm chạp nói : “Jack.. Nếu như anh nhìn thấy cầu vồng..”

“Thầy

” Đại Hoàng ngồi ở sân cỏ cách đó không xa chạy vọt tới, trong tay cầm một bó hồng chói mắt, cười thật tươi : “Anh tan lớp rồi ~”

Tô Duy ngẩn người, lời vừa nói cũng đứt : “Sao cậu lại tới đây ?”

Đại Hoàng ôm bó hồng đưa tới trước mặt Tô Duy : “Thầy ~ Em nói rồi em đang theo đuổi thầy, đến đón thầy là điều đương nhiên thôi

”

Lâm Duẫn Nhiên ngạc nhiên, nhú chặt mày.

Tô Duy liếc nhìn Lâm Duẫn Nhiên lại nhìn sang Đại Hoàng, bó hồng đỏ au trong tay cậu, cứ như vậy ném hoa ở trường chắc không được, vì vậy hướng Lâm Duẫn Nhiên cười : “Lần sau tôi mời anh đi ăn.”

Lâm Duẫn Nhiên tức giận trừng mắt nhìn Đại Hoàng, hai mắt phát ra tia sét.

Tô Duy và Đại Hoàng đi được một lúc, anh ta ở phía sau hét lớn : “Dolores, cậu sẽ sớm nhìn thấy cầu vồng thôi !!”

Tô Duy dừng bước, sắc mặt không rõ biểu tình gì, nhưng ánh mắt nhu hòa hơn rất nhiều.

Đại Hoàng nhăn trán hỏi : “Thầy, tại sao anh ta luôn gọi thầy là Dolores, nghe rất giống tên con gái trong tiếng Anh.”

Tô Duy nói : “Đấy là khi ở Mỹ, cha xứ đặt cho tôi.”

Đại Hoàng hết sức kinh ngạc : “Anh tin vào Chúa sao ?”

Tô Duy mím môi : “Đã từng. Lúc ấy tôi đem tôn giáo làm nơi trú ẩn, thế nhưng nhận ra Chúa không thể cứu đổi mình. Vì vậy tôi từ bỏ. Hiện tại tôi không theo đạo nào.”

Đại Hoàng tròn tròn mắt, muốn hỏi tiếp nhưng Tô Duy nhanh chóng hỏi ngược lại : “Cậu nói tới đón tôi, đón bằng gì đây ?”

Đại Hoàng lúng túng : “A... được rồi, em chỉ có hai cái chân thôi..”

Tô Duy cười nhạt : “Lên xe.”

Trên đường về, Đại Hoàng báo cáo chuyện trong ngày với anh : “Hôm nay có một ông chú tới tìm bác sĩ xin giúp đỡ, ông ấy ngoại tình, người thứ ba là một cô gái còn trẻ, ông ấy nghĩ mình yêu người thứ ba kia. Thế nhưng ông và vợ mình đã kết hôn được hơn hai mươi năm rồi, con cái cũng đã thi vào đại học, ông cảm thấy có lỗi với vợ con nhưng lại không thể buông người thứ ba kia, cho nên tìm tới bác sĩ hỏi nên làm gì bây giờ.”

Tan tầm đường rất đông, Tô Duy thờ ơ cầm tay lái, tay trái đặt bên cửa sổ : “Ừ ?”

“Bác sĩ không có ở đây.. em liền.. em liền giúp ông ấy. Em thôi miên.. a, anh đừng trừng em, anh cũng biết em chỉ biết thôi miên thôi mà.. Em hướng dẫn ông ấy tưởng tượng cảnh ông cùng vợ ly hôn, sống cùng người thứ ba kia. Sau đó ông ấy phá sản, hai người bắt đầu sinh cái vã, người thứ ba kia liếm tìm một người

đàn ông có tiền khác ôm ấp. Thật ra ấy là tình huống xấu nhất có thể xảy ra thôi, để ông ấy biết loại cảm giác này. Nhưng sau đó ông ấy liền nhận ra, nói rằng mình không thích người thứ ba kia, muốn trở về bên vợ con mình, sống thật tốt...”

“Bíp!” “Bíp” Xe phía sau nhả còi dồn dập.

Đại Hoàng nhận thấy tâm trạng Tô Duy không tốt, tay cầm tay lái hơi run rẩy, giống như đang hoảng loạn. Cậu lo lắng nhắc :” Đèn xanh rồi.. Bác sĩ, anh làm sao vậy ?”

Tô Duy nhanh chóng phục hồi tinh thần, đạp chân ga, ở mấy giây đèn xanh cuối cùng mới phóng đi.

Xe dừng lại bên lề đường, Tô Duy nghiêng người sang, chăm chú nhìn Đại Hoàng, giống như muốn nhìn thấu bên trong cậu.

Đại Hoàng không khỏi sợ hãi nghiêng người về phía sau : “A... có phải.. có phải em làm sai gì không ? .. Em, em, em không có ý, anh đừng giận..”

Tô Duy chậm rãi hỏi : “Cậu thực sự không biết Bách Bình Nam ?”

Đại Hoàng nhíu mày : “Bách Bình Nam là ai ?”

Tô Duy trầm mặc một lúc rồi quay về ghế dựa, thở phào nhẹ nhõm : “...Là bác sĩ tâm lý trị chứng trầm cảm của tôi năm đó.. Ông ấy cũng dùng biện pháp như cậu để trị liệu cho tôi.”

Đại Hoàng kinh ngạc nói : “A .. trùng hợp vậy sao ? Em còn tưởng mình em mới có thể nghĩ ra chiêu này chứ.”

Tô Duy thở dài : “Như vậy không hay.. Cậu không biết người đàn ông trung niên kia, vợ của ông ấy, và cả người thứ ba kia nữa, không nên dẫn đường mà trị liệu như vậy. Chúng ta không nên đem lựa chọn của mình áp vào bệnh nhân..”

Đại Hoàng không vui cắt lời : “Trên đời này còn có người thứ ba là tốt hay sao ? Đều khôn khiếp cả.”

Tô Duy kinh ngạc nhìn cậu, suy nghĩ một chút, cũng không có thảo luận thêm vấn đề này, một lần nữa khởi động xe về nhà.

Qua hai ngày, Tô Duy đang chuẩn bị đến trường, vừa ra đến cửa lại nhận được điện thoại. Anh cả Tô Kiềm báo em trai Tô Di bị tai nạn xe, bảo anh nhanh đến bệnh viện. Tô Duy không nói hai lời, gọi điện báo nghỉ với trường, vội vã ra khỏi cửa.

Tô Di cùng bạn trai là Lý Yêu Yêu bị tai nạn xe, bởi vì trong lúc nguy cấp Lý Yêu Yêu hướng tay lái về phía bên mình nên Tô Di cũng không bị thương nặng, thế nhưng hẳn ta lại bị thương không hề nhẹ.

Lúc Tô Duy chạy tới bệnh viện, Tô Di đang làm nốt mấy cái kiểm tra toàn thân, ngoại trừ một ít xây xước ngoài da ra thì không có gì đáng ngại. Anh đi tới phòng bệnh của Lý Yêu Yêu, cánh tay hằn bô bột thạch cao, trên đầu quấn đầy băng, hai mắt mờ màng, xem ra vừa mới tỉnh lại.

Anh cả Tô gia ngồi bên giường bệnh, tóc ngắn được cắt tỉ mỉ, tây trang phẳng phiu, cả người ngay ngắn.

“Lý tiên sinh.” Anh không nhanh không chậm nói “Tôi nghĩ nên đưa Tô Di sang Mĩ trị liệu..”

“Cái rắm!” Lý Yêu Yêu kích động muốn ngồi dậy, lại nhăn mặt đau đớn nắm xuống : “Lão tử còn chưa chết, cậu ấy bị thương gì ?”

Tô Duy nhíu mày, lên phía trước trấn an Lý Yêu Yêu, thuận tiện trừng mắt nhìn Tô Kiềm.

“Tô Di em ấy không có việc gì, cậu đừng kích động.”

Tô Kiềm nét mặt ngưng ngừng.

Một lát sau, Tô Di làm xong kiểm tra đến xem Lý Yêu Yêu, Tô Duy với Tô Kiềm liền lui ra ngoài.

Hai anh em sóng vai ra bệnh viện, khí chất hai người lạnh lùng như nhau, chỉ là Tô Kiềm còn toát lên vẻ thanh lịch cao quý bẩm sinh, mà Tô Duy thì thờ ơ lạnh lùng với người bên cạnh.

Tô Kiềm cắt lời trước : “Gần đây.. vẫn khỏe chứ ?”

Tô Duy nhét tay vào túi quần, bình tĩnh gạt đầu.

Tô Kiềm lại hỏi “Tiền đủ dùng không ?”

Tô Duy nói : “Nếu như em gặp khó khăn gì sẽ nói với anh.”

Tô Kiềm không yên tâm gạt đầu.

Đi tới trước ga ra, Tô Duy đột nhiên dừng lại.

“Anh...”

“Ừ ?” Tô Kiềm mong đợi nhìn em mình.

Tô Duy lạnh lùng nói : “Chuyện của Tiểu Di, anh để cho em ấy tự quyết định. Đừng lo lắng quá nhiều..”

Ánh mắt Tô Kiềm trở nên ảm đạm, động tác cau mày cũng nhuốm vẻ cao quý : “Lý Yêu Yêu chỉ là một tên lưu manh. Em út hồ đồ, em còn không hiểu sao ?”

“A.” Tô Duy cười nhạt, xoay người nhìn chăm chăm vào mắt anh trai, ánh mắt chán ghét không che đậy : “Anh lần nào cũng vậy. Anh, anh quá kiêu ngạo. Cho nên chị dâu cũng phải rời bỏ anh, không ai chịu được anh.”

Tô Kiềm ngạc nhiên, mắt mở thật to, không tin nhìn Tô Duy.

Tô Duy không để ý anh nữa, không quay đầu tiến vào ga ra.

Anh cả Tô gia bị bỏ lại trơ trọi một mình, ngắc ngứ lẩm bẩm : “Lần nào cũng vậy ? Gì mà lần nào cũng vậy ? Chẳng lẽ.. nói đến người kia sao ?”

Quan hệ Tô Kiềm và Tô Duy từng rất tốt, Tô Kiềm coi cậu như bảo bối mà chăm lo, cưng chiều.. Nắm trong tay còn sợ ngã, đặt vào miệng thì sợ tan, chỉ thiếu vì cậu mà moi hết ruột gan.. Nhưng lớn lên một chút, Tô Duy bắt đầu phản nghịch, rước về một người bạn “không tốt” cho Tô Kiềm. Vì vậy anh liền ra tay can thiệp. Không may, anh giữ được bảo bối bên mình lại khiến cho em ấy mắc chứng trầm cảm, chữa khỏi rồi liền phải dùng tiêu sái lên máy bay đi Mỹ bỏ anh lại.

Nhớ tới chuyện cũ của em trai, lại nghĩ đến đứa em út đáng thất vọng, Tô Kiềm tức giận mắng chửi : “Quỷ tha ma bắt mấy đứa cong.” Có hai đứa em, đều là gay mới chết tiệt.

Tô Duy(*) lái xe ra khỏi bệnh viện, đi ngang qua sân cỏ thì bắt gặp một người quen mắt. Anh hạ cửa kính xe xuống, không chắc chắn gọi : “Dương Thiếu Quân ?” ((*) : tác giả viết là Tô Kiềm, nhưng so với đoạn hội thoại ở dưới có lẽ là tác giả nhầm lẫn, nên mình tự ý sửa lại là Tô Duy.)

Cảnh sát Dương nghe thấy liền quay đầu lại, ngạc nhiên chạy tới : “A Duy

”

Tô Duy nhìn anh mặc quần áo bệnh nhân, buồn bực hỏi : “Anh bị bệnh ?”

Dương Thiếu Quân sờ cái cằm lún phún râu, cả người một dạng nhếch nhác, không để ý nói : “Bị một kẻ điên thọc cho một dao, cấp trên cho nghỉ tạm một tuần.”

Tô Duy buồn bực, một lát sau chậm rãi nói : “Anh.. nên tự chú ý đến mình hơn.”

Dương Thiếu Quân ghé vào cửa kính, cười đến vô lại : “Đau lòng sao ?”

Tô Duy làm bộ muốn đóng cửa kính, Dương Thiếu Quân giữ lại : “Thôi nào ~~ Được rồi được rồi, anh không nói nữa. Sao em tới đây ?”

“Em trai bị tai nạn, tôi đến xem em ấy. Cũng không bị thương nặng, không sao.”

Dương Thiếu Quân vuốt cằm nghĩ một lúc : “Em của em ? Không có ấn tượng.” Anh ta nheo mắt lại, ý vị thâm trường nói : “Thế nhưng anh trai em, đến bây giờ anh vẫn không quên được.”

Khóe miệng Tô Duy cong lên : “Anh ấy cũng tới. Nếu anh hứng thú có thể tìm tới ôn chuyện xưa.” Nói xong cũng không đợi Dương Thiếu Quân phản ứng, đóng cửa kính lại rồi lái xe rời đi.

Lâm Duẫn Nhiên mặc áo sơ mi vẽ bảy sắc cầu vồng trước ngực, vừa bước vào, phía dưới lớp truyền tới mấy tiếng kêu sợ hãi.

Anh đi tới dãy bàn đầu, tùy ý chọn một sinh viên, chỉ vào áo mình hỏi : “Đẹp mắt không ?”

Sinh viên xấu số bị chỉ cần thận chọn lời : “Cái này.. là vẽ tay ạ ? Rất có sáng tạo..” Đáy lòng yên lặng ới thành dòng : Tôi muốn chửi !! Thật thiếu thẩm mỹ.... Cái này cũng được coi là vẽ sao ? Đứa cháu gái ba tuổi của mình bôi màu ra trông còn đẹp hơn..!

Mấy sinh viên hàng dưới chỉ biết yên lặng rơi lệ : Cầm thú mà ! Áo sơ mi Armani hơn nghìn tệ cứ như vậy bị chà đạp

(tầm hơn 3,5 triệu tiền ;_ ;)

Lâm Duẫn Nhiên mặt mày đắc ý nói : “Thật tình mắt. Đây là tự tôi vẽ. Hay cho khiếu thẩm mỹ của cậu, điểm tổng kết tôi cho cậu thêm 10 điểm.”

“Phụt...” Ở dưới có người đang uống nước, nghe thấy vậy liền phun không ngừng..

Lâm Duẫn Nhiên nghe tiếng đi tới, phát hiện cái người phun nước kia chính là cậu sinh viên phách lối Nhậm Tiểu Thiên hôm trước, anh kinh ngạc nhú lông mày, nhưng cũng không nói gì.

Nhậm Tiểu Thiên bị bạn bè kéo tới nghe giảng. Khóa học các môn tự chọn đã kết thúc, nhưng mấy môn bắt buộc vẫn còn phải học, bạn bè nói giảng viên Kinh Tế Quốc Tế là một thầy giáo đẹp trai lắm, sinh viên khoa khác cũng kéo đến nghe giảng, còn có người nói thầy này sao mà gan lớn, công khai theo đuổi thầy giáo khoa phân tâm học, câu chuyện này nhất thời trở thành giai thoại. Nhậm Tiểu Thiên hiếu kỳ mò tới nhìn một cái, ai ngờ lại là oan gia..

Chuông vào giờ học, Lâm Duẫn Nhiên đang chuẩn bị giảng bài, một nữ sinh xinh đẹp ôm một con chó schnauzer thân nhiên bước vào lớp.

Lâm Duẫn Nhiên đối với nữ sinh này cũng có chút ấn tượng, hình như cha là ông chủ một mỏ than đá, nói chung là thuộc về giới nhà giàu mới nổi, bình thường cũng rất cao ngạo, mang chó đi học cũng không có gì ngạc nhiên.

Lâm đại thiếu gia đương nhiên sẽ không đơn giản mà nhịn cục tức này, lạnh lẽo nhìn nữ sinh kia tìm một vị trí ngồi xuống, đang nghĩ nên châm chọc thể nào thì con chó schnauzer kia đột nhiên nhảy ra khỏi người cô bé, hớn hờ chạy đến bên chân Nhậm Tiểu Thiên.

Nhậm Tiểu Thiên ôm con chó, mặt không đổi sắc đi tới chỗ nữ sinh kia : “Bạn học, cậu ôm chó đến lớp, là sợ trên lớp nghe giảng không hiểu, về nhà để nó dạy cậu lại một lần nữa sao ?”

“Ha ha...” Câu này đến tai Lâm Duẫn Nhiên, anh ta liền không ý tứ cười ầm lên.

Lúc tan tiết, Lâm Duẫn Nhiên vội vã chạy tới phòng làm việc của Tô Duy, lại nghe người khác nói rằng anh ấy xin nghỉ hôm nay.

Lâm Duẫn Nhiên thất vọng ra khỏi trường, lại thấy Nhậm Tiểu Thiên ở sân cỏ cách đó không xa đứng chờ mình. Thấy anh đi ra, Nhậm Tiểu Thiên không nhanh không chậm bước tới.

Lâm Duẫn nhiên hứng thú nhìn cậu đến gần, đoán xem cậu định làm cái gì.

Nhậm Tiểu Thiên đi tới trước mặt Lâm Duẫn Nhiên, mặt không đổi sắc bắt đầu nói : “Thầy giáo, áo sơ mi vẽ tay của thầy, vừa đẹp mắt lại rất sáng tạo.”

“Thầy giáo, áo sơ mi vẽ tay của thầy...”

..

Cậu cứ như vậy lặp đi lặp lại sáu lần, sau đó giương mắt chờ đợi nhìn Lâm Duẫn Nhiên, quơ quơ tay.. : “Thầy Lâm, có thể cộng điểm được không ?”

Lâm Duẫn Nhiên : “...”

Lâm Duẩn Nhiên cố gắng không ôm bụng cười, dứt quãng nói : “Thật đáng tiếc, không được. Chiều này không còn tác dụng đâu.”

Nhậm Tiểu Thiên ngây người trong chốc lát, cũng không có tức giận, bỏ lại câu “Thầy đợi một chút” rồi chạy đi.

Một lát sau, Nhậm Tiểu Thiên cầm mấy nhánh hoa dại chạy tới, nhét vào trong tay Lâm Duẩn Nhiên. Hoa này hiển nhiên là mới hái, phía trên vẫn còn đầy gai và lá, Lâm Duẩn Nhiên vừa cầm đã bị gai đâm “A” một tiếng buông tay, mấy nhánh hoa rơi xuống đất.

Nhậm Tiểu Thiên nhặt hoa lên, vội vã ngắt mấy cái gai, một lần nữa nhét vào tay Lâm Duẩn Nhiên, mặt không đổi sắc : “Thầy, em muốn theo đuổi thầy.”

Lâm Duẩn Nhiên lần nữa cảm thấy buồn cười.

Vài giây sau, Lâm Duẩn Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười nói : “Cậu không có làm chứ ? Tôi là đàn ông.”

Nhậm Tiểu Thiên sờ sờ mũi, “Nghe nói thầy đang theo đuổi một thầy giáo khác trong trường ta, em nghĩ thầy thích đàn ông.”

Lâm Duẩn Nhiên cẩn thận nhìn cậu từ trên xuống dưới, nhìn thế nào cũng không thấy khí tức đồng loại. Nhưng cũng có thể mình sai lầm, vì vậy lắc đầu cười : “Được rồi, được rồi, tôi biết cậu làm vậy là vì thành tích môn học. Cậu qua, về đi.”

Nhậm Tiểu Thiên gật đầu hai cái, bỏ lại một câu “Cảm ơn thầy giáo” rồi đi luôn.

Lâm Duẩn Nhiên nhìn hoa trong tay, nghĩ cánh hoa đỏ tươi thật là đẹp, ném đi có chút đáng tiếc, vì vậy nhét hoa vào trong tay áo, rồi đi.

Anh đi tới phòng làm việc, để hoa lên giá sách, sau đó mở máy tính ra, thực sự nâng điểm đạt chuẩn lên cho Nhậm Tiểu Thiên, sau đó suy nghĩ một chút, lại đổi thành điểm trên trung bình.

Thu thập xong xuôi, Lâm Duẩn Nhiên chuẩn bị rời trường học, rất không khéo là, trên một con đường nhỏ, lần thứ ba trong ngày anh gặp đồng chí Nhậm Tiểu Thiên.

Nhậm Tiểu Thiên và bạn học đi ở phía trước, đưa lưng về phía Lâm Duẩn Nhiên, hoàn toàn không biết nguy hiểm cận kề.

Bạn học kia hỏi : “Thế nào ? Thầy ấy có sửa kết quả cho cậu không ?”

Nhậm Tiểu Thiên gật đầu : “Thầy ấy nói sẽ sửa.”

Bạn học kia hứng phấn nói : “Oa ~ bảo cậu đi thổ lộ với thầy ấy, cậu sẽ không làm thế thật chứ ? Tôi chỉ đùa thôi a !~”

Nhậm Tiểu Thiên dừng lại một chút, lại gật đầu : “Ừ, hẳn ta quả nhiên ham hư vinh. Vừa khen cái liền đồng ý.”

Lâm Duẩn Nhiên : “...”

Thầy Lâm lửa giận ngút trời trở lại phòng làm việc, tàn nhẫn đem thành tích của bạn Nhậm sửa thành 0.

10. Chương 10

Đảo mắt một cái, trường học sắp đến kỳ nghỉ đông.

Nhậm Tiểu Thiên về nhà xem thành tích học tập chợt thấy sét đánh, trước kỳ nghỉ một ngày một lần nữa nằm vùng đợi Lâm Duẩn Nhiên xuất hiện rồi chặn đường anh lại.

Lâm Duẩn Nhiên nhìn cậu bày dáng vẻ giống như bị bắt tội oan : “Nếu muốn điểm cao, vì sao học kỳ trước không đi học ?”

Nhậm Tiểu Thiên rớt cuộc hạ mình, hai mắt buông xuống, bộ dạng phục tùng giống như cô vợ nhỏ : “Thầy Lâm, em đã là sinh viên năm tư rồi, kinh tế học lại là môn tự chọn. Học kỳ trước em bận làm luận văn tốt nghiệp, sợ dĩ nghĩ nộp bài luận cho thầy là có thể qua rồi...”

Qua lời giải thích của cậu, Lâm Duẩn Nhiên mới biết mẹ cậu tìm cho cậu một công ty để năm sau có thể vào làm việc. Gia cảnh nhà cậu không tốt lắm nên mẹ mong cậu nhanh nhanh có thể đi làm để phụ giúp gia đình. Thế nhưng bị rớt một môn thì không thể tốt nghiệp, mà công ty kia lại không đồng ý thực tập sinh bị rớt môn nào, lúc này Nhậm Tiểu Thiên mới biết vấn đề trở nên nghiêm trọng. Không may Lâm Duẩn Nhiên lại vừa hay nghe được cái câu “Quả nhiên rất ham hư vinh” kia, đầu chịu đơn giản buông tha cậu, anh cười một chút : “Không phải cậu nói muốn theo đuổi tôi sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên sững người.

Lâm Duẩn Nhiên cầm điện thoại cậu lưu số mình vào, khẽ vuốt cằm, kiêu ngạo như khổng tước : “Từ bây giờ, tôi cho cậu cơ hội theo đuổi tôi. Nếu như trước khi nhập học cậu có thể khiến tôi động lòng, tôi liền giúp cậu sửa bằng điểm.”

Tô Kiềm gọi điện thoại cho Tô Duy, nói là cha mong mấy đứa có thể qua Hawaii cùng nhau đón năm mới. Tô Duy biết đây là mong muốn của mẹ, muốn mấy đứa con bên ba làm ăn khắp nơi có thời gian nghỉ ngơi, gia đình tụ họp, anh cũng không tiện từ chối làm mất hứng mọi người, đều đã đáp ứng.

Nhưng nên xử lý Đại Hoàng như nào đây, Tô Duy không khỏi băn khoăn.

Tô Duy đem sự tình nói với Đại Hoàng, Đại Hoàng đương nhiên ỉ ôi bám áo muốn theo Tô Duy đi Mỹ rồi.

Cậu nắm góc áo Tô Duy, mặt mũi méo mó giống như sắp khóc: “Bác sĩ, anh định bỏ lại một người vô thân vô cố như em mừng đón năm mới một mình sao. Nơi này náo nhiệt như thế, em trong nhà nghe được, nhất định sẽ ghen tị với mọi người, lại đau xót nghĩ bản thân mình đáng thương. Nhờ đâu em lại mắc thêm chứng trầm cảm thì sao ?

Tô Duy nâng cằm, hứng thú trêu chọc cậu : “Trầm cảm sao, không sợ, tôi sẽ chữa cho cậu.”

Đại Hoàng uất nghẹn một lúc, lại nhào tới Tô Duy tiếp tục ăn vạ : “Anh trai ~ van anh ~ coi như anh cho em mượn tiền vé máy bay, em sẽ lấy thân trả nợ

”

Tô Duy lãnh đạm nói : “Tôi lại càng không thể đáp ứng.”

Tô Duy nghĩ dẫn cậu về nhà mình mừng lễ năm mới có vẻ không tốt lắm, nhưng cụ thể không tốt ở chỗ nào thì anh cũng không rõ. Suy tính một hồi, nghĩ bỏ lại Đại Hoàng ở nhà một mình thực sự không ổn, đành chịu thua đáp ứng cậu.

Hồi trước Đại Hoàng vướng vào án mạng của mẹ kế, bây giờ thì qua rồi, Tô Duy liền giúp cậu lo liệu thủ tục vista.

Ngày 27 tháng 12, hai người xuất phát.

Ở sân bay, Tô Duy gặp lại Tô Kiềm, Tô Di và Lý Yêu Yêu. Đây là lần đầu tiên Đại Hoàng xuất hiện, mọi người đều cảm thấy tò mò, Tô Kiềm thừa dịp đi vệ sinh len lén kéo Tô Duy qua một bên, sắc mặt không vui hỏi : “Kia là ai ?”

Tô Duy cả người đầy mùi thuốc súng hỏi lại : “Liên quan gì tới anh ?”

Tô Kiềm tức giận, hai mắt cũng sắp phun lửa. “Người này là cái gì, là cái gì của em, tình nhân mới ? Em thật lạ, đường đẹp không đi lại thích đi vào ngõ cụt là sao ?” Anh cả họ Tô không tin trên đời này có người đàn ông nào trời sinh chỉ thích đàn ông, còn nghĩ rằng em trai mình nhất thời hồ đồ, cuối cùng cũng bị phụ nữ mê hoặc lỗi về chính đạo.

Tô Duy nhìn anh trai mình, cũng không phủ nhận, đáng cười châm chọc nói : “Để anh thất vọng rồi.”

Tô Kiềm bị em mình chọc tức đến ghen.

Lên máy bay, Đại Hoàng phát hiện Tô Kiềm ra tay đưa mọi người đến khoang hạng nhất. Cậu bất an ngồi trên ghế rộng, bên trái sờ sờ, bên phải nhìn nhìn, lại ghé vào tai Tô Duy nhỏ giọng hỏi : “Anh trai, anh của anh nhìn qua rất có tiền a

”

Tô Duy nói : “Cũng tạm tạm. Chỉ là thích khoe khoang thôi.”

Đại Hoàng cái hiểu cái không gật đầu ồ một tiếng.

Lộ trình bay rất dài, chừng mười mấy tiếng đồng hồ, chỉ trong chốc lát, Đại Hoàng đã bắt chuyện được với Lý Yêu Yêu, trò chuyện thật lâu, cuối cùng hai người đổi vị trí ngồi cạnh nhau.

Lý Yêu Yêu nghe qua tin đồn, cười cười hỏi Đại Hoàng : “Nghe nói cậu là Tô Duy nhặt về nhà. Hai người thực sự.. ừm ?”

Mắt Đại Hoàng viết hai dấu hỏi chấm to đùng : “Ừm ?”

Lý Yêu Yêu nháy mắt : “Ừm ?”

Đại Hoàng vẫn mơ hồ : “Ừm ?”

Lý Yêu Yêu cau mày : “Ai nha, tính cách Tô Duy như vậy, sao có thể tùy tiện dẫn người khác về nhà. Hai người thực sự là bác sĩ và bệnh nhân ?”

Đại Hoàng cuối cùng hiểu ra ồ một tiếng : “Anh nói là... Bác sĩ cũng thích tôi ?”

“Cũng ?” Mắt Lý Yêu Yêu sáng như đuốc.

Rất nhanh, Lý Yêu Yêu tóm được cái đuôi của Đại Hoàng, khiến cậu đem mọi chuyện kể hết ra.

Anh giờ cái tay bị bó bột lên, khí thế bùng bùng nói : “Theo đuổi đàn ông, cậu phải hỏi tôi, tôi là sư phụ nha !”

Đại Hoàng rất biết nghe lời chấp tay bái sư : “Sư phụ!”

Lý Yêu Yêu nói : “Này! Đừng nghĩ Tô Duy biểu hiện lạnh lùng như thế, kỳ thực muốn hạ anh ta, nắm lấy một chữ then chốt : “Stalker” (stalker : kẻ bám đuôi, theo đuôi..)

Đại Hoàng : “Một chữ ?”

Lý Yêu Yêu : “Một chữ !”

Đại Hoàng mặt mày ủ rũ : “Tuy em đối với bác sĩ là nhất kiến chung tình, đến nay đã stalk.. ờm, gần nửa năm !”

Lý Yêu Yêu liếc mắt : “Vậy là da mặt cậu chưa đủ dày.”

“... Cầu sư phụ chỉ giáo !!!”

Lý Yêu Yêu cười gian : “Dùng lời nói trên ghẹo là cấp thấp nhất! Thường thường để chiếm tiện nghi, hay nhất vẫn là, gạo nấu thành cơm...” Ánh mắt thâm sâu nhìn Đại Hoàng một lượt : “Nếu cậu có thể đem anh ta đặt xuống dưới thân cầu xin tha thứ.. *nói lắm bầm*....”

Máy bay hạ cánh xuống Hawaii, Lý Yêu Yêu vốn nói nhiều đột nhiên thay đổi, xuống máy bay cái cả người khẩn trương, bước chân lo lắng. Anh chưa từng gặp gỡ cha mẹ Tô Di, nghĩ đến việc trong giới kinh doanh nhà họ làm lão đại, hắc đạo bạch đạo đều quen đều biết, lại nghĩ đến việc ngày thường mình hay khi dễ Tô Di, chẳng biết ăn nói thế nào. Mà Đại Hoàng cũng không biết gia cảnh Tô gia, Tô Duy vẫn giữ kín như bưng chuyện người nhà mình, đến lúc lên máy bay rồi cậu mới biết Tô gia dường như rất có tiền.

Đại Hoàng không biết nên cũng không thấy sợ, thế nhưng nhìn Lý Yêu Yêu bám lấy Tô Di không ngừng hỏi : “Cha em có hay mang súng bên người không ?” “Cha em có mấy vệ sĩ ?” .. một loạt vấn đề, khiến cho Đại Hoàng không khỏi lo lắng.

“Bác sĩ, cha anh...”

Tô Duy dờ khóc dờ cười xoa đầu Đại Hoàng. Anh không rõ Lý Yêu Yêu xem nhiều phim truyền hình hay là bị ngộ tiểu thuyết, trong đầu sao có thể tưởng tượng ra mấy loại này..

“Làm ăn đứng đắn, cậu đừng suy nghĩ lung tung..”

Đến Tô gia rồi, Lý Yêu Yêu liền mở miệng : “Bố chồng, mẹ chồng, chị chồng, .. “

Đại Hoàng đứng bên cạnh, nhỏ giọng bắt chước : “Bố chồng, mẹ chồng....”

Tô Duy mặt không đổi sắc nhéo cổ cậu, thấp giọng mắng : “Bắt chước cái gì..”

Tô Kiềm đứng bên cạnh mặt đen như than.

Mọi người chào hỏi xong bắt đầu đến lúc chia phòng. Phòng trong biệt thự không nhiều lắm, quan hệ của Tô Duy với Đại Hoàng bị bề trên hiểu nhầm, bởi vì có Tô Di và Lý Yêu Yêu như vậy, Tô Duy và Đại Hoàng cũng bị phân đến một phòng.

Anh cả họ Tô kéo tay em út, lăm dụng uy quyền : “Vớ vẩn! Em buổi tối ngủ cùng anh !”

Lý Yêu Yêu ôm chầm Tô Di, dương mày thăm khiêu chiến.

Tô Kiềm bị ngăn cản, lại chạy tới bên người em hai : “Chớ hồ đồ, em tối nay theo anh...”

Tô Duy kéo cổ áo Đại Hoàng : “Còn nhìn cái gì, mau vào nhà tắm..”

Anh cả họ Tô “.....”

Vào phòng, Đại Hoàng cười hì hì nhìn Tô Duy : “Bác sĩ anh không công bằng, rõ ràng ấy là bố chồng, sao anh không cho em gọi.”

Tô Duy lười biếng đáp trả : “Muốn làm người của Tô gia ?”

Đại Hoàng liên tục gật đầu.

Tô Duy cười lạnh : “Kiếp sau đi.”

Khóe miệng Đại Hoàng xụ xuống, nhỏ giọng oán trách : “Bác sĩ, em chưa gặp ai tàn khốc như anh lạnh lùng như anh thích cổ tình gây sự như anh...”

Tô Duy nhún vai : “Vây bây giờ cậu thấy rồi..”

Một lát sau Tô Duy tắm rửa xong, phát hiện Đại Hoàng đang ngồi bên bàn nghiêm túc đọc sách. Ra nước ngoài rồi, cậu vẫn không quên mang theo hai quyển sách tâm lý đi để đọc.

— cậu ấy thực sự muốn đi sâu nghiên cứu.

Tô Duy ngồi xuống bên cạnh, vừa lau tóc vừa nhìn sườn mặt mặt cậu. Không thể không nói, Đại Hoàng thực sự rất thanh tú, lông mày rậm, mắt to, sóng mũi cao, là kiểu mà nam sinh nữ sinh khó có thể cự tuyệt.

Nhìn cậu thính thoảng nhú mày, Tô Duy đột nhiên muốn đi tới bên cạnh ôn nhu vuốt tóc cậu, nếu như có thể xoa mặt véo má thì càng tốt. Anh hoảng hốt nghĩ : Nếu như.... quên đi, không có nếu như.

Trước năm mới, Lâm Duẫn Nhiên muốn đi siêu thị mua đồ đón Tết, anh cố ý không rủ người khác đi hỗ trợ, nhấn cho Nhậm Tiểu Thiên một tin nhắn : Tôi muốn mua đồ Tết.

Chốc lát, Nhậm Tiểu Thiên đã nhắn lại : Cần em giúp sao ?

Lâm Duẫn Nhiên trả lời : Đúng.

Nhậm Tiểu Thiên : Không tiện, không rảnh.

Lâm Duẫn Nhiên nhìn màn hình di động ngây người mấy giây, tức giận nhấn nút gọi, kiềm chế ném sau đầu, găm hét với cái điện thoại : “Cậu có ý gì ? Dám lấy thầy giáo ra đùa giỡn sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên cầm điện thoại cách xa 1 thước, chờ tiếng găm ở đầu dây bên kia kết thúc mới kéo tay về : “Em phải làm việc.”

Lâm Duẫn Nhiên tức giận hỏi : “Ngày mai thì sao ? Ngày kia thì sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên chần chờ một lúc, thấp giọng nói : “Trừ năm mới ra em đều phải làm việc.. Đến lễ mừng năm mới, thì phải về nhà.”

Lâm Duẫn Nhiên vốn định dùng một ngày để ‘tra tấn’, ‘dằn vặt’ Nhậm Tiểu Thiên để trả thù, nhưng cậu lại đang bận như vậy, hiển nhiên Lâm Duẫn Nhiên không vừa ý. Mặc cho Tiểu Thiên nói cậu ta rất cần tiền. Vì vậy Lâm đại thiếu gia liền ra vẻ : “Ông chủ cậu trả bao nhiêu tiền một ngày ?”

Đầu dây bên kia do dự một hồi mới nói : “Không chỉ có tiền, còn phải đóng dấu thực tập sinh...”

Lâm Duẫn Nhiên tức giận nói : “Hạn cho cậu nửa tiếng nữa cút đến lầu dưới nhà tôi, tôi cho cậu dấu thực tập của công ty Z, một ngày 200 tệ đủ không ?” Nói xong cũng không chờ phản ứng, trực tiếp cúp máy. (200 tệ = hơn 700 nghìn tiền)

Công ty Z là một công ty lớn ở Thượng Hải. Quả nhiên, nửa tiếng sau, Nhậm Tiểu Thiên đúng giờ xuất hiện.

11. Chương 11

Trước khi Nhậm Tiểu Thiên tới, Lâm Duẫn Nhiên kêu người giúp việc đem căn nhà gọn gàng sạch sẽ bày loạn lên, giá sách cũng chịu chung số phận, giường cũng tận lực bị làm nhẵn.

Tiếng chuông cửa vang lên, Lâm Duẫn Nhiên ra mở cửa, không mời vào ngay mà tựa ở cửa quan sát cậu : “Đây là thái độ theo đuổi người khác của cậu ?”

Nhậm Tiểu Thiên cúi đầu nhìn mình, một thân áo phông quần jean, vẻ mặt mờ mịt.

Lâm Duẫn Nhiên cười nhạt : “Lúc tôi theo đuổi người khác, mỗi ngày 99 đóa hoa hồng, cứ như vậy kiên trì.”

Nhậm Tiểu Thiên sờ sờ lỗ tai, hồ hững nói : “Vậy anh có thành công không ?”

Lâm Duẫn Nhiên : “.....”

Anh bị đập trúng nỗi đau, nháy mắt tức điên, đôi mắt xinh đẹp tròng lớn, nghiêng rằng : “Cậu, cậu...! Fuck!!”

Nhậm Tiểu Thiên sưng người một chút, không nhịn được nở nụ cười.

Lâm Duẫn Nhiên nhắm mắt hít sâu, cắn răng nghiêng lợi nói : “Vào đi!”

“Dọn phòng sạch sẽ, sắp xếp lại giá sách, giặt sạch chăn mang đi phơi. Làm xong thì theo tôi đi mua đồ !”

Nhậm Tiểu Thiên quét mắt nhìn thư phòng lộn xộn, cũng không oán giận, vén tay áo lên bắt đầu làm việc.

Lâm Duẫn Nhiên nhìn cậu một lúc, nghĩ cậu ta có hơi ngu ngốc nhưng cũng đành hoàng. Vì vậy yên lòng chạy đến phòng khách xem tivi.

Một lúc sau, điện thoại Nhậm Tiểu Thiên ở trong phòng khách vang lên. Cậu chạy đến nhận điện thoại, lập tức đổi sắc mặt.

“Thầy Lâm” Nhậm Tiểu Thiên nhíu mày thật chặt “Bạn cùng phòng của em bị tai nạn xe, em có thể đi xem cậu ấy được không ?”

Lâm Duẫn Nhiên giật mình hỏi : “Nghiêm trọng không ?”

Nhậm Tiểu Thiên cắn chặt môi dưới không nói.

Lâm Duẫn Nhiên vội nói : “Vậy cậu mau đi đi, xong việc thì gọi điện cho tôi.”

Nhậm Tiểu Thiên chạy ra khỏi khu chung cư, bước chân chậm lại, nhàn nhã gọi điện thoại.

“Ừ, xong rồi, tôi ra ngoài rồi.”

“Lần sau ? Lần sau đổi lý do khác, nói cậu ngộ độc thức ăn, sau đó nữa.. chơi bóng rổ gãy xương là được.”

Lâm Duẩn Nhiên lái xe Audi đuổi theo, định đưa cậu đi một đoạn đường, lại vừa hay nghe được mấy câu này, trầm mặc một lúc hướng Nhậm Tiểu Thiên huyết sát.

Nhậm Tiểu Thiên vừa quay đầu lại, không khỏi hoảng sợ, nhanh chóng nhét điện thoại vào túi.

“Ha ha, lộ rồi.” Lâm Duẩn Nhiên đáng cười dữ tợn, gần từng chữ nói : “Cậu, vẫn, 0

Buổi tối, Tô Duy và Đại Hoàng nằm trên một cái giường, giường vốn rộng, hai người lăn đi lăn lại cũng không ngủ.

Đại Hoàng ôm bụng suy nghĩ, liên tục trở mình, Tô Duy lại buồn ngủ, căn phòng Tô Di và Lý Yêu Yêu ở sát vách vang lên âm thanh mờ ám.

Đầu tiên là tiếng Tô Di liên tục thở dốc, sau đó bất chợt vang lên tiếng kêu cao vút của Lý Yêu Yêu : “Oh ~ ah ~~”

Đại Hoàng cả kinh suýt nữa ngã xuống rồi, Tô Duy cũng khẽ run.

Tiếng rên rỉ sát vách không ngừng, Đại Hoàng ban đầu thấy buồn cười, sau lại dần dần đỏ mặt, cẩn cẩn dục dục dịch đến bên cạnh Tô Duy : “Bác sĩ, bọn họ như vậy sao em ngủ được.” Ngón tay cậu vừa chạm vào người Tô Duy, phát hiện anh toàn thân cứng ngắc, bị cậu động vào giống như hoảng sợ mà tránh ra.

Tô Duy đứng dậy rót cho mình cốc nước lạnh, lại đi tới bên tường, đang chuẩn bị gõ, Đại Hoàng liền gọi anh lại : “Bác sĩ, quấy rối người khác là không tốt mà ?”

Tô Duy đen mặt nói : “Quấy rối tôi ngủ càng không hay.”

Tuy nói như vậy nhưng cuối cùng anh vẫn về giường nằm xuống, cái gì cũng không làm.

Một lát sau, thanh âm sát vách nhỏ dần. Hô hấp Tô Duy dần yên tĩnh, tựa hồ như đang ngủ.

Đại Hoàng dè dặt giơ ngón tay lên miêu tả khuôn mặt Tô Duy, ban đầu không dám chạm vào, dần dần lớn gan sờ lên mí mắt Tô Duy. Tô Duy không có phản ứng, Đại Hoàng càng có dũng khí, ngón tay dần trượt xuống, nhẹ nhàng vuốt môi Tô Duy, sau đó lấy can đảm, nhanh chóng chạm môi mình xuống.

Cậu muốn làm như vậy thật lâu rồi, nhưng bình thường Tô Duy luôn lạnh lùng xa cách, chỉ có lúc này toàn thân gỡ xuống phòng bị anh mới trở nên vô hại hơn một chút.

Đại Hoàng nghiêm túc nói : “Bác sĩ, em thật sự thích anh.”

Nói xong câu đó, giống như cảm thấy yên lòng, liền nhắm mắt ngủ say.

Một lát sau, Tô Duy trở mình, động tác xoay người che đi tiếng thở dài thật nhẹ.

Ngày hôm sau, cha mẹ Tô gia dẫn mọi người ra biển đi dạo.

Đại Hoàng ở cùng Tô Duy đã lâu, mấy địa phương trên người Tô Duy đều lướt qua mấy lần, nhưng bây giờ thấy Tô Duy chỉ mặc chiếc quần bơi bó sát, cậu vẫn không thể kìm lòng, cứ như vậy tử trận..

Hai người ngồi sóng vai tắm nắng dưới tán ô lớn. Tô Duy híp mắt say sưa nhìn sóng biển, Đại Hoàng thì thoảng đưa mắt nhìn anh, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, sắc mặt ửng đỏ, lại liếc nhìn, lại thu hồi ánh mắt, mặt lại đỏ hơn..

Được vài lần, Tô Duy nhin không được nghiêng người nhìn cậu, hai mắt chạm nhau. Đại Hoàng mặt đỏ tới tai, mắt mang theo hơi nước, giống như một chú cún khả ái : “Y ~~ bác sĩ...”

Tô Duy không biết làm sao, mặt cũng dần nóng lên, lấy cái khăn đắp lên bụng mình.

Một lát sau Tô Duy xuống biển bơi, Đại Hoàng cũng muốn đi theo, lại phát hiện Lý Yêu Yêu cách đó không xa đang nháy mắt với mình..

Chờ Tô Duy đi rồi, Đại Hoàng chạy đến bên người Lý Yêu Yêu : “Sao vậy ?”

Lý Yêu Yêu cười gian hỏi : “Tối hôm qua cậu với bác sĩ của cậu có làm gì không ?”

Đại Hoàng ảo não gãi tóc : “Chờ lúc anh ấy ngủ, em len lén hôn một cái..”

Lý Yêu Yêu trách mắng : “Đồ vô dụng. Lát nữa cậu xuống biển, giả bộ không biết bơi rồi quần lấy anh ta không tha, sau đó hôn hôn một chút, sờ sờ một chút, có làm được hay không ?”

Thấy Đại Hoàng còn do dự, Lý Yêu Yêu nhin không được mắng : “Nhát gan như cậu thì thôi quên đi, mỗi thế mà cũng không làm được.”

Cậu xuống nước, chậm rãi bò đến gần Tô Duy, mắt thấy Tô Duy ngay gần, liền nhắm hai mắt nhào tới “Anh cứu em a ~~ Em không biết bơi a

”

Trong hỗn loạn, cậu cảm nhận một đôi bàn tay ấm áp chạm vào mông mình, vững chãi nâng cậu lên..

Tim Đại Hoàng đập rộn, len lén mở mắt, chỉ thấy một anh chàng da trắng nét mặt lo âu nhìn mình. Đại Hoàng ngạc nhiên, nhanh chóng rời khỏi người anh ta, ôm mông ấp úng nói không nên lời .

Tô Duy bơi tới, dùng tiếng Anh nói vài câu xin lỗi với người kia, sau đó đen mặt kéo Đại Hoàng lên bờ : “Không biết bơi thì ra sâu như vậy làm gì ?”

Đại Hoàng xấu hổ gần chết, bám chặt Tô Duy, chôn mặt ở hốc cổ anh nhỏ giọng nói “Bác sĩ, anh dạy em bơi có được không ?”

Ngoài dự liệu, Tô Duy không cự tuyệt : “Được.”

Rất nhanh, Đại Hoàng phát hiện trong nước là nơi ve vãn tốt nhất.

Đầu tiên cậu tỏ vẻ lo lắng sợ sệt, sau đó lại muốn xuống nước, sau nữa thì như bạch tuộc quần lấy Tô Duy để anh dạy dỗ, kỹ xảo càng ngày càng thuần thục, thấy Tô Duy không phản đối lại càng được thể bám dính.

Tô Duy lần thứ N kéo cậu ra khỏi người mình, như cười như không nói : “Giờ chắc không nhầm người nữa ?”

Đại Hoàng ngẩn người, ngượng ngùng cười “Bác sĩ...”

Tô Duy cười giễu một tiếng, nhéo nhéo tai cậu, bỏ lại một câu “Tự chơi đi” rồi rời đi.

Đại Hoàng ôm tai, mặt đỏ dần, thật lâu vẫn chưa tỉnh hồn.

Chiều muộn trở về biệt thự, Tô Duy tắm rửa xong đi ra, lại phát hiện Đại Hoàng không có ở trong phòng.

Anh tìm cậu một vòng, người giúp việc báo vừa rồi thấy Đại Hoàng ra ngoài một mình, Tô Duy không khỏi lo lắng. Đại Hoàng không biết tiếng Anh, lại ở nơi đất khách quê người, lạc đường rồi sợ rằng cũng không biết cách quay về. Tô Duy vội khoác áo, ra ngoài tìm người.

Rất nhanh, Tô Duy tìm thấy Đại Hoàng ngồi một mình trên bãi biển.

Gió thổi qua quần áo, vẽ ra bóng lưng thon gầy, tóc nường lồi gió nhẹ bay.

Tô Duy đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu, phát hiện cậu ôm má, ngầy người nhìn mặt trời lặn.

“Bác sĩ..” Đại Hoàng thì thào.. “Em vừa mới gặp một trường hợp..một người muốn tự sát đã uống thuốc độc, đến khi có người phát hiện ra thì đã hôn mê.. Lúc hôn mê, anh ta lẩm bẩm hai chữ.. anh đoán là gì ?”

Tô Duy nói “Cứu tôi.”

Đại Hoàng cười cười “Đúng”, là “Cứu tôi.” Có lẽ trong tiềm thức anh ta không muốn chết. Rất nhiều người tự sát mà được cứu, sau đó đều cố gắng sống thật tốt, bởi vì hy vọng sống trong tiềm thức bị kích thích, chuyển hóa thành ý thức.” Cậu quay đầu, ánh mắt trong suốt nhìn Tô Duy “Bác sĩ, anh thích em không ?”

Tô Duy trầm mặc.

Đại Hoàng cắn môi “Lần trước em thôi miên bác sĩ, em có hỏi anh, hỏi rằng anh có thích em dù chỉ một chút không, anh biết đáp án của anh là gì không ?”

Tô Duy nhúu mày, không nói nên lời.

Đại Hoàng lặng lẽ cười : “Không phải lo lắng, đáp án của anh là —— không. Nhưng đã lâu như vậy, em muốn hỏi lại lần nữa, bác sĩ, anh có thích em dù chỉ một chút không ?”

Tô Duy dẫn đo mở miệng : “Đại Hoàng...”

Đại Hoàng tiến lại gần, nhỏ giọng nói : “Anh có dám để em thôi miên lại một lần nữa không ? Hay ý thức và tiềm thức của anh vẫn chưa nhất trí ...”

Tô Duy chợt đổi sắc mặt : “Lộ Tiêu..”

Đại Hoàng cười khở : “Được rồi, em sẽ không làm điều gì mà anh không thích đâu.”

Một lát sau, mặt trời chìm hẳn xuống đường chân trời. Tô Duy đứng lên, hai tay bỏ vào túi quần “Về đi, buổi tối trời lạnh.”

Đại Hoàng cũng không lập tức nhúc nhích, đến khi Tô Duy đi được một đoạn, cậu nhìn bóng lưng anh khẽ nhỏ giọng : “Có phải em rất ích kỷ không Nhưng mà bác sĩ, em thật sự thích anh..”

Thậm chí cậu còn tin rằng, nếu một ngày mình quên mất Tô Duy, chỉ cần có thể gặp lại anh, cậu sẽ lại thích anh một lần nữa. Cậu cũng không rõ lý do, chỉ là cứ cố chấp tin như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình :

Ý thức là những hoạt động có thể kiểm soát được, những gì chúng ta cảm nhận một cách tự giác rằng nên làm dựa trên nhiều cơ sở tri thức và các giá trị quan thông thường. Tiềm thức bao hàm bản năng bị kích động của con người, cùng với những ham muốn bị đè nén. Loại ham muốn này vì không phù hợp hoặc đi ngược lại với xã hội nên không thể tự thỏa mãn mà bị dồn nén thật sâu trong nội tâm, ý thức không thể khơi dậy (Nói cách khác, tiềm thức bị đè nén rất nhiều. Có những ham muốn rõ ràng là tồn tại, nhưng vì không phù hợp với chuẩn mực đạo đức xã hội lúc bấy giờ nên không được phép xuất hiện)

12. Chương 12

Ngày cuối năm, Thượng Hải đột nhiên mưa lớn, vậy nhưng mặt trời vẫn thủy chung chiếu sáng, không vội vã rời đi. Sau cơn mưa, phía xa hiện lên cầu vồng lấp lánh.

Lâm Duẫn Nhiên đứng bên cửa sổ, nhìn cầu vồng rực rỡ hồi lâu, cuối cùng cầm điện thoại gọi đến Tô Duy ở nửa kia trái đất.

“Thân ái, chúc mừng năm mới.” Giọng anh tràn đầy ý cười.

“Hử... chúc mừng năm mới.” Thanh âm bên kia có chút không tình nguyện.

Lâm Duẫn Nhiên ngây người mấy giây, nháy mắt lên cơn : “Cậu là ai ? Dolores đâu ?!”

Thiếu niên ở đầu dây bên kia nói : “Anh ấy đang tắm. Thầy Lâm, gặp ai thầy cũng gọi là ‘thân ái’ sao ?”

Tắm ? Lâm Duẫn Nhiên ngạc nhiên, nổi giận nói : “Đại Hoàng! Cậu, cậu ! Tô Duy không phải đang ở bên Mĩ sao ?”

Đại Hoàng cười : “Tôi với bác sĩ cùng nhau đi đón năm mới a ~”

Lâm Duẫn Nhiên tức đến run người : “Cậu ấy mang cậu đi cùng nhau đón năm mới ? Cậu ấy dẫn cậu đi gặp cha mẹ sao ? Cậu ! Tôi !!”

Bên kia mơ hồ truyền đến thanh âm của Tô Duy, Đại Hoàng khéo léo gọi : “Bác sĩ, thầy giáo hư hỏng kia gọi cho anh!” Sau đó người nghe trở thành Tô Duy.

Lâm Duẫn Nhiên khóc lóc tố cáo : “Tô Duy! Cậu phụ lòng tôi...”

Tô Duy cầm điện thoại liếc nhìn Đại Hoàng, Đại Hoàng lè lưỡi cười cười, tránh qua một bên.

“Chúc mừng năm mới”, Tô Duy nói.

Lâm Duẫn Nhiên hít một hơi, nhăn nhó nói : “Chúc mừng năm mới.. A Duy, ở đây vừa có cơn mưa, cầu vồng xuất hiện, rất rực rỡ...”

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh huyền ảo, Tô Duy thật lâu mới đáp : “Xin lỗi, anh vừa nói gì ?” Không đợi Lâm Duẫn Nhiên trả lời, anh liền nói : “Cha tôi gọi, lần sau nói chuyện. Hẹn gặp lại.”

Lâm Duẫn Nhiên nghe tiếng tút dài.. ngáy người..

Mấy phút sau, tiếng chuông cửa vang lên, Lâm Duẫn Nhiên đi tới, qua mắt mèo nhìn thấy Nhậm Tiểu Thiên đứng ngoài cửa.

Anh mặt không đổi sắc mở cửa, lạnh lùng nhìn cậu : “Cậu lại tới đây làm gì ?”

Nhậm Tiểu Thiên tay trái cầm giỏ trái cây, tay phải cầm chín bông hồng, biểu tình rầu rĩ : “A.. em tới xin lỗi.”

Lâm Duẫn Nhiên đang không có chỗ xả giận, cười lạnh nói : “Thế nào chỉ có chín bông hồng ?”

Nhậm Tiểu Thiên nhú mày : “Hoa hồng rất đắt...”

Thấy sắc mặt Lâm Duẫn Nhiên mềm đi một chút, Nhậm Tiểu Thiên nói tiếp : “Em lấy từ bó hoa hồng bạn cùng phòng em tặng bạn gái, không dám rút nhiều, chỉ lấy chín bông..”

Lâm Duẫn Nhiên : “.....”

Lâm đại thiếu gia phút chốc trở nên vui vẻ, đỡ trán nở nụ cười : “Cậu có bao nhiêu keo kiệt ? Đến hoa hồng còn đi rút trộm ?”

Nhậm Tiểu Thiên nghiêm trang nói : “Đây không phải trộm. Đàn ông ngoại trừ bạn gái và đồ lót, còn lại đều có thể dùng chung.”

Lâm Duẫn Nhiên cười lớn : “Vậy bạn trai dùng chung được không ?”

Nhậm Tiểu Thiên ngẩn người, cẩn thận nhìn sắc mặt Lâm Duẫn Nhiên đắn đo mở miệng : “Chắc là.. Cũng không thể..”

Lâm Duẫn Nhiên cười lộ hai hàm răng trắng bóng, ánh mắt lạnh lẽo phi đao : “Nhậm Tiểu Thiên, cậu đừng tưởng trong tay tôi chỉ nắm mỗi điểm môn tự chọn của cậu. Với giao tình của tôi với thầy Trương, thầy Vương, mấy môn đạt chuẩn của cậu tôi cũng có thể thay đổi.”

Nhậm Tiểu Thiên cúi đầu : “Thầy Lâm, 5h chiều em về nhà ăn cơm tất niên, thời gian còn lại đều cho thầy cả, thầy bắt em làm gì cũng được.”

Lâm Duẫn Nhiên tránh sang một bên, hừ lạnh : “Vào đi.”

Nhậm Tiểu Thiên tiến vào, phát hiện trên đàn dương cầm ở phòng khách có đặt một khung ảnh. Cậu lần trước tới không chú ý, lần này nhìn qua, không khỏi ngẩn người : “Thầy Tô ?”

Lâm Duẫn Nhiên dừng bước : “Cậu biết Do... Cậu từng học môn của Tô Duy ?”

Nhậm Tiểu Thiên lắc đầu : “Ấy là bác sĩ tâm lý của bạn em.”

Câu này đánh trúng huyệt sống Lâm đại thiếu gia. Anh nhướn mày, vui vẻ : “Bạn của cậu ? Lộ Tiêu ?”

“Cậu ấy tâm lý vốn không ổn lắm. Trước đây không thích cùng người khác tiếp xúc, nhìn qua rất lãnh đạm, nhưng thực ra là sợ tiếp xúc với mọi người.” Lâm Duẫn Nhiên để Nhậm Tiểu Thiên kể chuyện về Lộ Tiêu, cậu cau mày, chậm rãi nhớ lại : “Tính tình Lộ Tiêu cũng rất cổ quái, có lẽ em là người bạn duy nhất của cậu ấy.. Hơn nữa..” Cậu dừng một chút.. “Cậu ấy thường xuyên đoán ra em đang nghĩ gì.”

Lâm Duẫn Nhiên không quan tâm mấy cái này, hỏi : “Cậu ta thích đàn ông ?”

Nhậm Tiểu Thiên lắc đầu : “Cậu ấy từng nói đồng tính luyến ái rất đáng ghét.”

“Hử..” Lâm Duẫn Nhiên mắt lớn mắt nhỏ tròn tròn : “Đồng tính luyến ái thì làm sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên nói tiếp : “Nhưng mà hình như cậu ấy cũng không thích con gái.. Em không biết, cậu ấy với ai cũng đều không thích.”

“Ra là sợ đồng tính, trách không được mình bây giờ cũng...” Lâm Duẫn Nhiên lại chuyển đề tài : “Cậu ta có khuyết điểm gì ?”

Nhậm Tiểu Thiên trầm tư suy nghĩ thật lâu, nghiêm túc nói : “Thầy giáo, em đặc biệt lương thiện, nhớ về người khác, chỉ toàn ưu điểm..”

Lâm Duẫn Nhiên “.....”

Hai người nói chuyện về Tô Duy với Đại Hoàng thật lâu, Lâm Duẫn Nhiên phát hiện ra Nhậm Tiểu Thiên có vấn đề, càng hỏi lại càng mơ hồ, Nhậm Tiểu Thiên toàn cho đáp án lung tung, cùng một vấn đề, cách một lúc hỏi lại lần nữa, câu trả lời lại không giống nhau. Nháy mắt đã sắp năm giờ, Lâm Duẫn Nhiên đành để Nhậm Tiểu Thiên đi về.

Trước khi đi, Nhậm Tiểu Thiên lấy lòng nói : “Thầy, tha cho em một lần đi.”

Lâm Duẫn Nhiên biểu hiện ôn hòa : “Còn xem biểu hiện sau này của cậu.”

Nhậm Tiểu Thiên nhún vai, đành phải đi về.

Cậu đi được một lúc, Lâm Duẫn Nhiên nhận được một tin nhắn, cầm điện thoại lên nhìn thấy người gửi là Nhậm Tiểu Thiên, anh liền tò mò mở ra.

“Ừ, hôm nay hần không bắt tôi làm việc, lại cùng tôi ngồi nói chuyện, về bạn thân ngày trước. Tôi có ngu đâu mà bán đứng huynh đệ mình, đùa giỡn một chút.” Phía sau còn có ký tự mặt cười ” “

Một giây sau, Nhậm Tiểu Thiên nhận được tin nhắn, chỉ vồn vện hai chữ “Gửi nhầm”, phía sau là một chuỗi dấu chấm lửng.

Lâm Duẫn Nhiên bóp chặt di động, khớp xương kêu răng rắc. Anh nhìn màn hình yếu ớt sáng thật lâu, không nói nên lời.

Buổi trưa ngày cuối năm, cả nhà Tô gia cùng nhau ở phòng bếp nấu ăn, chuẩn bị một bàn cơm tất niên ấm áp. Tô gia nhiều con, trừ bỏ anh cả Tô Kiểm khoanh tay đứng ngoài, Tô Duy và Tô Di đều vào giúp một chút, nhưng cũng chỉ là vài thứ cơ bản. Hai cô con gái họ Tô cũng không khá hơn, trong này tay nghề tốt nhất lại là Đại Hoàng. Vì vậy Đại Hoàng cầm muối chỉ đạo, mấy người khác đứng quanh làm trợ thủ, đóng góp chút ít.

Chị Tô khen : “Em trai, nấu ăn thật khéo nha.”

Đại Hoàng vui vẻ nhìn Tô Duy, phát hiện khéo miệng anh cong lên, tựa hồ có chút đắc ý.

Đến lúc tạm nghỉ, Đại Hoàng ngồi xuống trước mặt Tô Duy lấy lòng, hai tay đặt lên đầu gối anh, mặt viết bốn chữ “Anh khen em đi ~~” to đùng : “Bác sĩ, em tự tin hôm nay có thể lấy lòng dạ dày của bố chồng, mẹ chồng a ~”

Khéo miệng Tô Duy cong lớn, nhưng vẫn lạnh lùng nói : “Còn nói lung tung, tôi mua vé máy bay lập tức tổng cậu về nước.”

“A.. bác sĩ...” Đại Hoàng gồng đầu lên chân anh, giả vờ đáng thương oán trách nói : “Anh là đồ yêu tinh biệt nữ, cả chị và em của anh đều công nhận em rồi mà.”

Tô Duy dở khóc dở cười : “Cậu học cái câu này của ai ? Sau này cách xa Lý Yêu Yêu một chút.”

Nháy mắt đến buổi tối. Cả nhà đã lâu không hội tụ – náo nhiệt cùng ăn bữa cơm tất niên, không biết ai nhắc đến chuyện cũ, rượu vào mọi người thao thao bất tuyệt. Nói đến chuyện xúc động, có người lã chã rơi lệ.

Tô Duy nghe mọi người trong nhà nói chuyện xưa liền im lặng, thỉnh thoảng nghe mọi người nhắc đến tên mình, anh liền mím môi, cầm ly rượu lên uống cạn.

Cha của Tô Duy – Tô Bác Hoa âu yếu nhìn hai đứa con trai, thỏn thức nói : “Khi đó con còn muốn nhảy lầu tự tử, bệnh tim của mẹ con suýt chút nữa tái phát.”

Đại Hoàng cầm đĩa ngơ người, không dám tin nhìn Tô Duy : Nhảy lầu ?!

Tô Bác Hoa nói tiếp : “Sau đó mặc kệ mấy đứa thích làm gì thì làm, cha mẹ đều ủng hộ. Thích đàn ông hay phụ nữ, cũng mặc mấy đứa, chỉ mong các con sống thật tốt. Mấy năm nay cha cũng thông suốt rồi, người khác nghĩ gì đều không quan trọng, cái quan trọng là mình cảm thấy hạnh phúc. Không cần quan tâm người ta nghĩ gì.”

Tô Duy nắm ly rượu, cón vào khiến mặt anh ửng hồng, mắt cũng đỏ, giọng nói nghẹn ngào : “Cảm tạ cha, mẹ.”

Tô Kiêm nhú mày, cuối cùng chỉ khẽ thở dài.

Ăn cơm xong, Tô Duy vào em trai đi ra ngoài hóng gió, hai người ở bên bãi biển, vừa tâm sự vừa uống rượu, đến thật khuya mới về.

Tô Di và Đại Hoàng hợp lực kéo Tô Duy vào phòng, Tô Di nói : “Đại khái là buổi tối nhắc đến chuyện xưa, Tô Duy không vui lắm, uống rất nhiều rượu. Lát nữa cậu giúp anh ấy lau người rồi ngủ tiếp, thuốc tỉnh rượu trong ngăn kéo có cả.”

Đại Hoàng liên tục gật đầu : “Anh yên tâm, giao cho em đi!”

Tô Di đi rồi, Đại Hoàng quả nhiên giúp Tô Duy cởi quần áo rồi lau người cho anh.

Tô Duy say rượu rất an tĩnh, ánh mắt mê man nhìn trần nhà, mặc kệ Đại Hoàng làm gì. Đại Hoàng loay hoay lau người cho anh, anh cũng không phản kháng.

Đại Hoàng từ từ lau đến nơi quan trọng, cầm khăn mặt cẩn cẩn trọng trọng gọi : “Bác sĩ ?”

Dường như Tô Duy không nghe thấy.

“Anh trai ?”

Tô Duy bắt động.

“Thầy ~”

Tô Duy vẫn như trước bắt động, Đại Hoàng bắt đầu nghi ngờ anh vừa mở mắt vừa ngủ.

Cậu ném khăn mặt qua một bên, bàn tay chậm rãi lướt trên người Tô Duy, đến hai điểm hồng trước ngực thì khẽ dừng lại, xấu xa nhéo.

Tô Duy quả nhiên giật mình.

Đại Hoàng nằm xuống bên cạnh bác sĩ, ở cự ly thật gần bắt đầu đánh giá khuôn mặt Tô Duy. Môi, mũi, lông mày, nốt ruồi bên khóe mắt...

Đại Hoàng cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, vừa mong đợi vừa lo lắng hôn lên nốt ruồi ở khóe mắt anh, nhỏ giọng nói : “Bác sĩ.. Em lợi dụng lúc anh khó khăn làm chuyện xấu thì sao bây giờ ?”

Tô Duy nghiêng đầu nhìn cậu, ánh mắt mê man : “Lộ Tiều...”

Đại Hoàng vừa mừng vừa sợ gật đầu.

Tô Duy đưa mắt, chậm rãi tiến về phía Đại Hoàng, môi hai người cách nhau thật gần, nhiệt khí đều vương trên mặt đối phương. Đại Hoàng thậm chí còn thấy từng sợi lông tơ thật nhỏ trên mặt Tô Duy. Cậu thấy tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, lúc này chỉ chu môi một chút là có thể hôn Tô Duy.

Cậu run giọng : “Bác sĩ...”

Cậu nói tiếp theo đều bị Tô Duy nuốt trọn.

13. Chương 13

Sáng hôm sau, ánh dương kéo đến bên người Tô Duy đánh thức anh dậy. Anh muốn mở mắt ra, hai mí nặng nề khép chặt, nghĩ muốn ngồi dậy, lại cảm thấy đầu đau nhức. Thật lâu sau, Tô Duy cuối cùng cũng mở mắt, ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Đại Hoàng.

Đại Hoàng còn chưa tỉnh ngủ, khê cau mày, tựa hồ rất mệt mỏi.

Đầu óc Tô Duy trống rỗng, qua thật lâu mới xoay người ngồi dậy, từ trong ngăn kéo tủ lấy ra một viên thuốc già rượu.

Anh chỉ nhớ hôm qua mình và Tô Di ra ngoài biển uống rượu, sau đó ký ức bắt đầu mơ hồ. Suy nghĩ thật lâu, anh nhớ ra mình đem Đại Hoàng đặt dưới thân.

Tô Duy lạnh sống lưng, đi lên trước kéo chăn ra, chỉ thấy Đại Hoàng cả người loang lổ đầy dấu hôn, trên giường còn có chất lỏng đọng lại, mọi thứ rõ ràng đến chướng mắt, tố cáo hành vi phạm tội của anh ngày hôm qua.

Đại Hoàng thấy lạnh liền co người, đột nhiên nhăn mày, che eo rồi trợn mắt tỉnh lại.

Cậu mở mắt ra liền thấy Tô Duy đang cầm một góc chăn, đứng ở bên cạnh mặt không đổi sắc nhìn cậu.

Tô Duy biểu hiện tỉnh táo đến tàn nhẫn.

“Chúng ta làm ?”

Đại Hoàng hiểu ngay, gật đầu.

“Chủ động ? Cũng có từ chối ? Bị ép ?”

“A... bị ép..”

Tô Duy lạnh lùng nhìn cậu : “Trông cậu không nhu nhược đến mức bị một người say rượu cường-bạo.”

Đại Hoàng có chút ủy khuất cắn chặt : “Được rồi...cũng có chối..” Để chứng minh lời mình, cậu cố gắng đứng lên, đưa bàn tay lên trán Tô Duy nhẹ nhàng dùng lực, giúp anh hồi tưởng lại chuyện đêm qua.

Lúc Tô Duy đang nhớ lại, Đại Hoàng chán nản nói : “Bác sĩ, anh chỉ là đau đầu.. nhưng em thì lại đau mông. Nếu như em chủ động, người đau mông phải là anh mới đúng. Anh say rượu thế nhưng khí lực lại lớn như vậy..”

Tô Duy dần nhớ lại. Đại Hoàng nói cậu bị ép buộc cũng không hẳn là nói dối, bởi vì suốt quá trình cậu cố gắng đè lại anh, nhưng bị anh vững vàng kìm chặt. Phần lớn thời gian Đại Hoàng đều cố gắng chạy trốn, đáng tiếc lại thất bại.

Tô Duy cảm thấy nhức đầu. Đừng nói trước đây anh chưa gặp qua tình huống như này, say rượu làm loạn cũng chưa tính, vừa hay cậu cũng thích anh, đáng lẽ ra không có ai chịu tổn thương. Nhưng Đại Hoàng lại là người mà anh không nên chạm tới – cậu ấy mến mộ anh, còn là bệnh nhân đang phải trị liệu.

Tô Duy khó khăn cất lời : “Tôi rất xin lỗi..”

Đại Hoàng cầm tay anh, chăm chú nhìn vào mắt anh, nhẹ giọng nói : “Bác sĩ, để em đoán một chút, đoán xem anh đang nghĩ gì.”

“Anh đang nghĩ em sẽ nghĩ như thế nào, em có yêu cầu gì, làm thế nào để giảm thiểu tổn thương trên người em...” Cậu nói đến đây đột nhiên ngừng.

Tô Duy thấy cậu như đang đợi mình mở miệng, chỉ đành nói : “Đúng. Có vấn đề gì ?”

Đại Hoàng ử rử nhìn anh, cau mày bí hiểm nói : “Anh lại đang trốn tránh, lại thiết lập cơ chế phòng ngự trong lòng mình, bác sĩ, anh muốn gì, hết lần này tới lần khác đều không nghĩ đến cảm nhận của chính mình.”

Tô Duy ngẩn người.

Đại Hoàng nói tiếp : “Em hiểu ý thức, ý thức và tiềm thức giống như một cái đĩa quay lớn, quay tới đâu thì xuất hiện ở đấy, trên lý thuyết cả hai sẽ không đồng thời cùng xuất hiện, cứ quay tròn cho ta tự cảm nhận. Lúc bị thôi miên, lúc ngủ, lúc còn uống say, ý thức của anh đều mơ hồ, lúc này tiềm thức mới phát huy tác dụng, thế nên say rượu nói gì đều là thật lòng. Bác sĩ, vì vậy em tin rằng.. cái kia, trong tiềm thức anh vốn có dự vọng, thật ra... Anh cũng thích em.”

Tô Duy nhíu mày : “Lời này sai rồi ? Vậy sao còn có khái niệm say rượu làm loạn ?”

Đại Hoàng nói “Bởi vì bọn họ đơn giản là chỉ muốn phát tiết dự vọng của mình.. Em tin rằng bác sĩ anh không phải loại người như vậy, đúng không ? Nếu như cùng người thân ở một chỗ, sẽ không phát sinh loại tình huống này, bởi vì trong tiềm thức không có dự vọng với người thân kia.”

Tô Duy im lặng thật lâu.

Đầu anh đau nhức, suy nghĩ cũng loạn hết cả lên, lúc này không nghĩ được gì, chỉ muốn trốn tránh. Vì vậy nói : “Cậu.. đi tắm đi, để tôi yên một lúc.”

Đại Hoàng ủy khuất cắn miệng : “a...”

Đến lúc cậu khó khăn tự lo liệu bản thân ra khỏi phòng tắm, phát hiện Tô Duy không ở trong phòng. Cậu khập khễnh bước ra ngoài, nghe thấy Tô Duy đang ở hành lang nói chuyện điện thoại.

“Bác sĩ Bách, chúc mừng năm mới.”

“Ừm.. thật xin lỗi, tôi có việc muốn nhờ anh..”

“Tôi nghĩ mình không thích hợp để trị liệu cho Lộ Tiêu, tôi nghĩ muốn đưa cậu ấy tới chỗ anh.”

Đại Hoàng lão đạo xông lên đoạt lấy điện thoại trên tay Tô Duy, tắt cuộc gọi, trợn mắt nhìn anh. Bởi vì tác động của vết thương ở phía sau lưng, phần nộ của cậu hóa thành biểu tình đau đớn.

Tô Duy do dự nhìn cậu : “Lộ Tiêu...”

Đại Hoàng cả giận nói : “Nếu anh đuổi em đi, em liền.. em liền.. em cũng đi nhảy lầu..”

Tô Duy sững sốt một chút, rũ mắt không nói lời nào.

Đại Hoàng tức giận vung nắm đấm yếu ớt : “Chết tiệt ! Khốn nạn !” Dứt lời khập khễnh chạy xuống lầu, ra khỏi biệt thự.

Tô Duy do dự một lúc đuổi theo, lại không thấy bóng Đại Hoàng đâu.

Anh tìm cậu đến nửa ngày, nhưng vẫn không thấy cậu. Đại Hoàng trên người không cảm di động, tiếng Anh lại không nói được, Tô Duy không khỏi lo lắng.

Anh đi qua công viên, cách đó không xa thấy bóng một người da vàng. Thân ảnh kia thật quen mắt...Người kia.. Trong nháy mắt đó, Tô Duy nghĩ có lẽ mình nhầm rồi, nhưng bóng kia xuất hiện chỉ chớp lát, nhanh đến mức Tô Duy không thể bắt kịp, không thể nhìn rõ.

Buổi tối, Đại Hoàng trở về biệt thự.

Cậu hồn bay phách lạc lết về phòng, thấy Tô Duy đứng bên cửa sổ nhìn đến thất thần, vì vậy thương tâm nhảy lên giường, ôm gối che mặt nói : “Em còn tưởng bác sĩ sẽ tìm em..”

Tô Duy nói : “Tôi có tìm.”

Anh không rõ mình về nhà thế nào, từ lúc thấy bóng dáng quen thuộc trong ký ức muốn quên kia, lúc tỉnh lại đã thấy mình bên cửa sổ.

Đại Hoàng ủy khuất nói : “Em ở ngay bên biển, anh chắc chắn không cố gắng tìm.”

Tô Duy yên lặng.

Đại Hoàng từ trên giường đứng lên, đi tới phía sau Tô Duy, cẩn cẩn trọng trọng tới gần, chôn mặt bên lưng anh : “Bác sĩ, anh đừng đuổi em đi có được không ? Sau này em sẽ nghe theo anh, sẽ không bao giờ.. như vậy nữa.”

Tô Duy nói : “Lộ Tiêu.. tôi không còn có tư cách để trị liệu cho cậu.”

Đại Hoàng cả giận nói : “Em không bắt anh chịu trách nhiệm, anh cũng đừng lạnh lùng đá em đi như vậy.”

Tô Duy lạc giọng : “Không phải vậy, Đại Hoàng. Bác sĩ Bách trị liệu cho cậu, cậu vẫn có thể tới tìm tôi, chỉ là tôi không còn là bác sĩ tâm lý của cậu.”

Đại Hoàng bớt giận : “Bác sĩ Bách trị liệu cho em, sau đó anh không còn là bác sĩ tâm lý của em nữa, anh còn có thể lo lắng cho em sao ?”

Tô Duy bất đắc dĩ : ” Cho tôi một chút thời gian.. cũng cho chính cậu thêm thời gian ?”

Đại Hoàng tùy hứng bĩu môi : “Em không cần thời gian. Bác sĩ, rốt cuộc anh có thích em dù chỉ là một chút hay không ?”

Tô Duy nói : “Cậu đừng ép tôi nữa.”

Qua một tuần, Tô Duy và Đại Hoàng trở về nước.

Tô Duy vừa về nhà, hành lý còn chưa kịp thu thập xong, chuông điện thoại đã vang lên. Anh nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền tới tiếng thở phào nhẹ nhõm của Bách Bình Nam : “Cảm tạ trời đất, cậu cuối cùng cũng về rồi.”

Tô Duy liếc mắt nhìn Đại Hoàng đang thu dọn đồ đạc, không tự chủ thấp giọng : “Ừm.”

Bách Bình Nam nói tiếp : “Lần trước cậu gọi điện thoại cho tôi, đột nhiên bị cúp, lúc tôi gọi lại cậu không nhấc máy, còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì. Tô Duy, có chuyện gì vậy ?” Từ ngày hôm đó, mỗi lần Tô Duy có điện thoại, Đại Hoàng đều đoạt lấy liếc mắt nhìn, nếu như là Bách Bình Nam gọi tới, cậu sẽ cố ý bấm tắt.

Tô Duy nhỏ giọng nói : “Một giờ nữa gặp tôi ở quán cafe, có được không ?”

Bách Bình Nam đồng ý.

Tô Duy tắm rửa một cái liền chuẩn bị xuất môn, Đại Hoàng bất an ngăn anh lại : “Bác sĩ, anh muốn đi gặp bác sĩ tâm lý kia sao ?”

Tô Duy nghiêng mặt, không dám nhìn thẳng cậu : “Tôi đi mua một ít đồ.”

Đại Hoàng giống như cầu xin nói : “Bác sĩ, em cam đoan.. em sẽ cố gắng giữ khoảng cách với anh, anh đừng đuổi em đi.”

Tô Duy nói : “Chuyện này buổi tối nói sau, Đại Hoàng, bây giờ tôi phải đi.”

Từ lúc xảy ra chuyện kia Tô Duy càng thận trọng xa cách Đại Hoàng, ngày trước có khi anh sẽ trêu đùa Đại Hoàng một chút, bây giờ đối đãi cậu như một khối pha lê, cẩn trọng sợ sẽ vỡ.

Đại Hoàng không khỏi rầu rĩ.

Lúc Tô Duy vào quán cafe, Bách Bình Nam đã đến. Nhìn qua có điểm tiêu tụy, giống như mấy ngày ngủ không ngon giấc.

Trên bàn đặt hai cốc cà phê nóng, Bách Bình Nam cất tiếng : “Tôi nhớ trước đây cậu thích loại cà phê này, mong là không nhầm.”

Tô Duy cầm chén uống một ngụm : “Ừm, anh còn nhớ rõ. Bác sĩ Bách, trông anh có vẻ rất mệt mỏi.”

Bách Bình Nam tháo gọng kính xoa xoa mắt, “Hai ngày nay gặp chút khó khăn với bệnh nhân. Thôi bỏ đi, nói xem, cậu và Lộ Tiêu xảy ra chuyện gì ?”

Tô Duy do do dự dự, cẩn thận nói : “Tôi... Tôi không nên nảy sinh tình cảm với cậu ấy.”

Bách Bình Nam hơi kinh hãi : “Cậu.. Tô Duy, cậu ấy là bệnh nhân của cậu.”

Tô Duy nhu nhu hai huyệt thái dương : “Tôi biết.”

“Cậu muốn tôi trị liệu cho cậu ấy ?”

“Đúng vậy, nhưng cậu ấy không muốn đi, tôi không biết nên khuyên như thế nào.”

“Nếu như vậy, cho cậu ấy thêm chút thời gian, nói tuy cậu không làm bác sĩ tâm lý cho cậu ấy nhưng vẫn có thể làm bạn. Khi cậu ấy hiểu cậu sẽ không đoạt tuyệt quan hệ, liền buông cậu ra. Sau đó cậu từ từ rời khỏi, vậy sẽ tốt hơn.”

“...Được.”

Uống cà phê xong, Bách Bình Nam nói : “Nhà tôi ở gần đây, có muốn ghé qua không ?”

Tô Duy không muốn trở về đối mặt ngay với Đại Hoàng, vì vậy liền đồng ý.

Vào trong nhà Bách Bình Nam, nhìn qua một chút, anh nói : “Không có gì thay đổi so với trước đây.”

Bách Bình Nam cười : “Tôi là một người hoài cổ.”

Tô Duy ngồi xuống ghế sofa, Bách Bình Nam mở điều hòa, gió nóng thổi đến bên mặt, khiến anh có cảm giác buồn ngủ.

Bách Bình Nam cầm chén trà đi tới : “Tô Duy, tôi rất lo lắng cho cậu. Cậu cho tôi cảm giác... tâm lý cậu vẫn không hề tốt. Mấy năm nay, cậu có hay không còn nghĩ về người đó.”

Có lẽ là do mệt mỏi, Tô Duy thực sự cảm thấy mệt mỏi.

Anh khép mắt lại, ngả đầu vào ghế, nhẹ nhàng lắc đầu : “Không.. tôi không..”

Trong lúc mơ màng, anh cảm thấy có một bàn tay ấm áp đặt lên tay mình, giọng Bách Bình Nam nhẹ vang bên tai : “Tô Duy, mấy năm nay tôi vẫn chưa quên cậu, tôi vẫn luôn lo lắng cho cậu...”

Lần thứ hai Tô Duy mở mắt, đã qua một giờ sau.

Anh xoa huyệt Thái Dương, phát hiện mình đang ngủ trên ghế sofa. Bách Bình Nam ngồi cách đó không xa đang đọc sách, thấy anh tỉnh lại, cười nói : “Có lẽ do cậu mệt mỏi, đang nói chuyện cậu liền ngủ quên.”

Tô Duy uống một ngụm trà, trà đã nguội lạnh, anh đứng lên nói : “Quấy rầy rồi, tôi phải trở về..”

Bách Bình Nam muốn đưa anh về, Tô Duy liền cự tuyệt.

Về đến khu nhà, cất xe xong xuôi, anh rút tay vào túi quần chạm rãi đi về.

Bước chân anh rất nhỏ, giống như nghĩ như vậy có thể kéo thêm thời gian. Đèn đường kéo dài bóng anh, một cơn gió thổi qua, cái bóng khẽ lay động.

Dưới ngọn đèn cuối cùng có một người đàn ông đang đứng. Hai tay ôm trước ngực, dựa lưng vào ngọn đèn, khuôn mặt ẩn trong bóng tối.

Tô Duy nâng mắt nhìn người đàn ông này, đôi giày thể thao màu trắng, quần jean, áo khoác dạ. Anh không dám nhìn tiếp, bởi vì tiềm thức nói cho anh biết, cái người ngày ấy anh rất khó tiếp thu, bây giờ, ở đây, lại xuất hiện.

Người ấy từ trong bóng tối đi ra, khuôn mặt tươi cười dưới ánh đèn : “A Duy, tôi đã trở về.”

14. Chương 14

Tô Duy chẳng rõ mình về nhà thế nào, Đại Hoàng lo lắng ngồi ở phòng khách chờ anh, nghe tiếng mở cửa liền vội nhào tới : “Bác sĩ !”

Ánh mắt Tô Duy rời rạc nhìn cậu, giống như người mất hồn.

Đại Hoàng khẩn trương nắm lấy cánh tay anh : “Anh trai, anh đừng đuổi em đi !”

Tô Duy nâng tay vuốt vuốt tóc cậu : “Nga...”

Thấy phản ứng của anh, Đại Hoàng càng hoảng sợ, không khỏi lo lắng hỏi : “Anh làm sao vậy ? Đã xảy ra chuyện gì ?”

Tô Duy lắc đầu, chậm chạp vào thư phòng. Anh lấy cuốn sổ tay, run rẩy viết xuống vài chữ, sau đó lại ngẩn người tĩnh lặng..

“Cao Cẩm đã trở về...”

Hôm sau là ngày cuối tuần, Tô Duy dậy sớm ra ngoài mua thức ăn, vừa mới ra khỏi khu, có người chạy theo hô to tên anh.

Cao Cẩm so với mười năm trước gần như không thay đổi, ăn mặc một chút cũng không giống người đã 27, 28 tuổi, trái lại nhìn như học sinh. Trên mặt cũng không lưu lại dấu vết năm tháng, vẫn hệt như xưa.

Anh chạy đến bên người Tô Duy, đẩy cái kính đen trên sống mũi, đáng cười nho nhã: “Sớm như vậy ra ngoài mua thức ăn sao ?”

Tô Duy không còn sốc như ngày hôm qua, chỉ “Ừ” một tiếng, cũng không phản ứng thêm gì.

Cao Cẩm nói : “Vậy để mình đưa cậu đi. Hôm nay cậu có kế hoạch gì không ?”

Tô Duy lắc đầu.

Qua vài giây, anh hỏi : “Cậu về từ bao giờ ?”

Cao Cẩm cười, có chút ngượng ngùng “Cậu đoán xem ?”

Tô Duy giật mình, cũng không trả lời.

Hai người sống vai trên đường dành cho người đi bộ, một đám học sinh trung học vội vàng chạy qua, suýt chút nữa đụng vào người Cao Cẩm, may là anh tránh kịp.

Anh nhìn mấy bóng lưng kia, hô lớn : “Này, một câu xin lỗi cũng không nói sao ?”

Có lẽ là vội vã đi học, đám học sinh kia ngay cả quay đầu cũng không thèm.

Cao Cẩm nhú mồm, nhỏ giọng oán trách : “Trẻ con bây giờ thật không coi ai ra gì...”

Tô Duy nhìn anh một cái : “Cách nói chuyện của cậu thay đổi nhiều.”

Cao Cẩm có chút giật mình, mặt hơi ửng đỏ : “A,.. vậy à ..”

Trong trí nhớ Tô Duy, Cao Cẩm là một người an tĩnh, lúc ở cạnh nhau, hai người thường lên sân thượng ngồi hóng gió, có khi cả buổi chiều cũng không nói câu nào.

Thế nhưng con người sẽ luôn thay đổi, tương mạo cậu ấy không khác gì mười năm trước, nhưng tính tình có lẽ khó tránh khỏi.

Đến siêu thị, Tô Duy lấy một chiếc xe đẩy, Cao Cẩm hai tay trống trơn, nhàn nhã đi bên cạnh anh.

“A Duy, mười năm của cậu trôi qua như thế nào ?”

Tô Duy cầm một gói tôm viên ném vào xe đẩy —— đây là món Đại Hoàng thích ăn. Anh thấp giọng trả lời : “Tôi đi Mỹ du học.. sau đó.. về đây.”

“Cậu học tâm lý học sao ?”

Tô Duy kinh ngạc nhìn : “Ừ.”

Cao Cẩm nhìn ánh mắt của anh, khẽ cười : “Ngạc nhiên gì chứ, tôi quan sát cậu cũng lâu rồi.”

Trong nháy mắt Tô Duy cảm thấy kì quái, giống như đáy lòng có gì đó chuyển hóa, cố gắng nhìn ra, lại không thấy nữa.

Cao Cẩm đánh giá mấy món hàng trên kệ, cũng không lấy gì, chỉ đơn giản nhìn. Tô Duy hỏi : “Cậu không mua gì sao ?”

Cao Cẩm khôi phục biểu tình, có chút buồn bã, giống như mười năm trước : “Không.”

Có vài người đi qua nhìn hai người, có lẽ hai người đàn ông cùng đi siêu thị hơi kì quái, mấy người đó đi qua, đều không ngoại lệ quay đầu liếc nhìn một chút.

Tô Duy cảm thấy không được tự nhiên, cầm chai sữa lặng lẽ cách xa Cao Cẩm, Cao Cẩm lại không biết cứ thế tiến gần.

Tô Duy nhỏ giọng nói : “Còn cậu, mười năm này, ... cậu như thế nào ?”

Cao Cẩm lặng lẽ cười : “Cứ như vậy thôi, đọc sách, đi làm.”

Hai người cũng không nói chuyện nhiều. Tô Duy mua đồ mình cần còn Cao Cẩm không nhanh không chậm theo chân anh. Tô Duy không khỏi cảm thấy buồn bã —— mười năm trước, bọn họ đều ở bên nhau như này.

Lúc tính tiền, Cao Cẩm đi ra ngoài, hai tay rút túi quần, ở ngoài cửa chờ Tô Duy đi ra. Trên đường trở về cũng không giúp Tô Duy mang đồ, biểu hiện vô cùng lãnh đạm.

Đến cửa chung cư, Tô Duy nói : “Tôi phải đi về.”

Cao Cẩm rất tự nhiên đi vào trong. “Tốt, buổi tối chúng ta gặp lại được không ?”

Tô Duy đi theo : “Cậu đang ở đâu ?”

Cao Cẩm nhìn anh một cái, đột nhiên vui vẻ : “Cậu đoán xem.”

Tô Duy không nói gì.

Anh muốn xem Cao Cẩm đi vào tòa nhà nào, nhưng Cao Cẩm lại kiên trì đi theo tiền anh, nhìn anh đi vào khu nhà. Cuối cùng, Cao Cao hướng bóng lưng Tô Duy nói : “Tô Duy, tối nay ăn cơm xong, mình ở trên sân thượng đợi cậu.”

Tô Duy về đến nhà, Đại Hoàng chủ động cầm túi đồ trong tay anh, sau đó chạy vào nhà bếp bắt đầu lao碌.

Đến trưa, Đại Hoàng chủ động bày bát đĩa, không để Tô Duy làm bất cứ việc gì. Bữa cơm rất an tĩnh, chỉ là thi thoảng cậu sẽ vì Tô Duy gấp một vài món ăn, sau đó ánh mắt mong đợi nhìn anh : “Bác sĩ, nếm thử cái này.”

Trong lòng Tô Duy rất loạn, đồ ở trong miệng chẳng biết có vị gì nhưng vẫn gật đầu nói : “Ăn rất ngon.” Cũng không phản đối chuyện Đại Hoàng gấp thức ăn.

Đại Hoàng cúi đầu, cười đến thỏa mãn.

Lúc này, Tô Duy rất muốn nói với cậu : “Đừng đi, Đại Hoàng.” Nhưng do dự thật lâu, lại trầm mặc không nói gì.

Cả ngày anh ở nhà cùng Đại Hoàng, hai người ngồi ở thư phòng đọc sách, thỉnh thoảng Đại Hoàng sẽ đi pha cà phê cho Tô Duy, hai người cùng nhau thảo luận vài vấn đề, buổi chiều rất nhanh mà trôi qua.

Lúc ăn cơm tối, Đại Hoàng vào nhà vệ sinh, trở về có chút hoảng sợ nói : “Bác sĩ, em vừa đi qua ban công, đối diện giống như có người đang nhìn.”

Tô Duy căng thẳng nắm đĩa trong tay, giả bộ bình tĩnh nói : “Có lẽ cậu nhìn nhầm rồi, căn hộ đối diện không có ai ở.”

Cơm tối kết thúc, Tô Duy trở về phòng mình. Thế nhưng anh lại đứng ngồi không yên, có gì đó mãnh liệt thôi thúc anh đi ra ngoài.

Đại Hoàng bất an gọi anh lại : “Bác sĩ, anh muốn đi đâu ?”

Tô Duy đưa lưng về phía cậu : “Đi gặp một người bạn.”

Đại Hoàng lo lắng hỏi thăm : “Sẽ không phải bác sĩ Bách chứ ?”

Tô Duy trầm mặc thật lâu, đột nhiên chẳng biết lấy dũng khí từ đâu, vội vã nói : “Đại Hoàng, tôi sẽ không đưa cậu đi, sẽ tự trị liệu cho cậu thật tốt.” Nói xong, anh giống như chạy trốn mà ra khỏi nhà.

Cao Cẩm quả nhiên đứng trên sân thượng chờ anh. Sắc mặt hơi khó coi, một bước tiến đến trước mặt Tô Duy : “A Duy, còn nhớ cậu đã đáp ứng tôi cái gì không ?”

Tô Duy lui về một bước, nhìn người trước mặt khiến anh cảm thấy sợ.

Cao Cẩm từng bước ép sát, gần từng chữ : “Còn nhớ mười năm trước cậu đã đồng ý với tôi, chờ mười năm sau có bản lĩnh sẽ cùng cao chạy xa bay. Hiện tại, đã mười năm rồi.”

Tô Duy gần như bị dồn đến góc tường, đắn đo rồi mới cất lời : “Đã qua mười năm rồi..”

Nhìn gương mặt rất gần của Cao Cẩm, quá khứ không khỏi ủa về.

Khi đó, anh và Cao Cẩm là bạn học cùng lớp, hai người tính cách tương đồng, thường xuyên ở cùng nhau. Cứ như vậy nảy sinh tình cảm. Cho đến một ngày, chuyện hai người bị cha mẹ Cao Cẩm phát hiện.

Cao Cẩm vốn là con một trong nhà, cha mẹ hiển nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ chuyện này. Bọn họ tới trường học làm ồn, học sinh ngang qua phòng hiệu trưởng đều nghe được, rất nhanh lan truyền khắp nơi, hai người bị tách ra. Cao Cẩm không chịu được áp lực rủ anh cùng bỏ trốn, anh đã đồng ý.

Hai người thiếu niên lưu lạc bên ngoài vài tháng, đau khổ nghèo hèn, sinh hoạt vất vả rất nhanh làm tan vỡ mộng tưởng tình yêu của tuổi trẻ. Cuối cùng Tô Kiềm tìm bọn họ về, sử dụng thủ đoạn bức người nhà Cao Cẩm rời khỏi Thượng Hải. Trước lúc chia xa, anh và Cao Cẩm đã từng ước định, chờ mười năm sau có năng lực rồi sẽ gặp lại, đến lúc đó không gì có thể chia cắt hai người nữa.

Nhớ lại những gì từng trải qua, Tô Duy không khỏi nhu nhược, giống như cầu xin nói : “Cao Cẩm, chúng ta không còn như xưa nữa..”

Không biết vì sao, anh thấy ánh mắt người này rất đáng sợ, nỗi sợ hãi đến từ đáy lòng, lại mang theo hổ thẹn.

Cao Cẩm lạnh lùng hỏi : “Cậu thích người khác sao, Tô Duy ?”

Tô Duy tránh ánh mắt này, Cao Cẩm đứng bên cạnh, kiên trì xông vào tầm mắt anh.

“Lộ Tiêu, là Lộ Tiêu.” Anh ta khẳng định nói. “Cậu thích thằng nhóc kia sao ? Nó là bệnh nhân của cậu. Thích nó sao, cậu không có tư cách làm bác sĩ tâm lý.”

Tô Duy không đổi mặt, nói cho có lệ : “Cao Cẩm, cậu cho tôi chút thời gian được không ? Trong lòng tôi lúc này rất loạn.”

Cao Cẩm nhún vai, cuối cùng lùi bước, cảm giác đè nén trong ngực Tô Duy dần tan biến.”

“Được, tôi nói cho cậu rõ, Tô Duy, có những người cậu không thể yêu.”

Thứ hai, Tô Duy tới trường xử lý vài việc, lúc rời đi lại thấy trước cổng trường có một người đã lâu chưa gặp.

Dương Thiếu Quân mặc đồng phục cảnh sát tựa vào cổng trường, trang phục được cắt may cẩn thận men theo từng đường nét trên người anh càng toát lên vẻ quyền rũ thành thực thu hút không ít ánh mắt xung quanh, có nữ sinh nào đó lớn gan lấy điện thoại ra chụp ảnh.

“Ha ha, bảo bối !” Thấy Tô Duy đi ra, Dương Thiếu Quân cười đến đê tiện hướng anh vẫy vẫy, xưng hô mập mờ khiến mọi người xung quanh kinh ngạc.

Tô Duy xụ mặt nghĩ muốn bỏ đi, thế nhưng trong mấy giây do dự, Dương Thiếu Quân đã chạy đến bên cạnh.

“Làm sao anh biết tôi ở trường học ?” Tô Duy sắc mặt không vui bị anh ta kéo ra ngoài.

Dương Thiếu Quân cười cười : “Đi ngang qua trường em, tùy tiện nhìn thử, vừa hay thấy xe em đậu ở đó. Nào, buổi tối đi ăn lẩu với anh đi.”

Tô Duy bị anh ta tự quyết không thể tránh được, đành phải thuận theo.

Dương Thiếu Quân giúp Tô Duy mở cửa xe, đáng cười bá đạo khê nâng cằm : “Lên xe.”

Tô Duy nhìn đèn đỏ của xe cảnh sát, vô lực đỡ trán : “Hay là ngồi xe tôi...”

Dương Thiệu Quân không nói lời nào nhét anh vào xe : “Đi thôi, Nhị thiếu gia, xe của em không vượt đèn đỏ được..”

Xe chuyển bánh, Tô Duy ghé mắt quan sát Dương Thiệu Quân đang lái xe. Dưới mắt anh ta có vành đen thật dày, trong mắt có vài tơ máu, hiển nhiên nhiều ngày không được nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng ánh mắt rất sáng, cả người tràn đầy sức sống, là một loại mị lực...

Tô Duy nhin không được hỏi : “Gần đây bận rộn sao ?”

Dương Thiệu Quân có chút hao tổn tâm trí : “A, lúc Tết có một vụ án đặc biệt, xác mèo được cắt ra thành nhiều mảnh, có bà lão nhìn thấy đã lên cơn đau tim ngay tại chỗ. Ảnh hưởng nhiều đến tâm lý xã hội nên lập tổ chuyên môn điều tra cái này.”

Tô Duy hỏi : “Tra được sao ?”

Dương Thiệu Quân lắc đầu, hạ cửa kính xe, đốt điếu thuốc. Tô Duy sợ anh ta lái xe mệt mỏi, nhưng cũng không ngăn cản, hạ cửa bên cạnh xuống để thoáng khí.

Dương Thiệu Quân nói : “Nghe một người lớn tuổi trong đội nói, bảy tám năm trước cũng từng xảy ra việc tương tự, khi đó kéo dài rất lâu, ba tháng liên tục có người phát hiện xác mèo. Thủ pháp hiện tại với trước kia giống nhau như đúc. Có lẽ cùng một người làm.” Anh cười nói : “Đúng là biến thái chuyên nghiệp, nếu bắt được, anh cho em xem một chút.”

Tô Duy không lưu ý lắm, chỉ khẽ mím môi.

Đến nhà hàng lẩu, Dương Thiệu Quân gọi một đồng món, sau đó đưa thực đơn cho Tô Duy.

“Tôi ăn cùng anh, cũng không đói lắm.”

Dương Thiệu Quân rót hai cốc bia, đưa tới cười khi : “Làm sao vậy, sắc mặt em cũng không tốt lắm, đêm qua ngủ không ngon ?”

Biểu tình Tô Duy trở nên chăm chú. Anh nhìn hơi nóng lượn lờ trước mặt, do dự mở lời : “Thiệu Quân.. hôm trước tôi gặp một người bạn cũ...” Cao Cẩm xuất hiện khiến anh cảm thấy áp lực, muốn tìm ai đó để nói hết tâm sự, có lẽ cũng vì vậy mà anh không cự tuyệt Dương Thiệu Quân ngày hôm nay.

Dương Thiệu Quân ôm vai anh, hăng hái hỏi : “Ồ, thằng nhóc nào vậy ?”

Tô Duy chần chờ không mở miệng.

Dương Thiệu Quân cười nói : “Ai vậy ? Chắc không phải Cao Cẩm chứ.”

Tô Duy ngăn người nhìn thẳng anh.

Khoảng cách hai mặt đột nhiên bị rút ngắn, hơi thở Tô Duy chạm đến môi Dương Thiệu Quân khiến cho anh ta cảm thấy ngượng ngùng, lui về phía sau một chút. Thấy Tô Duy chậm chạp không trả lời, Dương Thiệu Quân khoa trương nở nụ cười, nỗ lực đánh vỡ bầu không khí xấu hổ trước đó : “Mẹ nó, đừng nói em gặp lại hần nha.”

Sắc mặt Tô Duy trở nên khó coi.

Dương Thiệu Quân thấy thế cũng dần cụt hứng. Anh ngượng ngùng nói : “Xin lỗi, anh không nên lôi tên đây ra để đùa giỡn.” Anh ta vội vàng nói sang chuyện khác “Em nói người kia là ai, anh quen không ?”

Tô Duy đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng. Anh thu tầm mắt, thần thờ lắc đầu : “Không, anh không biết.”

Ăn cơm xong, Dương Thiệu Quân đưa Tô Duy về trường học lấy xe.

Lúc Tô Duy chuẩn bị rời đi, Dương Thiệu Quân đột nhiên kéo anh lại, giọng nói thật trầm, như khẩn cầu : “Lại theo anh đi.”

Tô Duy nhìn vẻ mặt anh ta, không khỏi có chút mềm lòng, cũng không muốn nhanh như vậy trở về đối mặt hai người kia, vì vậy quay lại ghé dựa.

Dương Thiệu Quân xoa xoa hai mắt nói : “Thật ra hai ngày nay anh không hề ngủ.. Nhưng nhìn thấy em anh lại có tinh thần, bảo bối, em đúng là thuốc kích thích của anh.”

Tô Duy khẽ nhủ mày : “Tôi nghĩ anh hiện tại nên dành thời gian để ngủ.”

Dương Thiệu Quân cười cười, toàn thân thả lỏng dựa vào ghế : “Em gần đây khỏe chứ ?”

Tô Duy gật đầu.

“Nghe nói lúc năm mới em cùng Lộ Tiêu xuất ngoại ?”

Tô Duy thấy anh ta nhắc tới Đại Hoàng đột nhiên miễn cưỡng : “Có vấn đề gì không ? Cậu ấy hiện tại không còn là kẻ bị tình nghi..”

Dương Thiệu Quân lắc đầu.. “Tô Duy, nói thế nào thì thằng nhóc ấy cũng là bệnh nhân của em, em tốt nhất không nên tiếp xúc nhiều. Cậu ta có bệnh tâm thần, giết người cũng không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

Đột nhiên tất cả mọi người trên thế giới đều đang cảnh cáo Tô Duy. Cách xa cậu ấy một chút ! Cậu ấy là bệnh nhân của anh !

Tô Duy không vui nói : “Bệnh tâm thần cũng không giống như anh nghĩ, thực tế mỗi người đều mang một căn bệnh tâm thần, anh không có tư cách kỳ thị bất cứ ai.”

Dương Thiệu Quân cũng không giận dữ, chỉ cười cười : “Tùy em thôi, anh tin em biết chừng mực.”

Tô Duy nắm tay thật chặt, đột nhiên cảm thấy chột dạ.

Anh xuống xe đến bên chiếc camry của mình, phía sau vang lên tiếng huýt gió trong trẻo.

“Bảo bối, em không tặng anh nụ hôn tạm biệt sao ?”

Tô Duy cũng không ngoảnh lại nhìn.

Dương Thiệu Quân cất tiếng cười to. Nụ cười của anh giống như có ma lực, khiến Tô Duy buông lỏng không còn căng thẳng nữa.

Trước lúc mở cửa xe, Tô Duy hơi dừng lại, giọng nói thật nhỏ cất tiếng cảm ơn, đoán trước Dương Thiệu Quân sẽ không nghe được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Cuối cùng lại bắt đầu nghi ngờ ~~

Không nên vội vã trách mắng bác sĩ a, tôi đảm bảo anh ấy không phải tra công, anh ấy sợ hãi Cao Cẩm là vì có nguyên nhân không vui a ~~

15. Chương 15

Tô Duy về nhà, phát hiện Đại Hoàng đứng bên ban công, biểu tình vô cùng rầu rĩ.

Nghe tiếng bước chân, Đại Hoàng do dự nhìn chằm chằm kiểm vân trên ban công, xoay người hướng Tô Duy : “Bác sĩ, anh ăn cơm chưa ?”

Tô Duy phát hiện đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh còn chưa được động qua, hiển nhiên Đại Hoàng cũng không ăn trước, vẫn chờ anh trở về.

Anh ôn nhu nói : “Chưa có, cùng nhau ăn đi.”

Đại Hoàng đi hâm nóng thức ăn, Tô Duy vào bếp giúp cậu, liếc mắt thấy trong thùng rác có một bó hoa đỏ. Anh không khỏi ngạc nhiên : “Đây là...”

Đại Hoàng cả người cứng đờ, chợt ừ ừ cúi đầu : “Có người đặt ở cửa, em vừa mở cửa liền thấy, không có ký tên.” Cậu dừng lại một chút, giải thích : “Lần trước bác sĩ cũng vứt đi, nên em...”

Tô Duy vỗ vỗ vai cậu : “Tôi biết rồi, không sao cả. Nãy cậu ở ban công làm gì ?”

Đại Hoàng nói : “Em muốn biết sao mình lại sợ bạch kiết vân... Biết đâu giúp em nhớ lại cái gì...”

Đại Hoàng có khả năng suy nghĩ nhìn nhận vấn đề rất tốt, nhưng để người khác trị liệu thì tâm lý cậu kháng cự rất nghiêm trọng. Tô Duy lo nếu cậu bị áp lực thì mọi việc càng trở nên khó khăn hơn, lại nghĩ, như vậy thì không hay chút nào.

“Có kết quả gì không ?”

Đại Hoàng lắc đầu : “Em cảm thấy sợ.. và chán ghét. Em không biết nó đại diện cho cái gì trong lòng mình..”

Lò vi sóng phát tiếng kêu ‘ding dong’, hai người bưng thức ăn đi ra ngoài, ngồi xuống bên bàn.

Tô Duy an ủi : “Không sao đâu, không cần sốt ruột. Như vậy không phải cũng tốt sao ?”

Đại Hoàng khổ sở cười : “Đúng vậy, tốt.. Bác sĩ, kì thực em một chút cũng không muốn khôi phục ký ức, có thể có nhiều chuyện rất đáng sợ, biết đâu ngày trước em là một người không tốt, lén lút làm những chuyện xấu xa ?”

Tô Duy kinh ngạc nhú mày.

Đại Hoàng ảo não dùng chiếc thìa chọc xuống bát cơm, nhỏ giọng lầm bầm : “Cũng không thể công khai theo đuổi anh..”

Tô Duy nghĩ thầm, cậu còn chưa lén lút đâu. Nhưng anh không nói ra, làm bộ như không nghe thấy nói sang chuyện khác : “Cậu thích ngành gì ?”

Đại Hoàng ngần người : “Hử ?”

Tô Duy nói : “Cậu hay ở nhà, ngoài trị liệu bệnh nhân ra thì rất ít tiếp xúc người khác, tôi nghĩ khai giảng xin nhập học cho cậu, tiếp xúc với nhiều người có thể giúp đỡ cho bệnh tình của cậu.”

Đại Hoàng không do dự nói : “Tâm lý học.”

Tô Duy bật cười : “Trường chúng ta không mở khóa tâm lý học.” Ở trường Tô Duy nhắm tới khoa kỹ thuật công trình. Nếu sang trường khác, sẽ khó xin cho trường hợp của Đại Hoàng, anh cũng không yên tâm để cậu ở ngoài.

Đại Hoàng suy nghĩ một chút, lấp bắp nhìn Tô Duy : “Bác sĩ dạy cái gì em học cái đấy.”

Tô Duy bắt đắc dĩ : “Tôi chỉ dạy môn tự chọn.”

Đại Hoàng khổ não suy nghĩ, thật lâu mới nói : “Thực ra em không muốn đi học..”

Tô Duy nói : ” Vậy.. đi làm thêm thì sao ? Ngoại trừ tâm lý học, cậu còn hứng thú với cái gì ?”

Đại Hoàng suy nghĩ một hồi, gật đầu : “Đi làm thêm đi, em nghĩ muốn bán hoa..”

Buổi tối trước khi ngủ, Tô Duy ngồi trên giường đọc sách, Đại Hoàng bưng một cốc sữa táo tự làm đi tới.

Cậu đặt cốc sữa lên đầu giường, cũng không lập tức ly khai, kéo cái ghế đến bên cạnh giường.

Tô Duy mặc mỗi chiếc quần lót, dùng chăn che đi bộ vị phía dưới thắt lưng. Anh hơi cảm thấy xấu hổ, nhất thời nhớ lại những gì từng xảy ở đêm đó, cố giấu tâm tình nâng cốc sữa lên uống : “Có chuyện gì sao ?”

Đại Hoàng u oán nói : “Từ lúc đi Mỹ về, anh càng ngày càng lạnh nhạt với em...Trước đây em luôn nghĩ anh đã đủ lạnh lùng rồi.. Bây giờ mới biết mất mình hạn hẹp...”

Tô Duy không thể đối mặt với sai lầm khi còn ở Mỹ, dời mắt qua chỗ khác, cũng không nói gì.

Đại Hoàng ngồi xuống bên giường, thử đặt cầm lên tay Tô Duy, thấy Tô Duy không phản đối cậu liền thở phào. Lúc này cậu không hỏi Tô Duy có thích mình hay không, uyển chuyển hỏi thăm : “Bác sĩ, anh còn thích thầy Lâm sao ?”

Tô Duy dở khóc dở cười, không gật cũng không lắc đầu.

Đại Hoàng thấy anh yên lặng, tức giận chọc chọc ngón tay vào người anh. “Chúng ta tốt xấu gì cũng ở với nhau hơn nửa năm, anh lại một chút cũng không dịu dàng với em.”

Tô Duy nghĩ thầm, tôi rõ ràng đã dịu dàng với cậu, ít nhất cũng đã kiên trì giữ cậu lại. Thế nhưng có quá nhiều khuôn sáo khiến anh không thể tới gần. Anh lạnh nhạt nói : “Cảm tình khó thể miễn cưỡng.”

Đại Hoàng nắm tay thành hình nắm đấm, tiếp tục quấy nhiễu : “Anh không cho em danh phận, em liền liều mạng với anh ~~”

Tô Duy nhàn nhạt nói : “Hoặc là chết hoặc là bị chết, cậu chọn đi.”

Đại Hoàng kém cỏi lại nhụt chí..

Kỳ thực đây chỉ là quấy nhiễu theo thói quen, cậu cũng không hi vọng có thể thu hoạch được gì, chỉ mong khỏi băng trên người Tô Duy tan ra, dù chỉ một chút ít ỏi.

Rất nhanh cậu khôi phục tinh thần, cười cười nịnh nọt : “Bác sĩ, vậy cho em hôn chúc ngủ ngon một cái nha ~”

Tô Duy đang định cự tuyệt, môi Đại Hoàng đã chạm lên môi anh rồi, sau đó cậu nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng anh.

Tô Duy sững sốt một hồi, cười khổ sờ lên khóe môi. Vừa rồi cậu hôn nhẹ, địa phương kia đã từ từ nóng lên. Không thể phủ nhận, anh rõ ràng đã thích cậu bé này, nhưng tình cảm vốn không phải việc dễ dàng, có quá nhiều điều vắt ngang giữa hai người.

Loại tình cảm này, đều không thể thành hiện thực..

Hôm sau, Tô Duy đi qua cửa hàng hoa ở khu bên cạnh. Vừa hay bắt gặp Nhậm Tiêu Thiên đang làm việc ở đây.

Lúc Tô Duy đi vào, Nhậm Tiêu Thiên đang cầm điện thoại nhắn tin với ai đó, khóe môi mang theo nụ cười thần nhiên, lại bị cậu nỗ lực đè nén.

Thực ra Tô Duy có chút không yên lòng, Đại Hoàng dù sao cũng mới thành niên, với Tô Duy chỉ là đứa trẻ mà thôi. Có Nhậm Tiêu Thiên ở đây, ít nhiều cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Vì vậy anh nói chuyện với chủ hàng hoa, từ ngày mai Đại Hoàng phụ việc ở đây.

Tô Duy từ cửa hàng hoa đi ra, đang định lái xe rời đi, cửa ghế bên cạnh đột nhiên bị mở ra, một người đàn ông trẻ tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, không ngừng xoa tay hà hơi : “Hắc ~ bên ngoài lạnh lắm ..”

Tô Duy cả kinh : “Cao Cẩm..”

Cao Cẩm cười nói : “Lái xe đi, ra biển ngắm được không ? Nhiều năm rồi chưa đến.”

Tô Duy trầm mặc một hồi, cuối cùng lái xe đi.

Cao Cẩm mở nhạc, nhưng thật lâu cũng không phát ra âm thanh gì. Tô Duy nghĩ rằng đài có vấn đề, liền đưa tay bấm nút phát, tiếng nhạc dịu êm lập tức vang đều khắp xe. Trong lúc vô tình, tay anh chạm phải ngón tay Cao Cẩm, lạnh lạnh, không mang theo chút nhiệt độ nào.

Cao Cẩm thở phào : “Cậu bây giờ nghe cái này ? Trước đây cậu thích nghe Death Metal.” (death metal : một dòng nhạc thuộc nhánh heavy metal, một thể loại nhạc rock)

Tô Duy nói : “Lớn tuổi rồi. Trước đây.. cậu cũng thích nghe cái đấy.”

Cao Cẩm nhún vai : “Bây giờ vẫn còn thích. Điên cuồng, tuyệt vọng, hủy diệt.”

Tô Duy nhin không được nhìn anh một cái.

Một lát sau, lúc Tô Duy đang chìm mình vào bản nhạc nhẹ nhàng, Cao Cẩm lại cất tiếng.

“Vì sao cậu để nhóc kia đi làm ? Sao cậu lại muốn nó tiếp xúc người khác ?”

Tô Duy sững sốt một chút, không nhanh không chậm đáp : “Như vậy có thể sẽ giúp ích cho bệnh của cậu ấy.”

Cao Cẩm lạnh lùng nói : “Cậu muốn đưa thằng nhóc đó vào quỹ đạo, trở thành một người bình thường. Đi làm, tiếp xúc người khác, có thể sinh hoạt như những người bình thường, sau đó cũng như những người bình thường kia —— yêu đương ?”

Tô Duy nắm tay lái thật chặt, đuôi mày cau lại.

Cao Cẩm cười nhạt : “Với căn bệnh đa nhân cách, thằng nhóc đó có thể sẽ không quay về nhân cách đầu tiên kia nữa, từ khía cạnh nào đó mà nói, nó với người bình thường cũng không có gì khác nhau. Nhưng cậu biết rõ mà phải không, nếu nó trở về nhân cách cũ, ký ức khi còn ở nhân cách này sẽ biến mất, nó sẽ quên cậu.”

Tô Duy trầm tĩnh nói : “Như cậu nói, cậu ấy có thể cả đời cũng không khôi phục.”

Cao Cẩm đột nhiên tức giận, dùng sức đập cửa sổ, giống như phát điên mà la lớn : “Tô Duy! Tôi chờ cậu tròn mười năm ! Cậu muốn phản bội tôi sao ?”

“Phản bội...” Tô Duy mờ mịt lặp lại, tim đột nhiên đau nhói. Anh rất sợ bị gán tội danh “phản bội.”

Lúc này, điện thoại Tô Duy đột nhiên vang lên. Anh cầm máy liếc nhìn, anh trai Tô Kiềm gửi tin nhắn tới, hẹn anh buổi tối cùng ăn cơm. Cao Cẩm liếc mắt nhìn qua, đột nhiên đổi sắc, cắn răng nói : “Là anh cậu.”

“Nếu trước đây không phải vì anh ta, mười năm của tôi sẽ không khổ như vậy ! Anh ta đem cậu chuyển trường, ép tôi bị đuổi học, thậm chí dùng quyền làm cho cha mẹ tôi thất nghiệp, phải rời khỏi Thượng Hải ! A Duy, những cái này cậu đều biết đúng không ?”

Tô Duy cười khổ : “Tôi biết..”

Cao Cẩm thở dài : “Tôi không biết địa vị nhà cậu lại như thế.. Tôi nhị thiếu gia.. Chuyện lúc trước gác lại đi, Tô Duy, theo tôi đi. Trước khi đi cậu đã đáp ứng tôi, mười năm..”

Tô Duy từ lâu đã không còn yêu Cao Cẩm, chỉ còn lại hổ thẹn. Thế nhưng mỗi khi anh muốn nói lời cự tuyệt, luôn có một bàn tay vô hình giữ chặt cổ họng, không để anh cất lời.

Cao Cẩm thấy anh chậm chạp không đáp, đột nhiên mềm lòng, thở dài nói : “Chỉ cần cậu không yêu người khác, tôi có thể cho cậu thêm thời gian suy nghĩ. Đã chờ được mười năm, có thêm chút nữa cũng không sao.”

Tô Duy dừng đèn đỏ, Cao Cẩm đột nhiên mở cửa đi xuống, sau đó nhanh chóng biến mất trong dòng xe cộ.

Buổi tối, Tô Duy mang theo Đại Hoàng đi gặp Tô Kiềm.

Bọn họ đi tới phòng riêng trong nhà hàng, chỉ thấy Tô Kiềm ngồi một mình bên bàn đợi. Hai mắt chạm nhau đều khẽ cau mày, Tô Kiềm đánh đòn phủ đầu : “Anh hình như chỉ hẹn mình em.”

Tô Duy lạnh lùng nói : “Em tưởng gặp mặt gia đình nên mới tới.”

Hai người đánh giáp lá cà hết sức căng thẳng, một lát sau Tô Kiềm lui bước : “Ngồi xuống đi đã.”

Vài món ăn và rượu được mang lên, Đại Hoàng nhìn những món ăn sang trọng trước mắt không khỏi hiếu kỳ, cầm đũa chộp rợn, lại không dám là người đầu tiên động đũa.

Tô Duy nhỏ giọng nói : “Cậu ăn trước đi.”

Đại Hoàng như được xá lệnh, lập tức nghiên cứu món ăn, vì bác sĩ thân yêu mà muốn nấu thêm nhiều món ngon hơn nữa.

Tô Duy không vội động đũa, nhấp một hơi rượu đỏ, lạnh lùng mở miệng : “Anh tìm em có việc sao ?”

Tô Kiềm ngưng ngưng : “Anh là anh em, tìm em ăn một bữa cũng không được sao ?”

Tô Duy không khách khí chút nào nói : “Em nhìn anh ăn không thấy ngon miệng.”

Sắc mặt Tô Kiềm nhanh chóng đen thui. Đại Hoàng nhìn thấy không dám cử động nữa. Cậu nhìn Tô Duy, lại nhìn Tô Kiềm, tò mò đoán xem Tô Kiềm đã làm gì có lỗi với Tô Duy mới có thể khiến anh có thể nói ra những lời này.

Lúc này Tô Kiềm vô cùng khổ tâm. Anh coi hai đứa em mình như là báu vật, nhất là Tô Duy, cả đời này có lẽ cậu là người anh yêu nhất. Ngay cả với vợ cũ và con trai anh cũng không chăm sóc họ chu đáo được như Tô Duy. Nhưng hai cục cưng bé nhỏ của anh lại vì bạn trai mà phản nghịch, lại còn làm mặt lạnh nói ra những lời khó nghe như này. Đáy lòng rít gào : FML !! Hai con sói con !! Rốt cuộc lão tử đã làm gì sai !!!

Nhưng ngoài mặt Tô Kiềm vẫn còn ưu nhã, chỉ là nụ cười có phần vắn vẹo “Ồ, anh quả thật có chuyện muốn nói, nhưng không lo đứa nhỏ này nghe được sao ?” Tô Duy vẫn chưa nói Đại Hoàng là bệnh nhân của mình với Tô Kiềm, vì vậy Tô Kiềm vẫn nghĩ cậu ấy là người yêu mới của Tô Duy.

Tô Duy nhìn anh một cái : “Cái gì ?”

Tô Kiềm nói : “Cách đây không lâu... anh gặp một người.” Sau đó liền im lặng.

Tô Duy căng thẳng, theo bản năng lắc đầu —— chuyện trong quá khứ, anh không muốn Đại Hoàng biết.

Sau đó hai anh em họ Tô không nói gì. Tô Duy cầm ly rượu đổ lên uống, Tô Kiềm cũng cầm ly rượu lên, nhìn chất lỏng sóng sánh trước mắt đến xuất thần. Đại Hoàng một mình ăn cảm thấy xấu hổ, cũng không dám động đũa. Tô Duy vuốt vuốt tóc cậu : “Ăn đi, ăn xong rồi cậu đi ra ngoài một chút —— mà thôi, cậu về trước đi.”

Đại Hoàng nghe Tô Kiềm nhắc đến “người kia” không khỏi tò mò, bất quá vẫn nghe lời Tô Duy, ăn no một mình rồi rời đi.

Tô Duy uống nửa chai rượu, sắc mặt suy sụp. Tô Kiềm nhìn dáng vẻ em mình, khàn giọng nói “Em cũng gặp cậu ấy rồi ?”

Tô Duy cười trào phúng : “Cái người anh buộc rời khỏi em ?”

Tô Kiềm lúng túng gạt đầu : “Tửu lượng em không tốt, đừng uống nhiều.”

Tô Duy nói : “Sao anh gặp cậu ấy ? —— cậu ấy tới tìm anh ?”

Tô Kiềm lắc đầu : “Không phải, ngẫu nhiên gặp.. Anh chỉ muốn.. muốn xác nhận một chút xem em gặp chưa..”

Tô Duy cười nhạt : “Sợ chúng tôi gương vỡ lại lành ?”

Tô Kiềm cười khổ : “Kỳ thực, sớm biết em vẫn đi theo con đường này, anh..” Anh ta dừng một chút, lại tức giận nói “Cậu ta làm hư em..”

Tô Duy lạnh lùng nói : “Đây là số phận. Anh yên tâm, em đã thích người khác, không có chuyện ấy đâu.”

Tô Kiềm lại nhíu mày, nhịn không được hỏi : “Đại Hoàng làm cái gì ? Nó có vẻ còn rất trẻ, giống như còn đi học ?”

Tô Duy nói : “Cậu ấy mới 18.”

Tô Kiềm không khỏi mở to mắt nhìn : “Vừa mới trưởng thành ? A Duy, Em lớn hơn thằng nhóc ấy đến 9 tuổi ? Em thế nào càng ngày càng thái quá ?”

Tô Duy nhìn anh trai tức giận, trong lòng hiện lên một tia trả thù vui vẻ, nói tiếp : “Cậu ấy bố mẹ đều mất, mới đây mẹ kế qua đời, cậu ấy bị tình nghi —— à, anh đừng nóng vội, đã được loại bỏ tình nghi rồi.” Nhìn Tô Kiềm thở phào nhẹ nhõm, Tô Duy lại ác ý bổ sung : “Em quen cậu ấy vì cậu ấy là bệnh nhân của em —— cậu ấy bị rối loạn đa nhân cách.”

Tô Kiềm ngạc nhiên, nét mặt vừa nguôi ngoai bây giờ lại phát tác : “Nó là bệnh nhân của em ?”

Tô Duy nở nụ cười : “Đúng vậy !”

Trong khái niệm của Tô Kiềm, bệnh tâm thần với người điên cũng không khác nhau là mấy. Anh khó khăn mở lời : “Em điên rồi sao ?”

Tô Duy quơ quơ ly rượu : “Tạm thời còn chưa có.”

Tô Kiềm bỗng nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt Tô Duy, gần từng chữ : “Chia tay ngay ! Em thích đàn ông anh mặc kệ, nhưng ít nhất tìm cho anh người bình thường !”

Tô Duy cười nhạt : “Cha mẹ còn không quản, anh dựa vào cái gì ?”

Tô Kiềm cả giận nói : “Huynh trưởng như cha.”

Tô Duy bưng ly rượu lên, không nhanh không chậm uống một ngụm : “Anh đừng độc tài như vậy. Em đã 27 tuổi rồi.”

Tô Kiềm đoạt lấy chén rượu trong tay em mình, mạnh mẽ ném xuống đất, rượu bắn lên hai người, thủy tinh văng khắp nơi.

Tô Duy hơi sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện cơn giận Tô Kiềm đã lên tới đỉnh —— từ nhỏ tới giờ, trừ lần anh tự sát được cứu, khi tỉnh lại bị Tô Kiềm tát một cái ra, đây là lần đầu tiên Tô Kiềm động thủ với anh.

Anh không cam lòng yếu thế liền đứng lên, lấy áo khoác muốn bỏ ra ngoài. Một tay Tô Kiềm kéo anh trở về, áp lên tường tát mạnh một cái : “Em có 97 tuổi thì anh vẫn là anh em ! Em xem anh có quản em hay không !”

Tô Duy bị tát đến choáng váng, cảm thấy lực phủ ngũ tạng muốn đảo tung, rượu ộc lên, suýt chút nữa phun ra. Anh cắn hận nói : “Anh, em ghét anh!” Khẩu khí giống hệt vài chục năm trước, bị Tô Kiềm ủy khuất liền vội xù lông.

Tô Kiềm cảm thấy chua xót, mắt mờ hơi nước. Ôm Tô Duy vào lòng, liên tục nói xin lỗi..

Anh đỡ Tô Duy đi ra ngoài : “Em uống nhiều rượu, không lái xe được. Anh đưa em về.”

Tô Duy không cự tuyệt.

Trên đường trở về, Tô Duy ở trên xe mà nôn ra. Tô Kiềm không ngại hơi ngại bần giúp Tô Duy cởi quần áo bị dơ, lại lấy quần áo sạch sẽ của mình thay cho em trai.

Anh không đưa Tô Duy về chỗ ở với Đại Hoàng mà là đưa về biệt thự của mình, tự tay tắm rửa, lau người thay quần áo cho Tô Duy, sau đó ôm lên giường.

Từ lúc Tô Duy lớn lên, rất nhiều năm rồi hai người không thân mật như vậy, Tô Kiềm không khỏi thấy cay mắt.

Đêm đến, anh yên lặng ngồi bên Tô Duy đang ngủ say, nhìn không được khàn giọng nói : “Sớm biết em tìm về một bệnh nhân tâm thần, năm ấy sẽ không chia cắt em và cậu ta...”

16. Chương 16

Sáng hôm sau, Tô Duy về đến nhà, phát hiện Đại Hoàng đang ngủ trên sofa.

Anh đẩy Đại Hoàng một cái, Đại Hoàng mơ màng tỉnh lại, buồn ngủ khẽ dụi mắt : “A ~ Bác sĩ, cuối cùng anh đã về, bây giờ mấy giờ rồi ?”

Bởi vì vừa tỉnh ngủ, động tác của cậu dễ thương như chú mèo con, Tô Duy nhìn không được vuốt tóc cậu : “Đợi tôi cả đêm ?”

Đại Hoàng liếc nhìn cửa sổ, ngậy thơ nói : “A, trời sáng rồi..”

Tô Duy vỗ vỗ cậu : “Mau đánh răng rửa mặt, hôm nay tôi muốn đưa cậu tới cửa hàng hoa làm việc.”

Chờ Đại Hoàng từ phòng vệ sinh đi ra, Tô Duy cầm một hộp quà đưa tới trước mặt. Đại Hoàng ngây ngốc nhận lấy : “Cái gì vậy ?”

Tô Duy mặt không biểu tình nói : “Hôm nay là sinh nhật cậu.”

Đại Hoàng sửng sốt một hồi, có chút thẹn thùng gãi tóc : “Là vậy sao, anh tặng quà sinh nhật cho em ?”

Tô Duy gật đầu.

Đại Hoàng mở hộp ra, bên trong đặt một chiếc đồng hồ. Thấy chiếc đồng hồ đeo tay kia, đáng cười trở nên cứng đờ, cậu đẩy hộp quà sang một bên, lấy tay ôm ngực.

Tô Duy thấy cậu biểu tình khác thường, không khỏi ngạc nhiên hỏi : “Cậu làm sao vậy ?”

Đại Hoàng cứng nhắc cười : “Em thật cao hứng. Bác sĩ, em rất thích món quà này.”

Nhưng chỉ được một vài giây, cậu ngồi lại bên ghế, vùi mặt vào khuỷu tay, khóc nức từng tiếng.

Tô Duy đi tới phía trước, vỗ nhẹ lưng cậu : “Cậu nhớ tới cái gì phải không ?”

Đại Hoàng nghẹn ngào nói : “Em không biết.. em đột nhiên cảm thấy khó chịu... giống như mình đã làm gì sai.”

Một lát sau, cậu lau khô nước mắt, đeo đồng hồ lên tay : “Em đi làm điểm tâm.”

Ăn xong bữa sáng, Tô Duy lái xe đưa Đại Hoàng tới cửa hàng hoa, sau đó về nhà đợi khách ngày hôm nay.

Đại Hoàng hôm nay làm việc ở cửa hàng hoa, phát hiện Nhậm Tiểu Thiên một mực nhìn lên mình. Đợi đến lúc không có khách, Đại Hoàng rút cuộc kéo Nhậm Tiểu Thiên qua một bên : “Cậu nhìn gì tôi ?”

Nhậm Tiểu Thiên gãi tóc : “Cậu thay đổi nhiều.”

Đại Hoàng hiếu kỳ hỏi : “Tôi trước đây như nào ?”

Nhậm Tiểu Thiên nói : “Cậu trước đây không thích tiếp xúc với người khác, ghét nói chuyện với người lạ.”

Đại Hoàng nói : “Nói kỹ một chút, không thích như thế nào ?”

Đại Hoàng quần quít hỏi, Nhậm Tiểu Thiên bất đắc dĩ mở miệng : “Cậu thích trốn học, nghe nói đi học cậu hay ngồi ở hàng cuối, lúc nói chuyện không bao giờ nhìn vào mắt người khác.”

Đại Hoàng hỏi : “Vậy tôi không thích tiếp xúc với người khác, ngoài ghét ra.. còn sợ ?”

Nhậm Tiểu Thiên ngẩn người, sửa lại đáp án : “Ừm, đó chính là sợ.”

Đại Hoàng bực mình : “Cậu nghiêm túc một chút, tôi là tự kỷ hay ám ảnh xã hội ?”

Nhậm Tiểu Thiên rất biết lắng nghe, nghiêm túc nói : “Sợ!”

Nhậm Tiểu Thiên đi cắt cành hoa, Đại Hoàng vẫn mãi suy tư, nghịch nghịch cánh hoa khẽ lẩm bẩm : “Ám ảnh xã hội .. sợ người ?”

Một lát sau, cậu lại quần lấy Nhậm Tiểu Thiên : “Tôi trước đây có mang đồng hồ đeo tay không ?”

Nhậm Tiểu Thiên rất khẳng định nói : “Không, cậu không mang đồ trang sức gì.”

“Có người từng tặng tôi cái gì không ?”

Nhậm Tiểu Thiên do dự một chút : “Tôi cũng không biết, nhưng tôi chưa từng thấy qua.”

Nhậm Tiểu Thiên không nói nhiều, cũng không chủ động nói chuyện với Đại Hoàng. Đại Hoàng hỏi cái gì thì cậu ta trả lời cái đấy. Bất quá tuy không nói, nhưng hình như cậu ta rất thích nhắn tin, cứ mấy phút lại lấy điện thoại ra nhìn một cái, thỉnh thoảng nhìn màn hình khẽ cười.

Đại Hoàng lần thứ N thấy cậu ấy cầm điện thoại di động, đầu đầu lẩm bẩm : “Tại sao trước đây tôi lại làm bạn với cái đồ muộn tao này” (muộn tao : ngoài lạnh, trong nóng)

Từ hôm ấy trở đi, mỗi buổi tối Đại Hoàng đi làm về lại mua một vài cành hoa khác nhau tặng cho Tô Duy. Hoa hồng đỏ, hoa hồng, hoa bách hợp, violet.. Tô Duy với mấy hoa này luôn tỏ ra hồ hững, Đại Hoàng đành tự mình cắm vào lọ hoa. Chẳng mấy chốc, phòng khách nhà Tô Duy rực rỡ bảy sắc màu. Về chậu bạch kiếm vân, Đại Hoàng từ lâu không để ý tới, cây đã héo rũ.

Lần này Tô Duy cảm thấy không vui, nhưng thấy Đại Hoàng vẫn rất kiên trì, vì vậy nói với cậu : “Tôi thích bluelover.” (hoa hồng xanh, có lẽ vậy ;_;))

Tối hôm ấy Đại Hoàng hai tay trốn trốn đi về, ủ rũ cúi đầu nói : “Bác sĩ, bluelover rất đắt, em không mua nổi..”

Tô Duy không khỏi vui vẻ.

Một tuần sau, Tô Duy về đến nhà, phát hiện đầu giường bày một bình bluelover, bên cạnh còn có tấm thiệp từ Đại Hoàng.

“Bác sĩ, em dùng nửa tháng lương mà chỉ có thể mua được 9 cành bluelover, nhưng hôm nay nó lại lên giá, nên chỉ mua được 8 cành..” Phía sau vẽ một mặt khóc.

Tô Duy siết chặt tấm thiệp, thật lâu cũng không nói gì.

Trong khoảng thời gian này, Tô Duy thường xuyên bắt gặp Cao Cẩm, anh thậm chí hoài nghi Cao Cẩm ngoài việc theo anh ra ngoài thì không có việc gì khác để làm. Anh bắt đầu hồ hững với Cao Cẩm, thỉnh thoảng Cao Cẩm rất tốt nói lời khuyên bảo với anh, cũng có khi lại nổi điên lên, không hề để ý người xung quanh đang nhìn mình.

Anh ta không ngừng hỏi anh đối với Đại Hoàng là loại cảm tình gì, mỗi lần đều nói trùng suy nghĩ anh.

“Tô Duy, mình rất hiểu cậu, mình có thể đoán nội tâm của cậu.” Cao Cẩm nói vậy, thế nhưng Tô Duy cũng không phải không thừa nhận, cậu ấy nói rất đúng.

Để trốn tránh Cao Cẩm, Tô Duy bắt đầu không ra khỏi nhà, thế nhưng lúc Đại Hoàng không ở nhà Cao Cẩm lại tới âm ỉ, điều này khiến Tô Duy không khỏi đau đầu.

Cuối cùng một ngày, Tô Duy xuống dưới nhà đổ rác thấy Cao Cẩm cũng tới đây đưa. Anh không nhịn được nữa quát : “Cậu rốt cuộc muốn làm gì ? Cậu điều tra tôi, theo dõi tôi, thậm chí còn ở nhà đối diện quan sát tôi đúng không ? Nhà đối diện, có phải là cậu đang ở hay không ?”

Thấy anh tức giận, Cao Cẩm đột nhiên an tĩnh, ôn nhu nở nụ cười : “Đúng, không sai, cậu có muốn tới xem không ?”

Tô Duy giống như bị đầu độc, không tự chủ theo cậu ấy đến khu chung cư đối diện.

Lên tới nhà, Cao Cẩm lấy chìa khóa dưới thảm, đặt vào tay Tô Duy, ý bảo anh tự mở cửa.

Trong phòng rất tối, rèm cửa sổ đóng chặt, không có bất kì tia sáng nào chiếu vào. Tô Duy bật đèn, căn phòng sạch sẽ, thậm chí giống như một căn phòng không có người ở, bởi vì cả nhà chỉ có một cái giường, một cái bàn, và một chiếc máy tính.

Anh liếc mắt nhìn thấy ngoài cửa gác một chiếc kính viễn vọng, không khỏi quay đầu lại hung tợn trừng Cao Cẩm, Cao Cẩm không sợ chỉ khẽ nhún vai.

Tô Duy đi tới bên cạnh chiếc kính viễn vọng, kéo rèm cửa ra một chút, sau đó từ mắt kính nhìn sang. Đối diện là Đại Hoàng đang chuẩn bị giặt quần áo. Cậu ngân nga hát, giống như tâm tình rất vui vẻ. Cậu cũng không bắt đầu giặt ngay, từ trong chậu lấy ra chiếc quần lót của Tô Duy, cẩn cẩn trọng trọng kéo đến bên mũi khê ngửi ngửi, sau đó đổ mặt ném chiếc quần lót vào trong chậu, bắt đầu giặt quần áo..

Tim Tô Duy đập thật nhanh, chợt dạt rời kính viễn vọng, thấp giọng nói : “Biến thái!” Hai chữ ‘biến thái’ này cũng không rõ là mắng Cao Cẩm hay Đại Hoàng.

Cao Cẩm từ phía sau tiến đến, ôn nhu ôm lưng anh : “Mình biến thái cũng là vì cậu a..”

Tô Duy lạnh lùng đẩy ra : “Cậu thôi trò theo dõi đi, chuyển nhà đi. Cao Cẩm, chúng ta đều đã kết thúc rồi.”

Cao Cẩm sắc mặt lạnh lẽo, đột nhiên tát Tô Duy “Tôi đã chờ cậu mười năm, cậu còn muốn tôi chờ bao lâu nữa ? Theo tôi đi, chúng ta ở bên nhau, một lần nữa lại bắt đầu..”

Tô Duy bị tát ngã người ra. Cái tát giống như kéo chiếc then chốt trong lòng, khiến lồng ngực anh nóng lên, đốt cháy lạnh lòng thường thấy.

“Cậu chờ tôi ? Mười năm nay đều không có tin của cậu ! Cậu khiến mười năm của tôi tốt đến thế nào ! Tôi con mẹ nói giống như cái xác không hồn, ai cũng không dám thích, ai cũng không dám yêu ! Cao Cẩm, cậu đừng lôi cái mười năm kia ra để tôi áy náy nữa, mười năm, đủ rồi ! Tôi cuối cùng cũng thích được người khác, cậu lại tới phá hư ?”

Tô Duy xoay người rời đi, Cao Cẩm sau lưng anh hô lớn : “Tô Duy, mình sẽ không bỏ qua cho cậu !”

Đại Hoàng ở cửa hàng bán hoa cũng được nửa tháng, có Nhậm Tiểu Thiên giúp đỡ, công việc coi như thuận lợi. Chớp mắt, lại bắt đầu học kỳ mới.

Hôm nay Tô Duy tới trường chuẩn bị tư liệu, lúc lên xe chuẩn bị rời đi, điện thoại đột nhiên vang lên, là Đại Hoàng gọi tới.

Anh nghe máy, thờ ơ nói a lô, nhưng đầu dây bên kia truyền tới âm thanh ầm ĩ. Tô Duy chợt thấy không đúng, lại nói a lô, rồi cuộc nghe thấy thanh âm của Đại Hoàng, cậu tựa hồ cách điện thoại ra xa, thanh âm khản trương giống như khó thở : “Bác sĩ.. có người truy đuổi chúng em..”

Tô Duy giữ máy, một chân đạp ga : “Tôi lập tức tới ngay !”

Anh hỏi Đại Hoàng đang ở đâu, Đại Hoàng ấp úng nói không rõ, chỉ bảo ở gần cửa hàng hoa, Tô Duy còn muốn hỏi tiếp, điện thoại lại bị cúp. Cửa hàng hoa cách trường anh không xa, Tô Duy phóng xe tới cửa hàng, không gặp Đại Hoàng, một bên lo lắng gọi điện thoại, một bên chạy khắp nơi tìm.

Điện thoại của Đại Hoàng bị tắt, gọi thế nào cũng không được, Tô Duy tâm vô cùng loạn, trong khoảnh khắc ấy cái gì cũng không nghĩ, chỉ có một ý niệm trong đầu : “Ngàn vạn lần, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì...”

Mấy phút sau, anh tìm thấy Nhậm Tiểu Thiên và Đại Hoàng trong một căn hẻm nhỏ. Hai người bọn họ bị bảy tám tên côn đồ chặn ở đầu hẻm, Tô Duy cảm thấy máu dồn lên não. Anh cấp tốc gọi cho Dương Thiếu Quân, một câu cũng không có, chỉ nói địa điểm, sau đó cúp điện thoại, tiện tay lượm cục gạch nhào tới.

Mười mấy phút sau, Dương Thiếu Quân mặc cảnh phục chạy tới, mặt đất loang lổ vết máu, anh ngạc nhiên, chạy đến bên người Tô Duy : “Em thế nào ?”

Tô Duy hờ hững lắc đầu, lấy tay áo sơ mi lau vết thương trên mặt Đại Hoàng : “Bảy người, vừa chạy phía bên trái, anh đuổi theo đi !”

Dương Thiếu Quân đỡ khóc đỡ cười : “Em thật sự không sao chứ ?”

Tô Duy lắc đầu : “Không sao. Anh bắt bọn nó, điều tra rõ.”

Dương Thiếu Quân nhìn Tô Duy giống như không bị thương, không thể làm gì ngoài việc gọi người rồi đuổi theo.

Tô Duy nhặt điện thoại Đại Hoàng bị rơi đến tung pin lên, sau đó đỡ cậu và Nhậm Tiểu Thiên dậy : “Có chuyện gì vậy ?”

Đại Hoàng chán nản nói : “Không biết. Em với Tiểu Thiên vừa ra khỏi cửa hàng bị bọn họ bám theo. Em ban đầu đã để ý, đi đến nơi hẻo lánh mới cảm thấy không đúng, chúng em bắt đầu chạy, bọn họ bắt đầu đuổi theo..”

Nhậm Tiểu Thiên sờ sờ vết thương trên mày, khẽ nhe răng trợn mắt.

Tô Duy hỏi Nhậm Tiểu Thiên : “Cậu đắc tội với ai sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên ngẩn người, mờ mịt vuốt mặt mình : “Không biết.”

Tô Duy thở dài, đỡ bọn họ đến chỗ đậu xe của mình : “Tôi đưa hai người tới bệnh viện.”

Đến bệnh viện, Tô Duy giúp Đại Hoàng băng bó vết thương, nhin không được trách cứ : “Có người đi theo sao còn đi vào đường vắng ?”

Bác sĩ dùng cồn lau vết thương trên người Đại Hoàng, cậu nhăn trán kêu đau : “Bởi vì trước đây cũng có người theo em.. Em nghĩ là người kia...”

Tô Duy ngăn người : “Ai ?”

Đại Hoàng buồn rầu nói : “Không biết. Em thường xuyên cảm giác có người đi theo mình, cũng có thể là ảo giác. Có lần em cố ý trốn đi xem thử, chỉ thấy một người đàn ông đeo kính đội mũ, không rõ dáng dấp như nào, cũng không biết có phải theo em hay không...”

Tô Duy không vui nói : “Tại sao cậu không nói với tôi ?”

Đại Hoàng ngượng ngùng gãi đầu : “Tại em cũng chưa xác định được rõ.. hơn nữa người kia hình như cũng không có ý muốn làm hại em...”

Chỉ chốc lát sau, Dương Thiếu Quân gọi điện đến, nói là đã bắt được mấy tên lưu manh kia.

Mấy người kia thú tội, có một nữ sinh bỏ tiền thuê bọn họ dẫn mặt Nhậm Tiểu Thiên, về phần Đại Hoàng, chỉ là vô tình bị liên lụy. Ngày ấy trong tiết của Lâm Duẫn Nhiên, có nữ sinh mang chó đi bị Nhậm Tiểu Thiên chằm chọc, sau đó yêu cầu Nhậm Tiểu Thiên xin lỗi, nhưng cậu ta căn bản không để ý đến, chọc cho cô ta phải dùng tới chiêu này.

Biết được người đó không hướng tới Đại Hoàng, Tô Duy thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

Xử lý vết thương xong, anh lái xe đưa Đại Hoàng về nhà. Ở trên xe Đại Hoàng lật đi lật lại chiếc đồng hồ đeo tay, Tô Duy nhin không được hỏi : “Đồng hồ ?”

Đại Hoàng lắc đầu liên tục : “Không có ! Em bảo vệ rất tốt a ~” Cậu cười lấy lòng “Bác sĩ, thật ra em rất lợi hại, mấy tên kia không phải đối thủ của em! Tại em tháo đồng hồ ra trước, nên bị chiếm thể thượng phong..”

Tô Duy liếc mắt, cầm chiếc đồng hồ lên nhìn qua một chút, quả thật một vết xước cũng không có.

Lúc lên lầu Tô Duy đi rất vội. Về đến nhà, việc đầu tiên anh làm là kéo rèm sổ lại. Đại Hoàng thở hồng hộc đi theo anh : “Bác sĩ, sao lại...”

Tô Duy kéo cổ áo cậu áp lên tường : “Ngày mai tôi dẫn cậu đi gặp bác sĩ tâm lý mới.”

Đại Hoàng sững sốt một lúc, đột nhiên thay đổi sắc mặt : “Bác sĩ, anh...”

Tô Duy ngắt lời nói : “Đúng, tôi đưa cậu cho người khác trị liệu, bắt đầu từ ngày mai, cậu không còn là bệnh nhân của tôi !”

Đại Hoàng nhú mày thật chặt, trong mắt viết đầy kinh ngạc : “Anh.. tại sao..?”

Tô Duy dùng cái hôn để chặn lời cậu.

Một lúc sau, Tô Duy buông Đại Hoàng ra, sắc mặt cậu ửng hồng, vẻ mặt đại ra, miệng còn hơi mở, hai mắt mở to, sọi chỉ bạc như ẩn như hiện chảy xuống.

Tô Duy khép cằm cậu lại, hơi nheo mắt, hỏi : “Em hỏi tôi có thích em không, em biết tôi chấp nhận em thì kết quả sẽ như nào không ? Em biết nếu như em trở về nhân cách cũ thì sẽ như nào không ?”

Đại Hoàng chột dạ rũ mắt xuống, thật lâu sau nhỏ giọng : “Nhân cách kia sẽ không có ký ức lúc ở bên bác sĩ..” Cậu nói rất nhỏ, giống như muốn trốn tránh điều anh đang nhắc tới..

Tô Duy nói : “Em đã biết rõ, còn muốn tôi chấp nhận em ?”

Đại Hoàng cãi : “Nhưng hơn nửa năm nay em cũng chưa khôi phục, không phải sao ? Em, nếu như em cả đời không chữa được, vậy em vĩnh viễn không có cơ hội sao ? Em chỉ là chuyển hóa nhân cách, ký ức chỉ tạm thời ngủ quên, nó sẽ không biến mất, chỉ cần không nhớ tới...”

Tô Duy giễu cợt nói : “Em thật ích kỷ.”

Đại Hoàng cúi đầu, tai cún vô hình rũ xuống : “Xin lỗi.. nhưng em thực sự thích bác sĩ..”

Tô Duy buông cậu ra, vỗ nhẹ bên mặt cậu : “Chỉ ít không làm bác sĩ của cậu, áp lực giảm đi rất nhiều.”

Đại Hoàng sững sốt, lại muốn mở miệng, Tô Duy lần thứ hai đè lên. Lần này vẫn như trước, điên cuồng cướp đoạt không khí trong miệng Đại Hoàng, hận không thể đem cậu nuốt sạch vào bụng.

Thật lâu sau, anh buông Đại Hoàng ra. Đại Hoàng hít thở không thông, mặt đỏ như táo, chân cũng mềm nhũn dựa vào ngực anh, nhéo nhéo cổ áo anh khẩn trương hỏi : “Bác sĩ.. anh là.. nguyện ý chấp nhận em ?”

Tô Duy khẽ cười, đôi môi ôn nhu lại tiến tới, triệt để nuốt gọn mọi vấn đề.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Được rồi, tôi thấy rất nhiều người nói Tô Duy tra. Bác sĩ Tô thật sự không tra ~ Anh đối với cảnh sát Dương là nghiêm túc cự tuyệt, chỉ là Dương Thiếu Quân liều chết tiến tới mà thôi (có vấn đề, sau này sẽ nói đến) ; Anh đối với Đại Hoàng ngay từ đầu là cự tuyệt, chẳng có gì mập mờ cả, nhưng Đại Hoàng không hề bám theo, anh dần động tâm nhưng vẫn không dám đón nhận Đại Hoàng a, vì Đại Hoàng rối loạn đa nhân cách, vạn nhất đang yêu, một ngày đẹp trời tỉnh dậy quên bác sĩ thì làm sao ? Còn Cao Cẩm, tuôi cam đoan tuyệt đối không phải tại bác sĩ, bác sĩ rất khổ tâm ! Anh ấy duy nhất tra với Lâm ngạo kiều a ~ bắt quá trong lòng cũng có nguyên nhân.. hồi sau sẽ rõ ...

17. Chương 17

Lâm Duẫn Nhiên ngồi nhà chờ Nhậm Tiểu Thiên tới giúp mình chỉnh sửa tài liệu, kết quả, Nhậm Tiểu Thiên muộn tới một giờ đồng hồ.

Vất vả lắm Lâm Duẫn Nhiên mới nghe được tiếng chuông cửa, mở ra, đang chuẩn bị phát hỏa lại thấy Nhậm Tiểu Thiên mặt đầy thương tích, không khỏi ngăn người : “Có chuyện gì vậy ?”

Nhậm Tiểu Thiên mặt mày buồn bã, một vẻ đáng thương nói : “Bị đánh.”

Lâm Duẫn Nhiên đưa Nhậm Tiểu Thiên vào nhà, Nhậm Tiểu Thiên vén tay áo lên, cánh tay xanh tím một mảng : “Thầy, hôm nay thầy muốn em làm gì ?”

Khóe miệng Lâm Duẫn Nhiên giật giật mấy cái : “Cậu ngồi trước đi.”

Anh một bên rót trà cho Nhậm Tiểu Thiên, một bên châm chọc nói : “Đã sắp tốt nghiệp đại học, còn học bọn học sinh đánh nhau sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên sờ sờ mấy vết thương, cũng không giải thích.

Lâm Duẫn nhiên giữ tay cậu lại, khẽ trách mắng : “Đừng sờ lung tung, cẩn thận bị nhiễm trùng.”

Uống trà xong, Lâm Duẫn Nhiên để Nhậm Tiểu Thiên chỉnh sửa tài liệu cho mình. Để dẫn cậu sinh viên này, anh khom lưng suy nghĩ tốn không biết bao nhiêu chất xám, chẳng hạn như mua bồn cầu về cũng không gọi thợ lắp đặt, để Nhậm Tiểu Thiên tự tay lắp; còn cả mua gà sống, cá sống về bắt Nhậm Tiểu Thiên vật lông, cắt tiết, làm thịt.. Nhậm Tiểu Thiên tự biết mình đuối lý, điểm môn học lại nằm trong tay Lâm Duẫn Nhiên, cố gắng chịu đựng vất vả.. Có một lần Lâm Duẫn Nhiên không kịp lo liệu tài liệu, vừa lúc chộp được Nhậm Tiểu Thiên liền bắt cậu giúp mình xử lý một phần số liệu, ngoài ý muốn phát hiện cậu sinh viên ngành kỹ thuật này làm việc cẩn thận ổn định, phân loại căn cứ từng đề mục, mục lục cũng làm rất tốt, vừa nhìn qua đã hiểu ngay. Từ đó về sau, Lâm Duẫn Nhiên liền để Nhậm Tiểu Thiên làm trợ thủ của mình, cũng không bắt cậu làm mấy việc kia nữa.

Hôm nay như thường lệ, Nhậm Tiểu Thiên ngồi bên máy tính làm việc liên tục, Lâm Duẫn Nhiên lúc này đặc ý vừa xem tivi vừa ăn chút điểm tâm. Tối đến kiểm tra thành quả, không ngoài dự liệu cảm thấy thỏa mãn : “Không hổ học ngành kỹ thuật, đầu óc rất tốt. Học kỳ sau cậu theo tôi làm trợ thủ đi.”

Nhậm Tiểu Thiên do dự nói : “Thầy, sắp tới đi học, thành tích của em...”

Lâm Duẫn Nhiên không thêm để ý nói : “Học kỳ sau cậu làm trợ thủ cho tôi, giúp tôi làm việc, tự nhiên sẽ có chỗ tốt.”

Ngoài dự liệu, Nhậm Tiểu Thiên uyển chuyển cự tuyệt : “Thầy, học kì sau mẹ em đã tìm việc ở công ty X cho em thực tập.”

Lâm Duẫn Nhiên nhíu mày : “Công ty X ? Công ty nhỏ, không có ý gì, cậu theo tôi lăn lộn, tốt nghiệp tôi an bài cho cậu vào công ty Z.”

Nhậm Tiểu Thiên vẫn không đồng ý : “Em học máy móc, công ty X hợp hơn...”

Lâm Duẫn Nhiên nhin không được nói : “Cái gì mà hợp với chả không hợp, cậu muốn chức gì trong công ty Z mà không thể ? Theo tôi nửa năm cậu có thể làm nhân viên chính thức...” Anh nói xong đột nhiên ngừng lại, nheo mắt hỏi : “Cậu không muốn ?”

Nhậm Tiểu Thiên rũ mắt xuống, ánh mắt có chút né tránh : “...Ừm...”

Lâm Duẫn Nhiên nhíu mày : “Vì sao ? Là không muốn làm trợ thủ cho tôi hay là không muốn vào công ty Z ?”

Nhậm Tiểu Thiên vẫn rũ mắt xuống, không nói lời nào.

Lâm Duẫn Nhiên nghi ngờ nheo mắt lại, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, không khỏi xụ mặt xuống hỏi : “Cậu là thằng ?”

Nhậm Tiểu Thiên ngẩn người, gật đầu.

Lâm Duẫn Nhiên cảm thấy ngực như bị cái gì đó đè chặt lên, mặc dù không đau, nhưng cảm giác không hề tốt.

“Sau khi ra trường không muốn theo tôi ? Sợ bị người ta hiểu lầm ?”

Nhậm Tiểu Thiên gãi tóc, dang hoàng nói : “A.. có một chút...”

Lâm Duẫn Nhiên ngạc nhiên, tức thiếu chút nữa thổ huyết.

“Trai thẳng các cậu đầu óc đều có vấn đề sao ? Hả ?” Lâm Duẫn Nhiên tức giận, ngón tay cũng bắt đầu run rẩy : “Cậu còn nói một chút ! Cậu bị ngu à ! Hay là giả ngu vậy, cậu dám nói có sao ! Hả hả hả !!”

Nhậm Tiểu Thiên có chút lúng túng, lùi về phía sau : “...”

Lâm Duẫn Nhiên đỏ trán : “Fuck, tức chết tôi, tôi không thể hiểu bọn trai thẳng các cậu, không biết tại sao con gái có thể chịu được các cậu !” Anh lạnh lùng nói : “Để tránh nghi ngờ, mời cậu tránh xa đồng tính luyến ái là tôi đây một chút, cậu mau rút đi, sau đó đừng để tôi thấy cậu !”

Nhậm Tiểu Thiên do dự đáp : “Thành tích..”

Mấy lời này chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Hai mắt Lâm Duẫn Nhiên trừng lớn : “Thành tích cái em gái cậu ! Mau rút !”

Nhậm Tiểu Thiên cũng không biết phải làm gì, nhưng không muốn vì vậy mà hết hy vọng, gắng gượng nói : “Em...”

Lâm Duẫn Nhiên chửi ầm lên : “Em cái đầu cậu ! Mà cậu có đầu không ? Cậu còn muốn nói sao ? Với loại đầu óc này mà còn muốn thành tích sao ? Cậu thể nào mà vào được đại học vậy ? Trường không phải không nhận mấy đứa thiếu năng sao ? Chết tiệt ! Ngu ngốc !” Dứt lời liền đẩy Nhậm Tiểu Thiên ra khỏi cửa.

Đuổi Nhậm Tiểu Thiên đi, sau đó Lâm Duẫn Nhiên lửa giận ngút trời ngồi xuống sô pha, tiện tay quăng ly thủy tinh trên bàn trà.

Kỳ nghỉ vừa rồi, tuy rằng Nhậm Tiểu Thiên thường khiến anh tức tới nội thương không ít lần, anh cũng khiến sắc mặt cậu ta vài lần sa sầm, nhưng không thể không thừa nhận, mấy ngày rồi chế giễu Nhậm Tiểu Thiên anh thực sự cảm thấy vui. Môn tự chọn của cậu ta anh đã sớm đổi thành loại ưu, còn lén liên lạc với cha mình, lưu một vị trí trong công ty Z cho cậu ấy.

Nhậm Tiểu Thiên là trai thẳng, điều này anh sớm đã đoán được, trước đây Nhậm Tiểu Thiên nói muốn theo đuổi anh cũng chỉ vì thành tích, Lâm Duẫn Nhiên biết rõ ràng. Vậy nhưng biểu hiện của Nhậm Tiểu Thiên hôm nay thực sự khiến anh cảm thấy thương tâm —— thời gian ở cùng nhau này, cho dù nguyên nhân là thành tích, lẽ nào không có một chút ý nghĩa gì sao ? Nếu sợ bị hiểu nhầm là đồng tính luyến ái, sao trước đây còn tỏ ra không quan tâm chút nào ?

Lâm Duẫn Nhiên lại tiện tay quăng một chiếc cốc, cắn răng nói : “Sau này đừng để rơi vào tay tôi !”

Đêm đó, Đại Hoàng ngồi trong phòng tắm đến hơn một giờ mới đi ra, sau đó vào phòng của Tô Duy.

Tô Duy đang ngồi trên giường đọc sách, liếc thấy Đại Hoàng chỉ khoác chiếc khăn tắm tiến vào trong chăn, sau đó đổ mặt đem khăn tắm kia vứt qua một bên, Tô Duy không khỏi ghen lời.

Hai chân trơn bóng của Đại Hoàng đụng phải chân Tô Duy, hai người đồng thời chấn động, Tô Duy dịch sang bên cạnh, Đại Hoàng lại dịch đến gần anh.

Tô Duy ho nhẹ một tiếng : “Đại Hoàng, hay là em về phòng ngủ đi.”

Đại Hoàng lập tức tròn mắt, toàn thân căng thẳng như một con nhím nhỏ, sợ Tô Duy sẽ đổi ý.

Tô Duy bắt đầu dĩ vuốt vuốt tóc cậu : “Được rồi, ở đây ngủ cũng được, nghỉ sớm một chút.”

Đại Hoàng bĩu môi, ôm hông Tô Duy khẽ thăm dò : “Bác sĩ..”

Tô Duy thở dài, ánh mắt thâm trầm nhìn cậu : “Em không định cho tôi chút đường lui nào sao ?”

Đại Hoàng hừ một tiếng : “Đường lui là cái gì, ăn được không ?”

Tô Duy suy nghĩ một chút, bỏ sách trong tay xuống, Đại Hoàng lập tức hớn hử, cởi nút áo ngủ của anh.

Trong chốc lát, Tô Duy cũng bị cởi sạch, Đại Hoàng giống như con cá nhỏ, bơi vào lồng ngực Tô Duy. Cậu muốn chủ động làm, rồi lại thấy xấu hổ, chỉ dám dựa đầu vào Tô Duy hôn loạn lên cổ anh, tay để dưới thân Tô Duy, lại không dám động.

Tô Duy vỗ nhẹ lưng cậu : “Không cần khẩn trương.” Tuy nói vậy, nhưng anh cảm thấy cơ thể mình cũng đang căng cứng lên.

Một lát sau, Tô Duy thở hổn hển đẩy Đại Hoàng ra một chút : “Trong nhà không có áo mưa và thuốc bôi trơn..”

Đại Hoàng nghe xong mấy lời này liền cảm thấy nhẹ nhõm. Cậu thực sự có chút sợ hãi cùng Tô Duy làm bước cuối cùng. Không phải vì cậu không muốn cùng bác sĩ âu yếm hợp thành một thể, mà là ký ức đêm ấy thực sự không tốt lắm, nghĩ tới thôi cũng đã thấy đau. Thân thể cậu cong thành hình cung, chôn mặt vào bụng Tô Duy : “Ngày mai mua, hôm nay em giúp anh làm..”

Cậu vừa ngậm tiểu Tô Duy, anh đột nhiên dùng lực đẩy cậu ra. Hông Đại Hoàng chạm vào mép giường, đau đến vô cùng. Chờ lúc hồi phục, lại phát hiện Tô Duy đang cuộn tròn người, ngón tay móc cổ họng mình, không ngừng nôn khan.

Đại Hoàng che eo bò đến bên anh, lo lắng hỏi : “Bác sĩ, anh làm sao vậy ?”

Tô Duy run không ngừng, khó khăn thở, đứt quãng nói : “Tôi thấy máu.. máu...toàn bộ đều là máu..”

Đại Hoàng giật mình ôm vai Tô Duy : “Bác sĩ, anh nhìn em một chút, em là Đại Hoàng đây..”

Tô Duy dần dần thanh tỉnh, trên người hiện một tầng mồ hôi lạnh, chân cũng bị ướt.

Đại Hoàng thở phào nhẹ nhõm, đem trán mình dán sát vào trán Tô Duy, nắm tay anh : “Bác sĩ, từ từ nói, anh vừa nhìn thấy cái gì ?”

Tô Duy nhắm mắt lại, lông mi run nhẹ, sắc mặt trở nên tái nhợt, không giống với vẻ lạnh lùng xưa nay, thậm chí còn có chút yếu đuối : “Máu.. vừa rồi đột nhiên.. tôi thấy một mảnh máu đỏ, còn có mùi tanh..”

Đại Hoàng nhẹ nhàng xoa thắt lưng anh giúp thả lỏng, hỏi : “Chỉ thấy máu ? Còn có gì nữa không ?”

Tô Duy lắc đầu : “Tôi không nhớ rõ, hình như có một cảnh tượng lóe lên, tôi không rõ lắm, chỉ thấy rõ máu..”

Đại Hoàng thấy Tô Duy như vậy, chuyện vừa rồi có lẽ không thể làm tiếp. Cậu ảo não thở dài, kéo chân đắp lên mình và Tô Duy, kéo Tô Duy vào trong ngực mình : “Không cần nghĩ nhiều. Bác sĩ, ngủ đi.”

Tô Duy ngủ không được. Ước chừng qua nửa giờ, anh khôi phục tri giác để bưng trán ngồi dậy. Đại Hoàng đang mãi suy nghĩ cũng chưa ngủ, mờ mịt ngồi dậy theo : “Làm sao vậy ?”

Tô Duy nói : “Lộ Tiêu.... tôi nhớ lần trước tôi với em làm, em cũng đột nhiên phản ứng, em rất sợ..”

Đại Hoàng theo bản năng che chỗ xương cụt, sắc mặt trắng nhợt.

Tô Duy nói tiếp : “Tôi nhớ hôm đó mình say rượu, ngay từ đầu đã muốn ở phía sau lưng em.. Tiến vào...Em giãy dụa rất mạnh, thiếu chút nữa đã tôi xuống giường.. Sau đó em lại trở mình, đối mặt với tôi, cũng không giãy dụa nữa..”

Đại Hoàng gật đầu.. : “Bác sĩ, mỗi lần anh ở phía sau tiến vào, em cảm thấy rất sợ, không thể thả lỏng.. chắc bởi vì cái kia..”

Tô Duy nói : “Tôi quen một người bạn làm hình xăm, mấy hôm nữa tôi dẫn em đến để cậu ta nhìn nhé ?”

Đại Hoàng theo bản năng thốt ra : “Không nên.”

Tô Duy kéo cậu vào lòng, nhẹ hôn : “Không phải sợ, tôi sẽ đi cùng em..”

Hai người lần thứ hai nằm xuống.

Tô Duy nắm tay Đại Hoàng, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn cười. Điều phản ứng khi làm loại chuyện này, hai người họ đúng là cùng cảnh ngộ. Nhưng Tô Duy quả thật không nhớ nổi, bị thương thể nào mà chỉ thấy khắp nơi toàn là máu. Máu đỏ sền sệt khắp nơi, mùi hôi tanh, thậm chí còn xen lẫn màu óc trắng. Nhưng tội cùng là máu của ai, mình đã quên mất cái gì, anh lại hoàn toàn không rõ

18. Chương 18

Hôm sau, Tô Duy mang theo Đại Hoàng đến gặp Bách Bình Nam,

Ba người cùng nhau ăn cơm, đương lúc Tô Duy nói muốn đưa Đại Hoàng cho Bách Bình Nam trị liệu, Đại Hoàng đột nhiên kéo áo Tô Duy.

Hai người bọn họ lấy cớ đi vào WC.

Tô Duy hỏi : “Sao vậy ? Sao vừa rồi kéo áo tôi ?”

Đại Hoàng ôm hông Tô Duy, vùi mặt vào ngực anh cọ cọ, không buông tha cơ hội này : “Anh trai, em không thích người kia, có thể chuyển sang bác sĩ khác không ?”

Tô Duy vuốt vuốt tóc cậu : “Sao lại không thích ?”

Đại Hoàng nhú mày, có chút trẻ con nói rằng : “Không biết, có lẽ là nhìn không thuận mắt, nghĩ người kia .. lòng dạ khó đoán..”

Tô Duy suy nghĩ một chút, nói : “Vậy được rồi, tôi sẽ tìm người khác.”

Trở lại bàn ăn, Tô Duy nói xin lỗi Bách Bình Nam, biểu thị tạm thời còn muốn tiếp tục chữa cho Đại Hoàng. Bách Bình Nam nói, cũng không có vấn đề gì.

Qua vài ngày, trường khai giảng.

Sáng sớm Tô Duy đưa Đại Hoàng tới cửa hàng hoa, sau đó lái xe đến trường học, trên đường nhận điện thoại của Dương Thiếu Quân.

Thanh âm Dương Thiếu Quân có chút mệt mỏi : “A Duy, gần đây khu nhà em có người nào lập dị không ?”

Tô Duy cả kinh, giả vờ bình tĩnh đáp : “Không có, sao vậy ?”

Dương Thiếu Quân thở dài : “Còn nhớ lần trước anh nói với em vụ án mèo không ? Có người chứng kiến nghi phạm của vụ án này tiến vào khu nhà em... Thôi quên đi, cũng chưa xác định, em chú ý một chút, thấy ai quái đản thì báo cho anh.”

Tô Duy nói : “Được.”

Lái xe đi tới trường học, Tô Duy đang chuẩn bị rút chìa khóa, cửa ghế bên ghế phụ đột nhiên bị mở ra, Cao Cẩm nhảy vào ngồi.

Tô Duy cả kinh nói : “Sao cậu lại ở đây ?”

Cao Cẩm thờ ơ cười cười : “Đi theo tôi đi, đến chỗ nào vắng vẻ.. Biển thì sao ?”

Tô Duy nhú mày : “Tôi còn phải dạy.”

Cao Cẩm bướng bỉnh, không muốn nói nhiều : “Xin nghỉ.”

Tô Duy xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy cả người và tinh thần đều mệt mỏi : “Cao Cẩm, tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng..”

Cao Cẩm cắt lời anh : “Cậu và Lộ Tiêu | yêu nhau sao ? Thất bại đúng không ? Cậu cảm thấy hổ thẹn, thấy một mảnh máu tươi, cậu biết tại sao không ?”

Tô Duy chấn động, không thể tin nổi nhìn người bên cạnh.

Cao Cẩm nói : “Lái xe.”

Chiếc camry màu đen một lần nữa tiến ra khỏi vườn trường, hướng vùng ngoại thành chạy tới.

Mấy giờ sau, xe dừng bên cạnh biển.

Tô Duy cầm lon bia xuống xe, ngồi xuống bên cạnh bãi biển. Gió thốc mạnh, anh cũng không đưa tay chắn gió.

“Cao Cẩm, sao cậu lại trở về...”

Cao Cẩm vén bên tóc mai, cười nói : “Bởi vì cậu cảm thấy hổ thẹn.”

Hai người sóng vai nhau vừa ngồi ngắm biển vừa uống bia, Cao Cẩm không ngừng đưa tay vén tóc.

Tô Duy thở dài nói : “Cao Cẩm, cậu buông tha tôi đi, tôi nghĩ tôi và em ấy đang rất tốt.”

Cao Cẩm khẳng định nói : “Không có khả năng. Đừng hoang đường như vậy, Tô Duy. Cậu là bác sĩ tâm lý, nhóc ta là bệnh nhân của cậu, nó với cậu chỉ là đồng cảm.”

Tô Duy lắc đầu : “Tôi tin là không phải, hơn nữa, tôi đã không còn là bác sĩ tâm lý của em ấy.”

Cao Cẩm cười nhạt : “Cậu đừng kiêu ngạo. Nếu như nó biến đổi nhân cách, quên cậu đi thì cậu làm thế nào ?”

“Tôi sẽ khiến em ấy nhớ tôi.”

“Ha ha, trị không khỏi thì sao ? Nó có thể cả đời sẽ như vậy, cũng có thể sẽ không biến đổi nhân cách nữa.. Nếu biến đổi, thời gian nó sống chung cùng cậu cũng giống như hoa quỳnh mà thôi, sớm nở, tối tàn.”

“....”

“Lâm Duẩn Nhiên thì sao ? Cậu ta phải làm sao ? Cậu rõ ràng thích cậu ta, đã tiến hành thôi miên, cậu còn không chịu chấp nhận cậu ấy, bây giờ lại chấp nhận Lộ Tiêu sao ?”

Trái tim Tô Duy khẽ co rút, không tự chủ đưa tay nắm vạt áo ở trước ngực.

“Còn mình ? Mười năm như vậy cậu không nghĩ đến mình sao ? Cậu rõ ràng cảm thấy hổ thẹn với mình, vì mình mà không dám yêu người khác, bây giờ mình đã trở về, sao cậu không còn theo mình ?”

Tô Duy không nói lời nào, chỉ yên lặng uống từng ngụm bia..

Khóe miệng Cao Cẩm nâng lên, gợn lên tia cười ý vị thâm trường, bàn tay chậm rãi trượt tới cổ Tô Duy, ghé vào tai anh, giọng nói thật nhẹ giống như thôi miên : “Theo mình đi.. Tô Duy.. Đến đây, theo mình đi..”

Tô Duy thống khổ lắc đầu, mỗi một lần lắc, ngón tay Cao Cẩm càng ấn chặt.

Lời nói càng ngày càng trở nên băng lãnh, cuối cùng thấp giọng ra lệnh : “Tô Duy ! Buông tha thằng nhóc kia, cách xa nó một chút !”

Tô Duy muốn kéo tay anh ta ra, lại phát hiện tay cứng như đá, không thể nhúc nhích.

Hô hấp càng ngày càng nặng, trong lòng vô cùng khủng hoảng, dần dần bắt đầu dao động.

Cao Cẩm ghé vào tai anh hét lớn : “Rời bỏ nó !! Rời bỏ Lộ Tiêu !!”

Tô Duy nhắm mắt lại, một giọt nước từ khóe mắt chảy xuống. Anh khó khăn nói : “Cho tôi chút thời gian...”

Buổi tối, Tô Duy như người mất hồn trở về nhà.

Anh vừa mở cửa, Đại Hoàng đã chạy vọt tới : “Bác sĩ ! Anh ngày hôm nay.. A, cổ anh làm sao vậy ?”

Tô Duy đến phòng giặt, giơ tay lên sờ cổ mình, có hai vệt đỏ chưa phai.

Đại Hoàng lo âu hỏi : “Anh đi đâu vậy ? Cùng người khác đánh nhau ? Ngày hôm nay cảnh sát xấu xa, thầy giáo hư hỏng đều gọi điện thoại đến, hỏi anh vì sao không tới trường.. Em gọi cho anh cả ngày, anh cũng không nhận điện thoại.”

Tô Duy thay giày, chậm rãi đứng thẳng, nhìn cái gương đến xuất thần.

Người trong gương thật thiếu sức sống, hai mắt đại ra, môi bợt nhạt. Anh nhìn một hồi, nốt ruồi khóe mắt dần nhạt đi, sau đó triệt để biến mất, người trong gương biến thành Cao Cẩm.

Tô Duy hoảng sợ che mặt, kêu to lên.

Đại Hoàng từ phía sau ôm thật chặt thắt lưng anh, lo lắng hỏi : “Bác sĩ, anh làm sao vậy ? Anh khó chịu ở đâu ?”

Qua mười giây, Tô Duy dần dần tỉnh táo lại. Anh vỗ nhẹ cánh tay Đại Hoàng bên hông mình, ý bảo cậu buông ra.

Anh xoay người, nhìn gương mặt Đại Hoàng, đột nhiên cảm thấy khổ sở.

“Đại Hoàng.. Tôi rất xin lỗi.. tôi nghĩ mình vẫn không thể chấp nhận em.”

Đại Hoàng sợ ngẩng người.

Qua thật lâu, Đại Hoàng khó khăn mở miệng hỏi : “Vì sao ? Em đã làm sai gì sao ?”

Tô Duy lắc đầu : “Không, không phải em, là tôi. Tôi không thể làm người yêu.”

Đại Hoàng khóc không ra nước mắt ôm lấy Tô Duy, đặt cằm lên vai anh, không muốn nhìn biểu tình khó chịu kia : “Không được! Anh bây giờ đổi ý đã muộn rồi, anh không yêu em, em sẽ không bỏ qua cho anh.”

Tô Duy cảm thấy sống mũi chua xót. Anh nén nước mắt, vỗ vỗ vai Đại Hoàng : “Xin lỗi.”

Đại Hoàng không nói gì càng ôm chặt anh : “Anh trai.. Tô Duy.. anh đã đồng ý với em,.. anh rõ ràng đã đáp ứng.. Anh không thể đổi ý, không thể...”

Tô Duy nói : “Buông tay tôi ra trước được không ?”

Đại Hoàng vung về hôn môi, hôn cổ Tô Duy, bàn tay nắm chặt bộ vị quan trọng, nghĩ như vậy có thể đoạn tuyệt đường lui của Tô Duy, cắt bỏ ý niệm trong đầu anh.

Tô Duy một tay đẩy cậu ra, Đại Hoàng một lần nữa nhào tới, vung về đưa đầu lưỡi thâm nhập khoang miệng, giữ chặt thắt lưng anh.

Tô Duy lại đẩy cậu ra, Đại Hoàng khóc lóc bò dậy, kéo áo mình lên : “Bác sĩ.. em hôm nay đã mua áo mưa và thuốc bôi trơn.. Anh theo em.. yêu em được không ?”

Tô Duy khổ sở nói không lên lời.

Đại Hoàng tự cởi quần áo của mình, sau đó lại cởi quần áo Tô Duy. Lần này Tô Duy cũng không đẩy cậu ra nữa, chỉ giữ chặt tay cậu, thấp giọng nói : “Đêm nay cậu về phòng mình ngủ được không ? Tôi mệt mỏi rồi, có gì ngày mai nói sau.”

Đến nửa đêm, Tô Duy nằm trên giường, thần thờ nhìn trần nhà, một chút cũng không buồn ngủ.

Đồng hồ điểm hơn mười hai giờ, Đại Hoàng bưng cốc sữa đến phòng Tô Duy, cậu đặt cốc sữa lên đầu giường. Tô Duy ngồi dậy, trong bóng đêm chăm chú nhìn cậu.

Đại Hoàng cúi đầu, nói bằng âm mũi : “Bác sĩ, anh không ngủ được, uống chút sữa sẽ tốt hơn.”

Tô Duy thần thờ nhận cốc sữa kia, Đại Hoàng ranh mãnh nói thêm một câu: “Em, em.. ở trong sữa có bỏ thuốc ngủ.”

Tô Duy dừng một giây, đem sữa trong miệng nuốt xuống.

Uống sữa xong, Đại Hoàng cũng không ly khai, vẫn ngồi bên đầu giường Tô Duy. Hai người cũng không nói với nhau câu nào, chỉ có Đại Hoàng thì thoảng sục sục mũi.

Lại qua nửa giờ đồng hồ, Tô Duy bắt đầu buồn ngủ.

Đại Hoàng uyển chuyển tới gần, ghé vào tai anh nhỏ giọng hỏi : “Bác sĩ, em không thể thôi miên anh ?”

Tô Duy lắc đầu.

Đại Hoàng cắn môi dưới, một lát sau cười khổ nói : “Được rồi, em sẽ không làm chuyện gì anh không thích. Anh có thể nói cho em biết, hôm nay rốt cuộc anh gặp ai không ?”

Tô Duy nhỏ giọng đáp : “Cao Cẩm.”

“Là ai ?”

“..một người tôi đã từng thích.”

“Anh ta đánh anh sao ? Anh và anh ta nói chuyện gì vậy ?”

Tô Duy trầm mặc thật lâu, khe khẽ lắc đầu.

Đại Hoàng bị thương kéo tay anh đặt lên tim mình, khẩn cầu nói : “Nói cho em biết đi, Tô Duy.”

Tô Duy không trả lời nữa.

Rất nhanh anh đã ngủ say.

Sáng sớm Dương Thiệu Quân bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Là một số lạ, anh còn chưa muốn rời giường, nổi giận nhận điện thoại : “Là ai ?”

Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm một thiếu niên : “Cảnh sát Dương, tôi có thể gặp anh được không ?”

Dương Thiệu Quân nghĩ thanh âm này có chút quen tai, nhưng lại không nhớ là ai, người bên kia nói tiếp : “Tôi là Đại Hoàng... Lộ Tiêu.”

Dương Thiệu Quân đang buồn ngủ đột nhiên tỉnh người. Anh ngồi dậy, kinh ngạc hỏi : “Lộ Tiêu ? Cậu tìm tôi có làm gì ?”

“Tôi muốn cùng anh nói về chuyện quá khứ của bác sĩ.” Cậu như khẩn cầu “Có được không ? Hôm nay bao giờ thì anh rảnh ?”

Dương Thiệu Quân suy nghĩ một lát, nói : “Nửa giờ sau, tôi tới dưới nhà cậu.”

19. Chương 19

Nửa giờ sau, Dương Thiệu Quân xuất hiện trước cổng khu nhà Tô Duy.

Đại Hoàng đã đợi một lúc, thấy xe của anh, sắc mặt khẩn trương một chút, xác định Tô Duy không ở đây, nhanh chóng chui vào xe Dương Thiệu Quân.

Dương Thiệu Quân với cậu nhóc luôn bám đuôi Tô Duy này nhìn thế nào cũng không vừa mắt, tuy anh không biết cảm tình hai người đã tiến triển đến mức nào, nhưng theo bản năng anh nhận thấy sự uy hiếp không hề nhỏ. Anh lạnh lùng nói : “Cậu tìm tôi làm gì ?”

Đại Hoàng liếm môi một cái, nhỏ giọng khẩn cầu : “Cảnh sát Dương, chúng ta tới vườn hoa khu bên cạnh nói chuyện một chút được không ?”

Dương Thiệu Quân nhìn phản ứng của cậu, vừa bực mình vừa buồn cười : “Muốn tránh Tô Duy sao ? Cậu đã làm gì trái với lương tâm vậy ?”

Đại Hoàng lắc đầu, cắn môi dưới, sắc mặt có chút tái nhợt : “Cảnh sát Dương, anh có biết Cao Cẩm không ?”

Dương Thiệu Quân cả người cứng đờ, khó tin nhìn cậu, môi run run, đột nhiên nhấn chân ga, xe chạy như ma đuổi lao tới vườn hoa gần đây.

Hai người cũng không xuống xe, Dương Thiệu Quân phiến não rút điều thuốc ra châm lửa, mơ hồ hỏi thăm : “Cao Cẩm là sao ? Tô Duy nhắc tới cậu ta trước mặt cậu sao ?”

Gió rất lớn, bật mãi không lên lửa, anh xoay người đưa lưng về phía gió, lấy tay che cái bật lửa, tiếp tục châm lửa.

Đại Hoàng do dự nói rằng : “Anh biết Cao Cẩm sao ? Hôm qua bác sĩ đi gặp anh ta, sau đó khi về trở nên rất kì quái.”

Bật lửa trong tay Dương Thiệu Quân rơi xuống sàn, thuốc trên miệng cũng rơi xuống.

Anh cố gắng cười nhìn Đại Hoàng : “Em ấy gặp Cao Cẩm sao ? Sao cậu biết ? Cậu biết Cao Cẩm là ai sao ?”

Đại Hoàng yên lặng lắc đầu : “Bác sĩ nói cho tôi biết, anh ấy nói từng thích anh ta, tôi không biết nên mới tới hỏi anh.”

Dương Thiệu Quân giống như bị sét đánh : “Em ấy gặp Cao Cẩm ? Em ấy nói cho cậu biết ?!”

Đại Hoàng gật đầu.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Dương Thiệu Quân đột nhiên run run.

Anh dờ khóc dờ cười nói : “Cao Cẩm ? Đùa sao ? Cậu ta mười năm trước đã chết rồi...”

Buổi trưa, Đại Hoàng trở về nhà Tô Duy.

Tô Duy đứng ở phòng khách nhìn lọ hoa ngũ sắc Đại Hoàng đem về cắm đến gần người, thấy Đại Hoàng về, anh dứt tay vào túi quần : “Em đi đâu ? Sáng sớm đã không thấy bóng dáng...”

Đại Hoàng liếm môi khô khốc, cởi giày đi vào phòng khách. Cậu kéo Tô Duy ngồi xuống sô pha, ánh mắt nghiêm túc nhìn anh nói : “Bác sĩ, ngày hôm qua anh đã đáp ứng em hôm nay nói tiếp, anh chuẩn bị xong chưa.”

Tô Duy ngẩn người, đột nhiên cảm thấy chột dạ, không kìm lòng rút tay ra khỏi bàn tay của Đại Hoàng.

Đại Hoàng hỏi : “Có thể nói cho em biết chuyện của Cao Cẩm được không ?”

Tô Duy hoảng hốt mở to mắt nhìn : “Sao em biết cậu ấy ? Em gặp cậu ấy sao ?”

Đại Hoàng lắc đầu : “Đêm qua chính bác sĩ nói cho em biết.”

Tô Duy bình tĩnh trở lại, suy nghĩ một chút, cười khỏ nói : “Chuyện rất dài dòng.”

Đại Hoàng nói : “Vậy từ từ nói, em sẽ nghe.”

“Tôi và Cao Cẩm học cùng trung học, lên cấp ba cũng cùng học một trường. Tính tôi và cậu ấy đều khá an tĩnh, cũng hợp nhau...” Tô Duy nheo mắt nhớ lại chuyện cũ, chân mày mang chút u buồn : “Ban đầu tôi thích một nam sinh, cậu ấy giúp tôi hiểu rõ tính hướng của mình. Sau đó lên cấp ba, tôi và Cao Cẩm lại là bạn cùng lớp. Một ngày, cậu bạn tôi thích đột nhiên không... để ý đến tôi nữa, thậm chí còn châm chọc, khiêu khích tôi, Cao Cẩm vẫn ở bên, an ủi tôi. Sau đó tôi biết, anh trai tôi tìm đến nam sinh kia, bảo cậu ấy tránh xa tôi một chút.”

Đại Hoàng nhin không được hỏi : “Nam sinh kia.. có phải là cảnh sát hư hỏng không ?”

Tô Duy nhìn cậu một chút, khe mím môi, không trả lời mà tiếp tục kể : “Tôi và Cao Cẩm rất thích lên sân thượng hóng gió, gió chiều rất dễ chịu, cứ ngồi ngây ngốc cả buổi chiều. Kỳ thực cũng chẳng có bước ngoặt gì, cũng không rõ là ai chủ động, đột nhiên một ngày chúng tôi hôn môi... Sau đó nước chảy thành sông, cứ thế ở chung một chỗ. Chúng tôi giấu rất kĩ, bởi vì cả hai đều không có bạn bè gì, quan hệ này không có người biết đến. Thế nhưng năm cuối cấp...” Khi đó áp lực học tập rất lớn, lại thêm gánh nặng tình cảm cấm kị. Để xóa tan áp lực, Tô Duy và Cao Cẩm ném thử trái cấm, càng ngày càng không thể vãn hồi. Cứ mỗi cuối tuần, hai thiếu niên lại lén lén lút lút, ở nơi không có ai lưu luyến triền miên, thu được một chút an ủi..

“Chuyện chúng tôi bên nhau bị cha mẹ cậu ấy phát hiện. Cao Cẩm là con một trong nhà, gia cảnh bọn họ cũng không tốt lắm, mọi mong đợi đều ủy thác vào đứa con trai này. Mẹ cậu ấy tới tìm cha mẹ tôi nói chuyện, nhưng cha mẹ tôi bận rộn công việc, thế nên không gặp được người. Bọn họ lại tới trường học, yêu cầu hiệu trưởng đuổi học tôi.. Dù sao cũng đã năm cuối, chuyển trường sẽ ảnh hưởng đến thành tích của Cao Cẩm, bọn họ cũng không thể giúp cậu ấy chuyển trường, nên mới yêu cầu đuổi học tôi. Cha mẹ tôi... rất có tiền, hiệu trưởng không dám đuổi tôi, lúc bọn họ cãi nhau trong phòng hiệu trưởng, người ngoài đi qua, nghe được, chuyện này lan truyền ra.. Cả khối đều biết..”

“Cao Cẩm không chịu nổi áp lực này, cậu ấy tới tìm tôi, rủ tôi cùng rời bỏ thành phố này, một lần nữa bắt đầu lại. Tôi..” Nói đến đây, thần sắc Tô Duy có chút mờ mịt : “Tôi ... đồng ý. Chúng tôi lên xe lửa rời khỏi Thượng Hải.. Tìm được một công trường, ban ngày làm công, buổi tối ngủ trên công trường. Không có tiền, làm việc rất cực khổ, tôi bị bệnh cũng không có tiền mua thuốc. Sau đó chúng tôi bắt đầu cãi nhau, tôi hối hận bảo cậu ấy trở về nhà, chúng tôi căn bản không có năng lực ly khai gia đình tự mình sinh hoạt. Cãi nhau rất nhiều lần, tình cảm cũng đều phai nhạt, cả hai quyết định về nhà.”

“Trở về Thượng Hải, anh trai vô cùng tức giận, cho rằng Cao Cẩm làm hư tôi. Anh buộc cha mẹ Cao Cẩm phải từ chức —— nhà tôi thực ra rất có thế lực. Cả nhà Cao Cẩm bị ép rời khỏi Thượng Hải, tôi cảm thấy khó chịu, trước khi cậu ấy đi liền lén tìm gặp. Tôi và cậu ấy ước định, chờ mười năm khi cả hai đều có bản lĩnh thì gặp lại, khi ấy muốn cùng nhau ở một chỗ, không ai có thể ngăn cản.”

Đại Hoàng nghe chuyện liên tiếp nhú mày, trái tim như bị ai nắm chặt, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Sau đó, mười năm đến, anh ta trở về tìm anh ?”

Tô Duy gật đầu.

Đại Hoàng nắm chặt tay Tô Duy, đưa lên mặt mình : “Bác sĩ, anh dẫn em đi gặp anh ta được không ?”

Tô Duy có chút cảnh giác hỏi : “Em gặp cậu ấy làm gì ?”

Khóe miệng Đại Hoàng xụ xuống, khổ sở nói : “Bác sĩ, anh thành thực nói cho em biết, anh thích em hay thích anh ta ?”

Tô Duy do dự một chút : “Tôi.. thích.. Nhưng tôi đã đáp ứng cậu ấy. Tôi không thể phản bội.”

Đại Hoàng nở nụ cười, so với khóc còn khó coi hơn : “Vậy anh dẫn em đi gặp anh ta một lần, để em nhìn bác sĩ cùng dạng người nào ở một chỗ —— như vậy em cũng dễ dàng hết hy vọng.”

Tô Duy suy nghĩ một chút, thở dài nói : “Được.”

Anh dẫn Đại Hoàng đến chung cư đối diện, lúc lên tới tầng, Đại Hoàng kinh ngạc nói : “Đây là căn hộ đối diện nhà chúng ta sao ?”

Tô Duy cười khổ gật đầu : “Đúng. Em từng nói đối diện như có người nhìn mình. Chính là cậu ấy.”

Tô Duy tiến lên phía trước gõ cửa một cái, thật lâu không có ai mở cửa. Đại Hoàng đứng người nhìn bóng lưng anh, nhịn không được mở miệng : “Bác sĩ..”

Tô Duy cúi người xuống, từ dưới thảm rút ra một chiếc chìa khóa, mở cửa.

Hai người tiến vào phòng, Tô Duy khiếp sợ nhìn căn phòng trống rỗng, không có máy tính, không có kính viễn vọng, cũng không có giường.

Tô Duy không dám tin đi vào, kéo màn cửa sổ, bụi tràn ngập. Cả phòng tích một lớp bụi mỏng, hiển nhiên rất nhiều năm không có ai tiến vào.

Tô Duy không khỏi lắc đầu : “Sao vậy ?.. Cậu ấy dời đi ?”

Đại Hoàng cắn môi một cái, sắc mặt trắng bệch : “Bác sĩ, nơi này căn bản không có người ở.”

Tô Duy kỳ quái nhìn cậu : “Cái gì ?”

Đại Hoàng hỏi : “Anh có số điện thoại anh ta không ?”

Tô Duy ngẩn người, phát hiện mình chưa từng chủ động liên lạc với Cao Cẩm, thế nhưng Cao Cẩm vẫn có thể tìm tới mình. Anh lắc đầu.

Đại Hoàng cười khổ : “Quên đi.. không có gì.. Nếu anh ta chuyển đi rồi, chúng ta trở về thôi.”

Về đề nhà, Tô Duy giam mình trong thư phòng.

Anh có chút bi ai thâm nghĩ. Tại sao lại là mười năm ? Vì sao trước đây anh lại cùng Cao Cẩm định ước mười năm như vậy ? Nếu là chín năm, tám năm.. Có thể mọi thứ sẽ không giống như bây giờ.. chỉ ít, cũng bớt phiền não hơn.

Đến nửa đêm, Tô Duy ngủ không được, Đại Hoàng lại bỏ thuốc ngủ vào cốc sữa của anh.

Ngày hôm sau, Đại Hoàng ra khỏi cửa từ sáng sớm, thẳng đến tối mới về.

Hôm nay cậu không làm cơm tối, chỉ nói rằng : “Bác sĩ, em sẽ phải rời đi, tối nay anh cùng em ra ngoài ăn một bữa nhé ?”

Tô Duy mơ hồ cảm thấy bất an, miễn cưỡng nặn một nụ cười : “Em nấu ngon hơn bên ngoài, sao lại muốn ra ngoài ăn ?”

Nhưng Đại Hoàng vẫn kiên trì, Tô Duy đành đồng ý.

Bọn họ tới nhà hàng cao cấp lần trước Tô Kiềm hẹn Tô Duy. Đúng lúc này, Tô Kiềm cũng ở đây.

Tô Duy hoảng hốt nhìn anh trai đang ngồi ngay ngắn trong căn phòng, lại nghi ngờ nhìn Đại Hoàng. Đại Hoàng nở nụ cười cổ quái : “Bác sĩ, xin lỗi, là em hẹn anh trai anh tới đây.”

Tô Kiềm cũng không hiểu tại sao : “Cậu rốt cuộc muốn gì ?”

Đại Hoàng đi tới trước mặt Tô Duy, đưa tay lên trán anh, hơi dùng lực ấn : “Bác sĩ, có thể nói cho em biết anh vì sao lại ghét anh trai mình không ?”

Tô Duy ngẩng người nhìn cậu, trước mắt hiện lên một màn những gì đã qua, lúng túng đáp : “Anh ấy.. ép bạn bè.. rời khỏi tôi..”

Đại Hoàng hỏi tiếp : “Bạn nào của anh ? Dương Thiếu Quân ? Cao Cẩm ?”

Nghe được cái tên Cao Cẩm, Tô Kiềm hơi rùng mình, ly thủy tinh trên bàn rơi xuống đất.

Tô Duy dần dần mờ mịt : “Dương Thiếu Quân.. Cao Cẩm..”

“Cao Cẩm ?!” Tô Kiềm dùng ngữ điệu cổ quái gọi tên này, trong mắt viết đầy khó tin.

Đại Hoàng tăng lực ở tay : “Anh trai anh ép người nhà Cao Cẩm rời khỏi Thượng Hải sao ?”

Tô Duy nói : “Đúng...”

Tô Kiềm mạnh mẽ đứng lên, tức giận nói : “Các người ở đây nói bậy bạ gì thế ? Cậu đang làm gì Tô Duy vậy ?”

Đại Hoàng lạnh lùng đáp : “Tôi chỉ giúp Tô Duy nhớ lại chuyện đã qua. Mời anh yên lặng.”

“Bác sĩ, anh nhớ lại một chút, anh vì sao ghét anh trai anh ?”

Hồi ức giống như trận hồng thủy mạnh mẽ tuôn trào, hốc mắt Tô Duy ẩm ướt : “Anh ấy kiểm tra từng người bạn của tôi, mỗi ngày cùng tài xế đưa tôi đến trường, đón lúc tan học, anh ấy không cho tôi đi chơi cùng bạn bè.. Sinh nhật tôi, anh ấy mời cả lớp, tặng bọn họ lễ vật quý trọng; trường tổ chức đi xem phim, mọi người đều đi xe buýt, anh ấy lại đặc biệt đưa tôi đi.. Các bạn khác đều không dám gặp gỡ, chơi với tôi.. Anh uy hiếp Dương Thiếu Quân, bắt cậu ấy cách xa tôi một chút, uy hiếp muốn để cha mẹ cậu ấy thất nghiệp, Dương Thiếu Quân mắng tôi là Tô nhị thiếu gia, là con mọt không có năng lực.. Tôi rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.”

Tô Kiềm nhin không được che mắt, nhỏ giọng nói : “Anh rất xin lỗi, A Duy..”

Hai dòng nước mắt khê lặn dài. Anh nức nở nói : “Tôi ghét anh trai ? Không, tôi thương anh...”

Ba chữ “Tôi thương anh..” giống như chiếc then chốt, Tô Kiềm cũng không nhin được nữa, bất chấp hình tượng khóc rống lên.

Đại Hoàng hít mũi một cái, lấy tay áo lau nước mắt Tô Duy : “Như vậy, còn Cao Cẩm ?”

Tô Duy lắc đầu : “Trong đầu tôi rất loạn, Cao Cẩm.. Cao Cẩm làm sao vậy ? Sao cậu ấy trở về ?”

Tô Kiềm run giọng nói : “Chuyện gì xảy ra vậy ? A Duy, ai đã trở về ? Cao Cẩm mười năm trước, đã nhảy lầu chết rồi..”

20. Chương 20

Chẳng trách cậu ấy bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu cũng có thể xuất hiện. Chẳng trách mình nói chuyện với cậu ấy, người xung quanh sẽ kỳ quái nhìn vào, chẳng trách cậu ấy không thể bật đài... Thảo nào..

Tô Duy lùi một bước, ngã xuống dưới đất.

Đại Hoàng nhào tới ôm anh, nức nở nói : “Anh trai, anh trai... Hôm nay em tới trường trung học của anh, hỏi rất nhiều người, Cao Cẩm thực sự đã chết rồi.. mười năm trước đã chết rồi..”

Tô Duy hai mắt rã rời.. ‘a .. a’ cười gượng.

Đại Hoàng buông anh ra, dùng tay áo lau nước mắt mình, kiên định nói : “Tô Duy, em sẽ chữa cho anh thật tốt..”

Tô Duy đưa mắt về người đứng sau lưng cậu.

Cao Cẩm xuất hiện trong phòng, anh ta mặc quần áo thời trung học, tướng mạo kia nhìn kĩ, so với bình thường mơ hồ hơn rất nhiều.

Tô Duy nhìn theo cậu nhỏ giọng nói : “Bọn họ nói cậu đã chết...”

Đại Hoàng và Tô Kiềm đồng thời chấn động.

Đại Hoàng nuốt nước bọt, cẩn cẩn trọng trọng hỏi : “Anh nhìn thấy anh ta ?”

Cao Cẩm cười nhạt : “Mình chết ? Vậy cậu nghĩ mình là gì ? Ma sao ? Cậu nhìn mình một chút, mình còn sống sờ sờ a.” Anh ta bước lên phía trước, đặt tay mình lên mặt Tô Duy.

Đại Hoàng và Tô Kiềm chỉ thấy Tô Duy đột nhiên đưa tay lên mặt mình, lẩm bẩm nói : “Có nhiệt độ sao ?”

Đại Hoàng hít một hơi lạnh : “Chúng hoang tưởng.. Rối loạn nhân cách dạng phân liệt..”

Tô Duy thấy tiếng Cao Cẩm tự nhủ : “Đừng tin Đại Hoàng. Thằng nhóc ấy đang ghen tị với mình. Nó bị điên, nó là bệnh nhân tâm thần, cậu tin nó mà không tin mình sao ?”

Ánh mắt Tô Duy đầy bi thương nhìn Cao Cẩm, cười khổ nói : “Thảo nào tính cách cậu lại lạ như vậy.. Tôi đã nghĩ cậu giống như Đại Hoàng, giống như Jack, giống như Thiếu Quân.. Hóa ra đều là ý thức của tôi phóng ra.. Cậu thường lặp lại cùng một động tác, hóa ra là ý thức của tôi lặp lại nhiều lần..”

Đại Hoàng cầm tay Tô Duy, nghẹn ngào khích lệ : “Đúng vậy, bác sĩ, anh rất thông minh.. Tiếp tục nói cho anh ta biết đi, anh ta không tồn tại..”

Tô Duy giơ tay lên xoa xoa mặt Cao Cẩm, trong mắt ẩn ẩn đau thương : “Tôi rốt cuộc đã hiểu, cậu chính là tôi.. là nhân cách phân liệt của tôi.. hóa ra tôi cũng bị rối loạn nhân cách.”

Sắc mặt Tô Kiềm trắng bệch.

Rối loạn nhân cách.. Mấy ngày trước anh tức giận bởi em trai yêu quý của mình yêu một bệnh nhân tâm thần. Mà giờ khắc này, em trai của anh lại dùng hành động nói rõ, chính em ấy cũng bị rối loạn nhân cách.

Tô Kiềm nghĩ quả thật buồn cười. Tuy rằng mười năm trước Tô Duy từng mắc chứng bệnh tâm lý, nhưng hiện tại anh không khỏi hoài nghi, có phải vì tiếp xúc với Đại Hoàng mà Tô Duy trở nên như vậy không. Anh tình nguyện tin tưởng như này, còn hơn là nghĩ Tô Duy mắc bệnh nghiêm trọng.

—— Hoang tưởng ! Rối loạn nhân cách dạng phân liệt !

Cao Cẩm trừng mắt nhìn anh, bi thương hét lớn : “Cậu tin tưởng nó ? Cậu thả tin nó chứ không tin mình ? Nó đáp ứng chờ cậu năm năm, nó nói như vậy chỉ là hứa suông ! Nó căn bản không thể giữ lời, không có năm năm, nó không thể chờ cậu đến khi ấy ! Tôi thực sự chờ cậu mười năm, kết quả lại như thế này sao ?”

Tô Duy lẩm bẩm nói : “Năm năm ? Lộ Tiêu... Em nguyện ý chờ năm năm sao ?”

Đại Hoàng cả người cứng đờ, thương cảm nói : “Bác sĩ, anh vẫn không tin em sao ? Nếu là đồng cảm, em sẽ đợi anh.” Cậu đưa mắt nhìn về khoảng không Tô Duy đang nhìn, nhin không được hét lớn : “Tôi sẽ chờ năm năm ! Có thể ! Tôi có thể dùng năm năm để chứng minh !”

Cao Cẩm một lần nữa siết chặt cổ Tô Duy : “Cách xa nó ra ! Không nên tin cái lời hẹn chó má đấy ! Nếu cậu tin tưởng nó, các người sẽ phải chịu trừng phạt ! Cậu không tin thượng đế, nhưng lại tin tình yêu sao ?”

Đại Hoàng và Tô Kiềm trừng mắt nhìn Tô Duy bắt đầu nắm chặt cổ mình, xông đến kéo tay anh ra. Khí lực Tô Duy lớn ngoài ý muốn, bọn họ cũng không dám để Tô Duy bị thương, cơ hồ phải dùng sức như hai hổ chín trâu mới có thể kéo tay anh ra được.

Đại Hoàng nhào vào lồng ngực Tô Duy òa khóc : “Là em không tốt.. là em ích kỉ.. Em không nên theo đuổi anh.. bác sĩ, anh đừng như vậy...”

Tô Duy rốt cuộc bình tĩnh lại, Cao Cẩm đứng trước mắt anh, hai mắt đỏ đậm, như người điên la lớn, nhưng mà Tô Duy lựa chọn không nghe thấy, không nhìn thấy.

Anh ôm Đại Hoàng, ôn nhu vuốt tóc cậu : “Không phải lỗi của em, Đại Hoàng. Thiếu Quân nói rất đúng, thực ra trong lòng tôi vẫn có một nút thắt chưa được cởi ra, tôi từng bị trầm cảm, nhưng vẫn chưa khỏi hẳn.. Cậu ta nhìn ra được, tôi lại không chịu thừa nhận..”

Đại Hoàng khóc lớn hơn.

Tô Duy đỡ Đại Hoàng đứng dậy : “Chúng ta trở về.. Sau đó, em chính là bác sĩ tâm lý của tôi.”

Đại Hoàng kinh hãi, Tô Duy nói tiếp : “Trừ em ra, tôi ai cũng không tin.”

Tô Duy như vậy không thể lái xe được. Cao Cẩm cứ xuất hiện trước mắt anh hết gào thét lại quở trách, cầu xin..

Vì vậy Tô Kiềm lái xe đưa Tô Duy và Đại Hoàng đến dưới lầu nhà họ, lại do dự hỏi : “Nếu không hai đứa theo anh ?”

Đại Hoàng đỡ Tô Duy xuống xe : “Tô đại ca, hiện tại để anh ấy ở nơi quen thuộc sẽ tốt hơn. Tối nay em sẽ phân tích tâm lý anh ấy.”

Tô Kiềm không dám tin tưởng : “Cậu ?”

Tô Duy cầm tay Đại Hoàng : “Anh, em tin em ấy !”

Tô Kiềm lo cho tình huống của em trai mình, nhưng cũng đành miễn cưỡng. Anh nói : “Có vấn đề gì lập tức gọi cho anh.” Cuối cùng vẫn là lưu luyến rời khỏi khu nhà Tô Duy.

Ban đêm, Đại Hoàng nhận lúc Tô Duy đang tắm gọi điện cho Tô Kiềm.

Cậu thuật lại quá khứ Tô Duy kể cho mình nghe với Tô Kiềm, sau đó hỏi anh : “Tô đại ca, ký ức anh ấy rốt cuộc bị sai ở đâu ?”

Tô Kiềm thở dài : “Hai đứa nó căn bản không có bỏ trốn —— Cao Cẩm thực sự đến tìm A Duy, nhưng A Duy cự tuyệt cậu ta.” Nói đến đây, Tô Kiềm trở nên kích động, “A Duy căn bản không có lý do để bỏ trốn, cha mẹ tôi rất thương nó, nó có em trai, có tôi, còn có chị gái, chúng tôi đều rất thương nó, sao nó có thể đồng ý cùng Cao Cẩm bỏ đi ?”

Đại Hoàng hỏi : “Thế nên Cao Cẩm nhảy lầu ?”

Tô Kiềm cười khổ : “Đúng vậy.. Cha mẹ Cao Cẩm rất nghiêm khắc, lý tưởng tươi đẹp của cậu ta lại bị Tô Duy cự tuyệt... Vì vậy, Tô Duy cho rằng đấy là lỗi của mình, cũng vì vậy mà bị trầm cảm.”

Đại Hoàng nhíu mày : “Bác sĩ muốn nhảy lầu ? Là vì chứng trầm cảm sao ?”

“Đúng, khi đó tôi bị trầm cảm nghiêm trọng, mỗi ngày đi lên trên tầng cao, tôi chỉ có ý nghĩ muốn nhảy xuống..” Tô Duy tắm rửa xong đi ra, lấy điện thoại trong tay Đại Hoàng : “Anh ..”

Tô Kiềm đột nhiên tắt tiếng : “A Duy..”

Tô Duy nói : “Anh, anh yên tâm, em sẽ không làm việc gì ngu xuẩn. Bệnh tâm thần cũng không kinh khủng như anh nghĩ, em rất lý trí, xin anh tin tưởng em và Lộ Tiêu.”

Cúp điện thoại, Tô Duy nhìn Đại Hoàng tiếp tục nói : “Ngày đó tôi tới tòa nhà mà Cao Cẩm nhảy xuống. Có lẽ là trong tiềm thức tôi vẫn chưa muốn chết. Tôi cũng không lên cao, chỉ lên đến tầng ba. Tôi không biết Dương Thiếu Quân ở nơi nào lại theo tôi đi tới.. Nhìn thấy người tôi cảm thấy sợ, liền nhảy xuống.. Tầng ba.. tôi trèo đến mái hiên, nhảy xuống mặt đất chỉ bị gãy xương thôi, cũng chẳng bị thương nặng..”

Đại Hoàng khẩn trương nhìn anh : “Bác sĩ, anh nhớ ra đây là ký ức thật rồi sao ?”

Tô Duy buông mắt cười khổ : “Cao Cẩm nhảy lầu đã chết.. đã chết mười năm rồi.. Không biết vì sao tôi phong tỏa đoạn ký ức này.”

Đại Hoàng hỏi : “Anh ta.. còn ở đây không ?”

Tô Duy đưa mắt nhìn trái nhìn phải, gật đầu : “Còn đang oán tôi. Cậu ấy không chịu đi.”

Đại Hoàng hít một hơi thật sâu : “Em nghĩ, là bởi vì —— anh ta có một lý do nào đó, anh chưa thể tìm ra..”

Đại Hoàng để Tô Duy ngồi xuống ghế thoải mái, bắt đầu phân tích tâm lý anh.

“Cao Cẩm xuất hiện từ lúc nào ?”

“Chúng ta về nước.. Em hỏi tôi có thích em không, tôi không dám nghĩ tới. Tôi.. Tôi đi tìm bác sĩ Bách, nói muốn đưa em cho anh ta chữa trị, sau đó trở về liền thấy Cao Cẩm.” Dừng một chút...”Không phải, lúc ở Mĩ, ngày ấy tôi uống say, với em.... hôm sau em chạy đi, tôi ra ngoài tìm, ở công viên bắt gặp bóng lưng cậu ấy, sau đó trở về...”

“Khi đó anh thấy mặt anh ta sao ? Anh xác định là Cao Cẩm sao ?”

Tô Duy lắc đầu, “Tôi không nhìn thấy chính diện, tôi không biết có phải ảo giác không. Thế nhưng đại não không kịp phản ứng, lúc phản ứng lại thì tôi đã ở trong biệt thự.”

Đại Hoàng cười khổ : “Là bởi vì em đi.. Anh ta biểu trưng cho việc anh cảm thấy tội lỗi và ý thức trách nhiệm, anh dần dần.. thích em, tình cảm này xung đột với đạo đức quan của anh, anh cảm thấy áy náy.. Vì vậy cảm thấy áp lực với tình cảm của em.. cũng áp lực với cảm giác áy náy của mình.” Cảm tình không thể đè nén, càng đè nén lại càng cố gắng phản kháng. “Vì vậy anh phân liệt ra một Cao Cẩm, để anh ta xét xử anh.”

Cao Cẩm đang tức giận đột nhiên yên tĩnh lại, đi tới trước mặt Tô Duy, biểu tình vô cùng đáng thương.

“Bác sĩ, anh ta vẫn còn ở bên cạnh anh phải không ? Anh nhìn anh ta, xem thử anh ta muốn nói cái gì.”

Một lúc sau, Tô Duy nhỏ giọng nói : “Cậu ấy nói, tôi không nên tin em.”

Đại Hoàng trong nháy mắt rất muốn khóc, bởi vì Cao Cẩm không tín nhiệm đại biểu cho Tô Duy vẫn còn hoài nghi mình. Nhưng cậu hôm nay đã khóc rất nhiều rồi, hơn nữa hiện tại cần khống chế tâm lý mình. Cậu nói : “Bác sĩ, anh hãy nghe em nói, em sẽ không bức bách anh. Bác sĩ tâm lý và bệnh nhân năm năm sau mới có thể kết hôn, em sẽ đợi anh năm năm.”

Tô Duy chậm rãi gật đầu.

Đại Hoàng hỏi : “Anh ta còn nói gì không ?”

“Cậu ấy hỏi tại sao anh không chấp nhận cậu ấy.. Tôi rõ ràng đã đáp ứng mãi mãi ở bên cậu ấy..”

“Cho dù anh từng có lỗi với anh ấy, nhưng anh đã bị trừng phạt.” Lúc này nói với Tô Duy không phải lỗi của anh sẽ không giúp được gì, bởi vì trong quan niệm của anh, bản thân mình có tội. “Anh đã đi tới nơi anh ấy nhảy lầu, anh cũng đã nhảy xuống.. Anh bị trầm cảm, vẫn chưa chữa khỏi.. Mười năm nay anh thích người khác, lại không dám yêu ai.”

Tô Duy bắt đầu khóc không thành tiếng.

“Cao Cẩm đã tha thứ anh, đúng không ? Anh bị dẫn dắt nhiều như vậy, anh ta sao thể không thương tâm, anh ấy cũng yêu anh ! Anh ấy sớm đã tha thứ cho anh, thậm chí cho anh cảm thấy yêu thương..”

Tô Duy ngẩng đầu nhìn về phía Cao Cẩm, nhỏ giọng hỏi : “Cậu tha thứ cho tôi không ?”

Nét mặt Cao Cẩm âm trầm, lại có chút lo lắng. Qua thật lâu, khe khẽ lắc đầu.

“A...” Tô Duy khép mắt lại : “Cậu ấy nói.. không thể tha thứ cho tôi.”

21. Chương 21

“A...” Tô Duy khép mắt lại : “Cậu ấy nói.. không thể tha thứ cho tôi.”

Lúc này Đại Hoàng rất có xung động muốn kéo cổ áo anh, tặng mấy cái bạt tai để anh tỉnh lại, sau đó chất vấn rốt cuộc vì sao không thể tha thứ cho bản thân mình. Nhưng cậu biết không thể làm như vậy.

“Nếu là bởi vì mình, xin cậu yên tâm, mình sẽ từ từ nhặt khỏi phạm vi nhìn của cậu... Cậu không cần vì mình mà cảm thấy phức tạp.”

Bóng Cao Cẩm mờ đi rất nhiều.

Tô Duy theo bản năng lắc đầu : “Không..”

Khuôn mặt Cao Cẩm lại trở nên rõ ràng hơn một chút.

Đại Hoàng hít một hơi thật sâu : “Được rồi, em nhất định phải tìm ra nguyên nhân anh cảm thấy áy náy. Cho tới bây giờ, Cao Cẩm có trải qua biến hóa gì không ?”

Tô Duy một bên nhớ lại, một bên đáp : “Ngày hôm nay lúc tôi nói về anh trai.. tôi nói không ghét mà thương anh ấy, chỉ là không thể chấp nhận cách làm của anh ấy mà thôi.. Hình ảnh Cao Cẩm mơ hồ hơn rất nhiều...”

Đại Hoàng gật đầu : “Anh không ủng hộ cách làm của anh trai mình cùng với áy náy trong nội tâm là một nguyên nhân. Anh ấy là anh trai ruột của anh, anh biết mục đích của anh ấy là muốn tốt cho mình, anh cảm thấy bất mãn với hành động của anh ấy là vì nó vi phạm đạo đức quan của anh. Giải quyết được vấn đề này, nên hình ảnh Cao Cẩm mới nhặt đi... Còn gì nữa không ?”

Tô Duy nói : “Vừa rồi em nói cậu ấy phải đi, cậu ấy liền trở nên nhặt hơn. Lúc em cảm thấy khó chịu, cậu ấy lại rõ ràng hơn một chút.”

Đại Hoàng cười khổ : “Trở nên nhặt.. sau đó rõ ràng hơn ?”

“Ừm.. rõ ràng hơn rất nhiều.”

Đại Hoàng vừa an tâm lại cảm thấy khó chịu. Cậu nói : “Đại khái nguyên nhân là do em. Sự tình của em và bác sĩ rất phức tạp, chúng ta trước tiên giải quyết các vấn đề khác.” —— trong lòng anh vẫn muốn tuyên án tử hình cho cậu.

Cậu lại hỏi Tô Duy một số vấn đề, nhưng Tô Duy vẫn không rõ vì sao mình lại cảm thấy áy náy. Trên thực tế, bất luận loại cảm tình nào cũng có thể bị áp lực, bao gồm cả áy náy. Bởi vì con người trong tiềm thức luôn che chở cho hành vi của mình, vì mình mà tự mượn cớ bao biện bản thân, nên anh ta vừa rồi trở nên rõ ràng, không rõ là sai ở đâu.

Cuối cùng cả hai cảm thấy mệt mỏi, đành tạm thời bỏ qua.

Buổi tối đi ngủ, Đại Hoàng chuẩn bị về phòng mình, lại bị Tô Duy kéo lại.

Anh nói : “Lộ Tiêu, tôi không muốn vì mình nhu nhược mà rời bỏ em. Có lẽ tôi muốn đổi mặt với cậu ấy —— đổi mặt với chính bản thân tôi.”

Đại Hoàng rất cảm động, lại bắt đầu lo lắng : “Cao Cẩm...”

Cao Cẩm vừa rồi an tĩnh lại bắt đầu thở mạnh, chuẩn bị náo loạn một lần nữa.

Tô Duy cắn răng nắm chặt tay Đại Hoàng : “Em ngủ cùng tôi.”

Hai người nằm trên giường, Tô Duy ôm chặt Đại Hoàng. Anh dùng lực rất mạnh, chỉ hận không thể khảm cậu vào lồng ngực mình. Cùng lúc đó, Cao Cẩm ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh như cái gai ở lưng.

Đại Hoàng bị siết chặt có chút khó thở, vỗ nhẹ lưng anh trấn an : “Anh trai, không có vấn đề gì, không phải Cao Cẩm, cũng chẳng phải ai cả, chỉ cần chiến thắng chính anh là được rồi.”

Tô Duy gật đầu, chậm rãi nói từng từ: “Mười năm, tôi không muốn vì mình nhu nhược mà cô độc cả đời.. Dựa vào cái gì..”

Đại Hoàng hôn lên trán anh : “Không phải là nhu nhược.. Bác sĩ, đây không phải nhu nhược.. là đạo đức quan của anh quá mạnh mẽ, anh với bản thân mình yêu cầu rất cao, anh quá thiện lương..” Những điều này do được giáo dục từ nhỏ cùng với tiếp xúc con người, sự vật tạo thành, rất khó để thay đổi.

Tô Duy run giọng : “Con mẹ nó đạo đức quan !”

Đại Hoàng miễn cưỡng nở nụ cười : “Đúng vậy a, con mẹ nó đạo đức quan, đạo đức thì mua được nhà chắc ? Cái này đúng là sinh ra để ràng buộc con người mà !”

Cao Cẩm không chờ rửa nữa, bắt đầu dựa vào đầu giường Tô Duy thấp giọng khóc.

Qua thật lâu Tô Duy vẫn chưa ngủ, Đại Hoàng đương nhiên vẫn thức.

Tô Duy bò xuống giường, mở ngăn kéo lấy thuốc hướng thần, lại bị Đại Hoàng ngăn cản.

“Bác sĩ, đừng uống thuốc..” Cậu khẩn cầu : “Bệnh tâm lý nào cũng có nguyên nhân, chỉ cần tìm ra nguyên nhân là mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Thuốc hướng thần không thể trị bệnh này được, thậm chí còn ảnh hưởng đến sức khỏe anh.”

Tô Duy cảm thấy do dự.

Đại Hoàng pha một cốc sữa nóng cho Tô Duy.

“Em có chút hối hận vì cho anh uống thuốc ngủ, em không biết nó lại làm bệnh anh trở nên trầm trọng hơn. Từ ngày mai anh xin nghỉ đi, không nên làm việc gì nữa, khi nào mệt mỏi liền có thể đi ngủ.”

Tô Duy bỏ thuốc vào ngăn kéo. Uống xong cốc sữa của Đại Hoàng, anh ở trên giường trần trọc đến hừng đông, cuối cùng cũng ngủ.

Ngày hôm sau, Đại Hoàng muốn làm một dạng trắc nghiệm với Tô Duy, gọi là ‘Tự do liên tưởng’, người trị liệu nói ra một từ ngữ, người được chữa trị khi đó nói ra bất cứ cái gì mình nghĩ đến đầu tiên, qua đó người trị liệu có thể nhanh chóng nắm bắt tiềm thức người được chữa trị.

Đại Hoàng nói : “Sữa ?”

Tô Duy đáp : “Ngủ yên.”

“Đóa hoa ?”

“Màu sắc rực rỡ”

“Mẹ ?”

“Khoan dung.”

“Cha ?”

“Bận rộn.”

“Bầu trời ?”

“Màu xanh.”

“Cầu vòng ?”

“Ích kỷ.”

Đại Hoàng ngừng lại, mấy giây sau lặp lại một lần nữa : “Cầu vòng ?”

Tô Duy chán nản đỡ chán : “Tôi biết rồi..”

Lúc anh sang Mỹ du học, bạn cùng phòng là một người cũng đến từ Trung Quốc, có một phần tư huyết thống Bắc Âu, tên là Lâm Duẩn Nhiên. Lâm Duẩn Nhiên là một người rất dễ hòa nhập nhưng cũng rất kiêu ngạo, giống như một con khổng tước xinh đẹp. Anh ta với Tô Duy – người luôn luôn bao bọc bản thân mình trở thành hai thái cực tương phản mãnh liệt.

Hai người sớm chiều ở chung, Lâm Duẩn Nhiên rất nhanh bị hấp dẫn bởi nốt ruồi dưới khóe mắt u buồn của Tô Duy. Nhưng anh ta trước giờ kiêu ngạo, cũng không muốn chủ động theo đuổi Tô Duy, liên tiếp tạo cơ hội thân cận với anh, cũng muốn Tô Duy phải tự theo đuổi mình.

Có một ngày, Tô Duy đi học về, đang cầm sách nghiên cứu về thuật thôi miên. Lâm Duẫn Nhiên nhìn thấy, cố ý hỏi : “Thôi miên có thể gây ám thị tâm lý với người khác phải không, có thể hay không khiến một người thích người khác ?”

Tô Duy có chút mờ mịt đáp : “Đại khái là.. có thể.”

Lâm Duẫn Nhiên cười cười, giựt dây nói : “Thân ái, đến đây nào, tôi nguyện ý làm con chuột trắng của cậu. Thử làm tôi thích cậu xem nào ?”

Tô Duy lập tức cự tuyệt nói : “Không được.”

Lâm Duẫn Nhiên bắt đầu ăn vạ : “Sao mà không được ? Thử một lần đi, tôi thực sự cảm thấy hứng thú với thôi miên mà. Nếu cậu không chịu, tôi vẫn có thể tìm người khác thử. Bằng không, cậu tự thiết lập một hình ảnh, đặt tới hình ảnh này, tâm lý sẽ tự động mất hiệu lực, giống như một chiếc chìa khóa ~”

Ngày đó vừa tan mưa, xa xa xuất hiện cầu vồng trong trẻo. Lâm Duẫn Nhiên hưng phấn chỉ vào cầu vồng nói rằng : “Lấy cầu vồng đi. Nếu lần tới tôi thấy cầu vồng, ám thị tâm lý sẽ mất hiệu lực.”

Tô Duy vẫn không đồng ý, lại không chịu được Lâm Duẫn Nhiên liên tục ăn vạ, cuối cùng đành phải đáp ứng.

—— Cũng phải thừa nhận, cùng phòng với người hoạt bát đẹp trai này lâu ngày anh cũng đã bị hấp dẫn, trong tiềm thức cũng khát vọng kết quả này.

Thế nhưng, hành động ngẫu hứng này triệt để phá hủy khả năng phát triển của anh và Lâm Duẫn Nhiên. Tô Duy với hành vi của mình luôn cảm thấy áy náy, cho rằng bởi vì mình ích kỷ nên mới tiến hành thôi miên với bạn cùng phòng. Với tình cảm của hai người, anh luôn cảm thấy bất an, bởi vì tiềm thức anh cho rằng, nếu một ngày Lâm Duẫn Nhiên lại thấy cầu vồng, sẽ cảm thấy chán ghét, khinh bỉ anh.

Bởi vậy, anh dần dần bất hòa với Lâm Duẫn Nhiên, đồng thời bắt đầu tỏ ra lạnh lùng tuyệt tình với cậu ấy, giống như một loại chuộc tội.

Nhưng mà trở trêu, cho tới bây giờ, anh vẫn chưa nhìn thấy cầu vồng.

Lâm Duẫn Nhiên một lần nữa thấy Nhậm Tiểu Thiên, đại khái là đã qua khai giảng một tuần. Một tuần này anh không thấy Tô Duy đi dạy, cảm thấy rất buồn bực. Muốn gọi cho ‘Thân ái Du Mộc khó chịu’ nhưng điện thoại không có người nhận, trong lòng lo lắng, không biết ‘Thân ái Du Mộc khó chịu’ của anh có bị bệnh gì không.

Anh không yên lòng hết tiết dạy quyết định qua nhà Tô Duy nhìn thử một chút, kết quả đang đi tự nhiên bị Nhậm Tiểu Thiên ngăn lại.

Vừa nhìn thấy Nhậm Tiểu Thiên, Lâm Duẫn Nhiên đầu tiên cảm thấy mừng rỡ, sau đó cố ý làm bộ tức giận nói : “Tìm tôi làm gì ?”

Nhậm Tiểu Thiên mặt không thay đổi gỡ tóc : “À.. em...”

Lâm Duẫn Nhiên hừ lạnh : “Cảm thấy áy náy ? Vậy sao còn làm ? Giờ đã muộn rồi ! Tránh ra !”

Nhậm Tiểu Thiên ngăn người : “Xin lỗi ?”

Lâm Duẫn Nhiên nhìn vẻ mặt mờ mịt của cậu, thoáng chốc lên cơn lòi đờn : “Tôi chứ, không phải xin lỗi thì đến tìm tôi làm gì ?” Dừng lại một chút, anh trợn mắt nói : “Thành tích tôi đã sửa lại cho cậu ! Cậu còn dám... tôi liền cho cậu ăn trứng.”

Nhậm Tiểu Thiên có chút ngượng ngùng, thật thà nói : “À.. cảm ơn thầy..”

Lâm Duẫn Nhiên thật muốn dùng dao khắc lên mặt cậu hình nụ cười, tức giận : “Cảm ơn với tạ ơn cái quái gì, cút, lão tử không muốn nhìn thấy nhà ngươi !”

Nhậm Tiểu Thiên gật đầu : “À.. Lộ Tiêu nhờ em tìm thầy có chút việc..”

Trong nháy mắt Lâm Duẫn Nhiên muốn nhào tới bóp cổ cậu, bực mình nói : “Lộ Tiêu cái quái gì .. A ?! Lộ Tiêu ?!”

Nhậm Tiểu Thiên chỉ chỉ gốc cây cách đó không xa, Đại Hoàng đang đứng yên lặng dưới bóng cây.

Lâm Duẫn Nhiên liếc mắt, sau đó lườm cậu, bước nhanh tới chỗ Đại Hoàng.

Hai người tới một quán trà yên tĩnh.

Đại Hoàng đi thẳng vào vấn đề : “Thầy Lâm, bác sĩ tình hình rất không tốt, anh ấy cần sự giúp đỡ của thầy.”

Lâm Duẫn Nhiên lập tức khấn trương : “Dolores làm sao vậy ?”

Đại Hoàng dừng lại hai giây, nói : “Dolores trong tiếng Latin có nghĩa là bi thương, tiếc nuối.. Có lẽ vì vậy mà cha xứ mới đặt cho anh ấy tên này... Bác sĩ không thích anh gọi anh ấy như vậy, anh ấy chỉ mong thoát khỏi tình cảnh này, sau này anh không nên kêu tên này nữa.”

Lâm Duẫn Nhiên cảm thấy không vui : “Cậu rốt cuộc tìm tôi làm gì ? Cậu ấy.. A Duy bị làm sao vậy ?”

Đại Hoàng cười khổ : “Bác sĩ đang bị mắc kẹt trong cảm giác tội lỗi, không thể giải thoát cho bản thân.”

Lâm Duẫn Nhiên kinh hãi.

Lúc Đại Hoàng nói rõ muốn Lâm Duẫn Nhiên làm gì, Lâm Duẫn Nhiên vô cùng tức giận : “Không sai, lúc hai người đi Mĩ nơi này thực sự xuất hiện cầu vòng, tôi cũng đã nhìn thấy. Cái này tôi cũng đã định nói cho A Duy, nhưng cậu ấy không cho tôi cơ hội. Tôi thích cậu ấy, với thôi miên không quan hệ gì cả, cậu dựa vào cái gì muốn tôi nói không còn thích với cậu ấy ? Cậu dựa vào cái gì tin rằng tình cảm này không xuất phát từ trái tim tôi ?”

Đại Hoàng miễn cưỡng nở nụ cười : “Tôi chỉ muốn giúp anh ấy thoát khỏi tình cảnh này. Anh yên tâm, tôi đã đáp ứng dùng năm năm để chứng minh tình cảm của mình, năm năm này.. tôi sẽ không để bác sĩ cảm thấy phức tạp, nếu bác sĩ ổn định rồi, anh vẫn có thể theo đuổi anh ấy. Anh ấy bây giờ xuống tinh thần rất nhiều.. Nếu anh không tin, có thể hỏi anh trai anh ấy.”

Lâm Duẫn Nhiên có chút phiền toái nói : “Cái gọi là xuống tinh thần là cái gì ? Cậu ấy ngã bệnh ? Lẽ nào đa nhân cách giống như cậu ?”

Đại Hoàng thay đổi sắc mặt một chút, lại khôi phục vẻ bình thường : “Không, chỉ là.. không tốt lắm mà thôi. Thầy Lâm, thầy chưa rõ, anh ấy không thôi miên anh thành công, nhưng lại tự thôi miên chính mình. Cầu vòng không phải mật mã để cởi bỏ ám thị tâm lý của anh, mà là cởi bỏ ám thị tâm lý của chính anh ấy, điều đó khiến anh ấy vẫn luôn tự trách mình. Tôi mong anh có thể giúp anh ấy.”

Sắc mặt Lâm Duẫn Nhiên biến hóa một chút. Anh sững sốt thật lâu, đưa tay lên gõ trán mình, thái độ mềm hơn rất nhiều : “Tôi biết rồi, cậu để tôi suy nghĩ một chút.”

22. Chương 22

Đại Hoàng về nhà vội vã chuẩn bị cơm tối. Tô Duy tiến vào phòng bếp giúp cậu một tay, hai người một vo gạo, một xào rau, giống như một cặp vợ chồng rất ấm áp.

Đại Hoàng vừa thái khoai tây vừa nói : “Bác sĩ, đoạn ký ức giả của anh sao có thể hình thành được vậy ? Bởi vì anh trai anh từng chia rẽ anh và Dương Thiếu Quân nên anh để anh ấy lại chia rẽ anh và Cao Cẩm .. Nhưng còn những cái khác ?”

Tô Duy cầm nồi cơm điện, ấn nút nấu, sau đó cầm khăn lau tay : “Còn nhớ lần trước có một người ngoại tình đến xin giúp đỡ không .. em thôi miên người ấy, dẫn người ấy tưởng tượng cảnh bị người thứ ba phụ tình rồi bỏ trốn không ?”

Đại Hoàng gật đầu : “Còn nhớ..”

“Tôi nói rồi, năm ấy Bách Bình Nam cũng dùng phương pháp này để trị liệu cho tôi. Bởi vì chuyện Cao Cẩm tự sát khiến tôi cảm thấy áy náy nên mới mắc chứng trầm cảm. Anh ta cho rằng tôi vì hối hận không cùng Cao Cẩm bỏ trốn nên mới dẫn tới kết quả này, sau đó thôi miên tôi, hướng dẫn tôi ở trong tiềm thức tưởng tượng — cũng giống như một giấc mơ — cùng Cao Cẩm bỏ trốn, sau đó sinh hoạt khó khăn thì trở về, cuối cùng mọi chuyện chấm dứt. Anh ta làm như vậy để tôi thấy mình không làm gì có lỗi, cho dù tôi có cùng cậu ấy bỏ đi thì cũng không có kết quả tốt đẹp gì, chuyện Cao Cẩm tự sát và cha mẹ cậu ấy có mối quan hệ chặt chẽ. Tôi cũng không rõ vì sao cái này lại lẫn lộn với ký ức thật của mình.” Tô Duy dứt lời liếc nhìn Cao Cẩm đang đứng bên cạnh, ôn nhu cười với anh. Cao Cẩm lại bắt đầu khóc.

Đại Hoàng nheo mắt lại : “Bách Bình Nam ..A!” Cậu không cẩn thận cắt vào ngón tay mình, Tô Duy vội vàng đưa tay cậu vào trong miệng mình khê mát vết thương.

Mặt Đại Hoàng hơi phấp hờn : “Bác sĩ..”

Tô Duy kéo cậu vào phòng khách, nhìn vết thương nhỏ của cậu nói : “Được rồi, cơn tối để tôi làm. Cũng không phải không biết nấu.”

Đại Hoàng ngượng ngừng cười.

Tô Duy nhìn dáng cười ngây thơ của cậu, đột nhiên thốt ra : “Nếu một ngày em đi, tôi đói bụng thì làm sao ?” Nói xong, cả anh và Đại Hoàng đều giật mình.

Ăn xong bữa tối, hai người sống vai ngồi trên ghế xem ti vi.

Giống như muốn chứng minh điều gì đó, Tô Duy siết chặt tay Đại Hoàng mãi không rời, đến khi lòng bàn tay ẩm ướt, lại lau vào quần áo, lại một lần nữa cầm.

Đại Hoàng lúc này cũng không để ý đến chuyện năm năm nữa. Cậu thậm chí nghĩ, nếu như ngày mai, không, quá ngắn,.. nếu như sang năm là tận thế, như vậy còn có gì ngăn cản họ nữa ? Dù sao vẫn có thể điên cuồng mà bên nhau.

Một lát sau, cậu lại nghĩ, một năm là quá ngắn, một năm sao đủ cùng bác sĩ âu yếm ở bên nhau, năm năm, mười năm, .. nghĩ tiếp nữa sẽ là cả đời. Con người chỉ sống một lần, vì vậy sao cần đợi đến tận thế, so với năm tháng vô tận của những con sông mà nói, cả đời của con người chỉ ngắn như muối bỏ biển, vậy tại sao không thể sống theo ý muốn của mình, sao lại bị cái gọi là đạo đức, nếp sống ràng buộc ?

Nghĩ tới đây, quyết định năm năm của cậu bắt đầu dao động.

Tô Duy giống như dùng hết sức nắm tay Đại Hoàng, bởi vì lúc này Cao Cẩm đang tận lực cạy ngón tay anh, muốn bọn họ cách xa nhau. Cao Cẩm càng điên cuồng, Tô Duy càng tức giận, cuối cùng anh đè Đại Hoàng xuống, bắt đầu hôn cậu. Anh nhắm mắt lại, nhưng vừa nhắm mắt Cao Cẩm lại la to, thậm chí nhắm mắt rồi cũng không thể ngăn cản anh nhìn thấy Cao Cẩm, giống như trong cả bóng tối chỉ còn lại một mình Cao Cẩm.

Anh mở mắt ra, trở về ghế ngồi. Lúc buông Đại Hoàng ra, Cao Cẩm cũng bắt đầu trở nên yên tĩnh.

Đại Hoàng sờ sờ khóe môi ướt át, ngực vừa đau lại vừa thấy ngọt ngào. Cậu hiểu Tô Duy đang phải đấu tranh, nhưng lại không biết nói gì để an ủi anh.

Tô Duy nói : “Xin lỗi, tôi không nên...”

Đại Hoàng lắc đầu : “Không, là em tự nguyện...”

Tô Duy mím môi, chậm rãi ghé xuống đùi Đại Hoàng. Ánh mắt trống rỗng nhìn sang bên cạnh, lẩm bẩm nói : “May mắn, có em ở đây..”

Đại Hoàng đột nhiên che miệng, cố gắng không nức nở. Cậu khổ sở nghĩ : Có khi nào chính em hại anh thành như vậy..

Ngày hôm sau, Lâm Duẩn Nhiên hẹn Tô Duy ra ngoài.

Hôm nay đẹp trời, hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê gần quảng trường.

Từ xa Lâm Duẫn Nhiên đã thấy Tô Duy đi tới, dáng anh cao ngất, lại có chút đơn bạc. Không khỏi cảm thấy buồn bã, khó chịu.

Tô Duy ngồi xuống bên cạnh anh, Lâm Duẫn Nhiên mới nhìn rõ sắc mặt Tô Duy tái nhợt, xem ra Đại Hoàng cũng không lừa anh.

Lâm Duẫn Nhiên bưng cafe lên uống một ngụm, che giấu khó chịu trong lòng : “Thân ái, cậu ngã bệnh sao ?”

Tô Duy do dự một chút, khe khẽ lắc đầu.

Lâm Duẫn Nhiên miễn cưỡng nở nụ cười : “Lúc Tết tôi có gọi cho cậu, cậu còn nhớ chứ ?”

Tô Duy gật đầu.

“Tôi khi ấy muốn nói với cậu..” Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cắt đứt lời anh nói.

Lâm Duẫn Nhiên nhìn thoáng qua, là của Nhậm Tiểu Thiên. Anh nhíu mày một lát, hướng Tô Duy nói : “Xin lỗi.”

Anh mở tin nhắn, chỉ thấy vồn vện vài chữ : “Xin lỗi.”

Ngực Lâm Duẫn Nhiên giống như có một con mèo nhỏ cào tới, có chút ngứa, lại có chút đau. Anh một lần nữa đưa mắt nhìn Tô Duy, lại phát hiện Tô Duy đang nhìn khoảng không bên cạnh.

Lâm Duẫn Nhiên thở dài, câu tiếp theo không nói lên lời, vì vậy đứng lên nói : “Tôi đi vệ sinh một lát.”

Mấy phút sau, Lâm Duẫn Nhiên trở về.

Anh thấy Tô Duy nhỏ giọng nói, nhưng bên cạnh không có người. Đến gần mới miễn cưỡng nghe được Tô Duy lạnh lùng nói : “An tĩnh một hồi, tốt ?”

Lâm Duẫn Nhiên sợ ngây người : “Thân ái, cậu nói chuyện với ai vậy ?”

Tô Duy lắc đầu, mặt không biểu tình : “Không có.”

Lâm Duẫn Nhiên ngồi xuống, hắng giọng một cái, đang nghĩ nên mở miệng thế nào. Anh cũng không định nghe lời Đại Hoàng, mà định nói thật với Tô Duy, tuy rằng những lời này đã từng nói qua —— anh vẫn thích Tô Duy, thôi miên chỉ là một cái cớ để anh vịn lấy cho đỡ mất mặt thôi.

Nhưng còn chưa nói lên lời, Tô Duy lại mở miệng trước : “Jack, tôi rất xin lỗi, tôi thích Lộ Tiêu.”

Lâm Duẫn Nhiên tròn xoe mắt nhìn, một chữ đều chưa nói ra.

Tô Duy yên lặng cười cười : “Tôi trước kia thực sự thích cậu, vì vậy nên mới ích kỷ làm ám thị tâm lý với cậu. Nhưng tôi nhu nhược, không dám chấp nhận cậu, chỉ có thể trốn tránh. Tôi rất xin lỗi, thậm chí cũng không biết làm gì để bồi thường cho cậu.”

Lâm Duẫn Nhiên đột nhiên thấy lạnh, toàn thân tê dại.

Tô Duy rũ mắt, ánh dương chiếu vào khuôn mặt anh, nốt ruồi biến mất dưới ánh mặt trời. Đôi mắt anh phản chiếu ánh sáng, lại nhuốm vẻ u buồn.

“Oa ~ nhìn đi, cầu vồng !” Cách đó không xa truyền tới âm thanh vui sướng, Lâm Duẫn Nhiên và Tô Duy nghe tiếng liền ghé tới nhìn.

Đài phun nước ở quảng trường nhân dân hoạt động, bắn lên một chút hơi nước. Ánh mặt trời chiếu qua, cầu vồng nhỏ dần hiện lên.

Ngực Lâm Duẫn Nhiên đột nhiên trống rỗng.

Anh đưa mắt nhìn cầu vồng, lặng lẽ lau dòng nước mắt vừa chảy xuống, cảm hận nói : “Cậu thích thằng nhóc ấy thì liên quan tới tôi ? Còn muốn tìm tôi khoe khoang ! Chết tiệt, tôi sớm đã không thích cậu !”

—— tôi là Jack, đáng tiếc cậu không phải Ennis của tôi. (*Jack và Ennis trong phim Brokeback Mountain nổi tiếng.)

Dưới ánh dương chói lọi, hình ảnh Cao Cẩm mờ nhạt một chút.

Về đến nhà, Đại Hoàng khẩn trương nhào tới : “Bác sĩ, sao rồi ?”

Tô Duy thuận thế ôm cậu : “Cậu có nói gì với Jack không ?”

Đại Hoàng có chút thẹn thùng, giả ngơ nói : “Nói cái gì ?”

Tô Duy khẽ hừ một tiếng, ôn nhu vuốt tóc cậu : “Cậu ấy lại nhạt hơn một chút.”

Đại Hoàng cao hứng hoan hô : “Thật tốt quá.”

Sau đó, cậu lại giúp Tô Duy làm mấy bài trắc nghiệm tâm lý.

Quan hệ hai người họ tốt hơn trước rất nhiều, hôm nay Tô Duy là bệnh nhân của Đại Hoàng, Đại Hoàng là bác sĩ tâm lý của Tô Duy. Khác nhau là, phản kháng trong tiềm thức của Tô Duy cũng không quá mãnh liệt, chỉ là năng lực tự xét hơi yếu, Đại Hoàng rất dễ dàng phát hiện những ám thị trong lòng anh.

Đại Hoàng nằm trên đùi Tô Duy, đưa tay lên cao gọt táo : “Anh trai, cảnh sát hư hỏng.. Ngày mai chúng ta đi gặp cảnh sát hư hỏng tâm sự được không ?”

Cậu cũng không nghĩ tới, vỏ táo cứ thế rơi xuống mặt mình, khẽ cau mũi một chút, ném vỏ sang một bên.

Tô Duy cầm lấy quả táo trong tay cậu : “Được.”

Lúc này, Đại Hoàng cảm thấy cánh cửa nội tâm Tô Duy cuối cùng đã mở ra với mình. Ngày trước Tô Duy luôn luôn lạnh lùng giống như một tảng băng, mãi không thể tiến vào. Bây giờ cậu phát hiện, hóa ra Tô Duy cũng có một mặt ôn nhu.

Đại Hoàng cao hứng cạo mặt bên đùi Tô Duy, Tô Duy không mẫn không nhạt ném ra một câu : “Giống hệt chó.” , chọc Đại Hoàng cười không ngừng.

Buổi tối đi tắm, Tô Duy tiến vào phòng tắm, đang chuẩn bị đóng cửa, lại bỗng nhiên mở ra, lộ nửa người chậm rãi hỏi : “Cùng tắm ?”

Đại Hoàng sững sốt mấy giây, ném điện thoại qua một bên, nhanh như chớp chạy vào.

Rất nhanh, hai người trần truồng ngồi đối diện trong bồn tắm.

Đại Hoàng rất khẩn trương, mặt đỏ như trái táo chín, Tô Duy hiển nhiên cũng không khá hơn.

Anh chậm rãi tới gần Đại Hoàng, không xác định hỏi thăm : “Có thể chứ ?”

Trong não Đại Hoàng như có một cây đuốc, đỉnh đầu bốc khói. Cậu liếc mòng gật đầu, cũng không để ý Tô Duy hỏi : “Có thể chứ” tột cùng nghĩa là gì —— đương nhiên, bất luận bác sĩ muốn làm gì đều là cậu cầu còn không được, chỉ sợ bác sĩ cái gì cũng không làm. Gật đầu xong, có hơi lo âu hỏi : “Anh ta.. làm sao bây giờ ?”

Tô Duy nói : “Mặc kệ cậu ấy.”

Tô Duy nhẹ nhàng hôn môi Đại Hoàng, Đại Hoàng có chút khẩn trương vội nắm đầu vai anh, đầu lưỡi cứng ngắc không nhúc nhích, chỉ biết mở miệng chờ Tô Duy tiến đến.

Tô Duy nhin không được khẽ hừ : “Chờ tôi dứt em ăn cái gì ?”

Đại Hoàng có chút lúng túng ngậm miệng, xấu hổ khép mắt lại.

Nụ hôn của Tô Duy rơi trên trán cậu, trên gương mặt, sau đó hạ xuống cổ, cuối cùng, tay anh trong nước bắt lấy cậu bạn nhỏ. Đại Hoàng khẽ run lên, thiếu chút nữa nhào vào lòng Tô Duy. Cậu nghĩ có chút mất mặt, không cam lòng tỏ ra yếu thế, .. đưa tay tới tiểu Tô Duy, lại bị anh đè tay xuống : “Không nên chạm vào tôi. Từ từ sẽ tốt ?”

Đại Hoàng có chút nổi giận, nhưng vẫn phối hợp gật đầu.

Với Tô Duy mà nói, loại cảm giác này rất kì diệu. Một người trong suốt bên cạnh la to, mà cái người chân thực đang ở trong ngực đang ôm chặt anh, thật ấm áp, hơn nữa lại đang làm loại chuyện không thích hợp với trẻ con.

Một nửa anh rơi vào băng lạnh vô căn cứ, nửa còn lại ở trong thế giới chân thật ấm áp, hai nửa kịch liệt giao chiến, khiến máu toàn thân sôi trào.

Cuối cùng, cậu bạn nhỏ thở phì phò bắn ra trên tay anh.

Tô Duy hôn lên trán cậu, trong một khoảnh khắc, một giọt nước lăn dài xuống, rơi vào ánh mắt Đại Hoàng.

Anh nói : “Tha thứ cho sự ích kỷ của tôi. Tôi không muốn chờ đợi thêm nữa, tôi muốn chiến thắng bản thân mình.”

Đại Hoàng cười, đưa tay ôm anh : “Em cũng rất ích kỷ, bác sĩ.. Con người.. ai cũng đều ích kỷ.”

23. Chương 23

Tô Duy hẹn gặp Dương Thiệu Quân bên cánh đồng ngày ấy.

Dương Thiệu Quân mặc áo khoác đen và quần jean, Tô Duy nhìn anh cười xe mô tô từ xa đến, trong phút chốc gương mặt thiếu niên bất lương ngày trước hiện về.

Mũi Dương Thiệu Quân rất cao, đôi mắt sâu thẳm, khi không cười thoát trông rất nghiêm túc, thậm chí có thể khiến không ít người ngạc nhiên. Thế nhưng cười rồi lại có chút dễ tiện, khóe miệng nhếch lên, đôi trường đội cảnh sát trực tiếp biến thành tên cầm đầu băng đảng xã hội đen.

Anh dừng xe bên cạnh Tô Duy, cởi mũ bảo hiểm xuống, vuốt vuốt tóc, khóe miệng lại bắt đầu câu lên : “Bảo bối, sao tự nhiên hẹn gặp anh vậy ?”

Tô Duy nhét hai tay vào túi quần : “Có thể cùng anh tâm sự được không ?”

Dương Thiệu Quân thụ sủng nhược kinh : “Đương nhiên.”

Hai người ngồi xuống bên cánh đồng, Cao Cẩm đứng cách đó không xa, ôm ngực lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tô Duy nói : “Thật ra, đã có lúc tôi từng rất ... hận anh. Khi ấy tôi không biết anh mình lại tới tìm anh, tôi nghĩ anh cho đến giờ đều lừa dối tôi, chờ tôi mở lòng với anh, anh liền tặng tôi một cước, đá văng ra.”

Dương Thiệu Quân khẽ liếm môi, tay cầm bao thuốc buông xuống : “Xin lỗi..” Nói ra hai chữ này, tảng đá trong lòng bấy lâu như được rơi xuống.

“Người chết ấy.. chính là cha của anh. Từ năm anh ba tuổi cha đã đem anh ném cho mẹ.. Mẹ anh.. rồi bỏ đi. Em cũng biết quan hệ của anh với mẹ không tốt lắm, nhưng nói thế nào cũng chung dòng máu. Khi đó anh em nói với anh, nếu như anh không tránh xa em, hẳn sẽ khiến mẹ anh thất nghiệp, cũng không tìm được việc làm.. Anh rất sợ..”

Dương Thiệu Quân gầy gầy bật lửa trong tay, Tô Duy nói : “Muốn hút thì hút đi.”

Dương Thiệu Quân cười cười, lưu loát lấy ra một điếu thuốc khê châm lửa, anh hít một hơi thật sâu, giống như thả lỏng không ít : “Em biết anh trước đây hư hỏng.. Nếu như hẳn khiến mẹ anh thất nghiệp, anh không có tiền, anh rất sợ, em là nhị thiếu gia, gia cảnh thật tốt, anh lại là tên côn đồ, không xu dính túi.”

Tô Duy buồn bực nói : “Thực ra tôi không ngại.. tôi là đàn ông.. kết giao bằng hữu, chỉ cần mình nhìn đối phương như nào là được, những thứ khác..”

Dương Thiệu Quân ranh mãnh cắt lời : “Cũng không phải bạn bè bình thường, không phải... Thực ra anh em muốn anh tránh xa em một chút, không phải vì anh hư hỏng, mà vì anh nảy sinh loại tâm tư khác với em. Có một lần sinh nhật em, anh cố ý nói không rảnh, kỳ thực chạy đi mua rất nhiều nến, đến biệt thự

nhà em, trên sân cỏ xếp thành hình trái tim, muốn tặng em ngạc nhiên. Nhưng em còn chưa thấy đã bị anh em phát hiện. Hấn tức giận mắng anh, chửi anh mưu kế tính toán, nói anh làm hỏng em.. Khi ấy, thực ra anh đã thích em.”

Tô Duy đột nhiên thấy nhẹ lòng.

“Là vậy sao ? Tôi còn tưởng khi ấy tự tôi đa tình..”

Tay Dương Thiệu Quân run một chút, tàn thuốc rơi xuống đùi. Đôi mắt ngạc nhiên hướng nhìn Tô Duy, Tô Duy cười cười : “Anh không nghĩ tại sao tôi dùng chữ ‘hận’ này sao ? Khi ấy tôi cũng thích anh —— thật ra chính anh giúp tôi biết tính hướng của mình.”

“A...” Dương Thiệu Quân cười khổ một tiếng, phả tàn thuốc : “Vậy à.. thật là... đáng tiếc..”

Trước đây Dương Thiệu Quân là tên côn đồ bất lương, Tô Duy học một trường trung học trọng điểm, mà anh học trường trung, với sự học lúc nào cũng mơ mơ màng màng. Anh có một người bạn học cùng lớp Tô Duy, vậy nên hay đến tìm bạn mình chơi đùa. Thường xuyên qua lại, sinh ra hứng thú với cậu thiếu niên tên Tô Duy kia, rồi bắt đầu quấy nhiễu.

Tô Duy thời niên thiếu cũng không quá mức lạnh lùng, nhưng cũng là một thiếu niên hết sức an tĩnh, không nói nhiều, hành vi cũng rất chừng mực.

Lần đầu tiên, Dương Thiệu Quân ở con hẻm nhỏ chặn đường Tô nhị thiếu gia lại, Tô Duy vẻ mặt đề phòng, còn nghĩ sắp bị trấn lột. Kết quả Dương Thiệu Quân cười đề tiện tiến tới... tay còn chưa động đã bị Tô Duy đánh ngã.

Ngày thứ hai, Dương Thiệu Quân bị đánh mặt sưng như đầu heo một lần nữa trong hẻm nhỏ chặn đường Tô Duy, anh không dám động tay, chỉ đáng thương nói : “Em đừng hiểu nhầm, tôi chỉ là... muốn cùng em kết giao bằng hữu..” Tô Duy vẻ mặt đề phòng, vòng sang bên cạnh bỏ đi.

Ngày thứ ba..ngày thứ tư...

Rất nhiều ngày sau đó.. Dương Thiệu Quân mua được chiếc xe máy mới, chở Tô Duy đến cánh đồng vắng. Hai người dựa lưng ngồi bên xe, tựa vào nhau suốt cả buổi chiều.

Dương Thiệu Quân từng ở nơi này hết lớn : “Sau này buôn bán kiếm được nhiều tiền, anh sẽ mua lại nơi này, trồng bạt ngàn hoa hồng tặng em.”

Nhớ tới đây, Dương Thiệu Quân cười cười, bóp chặt điều thuốc trong tay.

Tô Duy hỏi : “Mấy năm nay anh có thích ai không ?”

Dương Thiệu Quân lắc đầu : “Anh liều mạng đi làm, cũng không muốn nghĩ tới.”

Tô Duy nói : “Vậy tại sao cho rằng vẫn còn thích tôi —— cũng đã mười năm rồi. Mười năm, gì cũng thay đổi.. “

Dương Thiệu Quân buồn vô cớ đáp : “Hôm ấy anh nhìn thấy tên em, trong lòng như có gì dao động, anh nghĩ chưa thể buông tay..” Dừng một chút, lại nói tiếp : “Thực ra —— cũng có người giới thiệu đối tượng cho anh, nhưng cứ mỗi lần định đi xem mặt, anh lại nhớ tới lần em nhảy lầu kia...”

Tô Duy kinh ngạc hỏi : “Sao hôm ấy anh lại có mặt ở đó ?”

Dương Thiệu Quân cười : “Thật ra anh vẫn theo em.. Anh thấy em đi tới tòa nhà Cao Cẩm nhảy lầu, sợ rằng em trong lòng luẩn quẩn. Lúc thấy em bên cửa sổ, anh muốn đưa tay kéo về, ai biết em lại nhảy xuống.”

Tô Duy nói : “Khi ấy tôi mắc chứng trầm cảm, thấy người liên sợ. Lúc ấy tôi đã biết anh trai mình tới tìm anh, cũng cảm thấy hổ thẹn, có điểm không dám gặp anh, cho nên..” Anh dừng một chút, như nhớ ra gì đó, đột nhiên nói : “Thiệu Quân, tôi muốn hỏi anh mấy câu.”

“Khi anh muốn gặp gỡ người khác, anh lại nghĩ tới màn nhảy lầu kia, anh thấy sợ, nên mới không dám thích ai sao ?”

Dương Thiệu Quân ngẩn người, suy nghĩ thật lâu : “Có thể...”

“Anh thấy tôi nhảy lầu nên nghĩ ấy là tội của mình, anh cho rằng nếu như ngăn cản kịp sẽ không phát sinh sự tình này ?”

Dương Thiệu Quân lắc đầu, có chút kích động nói : “Không, anh nghĩ căn bản không nên để em và Cao Cẩm cùng một chỗ! —— Lúc nói tuyệt giao với em, kỳ thực anh vẫn luôn len lén dõi theo em. Anh thấy em cùng Cao Cẩm trên sân thượng, anh thấy em đến nhà cậu ta.. Khi đó anh thực sự muốn cướp em lại, nhưng không dám làm..”

Tô Duy vô cùng giật mình. Thậm chí anh có thể tượng tưởng khi ấy Dương Thiệu Quân thống khổ nhường nào.

Anh nói : “Cho nên anh nghĩ —— nếu như anh trai tôi không uy hiếp anh, nếu anh ở cùng tôi, tôi sẽ không nhảy lầu, sẽ không chịu tổn thương như vậy đúng không ?”

Dương Thiệu Quân trầm mặc thật lâu, sau đó ra sức gật đầu.

Tô Duy buông mắt nở nụ cười : “Tôi biết anh bị xúc động gì đó —— anh cảm thấy áy náy với tôi, anh cho rằng nếu như tôi ở cùng anh, sự tình sẽ không thành ra thế này. Ý niệm này chôn sâu trong tiềm thức, cho nên khi anh gặp lại tôi, anh nghĩ muốn bù đắp —— anh cho rằng mình còn thích tôi.”

Bóng Cao Cẩm bên cạnh lại nhật đi một chút.

Dương Thiệu Quân giật mình nhìn Tô Duy, nghe xong chuỗi phân tích thật dài kia, một lúc lâu không biết phải nói gì.

Tô Duy thở dài : “Vạn việc đều có nhân quả, kỳ thực có những lúc tôi rất tin vào số phận, tin rằng mọi chuyện đều được sắp đặt trước —— giả như trước đây chúng ta cùng ở một chỗ, hiện tại chưa chắc đã tốt.”

Môi Dương Thiệu Quân run run, muốn nói gì đó phản bác, nhưng lại cảm thấy chột dạ, tiềm thức thậm chí còn có điểm tán thành lời Tô Duy.

Tô Duy quay đầu nhìn ánh mắt anh : “Chúng ta còn có thể làm bạn tốt, đúng không ?”

Dương Thiệu Quân cười khổ : “Có thể không chỉ là bạn được không ?”

Tô Duy khe khẽ lắc đầu : “Tôi đã thích một người.”

Dương Thiệu Quân đưa mắt nhìn, cách nơi họ ngồi thật xa —— Đại Hoàng ngồi trong xe, khẩn trương nhìn bọn họ.

Dương Thiệu Quân có ý xấu, anh kéo Tô Duy vào lòng, hôn lên trán Tô Duy, không khỏi cảm thấy mát mát : “Anh chỉ mong em hạnh phúc.”

Tô Duy vỗ vỗ vai : “Cảm ơn anh.”

Tô Duy đứng dậy bước về xe mình, Đại Hoàng hạ cửa kính xuống, về mặt khẩn trương nhìn anh.

Tô Duy cười cười —— gần đây anh cười nhiều hơn, tuy rằng chỉ là những nụ cười yếu ớt. Lúc này Cao Cẩm ngồi bên bờ cánh đồng, biểu tình đờ đẫn, ánh dương xuyên qua thân thân thể trong suốt ấy.

Tô Duy nói : “Tôi nghĩ Cao Cẩm sắp biến mất.”

Anh mở cửa xe, đang định chuẩn bị chui vào đột nhiên nhớ ra gì đó mà dừng động tác, cúi người xuống hỏi : “Đại Hoàng, ngày đó cậu giặt quần áo bên ban công, có hay không ngửi quần lót tôi ?”

Về mặt anh rất nghiêm túc, Đại Hoàng mặt đỏ bừng, ấp úng gật đầu.

Tô Duy mạnh mẽ đóng cửa xe, chạy về bên cạnh Dương Thiệu Quân. Anh thở hồng hộc nói : “Thiệu Quân, tôi muốn nhờ anh một việc.”

“Việc gì ?”

“Tôi muốn nhờ anh điều tra một chút, căn phòng đối diện nhà tôi có người ở —— anh điều tra xem nó thuộc quyền sở hữu của ai.”

Dương Thiệu Quân tuy có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu : “Được.”

Tô Duy trở lại chiếc camry của mình, lái xe rời đi.

Dương Thiệu Quân vẫn đứng bên cạnh cánh đồng, lặng lẽ nhìn chiếc xe màu đen nhỏ dần rồi biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Gió phát phơ thổi, mái tóc bay loạn.

Năm nay, cây cải lại bắt đầu ra hoa.

24. Chương 24

Về đến nhà, cả hai đều đã thấm mệt.

Hai người lần lượt đi tắm, sau đó ngồi trên sofa thả lỏng tinh thần, xem TV.

Đại Hoàng dựa vào vai Tô Duy, Tô Duy chăm chú xem TV mà Đại Hoàng thì chăm chú nhìn anh.

Một lát sau, Tô Duy bình tĩnh hỏi : “Đẹp mắt à ?”

Ánh mắt Đại Hoàng tràn đầy nhu tình, nhỏ giọng “Vâng” một tiếng.

Tô Duy khe khẽ thở dài, quay sang nhìn thẳng cậu.

Đại Hoàng si mê nhìn Tô Duy, lông mi anh thật dày, mắt dài, nốt ruồi màu nâu, tim cậu đập rộn, hận không thể lúc nào cũng được nhìn thấy gương mặt đẹp trai này, như vậy thì ăn sẽ ngon miệng hơn, ngủ cũng say giấc hơn.

Tô Duy nhẹ nhàng hôn cậu, Đại Hoàng không kìm lòng nổi đưa tay ôm lấy cổ anh, không dám khiến nụ hôn trở nên sâu sắc hơn, nhưng cũng không muốn buông tay ra.

Một lúc lâu, Tô Duy lui về phía sau một chút, khoe miệng nâng lên một đường cung : “Tim em đập rất mạnh.”

Đại Hoàng ngẩn người, muốn nhìn rõ nụ cười của anh, nhưng Tô Duy lại quay đầu đi.

Cậu đặt cằm bên vai anh khẽ hỏi : “Bác sĩ, anh ấy nhìn như thế nào ?”

Tô Duy liếc nhìn Cao Cẩm đang đứng một bên, phát hiện hình bóng ấy càng ngày càng mờ nhạt. Bây giờ Cao Cẩm cũng không làm loạn nữa, phần lớn thời gian đều an tĩnh, thậm chí còn giữ khoảng cách với Tô Duy. Cũng có khi anh ta nói bâng quơ vài câu nào đó nhưng Tô Duy quyết tâm không để ý tới, qua thật lâu Cao Cẩm lại cúi đầu trầm mặc.

Anh đáp : “Còn rất trẻ... Trông như bằng tuổi em. Đeo một chiếc kính đen, nhìn rất thanh tú.”

Đại Hoàng hỏi : “Bác sĩ, anh năm nay bao nhiêu tuổi ?”

Tô Duy nói : “Hai mươi bảy.”

Đại Hoàng cười : “Anh cũng còn trẻ nha ! Chờ đến khi em chín mươi tuổi, khi đó anh chín mươi chín tuổi. Đến khi em chín trăm chín mươi tuổi, anh là chín trăm chín mươi chín tuổi, kỳ thực cũng không cách nhau xa.”

Tô Duy không kìm lòng nổi quay sang nhìn cậu, vẻ mặt Đại Hoàng rất nghiêm túc.

Anh vốn muốn trêu cậu một hai câu, không biết thế nào lại buộc miệng nói —— “Chúng ta có thể già đi, nhưng cậu ấy vĩnh viễn chỉ mười bảy tuổi.” Nói xong câu này, tim anh đột nhiên nhói, mặt hơi đỏ sẫm.

Đại Hoàng không nhận ra sự khác thường của anh, tiếp tục hỏi : “Bác sĩ, anh ấy bây giờ đang ở đâu ? Trên ghế sofa, bên cạnh TV ?”

Tô Duy chỉ chỉ vào ban công. ” Ở đây”. Nhưng đến khi nhìn thấy bóng người kia, anh có chút hoảng hốt, bóng Cao Cẩm dường như rõ ràng hơn một chút.

Tuy Đại Hoàng không nhìn thấy Cao Cẩm nhưng cậu vẫn có chút ngượng —— dù sao cũng là người mà bác sĩ từng thích, thậm chí nghiêm túc mà nói đây còn là mối tình đầu của bác sĩ. Cậu ở trong lòng anh, cùng anh hôn môi, hành động thân thiết đều là anh chủ động. Nghĩ đến đây, Đại Hoàng có chút đắc ý, cảm giác giống như chiến thắng được người kia.

Một lát sau, Tô Duy đứng dậy đi đến chỗ ngăn kéo lấy cắt móng tay, mở ngăn kéo ra, một chiếc hộp màu đỏ đặt ở ngoài cùng —— đó là hộp áo mưa mấy ngày trước Đại Hoàng mua.

Tô Duy nhìn chằm chằm hộp bao cao su sưng sốt một chút, Đại Hoàng đột nhiên nhớ ra, chạy nhanh đến, đến rồi lại ngây ngốc không nên làm gì —— lấy nó đi ? Làm bộ không nhìn thấy giúp Tô Duy lấy cắt móng tay ? đóng ngăn kéo lại ? nói chung bầu không khí vô cùng lúng túng.

Tô Duy lấy ra áo mưa và thuốc bôi trơn, tim Đại Hoàng chợt lệch một nhịp, không nhanh không chậm nói : “Chúng ta làm-tình đi.”

Rất nhanh, hai người cởi bỏ quần áo ngồi trên giường.

Tô Duy nhẹ nhàng hôn môi Đại Hoàng, nhưng mỗi động tác của anh đều rất do dự, dường như quyết tâm lắm mới tiếp tục làm. Đại Hoàng có chút không tự nhiên, nhưng cậu cũng thông cảm cho Tô Duy, trong lòng anh đang chứa đầy mâu thuẫn. Cậu lấy tay cheu chọc anh, đưa tay ra lại bị Tô Duy giữ chặt.

“Đừng chạm vào tôi, để tôi chủ động tới được không ?”

Đại Hoàng có chút ủy khuất, dù sao cậu cũng là đàn ông, chỉ được hưởng thụ mà không được chủ động khiến cậu không thoải mái. Nhưng thông cảm cho vấn đề của Tô Duy, cậu vẫn tận lực phối hợp.

Tô Duy chuẩn bị một lúc, thật lâu mới có phản ứng, nhưng vừa đội áo mưa, địa phương kia lại trở nên mềm | nhũn.

Đại Hoàng có chút u oán nói : “Nga, bác sĩ thân ái, nếu anh không lên được, không bằng nằm hưởng thụ đi.”

Tô Duy cúi đầu không phản ứng.

Qua vài giây, Đại Hoàng thấy Tô Duy có gì đó không đúng, cậu tiến về phía trước ôm lấy anh, phát hiện ra toàn thân anh run nhẹ.

Đại Hoàng có chút hoảng, vội vàng trấn an : “Xin lỗi bác sĩ, em chỉ đùa thôi.”

Lúc Tô Duy ngẩng đầu lên, Đại Hoàng thấy vành mắt anh hơi ửng đỏ.

Tô Duy thấp giọng nói : “Xin lỗi, sợ rằng tôi chưa làm được..”

Đại Hoàng lắc đầu liên tục : “Không sao, anh đừng lo, chỉ cần được bên anh là em đã rất mãn nguyện rồi !”

Tô Duy khổ sở nhắm mắt lại.

Buổi tối, Đại Hoàng bưng cốc sữa nóng đến cho Tô Duy, hai người sóng vai nằm xuống giường.

Qua chừng năm phút, Đại Hoàng trở mình, vùi người vào lòng anh.

Tô Duy vuốt tóc cậu, cảm giác bất an của cậu đã truyền đến anh.

“Sao vậy ?”

Thanh âm Đại Hoàng mang chút buồn : “Bác sĩ, em rất sợ..”

Kỳ thực cậu cũng không muốn ở trước mặt Tô Duy lộ ra biểu hiện bất an khổ sở này, nhưng tâm tình giống như một loại bệnh truyền nhiễm gì đó, cậu không có cách nào khống chế nổi, nếu không nó ra, cậu sợ bản thân mình không thể tiêu hóa hết.

Tô Duy khe khẽ thở dài.

Đại Hoàng cảm nhận được sự đấu tranh trong lòng Tô Duy. Cậu nhớ mình từng nói ước hẹn năm năm ấy, Tô Duy cũng nhớ kỹ, nhưng hai bọn họ ăn ý ngầm lựa chọn quên, bởi có lẽ không ai muốn đợi lâu như vậy — đời người thì có mấy cái năm năm ? Năm năm thực sự rất dài.

Đại Hoàng siết vạt áo Tô Duy, buồn bực nói : “Bác sĩ, anh nguyện ý bên em, đúng không ?”

Tô Duy hôn trán cậu, Đại Hoàng vẫn cố chấp nói : “Em phải nghe chính miệng anh nói ra.”

Tô Duy đành nói : “Đúng vậy.”

“Cho dù em là bệnh nhân của anh, cho dù một ngày nào đó em sẽ quên anh, cho dù vì như vậy mà anh mất tư cách làm bác sĩ tâm lý, anh vẫn nguyện ý sao ?”

Tô Duy nhéo cái cổ đang run của thiếu niên kia, kéo cậu ra khỏi lồng ngực mình, chăm chú nhìn vào mắt cậu: “Bệnh nhân thì sao, tôi thích đàn ông, tôi là đồng tính, mấy cái này còn chưa đủ không tốt sao ? —— Tôi vốn không có tư cách làm bác sĩ tâm lý, không làm thì có làm sao.”

Dừng lại một chút, Tô Duy ôm thiếu niên đang khóc kia vào lòng, nhẹ giọng hỏi : “Bệnh tâm lý của tôi e rằng còn nghiêm trọng hơn em. Em sẽ không ghét bỏ tôi chứ ?”

Đại Hoàng ra sức ôm chặt anh: “Sẽ không, sẽ không ! Tô Duy, em yêu anh mà.”

Cao Cẩm đứng bên giường nhắm mắt lại, khe khẽ thở dài. Bóng anh đã không còn rõ ràng nữa, giống như sắp khảm nhập vào cảnh vật xung quanh.

Tô Duy nhẹ nhàng vượt lưng Đại Hoàng, có chút cam chịu, có chút điên cuồng, thậm chí tuyệt vọng nghĩ đến : Vậy cùng nhau hủy diệt đi ! Cho dù có hủy diệt cũng phải ở cùng với cậu, bất luận thế nào anh cũng không muốn cô đơn một mình nữa.

Những ý nghĩ điên cuồng cứ thế phát sinh —— Anh mong thiếu niên trong lòng mình vĩnh viễn là Đại Hoàng của anh, không bao giờ.. không bao giờ trở về làm Lộ Tiêu nữa ! Lâm Duẩn Nhiên thương anh, Dương Thiếu Quân thương anh, thậm chí anh trai hay em trai, ai cũng thương anh. Nhưng Đại Hoàng thì không có ai cả, cậu không còn nơi nào. Cái người mang tên “Đại Hoàng” này chỉ có bác sĩ tâm lý, không có gia đình ràng buộc, không phải quan tâm đến ánh mắt kẻ khác, chỉ một mình cậu sống.

Ý niệm này khiến Tô Duy cảm thấy hưng phấn, rồi lại có chút sợ. Anh không dám nghĩ nữa, chặt vạt nhắm mắt lại, tự nói với lòng mau mau ngủ đi.

Khác với mấy hôm trước, lần này Tô Duy ngủ rất nhanh.

Nhưng mà, đầu óc mê man, anh cảm thấy linh hồn mình như đang rời khỏi thể xác.

Anh đi tới bên giường, mở to mắt nhìn thân thể mình vẫn đang nằm trên giường. Thiếu niên bên cạnh đang ngủ say, gối đầu lên khuỷu tay anh, hai tay ôm chặt thắt lưng anh, giống như sợ hãi anh sẽ rời đi.

Tô Duy nhíu mày nhìn, anh khẽ vươn tay chạm vào gương mặt Đại Hoàng, cánh tay như trong suốt xuyên qua gương mặt kia. Anh cảm thấy kinh hoàng, một lần nữa nằm xuống giường, muốn trở về thân xác, lại không về được.

“Tô Duy” Cao Cẩm từ góc tường đi ra. Trong phòng không bật đèn, tối đến không nhìn rõ năm ngón tay, nhưng Tô Duy lại thấy gương mặt Cao Cẩm phi thường rõ ràng.

“Tô Duy.” Anh ta gọi một lần nữa, biểu tình nồng đậm bi thương : “Mình muốn đi.”

Tô Duy chậm rãi ngồi xuống bên giường, bỏ qua ý nghĩ muốn trở về thân xác.

Cao Cẩm nói tiếp : “Thế nhưng mình luyến tiếc...”

Tim Tô Duy đau như có ai xé rách, anh không ngừng lặp lại : “Xin lỗi, xin lỗi, ...”

Cao Cẩm chậm rãi giơ tay lên, Tô Duy như bị điều khiển, không tự chủ được đi tới, ghé mặt vào lòng bàn tay kia. Cảm giác chân thật, lạnh lẽo, lại như có chút thô ráp.

Cao Cẩm nói : “Cậu chỉ là muốn tìm ai đó ở bên cậu, sao lại muốn kéo nhóc kia xuống nước..”

Tô Duy quay đầu nhìn Đại Hoàng nằm bên giường, Đại Hoàng giống như cảm giác được, nhẹ nhàng cọ đầu vào thân thể anh.

Cao Cẩm lại nói : “Không nên làm hại cậu ta..”

Tô Duy cảm giác mặt mình lạnh lạnh, giơ tay lên sờ, là nước mắt.

Cao Cẩm ôn nhu giúp anh lau nước mắt : “Mình cùng cậu, có được hay không ? Mình vĩnh viễn không thể phản bội cậu, đừng đuổi mình, mình sẽ bên cậu cả đời... Buông tha Đại Hoàng đi.”

Tô Duy lắc đầu : “Nhưng cậu chính là tôi.”

Cao Cẩm khẽ cười một tiếng: “Nếu như cậu không muốn mình đi, mình vĩnh viễn không rời bỏ cậu. Đại Hoàng là một người sống, nó có thể gặp gỡ những người khác, mà mình chỉ thuộc về riêng cậu, chỉ có cậu nhìn thấy mình, chỉ có cậu chạm vào mình, mình vĩnh viễn tồn tại trong ý thức của cậu.”

Đây chính là một lời hứa hẹn mê người. Tô Duy bắt đầu dao động, nhưng anh vẫn lắc đầu : “Không phải,.. không thể..”

Cao Cẩm bị anh cự tuyệt cũng không hung hãn như trước, ôn nhu hỏi : “Vì sao không được ?”

Tô Duy cảm thấy mờ mịt : Đúng vậy, rốt cuộc không được ở đâu ?

“Chờ đến khi em chín mươi tuổi, khi đó anh chín mươi chín tuổi. Đến khi em chín trăm chín mươi tuổi, anh là chín trăm chín mươi chín tuổi, kỳ thực cũng không cách nhau xa.”

Cậu nói của Đại Hoàng đột nhiên vang lên trong đầu, anh chợt giật mình.

“Khi tôi mười bảy tuổi, cậu cũng mười bảy tuổi.. Tôi hai mươi tuổi.. cậu vẫn là mười bảy tuổi... Chờ đến khi tôi chín mươi bảy tuổi.. cậu vĩnh viễn chỉ có mười bảy tuổi.” Tô Duy liều mạng lắc đầu, nước mắt chảy dài xuống cổ : “Xin lỗi, xin lỗi, cậu vĩnh viễn chỉ có mười bảy tuổi...”

Một lực hút lớn kéo anh về lại thân thể. Lần thứ hai mở mắt ra, ánh đèn rọi xuống khiến anh nheo mắt lại, bắt giác đưa tay lên che.

Đại Hoàng nức nở gọi : “Bác sĩ, anh đừng làm em sợ, anh mau tỉnh lại..”

Tô Duy chậm rãi thích ứng với ánh đèn, mở mắt ra, đưa tay lên vuốt tóc Đại Hoàng.

Đại Hoàng giống như mất hết khí lực, yếu đuối ở trên người anh khóc : “Bác sĩ.. anh vừa không ngừng khóc, lại không ngừng nói ‘vì sao cậu vĩnh viễn chỉ mười bảy tuổi’.. em rất sợ.. rất sợ..”

Tô Duy đứng lên, từ ngăn kéo lấy ra thuốc hướng thần. Lần này Đại Hoàng cũng không ngăn cản, còn vì anh mà rót một cốc nước.

Tô Duy uống thuốc, ở bên giường thở dốc, một lúc lâu nói : “Cậu ấy nói phải đi, muốn tôi đi cùng cậu ấy..”

Đại Hoàng khổ sở che mặt khóc : “Bác sĩ, cái ấy nấy kia suýt chút nữa đã giết anh.”

25. Chương 25

Lâm Duẫn Nhiên nhận được tin nhắn “Xin lỗi” không đầu không đuôi của Nhậm Tiểu Thiên cũng không lập tức nhắn lại. Khi ấy Tô Duy nói cho thích Đại Hoàng, anh chìm trong tâm trạng thất tình đau khổ, về đến nhà liền ngồi trước gương uống rượu, nhìn cái gương lặng lẽ rơi lệ, nhớ lại hai năm qua mình mù quáng yêu, mù quáng theo đuổi Tô Duy thế nào. Uống rượu xong anh lại ngủ li bì, khi tỉnh lại tâm tình cũng đã khá hơn.

Qua hai ba ngày, Lâm Duẫn Nhiên xoay xoay điện thoại trong tay, đột nhiên nhớ tới tin nhắn ‘xin lỗi’ hôm rồi.

Lâm thiếu gia nhìn chăm chăm dòng chữ ‘xin lỗi’ trên màn hình, anh cười hì hì hai tiếng, cảm thấy hài lòng mới nhấn máy lên gọi một cuộc điện thoại.

Nhậm Tiểu Thiên nghe máy rất nhanh, có chút không xác định mà hỏi thăm: “Thầy Lâm ?”

Lâm Duẫn Nhiên kiêu ngạo hỏi: “Cuối cùng cũng nhớ phải xin lỗi tôi sao ?”

“Xin lỗi ?” Nhậm Tiểu Thiên ngơ người lặp lại một lần nữa.

Lâm Duẫn Nhiên nghe ra cậu hơi chần chừ, tâm tình vui vẻ bỗng bị rút sạch. Anh u ám hỏi: “Lẽ nào tin nhắn kia không phải cậu gửi sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên hỏi lại: “Hử ? Cái tin nhắn hai ngày trước á ?”

“Đúng vậy !” Giọng Lâm Duẫn Nhiên trầm xuống, trong lòng buồn bực: Mới có hai ngày mà cậu đã trở mặt không chịu thừa nhận sao ?

“À...” Nhậm Tiểu Thiên bừng tỉnh mà nói : “Hai ngày trước em gái em mượn điện thoại, gửi một loạt tin nhắn...”

Lâm Duẫn Nhiên cầm điện thoại trầm mặc hồi lâu, sau đó gầm đến long trời lở đất: “Nhậm Tiểu Thiên ! Cậu, đi, chết, đi !!”

Nhậm Tiểu Thiên cau mày đưa điện thoại ra xa một chút, sau đó đưa trở về, lúc này Lâm Duẫn Nhiên đã cúp điện thoại. Cậu nhìn màn hình điện thoại báo cuộc gọi kết thúc một hồi, khoe miệng không khỏi cong lên.

Ngày hôm sau, Lâm Duẫn Nhiên dậy xong đi ra, phát hiện Nhậm Tiểu Thiên ở đằng sau, không xa không gần đi theo anh. Lâm Duẫn Nhiên tiến một bước, cậu cũng tiến một bước. Lâm Duẫn Nhiên dừng lại, cậu cũng dừng lại.

Lâm Duẫn Nhiên nén giận, cố ý không quay đầu lại, đi vòng quanh khắp trường, lúc nhanh lúc chậm. Nhậm Tiểu Thiên đầu đội mũ lưỡi trai, hai tay đút trong túi, giống như một đặc vụ bám theo anh —— thực ra trong lòng cậu có chút áy náy, cậu biết lần trước mình nói vậy đã làm tổn thương anh, thế nên Lâm Duẫn Nhiên mới năm lần bảy lượt muốn cậu nói xin lỗi. Đáng tiếc ở phương diện này cậu có chút trì độn, không biết nói xin lỗi như nào mới phải, thế nên mới lưỡng lự tiến lên.

Lâm Duẫn Nhiên đi đường mòn trong rừng mười mấy phút, Nhậm Tiểu Thiên vẫn chậm rãi bước ở phía sau khiến anh giận muốn thổ huyết. Anh chợt lách người vào góc chết, quyết định chờ Nhậm Tiểu Thiên tiến đến rồi nhảy ra ngăn cậu lại, sau đó giáo huấn một trận.

Nhậm Tiểu Thiên nhìn bóng lưng Lâm Duẫn Nhiên chợt biến mất, đứng tại chỗ sững sốt mấy giây, sau đó vừa thở dài vừa lắc đầu, cuối cùng nhún vai xoa y người đi.

Lâm Duẫn Nhiên đứng dưới bóng cây đợi mười mấy phút đồng, muỗi không ngừng tấn công, thế nhưng thủy chung không thấy Nhậm Tiểu Thiên xuất hiện, không khỏi buồn bực đi ra ngoài. Con đường mòn trống trải, đâu còn thân ảnh Nhậm Tiểu Thiên ?

—— ở một góc sâu trong vườn trường, một chuỗi thanh âm tuyệt vọng phá tan không khí tĩnh lặng buổi trưa.

Một giờ chiều, Đại Hoàng một mình ăn xong bữa trưa mở cửa phòng, phát hiện Tô Duy hăng còn đang ngủ. Sắc mặt anh tái nhợt, không có một chút huyết sắc, lông mi run nhẹ, lông mày nhíu thật chặt, hiển nhiên không ngủ ngon giấc.

Nhưng tới gần sáng nay Tô Duy mới chớp mắt ngủ được, lúc này Đại Hoàng cũng không nỡ đánh thức, chỉ lặng lẽ ngồi ở đầu giường nhìn anh.

Áng chừng nửa giờ sau, mắt Tô Duy khẽ động —— có lẽ anh đang nằm mơ.

Đại Hoàng đưa tay lên trán anh, đáy lòng chợt chua xót: “Bác sĩ anh mơ gì mà mệt nhọc vậy ? Mau tỉnh dậy đi.”

Có lẽ tiếng cậu nỉ non có tác dụng, Tô Duy cũng dần bình tĩnh trở lại.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Đại Hoàng đột nhiên run người — mỗi lần nghe tiếng chuông cửa cậu đều có cảm giác như có ai cầm cây búa không mạnh không nhẹ gõ vào ngực mình, khiến cậu hít thở không thông.

Sợ đánh thức Tô Duy, Đại Hoàng rất nhanh đi ra ngoài mở cửa, phát hiện người đứng ngoài kia là Dương Thiếu Quân.

Cậu đưa tay lên ra dấu ‘suyt’, nhỏ giọng nói : “Anh ấy đang ngủ.”

Dương Thiếu Quân vô tình hỏi : “Ngủ trưa sao ?”

Biểu tình Đại Hoàng có chút xấu hổ, thế nhưng Dương Thiếu Quân cũng không để ý tới.

Dương Thiếu Quân nói: “Lần trước Tô Duy nhờ tôi đi tìm căn hộ đối diện là của ai, tôi điều tra được rồi.”

Đại Hoàng khẩn trương hỏi : “Ai vậy ?”

“Là ai vậy ?” Tô Duy mặc áo ngủ từ trong phòng đi ra.

Dương Thiếu Quân ngẩng đầu nhìn Tô Duy một cái, giật mình kinh hãi: “Sắc mặt em sao lại khó coi như vậy ?”

Từ lúc ảo ảnh Cao Cẩm xuất hiện tới nay, Tô Duy không ngừng bị dày vò, áo ngủ rộng lộ ra cổ tay mảnh khảnh như cành liễu trong gió. Vả lại tinh thần anh cũng sa sút, thần sắc tiêu tụy, cả người như tờ giấy mỏng.

Dương Thiếu Quân cảm thấy đáy ngực mình nhói đau — mấy ngày trước thấy Tô Duy cũng hơi tiêu tụy, nhưng vẫn có chút sức sống, nhưng hôm nay thì... rốt cuộc là cái gì khiến cậu ấy thành dạng này.

Tô Duy thấy anh chăm chú nhìn mình, có chút lúng túng ho nhẹ một tiếng: “Là ai vậy ?”

Dương Thiếu Quân lấy lại tinh thần nói : “Là — anh trai em.”

Đại Hoàng và Tô Duy ngẩn người.

Tuy rằng chưa có ai nói với Dương Thiếu Quân bệnh tình của Tô Duy, nhưng bởi vì chuyện của Cao Cẩm, anh cũng ít nhiều đoán ra một chút, hơn nữa nhìn tinh thần cùng với vẻ mặt mờ mịt của Tô Duy, Dương Thiếu Quân nhận không được nhắc nhở: “Em ngẫm lại xem, anh ấy từng nói với em chưa ?”

Tô Duy nhú mày một cái, vẫn là vẻ mặt mơ màng.

Sau đó, anh gọi điện thoại cho Tô Kiềm.

“Anh, căn hộ đối diện nhà em là của anh ?”

Thanh âm Tô Kiềm pha lẫn kinh ngạc: “Đúng vậy, sao em biết ?”

Chuyện là lúc trở lại Thượng Hải, Tô Duy kiên trì đòi chuyển ra ngoài, Tô Kiềm giúp em trai mình mua nhà ở. Bởi vì lo lắng nên anh liền mua căn hộ đối diện nhà Tô Duy, cũng tiện quan sát em trai mình một chút.

Tô Duy không xác định hỏi thăm: “Anh từng nói với em chưa ?”

Tô Kiềm trầm mặc một hồi, có chút chột dạ đáp: “Không, anh nghĩ nói ra em lại không vui, cũng không nói cho em biết.”

Tô Duy hỏi: “Chìa khóa anh đặt dưới tấm thảm sao ?”

Tô Kiềm đáp: “Đúng vậy.”

Sau khi cúp điện thoại, ba người đều rơi vào trầm tư.

Trong nhận thức của Tô Duy, ban đầu là Cao Cẩm từ dưới thảm lấy ra chìa khóa đưa cho anh, vậy nên anh mới biết chỗ cất chìa khóa — nhưng nếu Cao Cẩm không tồn tại, có nghĩa là anh tự mình tìm ra chìa khóa.

Tô Duy ngồi bên ghế sofa, thần tình mệt mỏi đỡ cái trán: “Anh trai tôi đúng là có thói quen giấu chìa khóa dưới thảm.”

Dương Thiếu Quân ngồi xổm xuống trước mặt Tô Duy, biểu tình nghiêm túc: “Tô Duy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ? Tại sao em nhờ anh điều tra căn hộ đối diện kia ?”

Tô Duy trầm mặc một lúc, một lát sau đáp: “Tôi nghĩ rằng ở đối diện có người nhìn mình. Thời gian đó tôi xuất hiện ảo giác, .. cho rằng đó là Cao Cẩm.” Nói đến hai chữ này, người anh khẽ run một cái, qua thật lâu khó khăn nói tiếp: “Cậu ấy đưa tôi đến nhà mình... ở đó có một chiếc kính viễn vọng, tôi từ nơi đó nhìn thấy nhà tôi.. Tôi nhìn thấy Đại Hoàng..” Anh lại ngừng, tay liên tục run.

Đại Hoàng nhìn thấy được, chạy đến giữ tay Tô Duy.

Dương Thiếu Quân nghe chính miệng Tô Duy nói ra cảm thấy chấn động. Anh cẩn thận hỏi: “Tô Duy, ảo giác của em.. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì.... nói cặn kẽ cho anh nghe được không ?”

Tô Duy hít sâu một hơi, run giọng nói: “Hôm nay tôi rất mệt mỏi,.. anh có thể đi được chưa ?”

Dương Thiếu Quân không khỏi ngẩn người.

Tô Duy lại nói: “Đại Hoàng, em tiễn anh ấy về đi.”

Đại Hoàng ở thật gần anh, có thể cảm nhận được tâm tình anh đang bị dồn đến cực hạn. Cậu thuận theo đứng dậy bảo Dương Thiếu Quân ly khai, Dương Thiếu Quân không cam lòng nói: “Tô Duy, anh muốn giúp em.”

Tô Duy lại không cảm kích chút nào, khẽ gằn từng chữ : “Đi đi.”

Đại Hoàng vất vả kéo Dương Thiếu Quân ra khỏi cửa, quay về phòng khách, nhìn thấy Tô Duy thống khổ co người lại.

Cậu vội vàng chạy tới: “Bác sĩ, anh làm sao vậy ?”

Tô Duy khó khăn nói: “Ảo giác.. rất nghiêm trọng..”

Đại Hoàng nhìn anh thần sắc đau khổ, không khỏi hoảng loạn: “Tại sao ? Anh rõ ràng.. rõ ràng đã tốt lên rồi...”

Tô Duy cười khổ: “Là lỗi của tôi...”

Cậu cho Tô Duy uống thuốc, đỡ anh nằm xuống giường, hỏi: “Cao Cẩm, anh ấy... lại rõ ràng sao ?”

Hô hấp của Tô Duy rất gấp : “Chưa từng rõ ràng như vậy.. Cậu ấy ôm tôi, dính vào trên người tôi..”

Đại chợt thấy lạnh người : “Sao lại như vậy ?”

Cậu cho rằng mê cung cuối cùng cũng tìm được đường ra rồi, phía trước rõ ràng là cánh cửa hi vọng. Nào ngờ ra tới mê cung, lại lâm vào mảnh sương mù dày đặc nơi rừng rậm.

Tô Duy như tuyệt vọng, hướng vòng tay về phía cậu: “Ôm tôi.. Giúp tôi đuổi cậu ấy đi..”

Đại Hoàng nhào vào lồng ngực anh, òa khóc nói: “Bác sĩ, Tô Duy, anh không làm gì sai mà, tại sao cứ phải bức bản thân đến vậy...”

Tô Duy run rẩy đưa tay ôm chặt thắt lưng cậu, yếu đuối hỏi thăm: “Em sẽ rời khỏi tôi sao ?”

Đại Hoàng lắc đầu liên tục: “Em chỉ thích mỗi bác sĩ thôi, chỉ cần anh không đuổi em, em vĩnh viễn dựa vào anh.”

Qua một lúc, dưới tác dụng của thuốc Tô Duy nặng nề đi vào giấc ngủ.

Không rõ là mấy giờ sau, anh tỉnh lại lần nữa, sắc trời đã tối.

Đại Hoàng ở trong ngực anh mơ màng ngủ, anh vừa động liền tỉnh lại. Cậu đưa tay anh áp lên mặt mình, nỗ lực dùng ôn độ của mình ủ ấm bàn tay lạnh lẽo của anh.

Cậu nói: “Bác sĩ, em đã biết. Nếu ảo giác của anh là thấy Cao Cẩm, em nghĩ hay là từ anh ta tìm ra mấu chốt vấn đề ?”

26. Chương 26

Nếu như muốn hỏi Lâm Duẫn Nhiên, người anh hận nhất là ai, chẳng cần một giây do dự, anh ta nhất định sẽ đáp: “Nhậm Tiểu Thiên !” Hơn nữa khi nói ra cái tên này, anh cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ một. Lâm thiếu gia vốn không phải người biết khoan dung, lại bị Nhậm Tiểu Thiên làm ghen hòng không ít lần, sợ rằng mười mấy năm qua cộng lại cũng chưa có ai khiến anh tức giận đến vậy.

Cho nên khi hội học sinh khoa kỹ thuật cho người đến tìm anh, nhờ anh trong lễ tốt nghiệp biểu diễn một chút, nghe qua ba chữ ‘khoa kỹ thuật’ anh cũng không vội cự tuyệt.

Anh hỏi: “Vì sao tìm tôi ?”

Em gái tổ văn nghệ thẳng thắn trả lời: “Bởi vì thầy Lâm được nhiều nữ sinh thích nhất !”

Lâm Duẫn Nhiên khẽ nhú mày: “Chỉ có nữ sinh ?”

Em gái rất biết nghe lời lập tức sửa: “Còn có nam sinh ~”

Lời khen này Lâm Duẫn Nhiên rất thích nghe. Anh cười ôn nhu: “Khoa kỹ thuật hử ? Tìm tôi làm gì ?”

Em gái nói: “Thầy Lâm có thể hát cho chúng em nghe một bài, không thì diễn kịch cũng được, nếu có thể nhảy một bài cũng rất hay...”

“Diễn kịch ?” Lâm Duẫn nhiên khẽ nhú mày. Một lát sau anh hỏi: “Trò là sinh viên năm tư, có biết Nhậm Tiểu Thiên không ?”

Em gái trả lời: “Có biết a, cậu ấy với em học chung một lớp ~”

Lâm Duẫn Nhiên cười nhạt mấy tiếng: “Được. Tôi sẽ tham dự một tiết mục, cụ thể cái gì thì đến khi ấy sẽ rõ. Nếu mấy đứa thiếu kinh phí, tôi có thể tài trợ. Tuy nhiên tôi có một yêu cầu, kịch của mấy đứa để cho Nhậm Tiểu Thiên biểu diễn !”

Em gái nghe xong khó khăn cắt lời : “Ồ.. Nhưng mấy ngày nữa là diễn rồi, diễn viên sớm đã được định.”

Lâm Duẫn Nhiên lạnh lùng nhìn cô bé.

Cuối cùng em gái nhỏ đành thuận theo: “Được rồi.. Thầy Lâm có yêu cầu thế nào ? Để Nhậm Tiểu Thiên diễn vai gì ? Nam chính hay là nam phụ ? Hay để nhân vật phản diện chẳng ?”

Lâm Duẫn Nhiên tùy ý khoát tay: “Đại khái cứ cho cậu ta một vai quan trọng, từ đầu đến cuối đều có cảnh, tốt nhất là cùng người khác diễn xuất...”

Em gái gật đầu đáp ứng: “Không thành vấn đề ! Thầy Lâm cứ chờ xem ~”

Chờ em gái tổ văn nghệ đi rồi, Lâm Duẫn Nhiên đưa bút cười nhạt : Nhậm Tiểu Thiên không phải mặt không cảm xúc sao ? Không phải cậu ta thiếu dây thần kinh nào đó sao ? Hay là cậu ta giả bộ như vậy ? Lão tử muốn nhìn cho kĩ, lúc cậu diễn kịch thì cái bản mặt ngàn năm tê liệt kia trông như thế nào !!

Qua mấy tuần, lễ tốt nghiệp diễn ra.

Lâm Duẫn Nhiên cố ý chọn hàng ghế đầu tiên, cố gắng xem mấy tiết mục chán chết, đến khi nghe dẫn chương trình giới thiệu tiết mục tiếp theo là vở kịch “Nàng bạch tuyết và bảy chú lùn”, anh lập tức hớn hở.

Lúc diễn viên lên sân khấu, anh không ngừng suy đoán : Nhậm Tiểu Thiên sẽ diễn cái gì ? Chú lùn ? E rằng không hợp ? Hoàng tử ? Có vẻ không tệ. Có khi nào nhận vai công chúa Bạch Tuyết không đây ?

Rất nhanh anh có được đáp án.

Mắt Lâm Duẫn Nhiên giật giật liên tục, thiếu chút nữa thì ngất ra đấy, bởi vì anh thấy Nhậm Tiểu Thiên đứng một góc sân khấu. Cậu mặc trang phục diễn màu nâu, đính đầu xanh biếc, diễn một gốc —— cây !

Thẳng đến khi vở kịch kết thúc, bất luận khung cảnh thay đổi thế nào, Nhậm Tiểu Thiên thủy chung chuyên nghiệp đứng một chỗ, từ đầu đến cuối buổi. Đồng thời để đạt yêu cầu của Lâm Duẫn Nhiên, đạo diễn có ý an bài chú lùn, công chúa Bạch Tuyết, hoàng tử ở bên gốc cây bọc bạch tình cảm của mình, chộc cho khán giả phía dưới liên tiếp cười.

Lâm Duẫn Nhiên mang tâm tình phức tạp xem hết vở kịch, chờ đến tiết mục của mình lên sân khấu hát cho xong một bài rồi vội vã bỏ đi.

Anh đi chưa được bao xa, Nhậm Tiểu Thiên thay quần áo chạy theo: “Thầy Lâm !”

Lâm Duẫn Nhiên hít một hơi thật sâu, xoay người, mỉm cười: “Có việc gì sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên nháy mắt, nghiêm trang nói: “Thầy để em diễn kịch, em diễn...”

Lâm Duẫn Nhiên tiếp tục mỉm cười: “Cậu diễn rất tốt, biểu hiện —— vô, cùng, ổn, định !”

Nhậm Tiểu Thiên cúi đầu: “Ách.. Thầy Lâm, em muốn xin lỗi thầy !”

Nụ cười của Lâm Duẫn Nhiên trở nên cứng đờ.

Anh đưa hai tay lên ôm ngực, khẽ hừ một tiếng, cố ý giả ngu hỏi: “Xin lỗi ? Nói cái gì vậy ? Tôi không biết cậu làm sai cái gì a ?”

Nhậm Tiểu Thiên mờ mịt nhìn: “A ? Không phải thầy muốn em nói xin lỗi sao ?”

Lâm Duẫn Nhiên như bị giáng một gậy vào đầu, mắt nổ đom đóm, không khỏi đỡ huyết thái dương xoa xoa. Anh chỉ vào Nhậm Tiểu Thiên mắng “Cậu” nửa ngày, cuối cùng uất hận thu tay về, quay người bước đi.

Nhậm Tiểu Thiên vội vã chạy lên ngăn anh lại: “Thầy...”

Lâm Duẫn Nhiên lạnh lùng nói: “Tránh ra, tôi không quen cậu.”

Nhậm Tiểu Thiên khổ sở gỡ tóc: “Thầy Lâm...”

Lâm Duẫn Nhiên mở mắt trừng lớn: “Chưa nghe ‘chớ ngoan thì không cản đường’ hay sao ? Cậu chặn tôi làm gì, còn không phải muốn tránh nghi ngờ sao ? Tôi không nợ nần gì với cậu cả ! Mau rút đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu.” Dứt lời anh bước qua Nhậm Tiểu Thiên tiếp tục bước.

Nhậm Tiểu Thiên bị quát một tràng, cuối cùng nghĩ đại một lý do, lần thứ hai chạy lên ngăn đường Lâm Duẫn Nhiên: “Thầy Lâm, thầy đáp ứng cho em dấu thực tập của công ty Z, nhưng chưa có....”

Lâm Duẫn Nhiên “.....”

Lúc này đây, Lâm đại thiếu gia cũng không có giận dữ. Anh lùi người về phía sau, dùng một loạt ánh mắt kì quái nhìn Nhậm Tiểu Thiên. Cuối cùng gằn từng chữ nói: “Nhậm Tiểu Thiên, tôi thực sự hoài nghi, cậu tốn công đùa giỡn diễn mấy trò nhảm chán này rồi cuộc có mục đích gì ? Đừng nói là cậu —— thích tôi đấy chứ ? Bốn chữ cuối cùng Lâm Duẫn Nhiên không nói ra.

Nhậm Tiểu Thiên có chút mất tự nhiên nói: “Em muốn nói xin lỗi với thầy...”

Lâm Duẫn Nhiên dùng ánh mắt thâm trầm, ý bảo cậu nói tiếp.

Kỳ thực lần trước bị Lâm Duẫn Nhiên đuổi ra khỏi nhà, trong lòng Nhậm Tiểu Thiên cảm thấy là lạ, rõ ràng không có khóa kinh tế, lại cố ý qua khoa khác xem thời khóa biểu của Lâm Duẫn Nhiên. Chính cậu trước giờ luôn trốn học môn tự chọn này, nhưng ở học kỳ cuối năm thứ tư, cậu cảm thời khóa biểu đứng ngồi không yên trong phòng, hình như trong lúc bất chợt sinh ra hứng thú với Kinh tế học. Dù sao cũng đã hai mươi tuổi đầu, với tâm tình của mình không phải cậu không biết lý giải, chỉ là không dám nghĩ đến mà thôi.

Cậu cúi đầu: “Cũng không có...Em chỉ là.. muốn nói xin lỗi..”

Lâm Duẩn Nhiên hiềm khi thấy bộ dạng vâng lời của người này, lửa giận trong lòng đột nhiên biến tan. Anh hỏi : “Xin lỗi như thế ?”

Nhậm Tiểu Thiên có chút mờ mịt : “.....?”

Lâm Duẩn Nhiên tức giận mắng: “Đi, mời tôi đi ăn lẩu !”

Anh chọn một hàng lẩu giá rẻ, ngồi bên bàn chờ món ăn, Nhậm Tiểu Thiên vẫn luôn trầm mặc, Lâm Duẩn Nhiên lại không chịu nổi bầu không khí này, chủ động mở miệng trước : “Tìm được việc chưa ?”

Nhậm Tiểu Thiên gật đầu : “Công ty thực tập A”

Lâm Duẩn Nhiên thở dài: “Cậu thực sự không muốn tới công ty Z làm việc?”

Nhậm Tiểu Thiên im lặng nửa ngày, cuối cùng khe khẽ lắc đầu : “Cái này, không ổn lắm..”

Lâm Duẩn Nhiên hiểu lầm ý nói của cậu, cho rằng cậu coi thường tính hướng của anh, vẻ mặt trầm xuống, đưa mắt chăm chọc nói : “Cậu không tin tôi tìm việc tốt cho cậu làm sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên kinh ngạc lắc đầu: “Không phải vậy, thầy đừng hiểu nhầm, em không phải... em chỉ là...” Cậu dừng một hồi lâu, cuối cùng nói một tiếp: “Chúng ta cũng không phải thân thiết, thầy giúp em như vậy, em cảm thấy.. không tốt lắm..”

Lâm Duẩn Nhiên bật cười: “Cậu thật ngu ngốc.. Chúng ta không thân thiết, nhưng không phải cậu mặt dày bám theo tôi đòi sửa điểm đó sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên gãi tóc: “Không giống nhau...”

Trong mắt cậu, Lâm Duẩn Nhiên là thầy giáo. Tuy rằng cái gọi là ‘tôn sư trọng đạo’ bị cậu ném sau đầu từ tám trăm năm trước, thế nhưng hai chữ ‘thầy giáo’ này thủy chung biểu thị cho khoảng cách, điều này khiến cậu và Lâm Duẩn Nhiên rất khó trở thành bạn bè. Về phần quan hệ kia.. cũng không phải cậu không nghĩ tới, chỉ là không dám suy nghĩ quá nhiều.

Lâm Duẩn Nhiên tốt bụng muốn giúp cậu, điều này khiến cậu cảm thấy thụ sủng nhược kinh, nhưng đồng thời trong lòng còn cảm thấy rất hổ thẹn, bởi vì cậu cũng chưa từng giúp Lâm Duẩn Nhiên làm cái gì, lại không chịu nổi ân huệ lớn như vậy, nên không khỏi bất an.

Lâm Duẩn Nhiên lắc đầu cười : “Thật là một kẻ ngu ngốc.”

Anh cũng không nói lại việc muốn giúp Nhậm Tiểu Thiên nữa.

Ăn xong nồi lẩu, hai người mỗi người một ngã. Lâm Duẩn Nhiên không lái xe, chậm rãi bước về nhà. Dây giày bị tuột, lúc cúi đầu buộc dây, anh thoáng nhìn thấy Nhậm Tiểu Thiên ở phía sau đang đi theo mình.

Anh mượn cớ nói chuyện với bảo vệ, thực tế nghiêng người tìm hình bóng của Nhậm Tiểu Thiên, nhận ra cậu vẫn đang theo anh.

Lâm Duẩn Nhiên nghĩ thầm: Chẳng lẽ cậu ta thăm mền mình ? Nếu như cậu ấy theo mình vào nhà, mình sẽ ngăn lại hỏi một chút.

Đến khi anh đi vào khu nhà, một ý nghĩ khác nảy lên. Anh nghĩ thầm, mình theo đuổi Tô Duy hơn hai năm, bây giờ Tô Duy thích người khác.. Nếu như... Cũng có thể thử xem ?

Nhậm Tiểu Thiên theo anh vào bên ngoài khu, yên lặng nhìn thân ảnh Lâm Duẩn Nhiên càng ngày càng nhỏ, rồi cuộc bước vào theo.

Mấy phút sau, cậu có chút mất mát, lại mờ mịt cúi đầu đi.

Nửa giờ sau, Lâm Duẩn Nhiên ngây ngốc đứng dưới lầu, lặng lẽ lên tầng.

Đại Hoàng quyết định từ Cao Cẩm tìm ra mấu chốt trên người Tô Duy, nhưng so với đám người Lâm Duẩn Nhiên, Dương Thiếu Quân, mọi việc xem ra khó khăn hơn rất nhiều. Thứ nhất, Cao Cẩm đã mất từ mười năm trước, không thể tìm đến; thứ hai, Tô Duy cùng người nhà Cao Cẩm đoạn tuyệt quan hệ từ mười năm trước, muốn tìm họ cũng rất khó khăn.

Đại Hoàng hỏi Tô Duy rất nhiều chuyện quá khứ, thật kỳ lạ, điều này ít nhiều giúp được cho bệnh của Tô Duy, để anh đem mấy chuyện xưa trong lòng nói hết ra, tâm lý anh cũng được thả lỏng không ít. Nhưng điều này lại khiến Đại Hoàng khổ não, dù sao Tô Duy cũng là người cậu thích, nghe anh nói về mối tình đầu của mình, ngực không khỏi đau nhói.

Cuối cùng, Đại Hoàng hỏi : “Bác sĩ, anh vào Cao Cẩm có đi qua nơi nào ý nghĩa không ?”

Tô Duy nheo mắt suy nghĩ một hồi: “Có ý nghĩa ? Sân thượng.. Khu vui chơi ?”

“Khu vui chơi ?” Đại Hoàng hỏi lại: “Khu vui chơi nào ?”

Tô Duy nói : “Công viên J”

“Hai người đã làm gì ở đó ?”

Tô Duy im lặng không trả lời.

Đại Hoàng suy nghĩ một chút : “Được rồi, chúng ta sẽ đi đến đó một lần.” —— Cậu cũng không còn cách nào khác, chỉ hy vọng chốn cũ có thể gỡ bỏ khúc mắc trong lòng Tô Duy.

Áo giáp khiến anh dần vất, suy nhược đến nhường này. Anh thậm chí không thể ở một mình lâu, bởi vì Cao Cẩm sẽ đập tan ý chí của anh, ép anh đến phát điên. Thân thể anh cũng trở nên yếu đuối, đến khu vui chơi đông người cũng có chút khó khăn.

Đại Hoàng chọn một ngày tinh thần của Tô Duy không quá tệ, sáng sớm chuẩn bị điểm tâm, giúp anh đeo kính râm, quàng khăn, ăn mặc như một ngôi sao đi ra ngoài. Để phòng chuyện không hay, Đại Hoàng thậm chí còn chuẩn bị thuốc an thần nhét vào túi, lúc này mới đưa Tô Duy ra cửa.

Vào khu vui chơi, Đại Hoàng yêu cầu Tô Duy đưa cậu đi theo trình tự khi đi cùng Cao Cẩm, nỗ lực tái diễn tình cảnh năm đó.

Đến vòng xoay ngựa gỗ, Đại Hoàng nhịn không được cười nói: “Anh trai, em cũng không ngờ anh thích cái này.”

Tô Duy yên lặng nhìn vòng xoay ngựa gỗ. Qua kính râm, mọi vật trở nên u ám. Bất chợt mọi người xung quanh như biến mất, chỉ lưu lại bóng hình Cao Cẩm, gương mặt trắng nõn bị gió thổi đến phớt hồng.

—— Đại Hoàng nói không sai, anh không thích vòng xoay ngựa gỗ.

Ngày ấy Dương Thiếu Quân trở nên quyết liệt với Tô Duy khiến anh buồn bã một thời gian dài. Để giúp anh thả lỏng, Cao Cẩm đưa anh tới nơi này.

“Tô Duy, cũng đã tới rồi, coi như là chiều mình, chơi một lần đi !”

“Tô Duy...”

“Bác sĩ ?” Thanh âm lo lắng của Đại Hoàng kéo anh về thực tế.

Tô Duy mím môi, cười nhàn nhạt : “Tôi vẫn ổn.”

Bởi vì lo lắng thể trạng của Tô Duy, Đại Hoàng cũng không dám rủ anh chơi mấy trò chơi mạo hiểm. Vòng quanh khu vui chơi một hồi, cũng không thu hoạch được cái gì, cậu lại lâm vào khổ sở.

“Bác sĩ, anh khát không ?” Cậu hỏi.

Tô Duy yên lặng chăm chú nhìn phía bên phải, cho dù Đại Hoàng gọi anh cũng không thu đường nhìn, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Đại Hoàng nhìn theo tầm mắt anh, là chiếc đu quay khổng lồ. Tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng cậu cũng không hỏi, chỉ khẽ dặn dò : “Bác sĩ, anh ở nơi này chờ em, đừng chạy loạn, em sẽ trở lại nhanh thôi.”

Tô Duy gật đầu : “Được.”

Nhưng mà, đến khi Đại Hoàng mua nước khoáng trở về, lại không thấy bóng dáng Tô Duy đâu.

27. Chương 27

Đại Hoàng hoang mang lo sợ lớn tiếng gọi : “Tô Duy! Tô Duy anh đang ở đâu ?”

Không có ai trả lời.

Cậu luống cuống tay chân, kéo dài cổ nhìn xung quanh, hận mình không có mắt kép ngàn thấu kính như loài ruồi, công viên rộng như vậy, cậu sao có thể tìm thấy Tô Duy đây.

Mấy phút sau, Đại Hoàng lo lắng khóc òa, trong lúc trào nước mắt, có bàn tay vỗ nhẹ bên vai cậu, thanh âm Tô Duy từ phía sau truyền đến: “Lộ Tiêu.”

Đại Hoàng nhanh chóng lau nước mắt nước mũi, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Tô Duy. Cậu òa vào lòng anh, không chút hình tượng khóc rống lên.

Mọi người xung quanh đều nhìn qua đây, Tô Duy có chút xấu hổ, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, nhỏ giọng nói : “Xin lỗi, tôi đi mua vé đu quay khổng lồ.”

Đại Hoàng khóc được một lúc, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, nâng lên khuôn mặt tươi cười, giọng nói mang theo âm mũi: “Vậy chúng ta đi đu quay khổng lồ đi.”

Đu quay chậm rãi rời khỏi mặt đất, Đại Hoàng giang rộng vòng tay, cố gắng sưởi ấm thân thể Tô Duy. Cậu thì cầm lên trán anh, ôn nhu nói: “Bác sĩ, nói cho em biết anh với Cao Cẩm làm gì ở đu quay này ?”

Tô Duy không tự chủ đưa ngón tay chạm lên môi mình: “Em từng nói, khi đu quay lên đến nơi cao nhất hôn được người mình yêu sẽ nhận được lời chúc phúc... Đây là lần đầu tiên tôi và cậu ấy hôn môi.”

Đáy ngực Đại Hoàng đau ê ẩm, một trận ghen tuông nổi lên không ngừng khuấy đảo trong lòng, nhưng cậu vẫn miễn cưỡng cười nói: “Anh nghĩ cái gì thì cứ nói hết ra, sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

Ký ức Tô Duy như được mở cửa, những hình ảnh vốn được chôn sâu nay đua nhau ùa về, rõ ràng như mới ngày hôm qua.

“Bọn tôi cũng không có ước định gì, lúc đến nơi cao nhất, cậu ấy nhìn tôi, tôi cũng nhìn cậu ấy.. Cứ như vậy.. thuận theo tự nhiên..”

Trong lòng Đại Hoàng giống như một căn bếp, dầu, muối, đường, tương lẫn lộn cùng một chỗ, không rõ tư vị gì, nói không nên lời. Cậu yêu Tô Duy, vất vả theo đuổi anh, vậy mà mười năm trước anh cùng người kia thiên thời địa lợi nhân hòa, đến với nhau đơn giản như ăn một bữa cơm uống một cốc nước. Cũng rõ là chuyện đã qua cả rồi, nhưng khó tránh khỏi tâm trạng bi ai. Cậu không tự chủ được mà nghĩ: “Nếu như mình sinh ra sớm hơn mười năm, gặp được bác sĩ, thật tốt biết bao ?” Đáng tiếc trên đời không tồn tại cái gọi là nếu như, số mệnh đều đã được định trước cả rồi.

Kỳ thực Cao Cẩm vẫn là một vết sẹo trong trái tim Tô Duy, không phải vì anh ta tự sát khiến Tô Duy cảm thấy hổ thẹn, mà thực tế, anh ta còn là mối tình đầu của Tô Duy. Yêu sớm, đồng tính luyến ái, người đời khinh thường chế nhạo, đối phương buông bỏ nhân gian... Nếu Cao Cẩm còn sống, có thể trải qua những chuyện kia, Tô Duy sẽ mỉm cười khi nhớ lại chuyện cũ. Đáng tiếc Cao Cẩm đã chết, cái chết của anh lại khiến Tô Duy lâm vào khốn cảnh, không ai có thể kéo anh qua khỏi.

Trước giờ Tô Duy không kể cho ai nghe chuyện của anh và Cao Cẩm, thậm chí khi được cứu xong tỉnh lại, Tô Kiềm và Tô Di hỏi anh vì sao, anh cũng chỉ lắc đầu, cái gì cũng không nói. Chuyện của anh và Cao Cẩm được lấp sâu trong quá khứ..

Tất cả mọi người đều mờ mịt, chuyện năm đó hai người thế nào không ai biết rõ cả. Chỉ đến khi Bách Bình Nam giúp anh trị trầm cảm mới biết đoạn bí mật này. Và hôm nay, để trị chứng hoang tưởng, anh một lần nữa kể cho Đại Hoàng.

Sau khi nói ra, trong lòng Tô Duy cũng được thả lỏng ít nhiều, Cao Cẩm cũng cách anh xa hơn một chút — có lẽ anh ta cũng nhận ra chính mình là nguyên nhân của căn bệnh này.

Đu quay chậm rãi lên đến nơi cao nhất, Đại Hoàng giống như khẩn cầu nói: “Bác sĩ, có thể cho em hôn anh được không?”

Lần đầu tiên hai người cùng nhau ngồi đu quay khổng lồ, Tô Duy cự tuyệt cậu. Lúc này đây, Tô Duy đưa bàn tay lạnh lẽo giữ gáy cậu, chủ động hôn lên.

Đại Hoàng bám vào lưng anh, rõ ràng nụ hôn rất nóng bỏng, nhưng cậu lại thực bình tĩnh, ở trong lòng lặng lẽ thở dài — bác sĩ của cậu, thật rất gầy.

Nụ hôn kết thúc, Đại Hoàng ôm mặt Tô Duy, nhìn sâu vào mắt anh chậm rãi nói: “Ở nơi này anh có thể hôn môi cùng anh ấy, cũng có thể cùng hôn em, thậm chí bất cứ ai anh cũng có thể hôn được. Nó chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ là một câu chuyện vui đùa, càng không phải một lời cam kết.”

Thanh âm của cậu rất có từ tính, giống như muốn thôi miên anh. Tô Duy rũ mắt xuống, tự lẩm bẩm: “Không có ý nghĩa gì cả..”

Ra khỏi khu vui chơi, bệnh tình Tô Duy cũng không rõ ràng chuyển biến tốt lên. Đại Hoàng biết không thể vội vã. Bệnh tâm lý rất khó điều trị tận gốc, bởi vì có nhiều nguyên nhân bị dồn nén tích tụ lại gây ảnh hưởng lên ý thức người bệnh, mà ý thức giống như một hồ nước, cho dù chỉ nhỏ một giọt nước bẩn xuống, cũng không dễ dàng tách giọt nước bẩn đó ra làm sạch hồ được.

Để giúp Tô Duy giải phóng áp lực nội tâm, mỗi ngày Đại Hoàng đều dành rất nhiều thời gian lắng nghe chuyện quá khứ của Tô Duy và Cao Cẩm. Tô Duy phong tỏa những ký ức, Đại Hoàng lại hướng dẫn anh nhớ ra từng chút xú một. Có đôi khi tư tưởng Tô Duy phản kháng nghiêm trọng, lật qua lật lại cũng chỉ nói một ít chuyện tương tự nhau, Đại Hoàng đành chăm chú lắng nghe cả hai mươi lần, tìm xem những thay đổi nhỏ trong lời nói của Tô Duy để khám phá tiềm thức anh.

Ưu tiên hàng đầu của cậu, ngoài việc chữa trị tốt tâm lý của Tô Duy cậu còn muốn bồi bổ thân thể anh. Bệnh tình Tô Duy nghiêm trọng đến mức phải dựa vào thuốc mới có thể chống đỡ, mà thuốc hướng thần cực kỳ không tốt với cơ thể. Vì bác sĩ thân yêu, Đại Hoàng vô cùng lao lực, mỗi ngày tìm các loại thực phẩm tốt cho não bộ, cùng Tô Duy tập thể dục, còn vợ vét đủ loại chuyện cười lý thú giúp Tô Duy vui vẻ...

Trải qua hai tháng nỗ lực, bệnh tình Tô Duy cũng đỡ lên nhiều, Cao Cẩm cũng không còn quấy rầy anh nhiều nữa, Tô Duy cũng không bối vì vậy mà suy sụp tâm lý.

Hôm nay, Đại Hoàng muốn tới nơi Tô Duy và Cao Cẩm nhảy lầu nhìn, vì vậy Tô Duy dẫn cậu tới một tiểu khu.

Đây là một khu chung cư khoảng mười tám tầng, mỗi tầng có bảy, tám hộ gia đình. Phòng ở đã cũ, khuôn viên không lớn, đường đi cũng không tiện, có lẽ là một chung cư bình dân.

Bởi vì chung cư khá cao, các hộ gia đình ở tầng trên chủ yếu đều dùng thang máy, thế nên thang bộ được tách riêng rất ít được sử dụng.

Hai người lên đến tầng cao nhất, phát hiện sân thượng bị song sắt phong tỏa, có lẽ mười năm trước Cao Cẩm tự sát ở đây nên nơi này được chú trọng. Đại Hoàng cầm song sắt rung rung, nghiên cứu các ổ khóa một hồi, xác định bọn họ không vào được sân thượng, đành phải bỏ qua.

Đại Hoàng hỏi: “Cao Cẩm từ trên sân thượng nhảy xuống?”

Tô Duy gật đầu.

“Còn anh?”

Tô Duy nói: “Tầng ba.”

Hai người lại đi xuống tầng ba, Đại Hoàng lúc này mới phát hiện cửa sổ ở đây bị chắn thêm hàng rào sắt, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, cảm giác giống như bị giam ở trong ngục.

Đại Hoàng không hiểu hỏi: “Vì sao lại chọn khu này?”

“Cao Cẩm ngày trước từng ở đây, cậu ấy ở ngay tòa nhà bên cạnh. Các tòa nhà khác đều bị khóa sân thượng, chỉ có khóa ở tòa nhà này thì bị phá, nên chúng tôi thường tới sân thượng tòa nhà này.”

Đại Hoàng gật đầu : “Vậy nên anh ấy cũng chọn nó làm nơi tự sát ?”

Nghe hai từ ‘tự sát’, môi Tô Duy run rẩy, nhưng cũng không lên tiếng.

Đại Hoàng tò mò nhìn ra hàng rào, tầm nhìn bị các dây nhà khác ngăn trở, cũng không có gì đặc biệt cả, hỏi anh: “Tại sao anh ở đây nhảy xuống ? Tình cảnh khi ấy thế nào ?”

Tô Duy nheo mắt, mờ mịt nhớ lại: “Lúc ấy tôi lên cầu thang, đến đây thì dừng lại. Tôi đứng bên cửa sổ một hồi, Thiếu Quân đuổi theo, ở đó gọi tên tôi.” Anh chỉ ban công bên cạnh: “Sau đó tôi liền trèo lên bệ cửa sổ, nhảy xuống.”

Đại Hoàng hỏi tiếp: “Lúc ấy anh nghĩ gì ? Đến đây là để tự sát sao ?”

Tô Duy trầm tư một hồi, cười khổ nói: “Kỳ thực tôi cũng chưa nói với ai, tất cả mọi người đều cho rằng tôi tới đây để tự tử, nhưng tôi chỉ nhớ mang máng không phải vì nhảy lầu nên mới đến đây. Khi ấy tôi bị trầm cảm nghiêm trọng, kể từ khi biết tin Cao Cẩm đã chết, tôi vẫn luôn muốn tự sát, tôi còn nhớ anh trai từng quỳ xuống xin tôi hãy sống...” Nói đến đây anh đột nhiên nghẹn giọng : “Thực ra khi ấy bệnh của tôi cũng đã có chuyển biến, cho nên anh trai mới cho tôi ra ngoài. Anh chỉ cho tôi ở trong tiểu khu đi lại một chút, tôi lại lặng lẽ chạy tới đây, tới nơi này —— tôi cũng không rõ tại sao mình đến, nhưng khi ấy thực sự không muốn chết.”

Đại Hoàng cảm thấy nghi hoặc : “Vậy rốt cuộc là vì sao ?”

Tô Duy lắc đầu: “Tôi không biết, tôi không nhớ tâm tình mình lúc ấy.. Lúc bị trầm cảm nghiêm trọng, thấy người liền muốn nhảy lầu. Có lẽ là vì nguyên nhân này.”

Đại Hoàng hoang mang không giải thích được : Lẽ nào vẫn còn nguyên nhân trên người Dương Thiếu Quân ?

Dưới lầu truyền tới tiếng bước chân, Tô Duy lập tức cứng người. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, một người đàn ông trung niên xuất hiện ở ban công bên cạnh, nhìn thấy Đại Hoàng và Tô Duy, nhú mày hô lớn : “Các người là ai ?”

Tô Duy run bần bật, dùng sức siết chặt cánh tay Đại Hoàng, không dám quay đầu nhìn.

Thấy phản ứng của Tô Duy, Đại Hoàng không khỏi ngạc nhiên, bất động thanh sắc nắm lấy tay anh, nhìn người đàn ông cười nói: “Thức thức, chúng tôi đến thăm người thân.”

Người đàn ông trung niên dùng ánh nhìn kỳ quái đánh giá hai người.

Tô Duy thủy chung quay lưng về phía ông ta, lưng cứng ngắc, đầu hơi cúi. Chỉ có Đại Hoàng đứng bên cạnh mới nhìn thấy, lông mi anh run run.

Đại Hoàng cũng đánh giá lại người đàn ông kia, cho rằng ông ta có liên quan gì đấy đến Tô Duy, nhưng người đàn ông kia hiển nhiên không nhận ra bọn họ, kỳ quái nhìn mấy lần rồi bỏ đi.

Ông ta đi rồi, Đại Hoàng nhẹ nhàng vỗ vai Tô Duy, ôn nhu nói: “Bác sĩ, không sao.”

Tô Duy quay sang, Đại Hoàng nhìn thấy anh lệ rơi đầy mặt. Một chuỗi nước mắt lăn xuống khuôn mặt gầy gò của anh, lông mi thật dài cũng thấm đẫm nước. Đại Hoàng chưa từng thấy Tô Duy khóc thương tâm như vậy.

Anh khổ sở lắc đầu, thế nào cũng không ngưng được nước mắt: “Tôi nhớ ra rồi.. tất cả tôi đều nhớ ra rồi..”

28. Chương 28

“Khi ấy trong lòng bọn tôi đều có áp lực rất lớn, hối hận sống trong thế giới riêng, cho rằng chỉ đối phương mới có thể an ủi mình, tôi và cậu ấy.. làm.” Tô Duy dựa lưng vào tường, chậm rãi trượt xuống, thẳng đến khi chạm đất “Cả hai đều là lần đầu tiên, làm rất nhiều lần mới thành công... Tôi rất hối hận, biết rõ như

vậy là sai, nhưng căn bản không thể không chế được, giống như nghiện... Đó không phải là do sinh lý, chủ yếu là trong lòng, làm những việc vi phạm luân thường đạo lý giống như hút thuốc phiện...”

Tim Đại Hoàng như bị siết chặt, hô hấp trở nên khó khăn: “Sau đó thì sao ? Hai người làm ở cầu thang sao ?”

Tô Duy chậm rãi gật đầu: “Khi đó cuối tuần chúng tôi thường làm.. không nhất định là phải đến bước cuối kia, nhưng lần nào người cũng nóng như lửa đốt. Lúc chất lỏng bắn ra khỏi cơ thể, mọi phiền não như được đi theo..” Anh cười tự giễu: “Buồn cười không ? Còn chưa thành niên, lại điên cuồng muốn chết..”

Từng câu từng từ anh nói ra giống như chiếc lược sắt, cào mạnh vào tim Đại Hoàng. Đổ lệ, thương tâm, đồng cảm.. Đủ dạng tình cảm mãnh liệt áp đến.

Cậu cúi người xuống, kéo đầu Tô Duy vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Không sao cả, bác sĩ. Anh từng du học ở Mỹ, quan điểm hẳn phải thoáng hơn mới đúng..”

Tô Duy ôm cậu khóc thất thanh.

Qua mấy phút, Tô Duy rút cuộc bình tĩnh hơn.

“Ngày ấy chúng tôi ở cầu thang thân thiết, cửa đột nhiên bị mở ra, một người đàn ông trung niên xông tới.. Hắn thấy được chúng tôi, hắn biết Cao Cẩm, uy hiếp muốn nói cho bố mẹ bọn tôi và thầy giáo. Tôi rất sợ, không biết mình nên làm gì, tôi cầu xin hắn, cho hắn tiền. Hắn biết tôi có tiền liền không ngừng vơ vét, muốn tôi mỗi tuần phải đưa mấy trăm tệ..” Tô gia tuy rằng rất có tiền, nhưng cha mẹ anh cũng không nuông chiều con cái, tiền tiêu vặt của Tô Duy cũng không hơn học sinh khác bao nhiêu.

“Tôi không có nhiều tiền như vậy, nhưng tôi sợ hắn nói cho người khác biết, đành phải cho hắn tiền, tôi về nhà trộm tiền.. Bị anh trai phát hiện. Anh cho rằng tôi lấy tiền cho lũ bạn xấu, anh mắng tôi, nhưng tôi không thể giải thích..” Tô Duy khổ sở đưa tay đỡ trán: “Anh trai biết tôi có chuyện, bắt tôi nói, nhưng tôi sao dám nói cho anh biết ? Tôi và anh cãi nhau, trong lúc khổ sở chạy đến nơi này, muốn lên sân thượng một hồi, thế nhưng... Tôi .. lúc ở cầu thang..” Vai anh lại run, lần thứ hai chôn mặt vào đầu gối..

Đại Hoàng vỗ nhẹ lưng anh: “Đây không phải lỗi của anh..” Cậu không ngờ Tô Duy từng trải qua những chuyện như vậy. Ở trong mắt cậu, Tô Duy đẹp như một vị thần, chẳng ngờ thiên thần cũng từng trải qua những chuyện đau khổ đến vậy..

Tô Duy vò tóc, như một bệnh nhân lâm vào tuyệt vọng: “Tôi thấy Cao Cẩm với người kia đang ...khẩu | giao”

Đại Hoàng toàn thân chấn động.

Tô Duy ôm chặt hông Đại Hoàng, không ngừng run: “Hắn ta cầm tiền của tôi, lại làm trò dơ bẩn này với Cao Cẩm, muốn cậu ấy giúp hắn làm loại chuyện bẩn thỉu này, không thì dọa nói cho gia đình và thầy giáo. Cao Cẩm rất sợ, cậu ấy liền làm... Ngày ấy tôi nhìn thấy bọn họ, nhưng họ cũng không thấy tôi... Tôi biết, tôi biết Cao Cẩm là bị ép buộc, tôi thấy cậu ấy khóc, nhưng tôi không dám bước ra, tôi sợ hắn bắt tôi làm loại chuyện giống vậy... Tôi trốn trong góc phòng, nghe hắn nói những lời hạ lưu, nghe tiếng khóc của Cao Cẩm.. vậy nhưng tôi vẫn không dám bước ra ngoài, tôi thật sự rất sợ.. Rõ ràng là vì chuyện của chúng tôi, tôi lại nhu nhược trốn đi, để cậu ấy một mình chịu đựng..” Nói đến đây, Tô Duy đột nhiên nôn ra.

Đại Hoàng khổ sở không biết nên làm gì bây giờ. Cậu cũng muốn nôn, nhưng nôn ra nhất định không phải nước chua mà là nước đắng. Cậu chỉ có thể không ngừng lặp lại “Đều không phải lỗi của anh..”

Cậu rút cuộc đã rõ tại sao lúc ấy Tô Duy nhảy xuống, không phải trầm cảm, cũng không phải vì Dương Thiếu Quân, mà là “Lúc ở cầu thang..”, “Có người phát hiện..”, cảnh tượng như vậy kích thích anh, khiến anh nhớ lại những chuyện kinh khủng đã xảy ra, anh muốn trốn tránh, vậy nên mới chạy ra ban công nhảy xuống. Sau đó trong lòng liền phong ấn đoạn ký ức kinh khủng này, thẳng đến ban nãy, lại một lần nữa ở trong cầu thang bị khách không mời phát hiện, mới kích thích anh nghĩ tới.

Tô Duy lau sạch nước mắt trên mặt, đột nhiên nở nụ cười: “Tôi không tốt như vậy, không đáng được cậu thích. Rõ ràng là chuyện của mình, tôi lại nhu nhược trốn đi nhìn cậu ấy chịu đựng..”

Đại Hoàng không dám tưởng tượng lúc đó Tô Duy trốn trong góc tối, nhìn người mình thích bị cưỡng bức làm loại chuyện dơ | bẩn cảm giác như thế nào, chắc sẽ phát điên mất. Cho dù cậu nghĩ Tô Duy đã từng có đoạn tình cảm khó quên với một người như vậy, thậm chí mười năm rồi vẫn bị dằn vặt đến phát bệnh, nhưng vẫn thật khó chịu, đổ kị đến không thở được.

Cậu chỉ có thể ôm Tô Duy, không ngừng nói cho anh biết: Mọi chuyện đều đã qua, đều không phải lỗi của anh.

Tô Duy không ngừng lắc đầu: “Tôi không xứng đáng.. Tôi nhu nhược, ích kỷ, xấu xa.. Cậu ấy tới tìm tôi, muốn tôi cùng cậu ấy trốn đi, tôi lại không dám.. Tôi lại tức giận, nghĩ tới việc cậu ấy đưa miệng khẩu | giao cho người kia, tôi thậm chí còn cảm thấy chán ghét cậu ấy.. Nhưng rõ ràng không phải lỗi của cậu ấy, là tại tôi nhu nhược...”

Đại Hoàng không an ủi Tô Duy nữa, bởi vì cậu biết nó vô dụng, Tô Duy đang không ngừng tố cáo bản thân — đây là biểu hiện khi tâm lý phản kháng. Anh tự đặt mình vào hoàn cảnh nghẹt thở này, sẵn sàng vì nó mà dằn vặt bản thân.

Qua thật lâu, đến khi Tô Duy không còn tự trách nữa, Đại Hoàng đưa giấy ăn cho anh, trầm giọng nói: “Khóc đi, muốn khóc thế nào thì khóc thế ấy, khóc rồi mọi chuyện sẽ tốt hơn..”

Thực tế Tô Duy đã khóc rất lâu. Nhưng nghe được câu này, nước mắt lại không ngừng trào xuống.

Đến khi hai mắt sưng lên như hai quả đào, Đại Hoàng nâng mặt anh lên, nhin không được vừa khóc vừa cười rộ lên: “Bác sĩ, nhìn anh như này rất đáng yêu.”

Tô Duy hít mũi một cái, hết như một đứa trẻ. Anh cắn môi, buông mắt không dám nhìn Đại Hoàng: “Lộ Tiêu, vì sao em thích tôi ?”

Đại Hoàng nhẹ nhàng hôn lên mắt anh: “Nhất kiến chung tình, rất khó giải thích.”

Tô Duy cúi đầu nhỏ giọng: “Tôi không xứng để em thích..”

Đại Hoàng nói: “Thích anh hay không là chuyện của em, anh có nói em cũng không hết thích anh được.”

Tô Duy rũ mắt, qua thật lâu mới nói: “Em như vậy, tôi không tốt.. Tôi không đáng để em như vậy...”

Đại Hoàng trầm mặc một hồi, đột nhiên giơ tay lên, không mạnh không nhẹ tát Tô Duy một cái.

Tô Duy kinh ngạc giương mắt nhìn cậu, Đại Hoàng nói: “Cái tát này là vì anh có lỗi với tình cảm của em. Sau này anh còn nói không xứng với em, em sẽ đánh anh.”

— Đôi khi quá nhiều khích lệ cũng trở thành nguyên nhân gây áp lực. Bởi vì điều này khiến con người sinh ra cảm giác mình không xứng đáng, có lỗi với những mong đợi của người khác. Vậy nên Đại Hoàng cho rằng Tô Duy cần bị mắng, để bù đắp cho những áy náy của anh.

Tô Duy nhẹ nhàng cầm tay cậu, qua thật lâu thấp giọng nói: “Cảm ơn em.. Lộ Tiêu.”

Ra khỏi khu nhà, gió bắt đầu thổi mạnh, gió thổi bay những đám mây nặng nề u ám. Ánh dương chậm rãi xuất hiện, chiếu sáng tất cả.

Tô Duy đi được mấy bước, Cao Cẩm đột nhiên chạy đến trước mặt, ngăn anh lại.

Tô Duy có chút sợ hãi, lui về phía sau một bước: “Cậu...”

Đại Hoàng khấn trương nhìn Tô Duy.

Bóng Cao Cẩm tan vào ánh mặt trời, dần dần trở nên trong suốt. Anh có chút mất mát cười cười, dáng cười vẫn ngây thơ, ngượng ngùng như mười năm trước. Anh nói: “Tô Duy, mình phải đi.. Kỳ thực mười năm trước mình cũng đã đi...”

Tô Duy cúi đầu không lên tiếng.

Cao Cẩm chậm rãi lui về phía sau, bóng anh càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng ánh mặt trời chiếu đến nụ cười thật tươi trên khuôn mặt — cho dù mười năm trước, Cao Cẩm cũng chưa từng cười như vậy.

“Tô Duy, mình tha thứ cho cậu.” Đây là câu nói cuối cùng của anh.

Tô Duy đột nhiên cảm thấy nhẹ nhàng, một loại cảm giác chưa bao giờ có lấy đi toàn bộ khí lực khiến anh ngã xuống dưới đất.

Đại Hoàng khấn trương đỡ anh dậy: “Bác sĩ, anh sao vậy ?”

Tô Duy khép mắt lại, qua thật lâu cuối cùng nhẹ giọng nói: “Cậu ấy đi..”

Mười năm ràng buộc, cuối cùng, đều không còn lại cái gì.

Đại Hoàng biết, lần này nhất định thành công rồi. Ấy nấy trên người Tô Duy bắt đầu từ những khúc mắc tình cảm này, còn có một điểm quan trọng, là “tình dục.” Sigmund Freud cho rằng, ham muốn tình dục có quan hệ chặt chẽ với tâm lý, nếu như tâm lý không ổn định, loại ham muốn này sẽ bị đình trệ một thời gian, trở nên khó khăn, gây ra các loại rối loạn thần kinh, đây cũng là nguyên nhân gây ra bệnh tâm lý của anh. Tô Duy sớm đã nếm thử trái cấm, hơn nữa còn là tình yêu đồng giới đi ngược lại với xã hội; anh sớm thấy được mặt dơ bẩn của “tình dục”, bị kích động mãnh liệt. Loại nhân tố này khiến tâm lý anh xuất hiện rất nhiều vấn đề.

Về đến nhà, Đại Hoàng dùng cả buổi chiều chuẩn bị một bàn ăn phong phú cho Tô Duy. Lúc ăn cơm, Tô Duy nhìn Đại Hoàng như muốn nói rồi lại thôi. Đại Hoàng khổ não dùng đũa chọc cơm trong bát, tội nghiệp nói: “Bác sĩ, anh muốn nói gì thì nói đi, anh như vậy, em cảm thấy khó chịu.”

Tô Duy cúi đầu hỏi thăm: “Em... Ghét anh sao ?”

Đại Hoàng thở dài: “Anh là mong muốn như vậy sao ?”

Tô Duy khẽ gật đầu, lại vội vàng lắc đầu: “Anh nghĩ anh không xứng, nhưng lại không muốn mất em.”

Đại Hoàng cả giận mắng: “Một cái tát còn chưa đủ sao ?”

Tô Duy buông mắt không nói.

Đại Hoàng kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh Tô Duy, hai tay nâng mặt anh, bắt anh nhìn thẳng cậu: “Tô Duy, không nên nghĩ như vậy, anh ở trong lòng nghĩ như vậy sẽ thành ám thị. Sẽ không tốt chút nào, vất vả lắm Cao Cẩm mới đi được, em cũng không muốn anh lại rơi vào khốn cảnh nữa.”

Tô Duy gật đầu, nhẹ nhàng ôm cậu, giọng nói nhàn nhạt lại mang theo một tia khẩn cầu hàm xúc: “Không được rồi bỏ anh.. Lộ Tiêu.”

Đại Hoàng mềm lòng suýt chút nữa khóc òa. Cậu dùng lực ôm lấy Tô Duy, liều mạng gật đầu, cái cằm gây một lần lại một lần đập xuống vai Tô Duy: “Sẽ không, Tô Duy, em yêu anh, tuyệt đối sẽ không rời bỏ anh..”

Tô Duy khe khẽ thở dài, vùi mặt vào hốc vai cậu.

“Lộ Tiêu, em là chúa cứu thế của anh.”

29. Chương 29

Thân thể Tô Duy được Đại Hoàng bồi bổ cũng dần trở nên khá hơn, từ từ khôi phục được như trước.

Từ sau khi Cao Cẩm biến mất, Tô Duy và Cao Cẩm rút cuộc chính thức trở thành người yêu, mỗi ngày cùng nhau ở một chỗ, ngọt ngào ngào ngào, rất ấm áp. Nhưng có một điều luôn khiến Đại Hoàng khổ não — cậu và bác sĩ vẫn chưa làm đến bước cuối cùng.

Đại Hoàng lo lắng Tô Duy không thích, lại sợ anh cảm thấy không được tự nhiên, thế nên cậu tình nguyện chịu nằm dưới, thậm chí nhiều lần chủ động trêu chọc, chỉ là Tô Duy đều không mặn không nhạt ngăn cản.

Hôm nay Tô Duy đang định ra khỏi phòng vệ sinh, Đại Hoàng đột nhiên chạy vào, nhảy lên lưng anh, dùng sức cắn gáy anh một cái.

Tô Duy khẽ nhú mào: “Em làm gì vậy ?”

Đại Hoàng giống như bạch tuộc bám chặt trên người anh, cả giận nói: “Em muốn cùng anh làm | tình, làm | tình !!”

Tô Duy có chút bất đắc dĩ: “Nếu em không nhìn được thì cứ nói, anh có thể giúp em giải quyết, chúng ta chưa thể làm đến bước cuối cùng.”

Mặt Đại Hoàng đỏ lên, xấu hổ dụi đầu vào người anh: “Vì sao không thể làm đến bước cuối cùng ? Bác sĩ, anh rõ ràng là đàn ông, đáng nhẽ ra phải như lang như hổ mới đúng !”

Tô Duy bị cậu nói thế hơi đỏ mặt, không khỏi cau mày: “Không làm đến bước cuối cùng cũng giống như vậy.”

Đại Hoàng bĩu môi: “Em mặc kệ, em sẽ làm!” Bởi vì Tô Duy có chút nguyên nhân đặc biệt, Đại Hoàng mới muốn cùng anh da thịt kết hợp. Tô Duy nhất quyết không chịu, cậu không khỏi lo lắng anh chưa vượt qua chuyện kia.

Tô Duy vỗ nhẹ cánh tay cậu: “Xuống trước đã.”

Đại Hoàng từ trên người Tô Duy trượt xuống, cậu nắm chặt vạt áo anh, nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve sống lưng Tô Duy. Anh thả dài giữ tay Đại Hoàng lại, khẽ xoay người, ôn nhu hôn lên môi cậu. Đại Hoàng liền ôm cổ Tô Duy, thân thể hai người dính sát, hận không thể cùng một chỗ cả đời với anh.

Tô Duy kết thúc nụ hôn dài, khéo miệng cong lên —— so với trước đây anh cười nhiều hơn, tuy rằng anh vẫn không thích nói chuyện, nhưng cũng không lạnh lùng giống như trước.

Đại Hoàng háo sắc lại tiến tới hôn anh, nụ cười Tô Duy càng sâu, nhưng lại nghiêng người về phía sau, tránh đi nụ hôn của cậu.

“Được rồi, cùng anh đi mua thức ăn đi.”

Đại Hoàng nhăn mặt, chống nạnh cả giận nói: “Tô Duy ! Hôm nay anh còn không làm, em sẽ ăn anh !”

Tô Duy lắc đầu cười: “Đừng như vậy.”

Đại Hoàng nhìn gương mặt ôn hòa của anh, tự nhiên cảm thấy bất lực. Cậu vươn tay ôm mặt anh, nghiêm túc nói: “Bác sĩ, anh rõ ràng đang mâu thuẫn, tâm lý anh vẫn chưa ổn à. Đáng lẽ ra anh nên đối mặt, chứ không phải trốn tránh.”

Tô Duy thấy cậu vô cùng kiên trì, bất đắc dĩ nói: “Anh có lựa chọn gì ?”

Đại Hoàng giơ ngón tay lên: “Anh có hai lựa chọn. Một, bị em ăn! Hai, ăn em !”

Tô Duy hỏi: “Còn lựa chọn thứ ba không ?”

Đại Hoàng trực tiếp kéo anh về phòng ngủ: “Lựa chọn thứ ba của anh là, chúng ta mỗi người một lần tới !”

Tô Duy: “.....”

Trên giường, Tô Duy bị Đại Hoàng tinh lực dồi dào cởi áo trong nháy mắt. Đại Hoàng một tay giữ chặt anh, một tay vươn dài mở ngăn kéo, chỉ lo bác sĩ sẽ bỏ chạy.

Tô Duy giúp cậu mở ngăn kéo đầu giường ra, Đại Hoàng lấy ra áo mưa và thuốc bôi trơn, nhắm mắt đánh giá Tô Duy: “Chúng ta.. ai tới trước ?”

Tô Duy híp mắt một cái, đột nhiên xoay người, lúc Đại Hoàng định thần trở lại thì tư thế đã bị thay đổi, Tô Duy mạnh mẽ đặt cậu nằm dưới thân.

Tô Duy nhìn cậu thật lâu, đột nhiên cúi người, những nụ hôn liên tục rơi xuống.

Đại Hoàng chỉ cảm thấy không khí trong miệng đều bị cướp sạch, ngơ ngác nhìn cặp mi dài của Tô Duy, quên nhắm mắt cũng quên luôn cả hô hấp.

Không biết qua bao lâu, Tô Duy buông Đại Hoàng ra, sợi chỉ bạc kéo dài giữa hai người. Tô Duy lấy ngón tay nhẹ nhàng lau giọt nước trong suốt bên miệng cậu, hô hấp còn chưa bình ổn, trong mắt ánh lên vài tia uy hiếp.

Cuối cùng anh hỏi: “Em xác định ? Sẽ không hối hận ?”

Đại Hoàng một bên ra sức lắc đầu, một bên nhanh chóng cúi thấp lưng Tô Duy.

Tô Duy giữ tay cậu lại.

Thật lâu sau..

Đại Hoàng thần khí rời rạc, thở dốc hỏi: “Anh, đến lượt em chưa ?”

Tô Duy vươn tay, kéo Đại Hoàng mềm yếu vào trong ngực, bình tĩnh cười: “Vẫn chưa đủ ?

Đại Hoàng mờ mịt lẩm bẩm nói: “Chưa, đến em...”

“Được rồi.” Tô Duy dịu dàng hôn xuống, đến cổ khẽ cắn nhẹ: “—— vậy tiếp tục.”

Lại qua thật lâu,

Đại Hoàng vô lực nằm ỳ trên giường, che lưng hừ hừ hỏi thăm: “Đến... em ?”

Tô Duy không nói gì, ôn nhu đè lên.

Lại thật lâu, thật lâu sau, sắc trời lạng lẽ đen. Hai người trán kề trán, chân quần chân, gấn bó một chỗ ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Tô Duy làm điểm tâm bụng đến bên giường, Đại Hoàng ủ khuất lên án nói: “Bác sĩ, anh không giữ lời hứa !”

Tô Duy hờ hững múc một muỗng cháo đưa đến bên môi cậu: “Anh đáp ứng em cái gì ?”

Đại Hoàng bĩu môi, thực tế trong lòng vô cùng ngọt ngào, cậu giả bộ ủ khuất, nỗ lực đòi quyền lợi: “Tối hôm nay em muốn được đền bù !”

Tô Duy thở dài, giống như một chiếc lông vũ lướt qua gương mặt của Đại Hoàng, khiến ngực anh cảm thấy ngứa ngáy.

Anh tiến lại gần kề trán mình lên trán cậu, trầm giọng hỏi: “Lộ Tiêu... Em thực sự chưa biết anh là hạng người gì sao ?”

“Chết tiệt!” Đại Hoàng cả giận mắng: “Anh, tên hỗn đản này, thượng xong kéo quần lên liền muốn trở mặt sao ? Trên người anh có bao nhiêu nốt ruồi có cần em nói cho anh biết hay không ?”

Tô Duy nhìn cậu hệt như một con thú nhỏ đang tức giận, nhịn không được đưa tay vuốt vuốt tóc cậu, sau đó một lần nữa cảm thía: “Mau ăn, lạnh bây giờ !”

Nhìn Đại Hoàng chăm chú ăn cháo, trong lòng Tô Duy như được trấn an, lại có chút bất an nghĩ. Kỳ thực ngày hôm qua anh đã hạ quyết tâm, mà không, có lẽ sớm hơn, từ lần đầu tiên hôn Đại Hoàng anh đã nhận mệnh nhảy vào vực sâu này. Nhưng anh vẫn cảm thấy bất an, loại bất an này cũng không phải là lo lắng tình cảm không kiên định, mà là mỗi ngày một nhiều hơn, Tô Duy một lần nữa dao động vì Đại Hoàng —— chỉ là anh vẫn nghĩ, mình như vậy không đáng được người khác yêu.

Cuối cùng, anh nhìn Đại Hoàng uống xong bát cháo, vuốt vuốt tóc cậu, một lần nữa hạ quyết tâm —— có gì mà không xứng đáng ! Nếu Lộ Tiêu cam tâm tình nguyện cứu vớt mình, mãnh liệt như vậy, hấp dẫn như vậy, liệu linh yêu một lần đi !

Tô Duy quét dọn phòng, vì Đại Hoàng mà chuẩn bị tốt bữa trưa, sau đó anh thay chiếc sơ mi trắng, chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Anh đi tới trường từ chức, còn qua chỗ anh trai. Chiều sẽ về ăn cơm.”

Đại Hoàng vẫn nằm trên giường, lười biếng giang cánh tay: “Thân ái, tặng em một goodbye kiss nào !”

Tô Duy lạnh lùng nói: “Anh chỉ đi mấy giờ, muốn tạm biệt cái gì ?” Tuy nói vậy nhưng anh vẫn lên phía trước hôn Đại Hoàng,

Đại Hoàng nhân cơ hội ôm cổ anh, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ, em rất thích anh.”

Tô Duy đột nhiên buồn vô cớ. Anh đẩy Đại Hoàng ra, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, sau đó xoay người rời đi.

Đại Hoàng nhìn cánh cửa khép lại, một lần nữa nằm xuống, tham lam ngửi chiếc chăn, cái gối có mang hơi thở Tô Duy.

Tối đến, Tô Duy xong xuôi trở về nhà lại phát hiện, không- thấy- Đại- Hoàng.

30. Chương 30

Lúc Tô Duy nhìn thấy Lộ Tiêu đã là chuyện của hơn mười ngày sau.

Hôm nay Tô Duy theo thường lệ đi đến khu nhà của cậu và mẹ kế xem một vòng, nửa tháng nay anh đều làm như vậy, cũng không hy vọng gì nhiều. Nhưng lúc đi qua gian nhà bỏ hoang dành cho công nhân trong tiểu khu, anh trông thấy một bóng hình quen thuộc. Trong nháy mắt, tim Tô Duy dường như ngừng đập.

Anh chạy tới, bàn tay run rẩy vỗ vào lưng Đại Hoàng, cẩn cẩn trọng trọng, sợ rằng chạm mạnh hơn thì người trước mặt sẽ biến mất: “Đại Hoàng.”

Lộ Tiêu quay đầu.

Vừa trông thấy khuôn mặt cậu, tảng đá trong ngực anh rơi xuống —— thực sự đúng là Lộ Tiêu; nhưng lúc anh nhìn lại cậu một lần nữa, tim khẽ nhói đau —— nhưng không phải Đại Hoàng của anh !

Lộ Tiêu nhú mày, đưa mắt nhìn anh một cái, sau đó nhanh chóng dời đi chỗ khác, ánh mắt lướt qua vai anh nhìn về phía hư vô: “Anh là ai ?” —— giọng nói lạnh lùng mà xa cách.

Tô Duy ngăn người nhìn: “... Lộ Tiêu.”

Lộ Tiêu nheo mắt lại, tựa hồ suy nghĩ thật lâu, lát sau cười một tiếng: “Anh là bằng hữu của hấn ?”

Tô Duy nhìn cậu, cả người ngây ngốc, không biết nên nói gì.

Ánh mắt Lộ Tiêu thủy chung lướt qua bờ vai anh, bởi vì không nhìn vào người đối diện nên càng lộ rõ thái độ lạnh lùng khinh thường.

“Anh biết tôi là ai.” —— giọng nói đều đều như một câu trần thuật.

Tô Duy chậm rãi gật đầu: “Vì sao em không nhìn vào mắt tôi ?”

Lộ Tiêu bình tĩnh đáp: “Tôi không thích.”

Tim Tô Duy như không quy luật cứ thế nhảy loạn, trong lòng kinh qua đủ loại cảm giác, có thất vọng nhưng cũng có vui sướng, cảnh còn người mất thật thương tâm, có trong dự liệu nhưng cũng có ngoài ý muốn. Anh hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Mấy ngày nay.. em ở đâu ?”

Lộ Tiêu mắt tích đủ 48 tiếng Tô Duy liền vội báo cảnh sát, mấy ngày nay anh đi khắp nơi Lộ Tiêu có thể đi qua. Cực khổ bao nhiêu không cần nói, chỉ cần nhìn qua cũng đủ hiểu, ngày trước Đại Hoàng vất vả chăm sóc anh mới lên được chút cân, bây giờ cả lại người gầy rộc đi.

Lộ Tiêu hờ hững nói: “Nhà tôi bị cảnh sát niêm phong, tùy tiện tìm nơi nào đó ngủ qua ngày thôi.”

Tô Duy nhìn gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia, ngón tay không khỏi run rẩy: “Em.. biết bệnh của mình ?”

Lộ Tiêu nhét tay vào trong túi: “Cũng biết một chút.”

“VẬY em...” Tim Tô Duy nhảy lên, giọng nói run run: “Còn nhớ..”

Lộ Tiêu nhanh chóng nhìn lướt qua gương mặt Tô Duy, khẽ nheo mắt lại: “Tôi không nhớ rõ, nhưng tôi biết anh là ai.”

Tô Duy ngẩn người.

Lộ Tiêu từ đầu đến cuối cũng không lộ biểu tình gì, thanh âm nhàn nhạt giống như nói chuyện của người khác: “Lúc nhìn anh tim tôi đập rất nhanh, hử...” Lộ Tiêu nhớ tới Tô Duy vừa nãy gọi mình là Đại Hoàng: “Đại Hoàng tự thôi miên bản thân, đem “Yêu anh” thành dạng tin nhắn về tiềm thức — cái này cũng có hiệu quả với tôi.”

Tô Duy giống như chết lặng, vừa nãy cậu nói, giọng vô cùng thờ ơ.

Lộ Tiêu bình tĩnh hỏi: “Tim hử lâu chưa ? Anh bây giờ tìm thấy tôi, nhưng tôi cũng không phải là hử, anh định làm thế nào ?”

Tô Duy khẽ nhú mày, thật lâu sau mở miệng nói: “Em bị rối loạn đa nhân cách. Tôi là bác sĩ tâm lý, tôi..”

Gương mặt Lộ Tiêu trong chớp mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, cậu đảo mắt qua nhìn Tô Duy: “Bác sĩ tâm lý ? Anh yêu bệnh nhân của mình ?”

Tô Duy yên lặng. Qua thật lâu khó khăn cất lời: “Tôi muốn đưa em trở về, trị liệu cho em.”

Ngoài dự kiến, Lộ Tiêu sảng khoái đáp: “Tôi đi với anh.”

Hai người lên xe Tô Duy, Tô Duy một bên lái xe, một bên nhìn không được quan sát sườn mặt Lộ Tiêu.

“Mấy ngày nay đều là em ?”

“Ừ.”

“Sao em có thể khẳng định ?”

“Mấy trăm tiếng đồng hồ qua ký ức tôi đều nguyên vẹn.”

“.. Em đi những đâu ?”

“Không liên quan tới anh.”

Xe tiến vào khu nhà Tô Duy, anh hạ cửa kính xe xuống, bảo vệ nhìn thấy liền hướng anh chào. Tô Duy lễ độ gật đầu, thoáng thấy Lộ Tiêu cau mày, từ đầu đến cuối không chớp mắt.

Ra khỏi gara, lúc lên lầu có hàng xóm chào Tô Duy, Lộ Tiêu cau mày hơn, làm như không nhìn thấy những người khác.

Lúc vào đến nhà, Lộ Tiêu ngồi xuống sofa, không tự chủ cảm thấy thoải mái.

Ánh mắt Tô Duy thủy chung dõi theo cậu, tiến tới ngồi xuống bên cạnh: “Em thích ở đây ?”

Lộ Tiêu rũ mắt, lông mi thật dài thu lại tầm nhìn: “Ở đây tốt, không có người khác.”

Tô Duy nói: “Em sợ người khác, nhưng không sợ tôi.”

Với câu nói này Lộ Tiêu rất thản nhiên: “Tiềm thức nói cho tôi biết” cậu một lần nữa nhìn vào ánh mắt Tô Duy, qua vài giây mới thu đường nhìn: “Anh sẽ không chán ghét tôi.”

Tô Duy hỏi: “Vì sao sợ ?”

Lộ Tiêu hồ hững đáp: “Không liên quan tới anh.”

Tô Duy không khỏi nhú mày: “Nếu như em không mở lòng mình với tôi, sẽ rất khó để trị liệu.”

Cậu lạnh lùng nói: “Tôi nói muốn anh trị liệu cho tôi khi nào ?”

Tô Duy giật mình: “Nếu không muốn trị liệu, sao lại theo tôi về ?”

Lộ Tiêu nhàn nhạt đáp: “Tôi không còn nơi nào khác để đi. Hơn nữa tôi rất hiếu kì, vì sao hẳn lại thích anh.”

Đúng là rất kỳ diệu, đối diện với một bệnh nhân đa nhân cách, nghe cậu dùng từ “hẳn” để hình dung bản thân mình. Đồng thời với Tô Duy mà nói, một người cách đây không lâu cùng anh đồng sàng cộng ẩm làm chuyện yêu đương, đảo mắt đã trở thành người xa lạ.

Tô Duy đột nhiên có chút phần nộ: “Em hy vọng mình được chữa trị, Lộ Tiêu. Em tạo ra một nhân cách mới, muốn quên tất cả đi làm lại từ đầu, điều này nói rõ em chán ghét chính bản thân mình bây giờ. Cho nên khi em biết tôi là bác sĩ tâm lý liền theo tôi về.”

Lộ Tiêu nhin không được cười lạnh một tiếng: “Vậy theo lời anh nói, bây giờ tôi đã trở về nhân cách cũ, chẳng phải nói lên rằng hẳn không cần tồn tại nữa hay sao?”

Tô Duy nhíu mày thật sâu.

Anh đứng dậy, rót cho Lộ Tiêu một chén trà, một lần nữa ngồi xuống tâm tình cũng đã khá hơn. Anh nói: “Tôi mong muốn có thể trị hết bệnh cho em.”

Lộ Tiêu hờ hững nói: “Xin cứ tự nhiên.”

Tô Duy hít một hơi thật sâu, hỏi: “Em học qua tâm lý học chưa?”

Lộ Tiêu nhíu mày, một lát sau bình tĩnh đáp: “Không có.”

Tô Duy tỉ mỉ quan sát nét mặt cậu, chậm rãi nói: “Chúng ta làm một bài kiểm tra ‘Tự do liên tưởng’. Tôi nói một từ, trong thời gian ngắn nhất em đáp lại từ đầu tiên hiện ra trong đầu mình.”

Lộ Tiêu gật đầu: “Được thôi.”

Tô Duy nhìn thật sâu vào mắt cậu: “Sữa?”

“Giấc ngủ.”

“Màu đỏ?”

“Máu.”

“Đóa hoa?”

“Héo rũ.”

“Hoa cúc?”

“Mùa đông.”

“Bạch kiếm vân?”

“...” Lộ Tiêu không trả lời ngay, chậm rãi nhắm mắt: “Bí mật.”

Tô Duy thở dài: “Lộ Tiêu, em không tuân theo quy tắc trò chơi. Em không được suy nghĩ gì, phải lập tức trả lời luôn.”

Lộ Tiêu vẽ mặt hờ hững.

Tô Duy hít sâu: “Được rồi, thử lại một lần nữa: “Mặt trời chiều?”

“Hoàng hôn.”

Trải qua vài lần vấn đáp, Tô Duy thấy Lộ Tiêu trả lời hoàn toàn không suy nghĩ, vì vậy anh nói: “Hình xăm.”

Lộ Tiêu một lần nữa im lặng. Lần này cậu cũng không nói ra đáp án nào.

Tô Duy không khỏi lắc đầu: Lớp phòng ngự trong lòng Lộ Tiêu quá dày, giống như lần đầu tiên anh thử tiềm thức của Đại Hoàng, lớp phòng ngự kiên cố không gì có thể phá được. Giống như trong tiềm thức của cậu có một cảnh sát đang đi tuần, đến lúc cảm thấy bị uy hiếp, liền lập tức đóng cánh cửa lại —— Tô Duy

có thể khẳng định, trong bài kiểm tra vừa rồi, là tiềm thức khiến cậu không thể nói chứ không phải cậu cố ý không phối hợp trả lời.

Anh thử một lần cuối cùng, đến khi anh nói ‘thuốc diệt chuột’, Lộ Tiêu không nói ra từ đầu tiên hiện lên trong đầu, khoe miệng cong lên: “Hóa ra anh không tin tưởng hần.”

Tô Duy nhìn cậu thật lâu, khẽ lắc đầu: “Tôi tin tưởng em ấy, nhưng tôi không tin em.”

Lộ Tiêu ngẩng đầu lên nhìn anh, sắc mặt thản nhiên: “Tôi chính là hần, hần chính là tôi. Anh phải biết rõ.”

Tô Duy không thêm nói thêm gì nữa.

Một lát sau, mắt thấy sắp đến giờ cơm, Tô Duy hỏi: “Em nấu cơm chứ?”

Lộ Tiêu hí mắt lại một chút, giọng nhàn nhạt: “Không.”

Vì vậy Tô Duy đứng lên đi vào phòng bếp.

Lúc ăn cơm, Tô Duy chủ động gấp thức ăn vào bát Lộ Tiêu, nhìn chân mày cậu nhíu lại, không nhanh không chậm nói: “Em không dám nhìn ánh mắt người khác, không thích đến trường, không có bạn bè, ít khi cùng người khác nói chuyện.. Em bị chứng ám ảnh sợ xã hội nghiêm trọng, đúng không?”

Lộ Tiêu làm như không nghe thấy, thong thả gấp rau bỏ vào miệng.

Tô Duy cũng không thêm để ý, tự nhiên nói tiếp: “Nói rằng ám ảnh sợ xã hội, nhưng tôi nghĩ rằng cái tên này không hợp lý —— Em căn bản không sợ người khác, mà là sợ chính bản thân mình. Em không dám đối diện ánh mắt của người khác, bởi vì nỗi sợ hãi ấy từ chính bản thân em mà ra. Lộ Tiêu, đến tận cùng em đã làm cái gì mới có thể cảm thấy tự ti như vậy?”

Lộ Tiêu khẽ nở nụ cười: “Nga..”

Tô Duy đợi một lúc, thấy cậu tựa như không muốn nói tiếp, không khỏi nhụt chí dựa lưng vào ghế.

“Tôi ghét em như vậy.” Anh cau mày, hờn giận nói.

Lộ Tiêu lạnh lùng nhấc khoe môi, một lần nữa đối diện ánh mắt của Tô Duy: “Anh thích tên ngu xuẩn kia, mong muốn tôi biến mất. Đây không phải là điều bác sĩ tâm lý nên làm.” Cậu ngừng lại một chút, tiểu ý càng nồng đậm nhưng ánh mắt thủy chung băng lãnh: “Anh nghĩ cái tên ngu xuẩn kia gì cũng đều không hiểu, rất thú vị đúng không? Tôi nghĩ, trong thế giới của hần chỉ có một mình anh, chỉ vì anh mà sống.. Anh cảm thấy đặc ý chứ gì?”

Tô Duy không khỏi rùng mình. Anh đột nhiên cảm thấy, dáng cười của Lộ Tiêu bây giờ giống như một ác ma nguy hiểm.

Lộ Tiêu thu hồi ánh mắt, dáng vẻ gây sự cũng lập tức biến mất, trái lại có chút thất thần.

Buổi tối, Lộ Tiêu ngủ trong phòng cho khách.

Trước giờ Đại Hoàng luôn bất mãn với việc ngủ trong phòng cho khách, đợi đến nửa đêm lặng lẽ chạy đến giường Tô Duy. Lúc này đây, màn đêm buông xuống, Tô duy chủ động bước vào gian phòng này.

Lộ Tiêu đã ngủ rồi, hai tay cậu ôm chặt trước ngực, nhíu mày, lại là một tư thế phòng bị.

Tô Duy vươn tay, ôn nhu vuốt trán cậu.

Anh thở dài: “Ngày trước là em cứu vớt anh, lúc này đây tới lượt anh. Đại Hoàng.”

31. Chương 31

Tô Duy gọi điện thoại cho Dương Thiếu Quân, nói cho anh biết đã tìm được Lộ Tiêu, nên khép hồ sơ lại.

Dương Thiếu Quân rất kinh ngạc: “Em tìm được Lộ Tiêu ? Cậu ta thế nào ?”

Tô Duy trầm mặc một hồi, ở đầu bên kia điện thoại cười khổ nói: “Không tốt lắm. Thiếu Quân, tôi muốn nhờ anh một việc.”

“Việc gì ?” Dương Thiếu Quân hỏi.

Tô Duy nói: “Tôi muốn nhờ anh điều tra một chút về quá khứ của Lộ Tiêu, càng cặn kẽ càng tốt. Em ấy từng nói rằng có cảm giác mình bị theo dõi, nhưng chuyện này đều đã qua, có khả năng tra lại được hay không ?”

Dương Thiếu Quân dừng lại vài giây: “Tô Duy.. Người theo dõi cậu ta.. là anh.”

“Anh vẫn không tin cậu ta và mẹ kế không có vấn đề gì, cũng không tin cậu ta mất trí nhớ thật, nên hoài nghi cậu ta mượn cớ để trốn tránh pháp luật —— Em biết mà, đây là điều anh cần phải làm. Cho nên trước kia, có mấy lần anh theo dõi cậu ta, cũng có lần phải cảnh sát khác đi theo dõi.”

“Là sau khi vụ án khép lại ?”

“Có một lần anh nhìn thấy cậu ta đi một mình trên đường, anh đi theo một hồi, thế nhưng cậu ta hình như phát hiện, chạy vào góc nào đó rồi không thấy tăm hơi.”

Tô Duy đột nhiên cảm thấy loạn, từ lúc anh nhận thức Đại Hoàng, sau đó mọi chuyện đều không ổn lắm. Anh thở dài: “Tôi biết rồi. Anh giúp tôi điều tra về quá khứ của Lộ Tiêu đi.” Anh dừng lại một chút, giọng nói đột nhiên nặng nề: “Tôi muốn biết, cậu ấy rốt cuộc có biết Bách Bình Nam không.”

Dương Thiếu Quân có chút kinh ngạc: “Bách Bình Nam ? Bác sĩ tâm lý kia ? Anh ta làm sao vậy ?”

Tô Duy nói: “Tôi cũng chưa xác định được, nhưng mơ hồ cảm thấy anh ta có chuyện. Còn nữa, vụ án mèo đến đâu rồi ? Phá án chưa ?”

Dương Thiếu Quân nói: “Vẫn chưa, ít đầu mối quá, phạm nhân rất cẩn thận.”

Tô Duy giơ tay lên xoa xoa huyệt thái dương: “Được rồi. Cứ làm như vậy đi. Cảm ơn anh.”

Tô Duy cúp điện thoại đi tới phòng khách, nhìn thấy Đại Hoàng an tĩnh ngồi bên bàn ăn.

Tô Duy đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu, chính là cậu cũng không có ăn gì, anh liền cầm đĩa thay cậu gấp thức ăn: “Lộ Tiêu, với chuyện của Đại Hoàng, em một chút ấn tượng cũng không có sao ?”

Lộ Tiêu hờ hững đáp: “Không có.”

Tô Duy vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi: “Một chút đều không nhớ ra ?”

Lộ Tiêu cầm bát nhìn anh một cái, lắc đầu.

Tô Duy khẽ thở dài.

Cơm nước xong xuôi, Tô Duy hỏi: “Tôi có thể thôi miên em được không ?”

Lộ Tiêu lạnh lùng nói: “Tùy ý.”

Tô Duy để cậu nằm xuống bên ghế thôi miên, chỉnh độ sáng ánh đèn sao cho thật thích hợp, sau đó bắt đầu làm ám thị với tâm lý cậu. Nhưng mà khi anh đạt tới bước chỉ lệnh cuối cùng, Lộ Tiêu vốn đang tiến nhập vào trạng thái thôi miên lại mở mắt ra.

Tô Duy nhin không được khẽ nhủ mày: “Em kháng cự lại trị liệu của tôi ?”

Lộ Tiêu rũ mắt xuống, cũng không trả lời câu hỏi này.

Tô Duy không tin trên đời có người không rơi vào trạng thái thôi miên được. Trước đây lúc anh học đến thôi miên, giáo sư từng nói, trên đời này có những người rất khó để thôi miên, nhưng không có ai chân chính

không thể thôi miên được. Thôi miên là một trạng thái tương tự như giấc ngủ, không có ai sống mà không cần giấc ngủ.

Lộ Tiêu bình tĩnh cất tiếng: “Anh không thể thôi miên tôi, bởi vì căn bản tôi không tin anh.”

Ngược Tô Duy không khỏi căng thẳng. Nếu Lộ Tiêu không tín nhiệm anh, vậy Đại Hoàng thì sao ?

Tô Duy lại mở blog của L.D. Trong bài viết “Cực độ thôi miên” có ghi lại một số phương pháp thôi miên sâu, trong quá trình điều trị bệnh nhân thường không sử dụng đến loại thôi miên sâu này, chỉ mấy nhà thôi miên biểu diễn mới cần đến.

Tô Duy mở ra một bài viết nói về ‘ám thị tâm lý’.

“Tôi từng tin một người phụ nữ đã giết hại một người đàn ông —— có thể không phải do cô ta tự ra tay giết, nhưng cô ta cần cảm thấy bản thân có trách nhiệm với cái chết của người đàn ông này. Nhưng trên thực tế, cô ta tựa hồ không hề cảm thấy áy náy. Tôi rất tức giận, vì vậy liền không ngừng ám thị chính cô ta đã giết người đàn ông kia. Trên thực tế nó giống như một loại hình thôi miên, vậy nên tôi cần phải sắp xếp, đến khi chạm đến thời điểm thích hợp, cô ta sẽ tự động rơi vào trạng thái thôi miên. Tôi lựa chọn ‘Tiếng chuông cửa’.

‘Một đêm thanh vắng tôi thay đổi tiếng chuông điện thoại của cô ta, đến khi cô ta có năm phần buồn ngủ, tôi nói cho cô những tràng cảnh của mình, đồng thời trong lúc đó tôi ấn chuông cửa làm gián đoạn quá trình. Tôi còn đem chuyện này nói ra với những người khác, bao gồm cả người thân của cô ta.’

“Tất cả mọi người đều cho rằng cô ta thực sự giết người, chính bản thân cô ta cũng nghĩ như vậy. Từ đó, nghe thấy tiếng chuông cô lập tức phát cuồng, giống như bị người khác phá vỡ sự tình bản thủ.”

“Tôi tin tưởng ám thị tâm lý có khả năng thay đổi trí nhớ của con người.”

“Ồ, tâm lý học thậm chí có khả năng thao túng bất luận kẻ nào.”

Bài viết này Tô Duy chưa đọc qua, anh chỉ mới đọc mấy bài viết nói về thôi miên của L.D.

Anh sợ ngây người.

Qua thật lâu, anh tắt trang web đi, vào phòng tắm bằng nước lạnh.

Trong lòng tựa như đoán ra được điều gì đó, nhưng lại trốn tránh chôn sâu xuống.

Lộ Tiêu ngồi bên ban công, nhàn rỗi đùa bồn chậu hoa. Cảm nhận được Tô Duy đang đến gần, nhưng ánh mắt thủy chung không rời chậu hoa: “Anh muốn giết tôi sao ? Ý tôi là, chỉ giết tôi, lưu lại hân.”

Tô Duy ngồi xổm xuống bên cạnh cậu: “Sao lại hỏi như vậy ?”

Lộ Tiêu nhún vai: “Bởi vì anh thích hân.”

Tô Duy nói: “Em mong tôi làm như vậy sao ?”

Cánh tay gầy lá của Lộ Tiêu dừng lại, chậm rãi buông xuống.

Tô Duy nói: “Em một lần nữa đưa ra giả định như vậy, bởi vì em ghét bản thân mình, muốn trở thành em ấy, đúng hay không ?”

Lộ Tiêu cười nhạt: “Hân ở ngay bên trong tôi, nếu như tôi muốn vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể thả hân ra. Chính là tôi có thể giết hân, nhưng hân vô phương giết tôi.”

Tô Duy cau mày thật chặt: “Em không thể. Nếu như em có thể làm vậy thì đã không chia nhân cách của mình ra, tạo nên em ấy.”

Khóe miệng Lộ Tiêu cong lên: “Tôi đương nhiên có thể. Bởi vì tôi muốn trốn tránh nên mới biến thành hân. Nếu như tôi không cần trốn tránh nữa, sự tồn tại của hân không còn cần thiết.”

Tô Duy nhìn sườn mặt cậu, chậm chạp nói không nên lời.

Cuối cùng, Lộ Tiêu hỏi: “Nếu như tôi vĩnh viễn không trở thành hân nữa, anh còn muốn ở với tôi không ?”

Giống như một câu hỏi lựa chọn, để xác thực linh hồn kia có quan trọng với anh không ? Tô Duy rất khó trả lời, thế nhưng anh biết, lúc này mình đã không thể buông tay. Chỉ là một người thay đổi linh hồn, tốt xấu gì cũng có cùng niệm tưởng.

Anh nói: “Muốn.”

Lộ Tiêu cười cười, lại chuyên chú gảy lá cây trước mặt.

Buổi tối Tô Duy ngồi trong thư phòng đọc sách, Lộ Tiêu đột nhiên đi đến.

“Anh từng nuôi thú cưng chưa ?” Lộ Tiêu hỏi.

Tô Duy lắc đầu.

Lộ Tiêu nói: “Tôi từng nuôi cá vàng, thỏ, chuột hamster, mèo và chó.”

“Cá vàng không biết làm thế nào để kiểm soát, nó bị bội thực tự chết; thỏ ăn cây cỏ dưới lầu, bị tiêu chảy, cũng đã chết. Hamster tôi bỏ trong một hộp, sợ nó bỏ chạy nên buổi tối che kín lại, ngày hôm sau nó đã chết rồi; mèo tôi nhốt ngoài đường về, nuôi được hai ngày nó liền bỏ đi; chó cũng là tôi nhốt về, cô ta đem vứt nó đi; nó lại tự chạy về, sau đó cô ta kéo tôi chuyển nhà, sau này quay lại, nghe nói con chó chết đói dưới nhà cũ.” Cô ta chính là mẹ kế của cậu.

Tô Duy thần sắc ngưng trọng, hỏi: “Em, rất ghét mẹ kế của mình ?”

Lộ Tiêu nở nụ cười: “Anh muốn hỏi tôi có giết cô ta hay không, đúng không ?”

Tô Duy nhíu mày thật chặt: “Vụ án này đã được giải quyết rồi...”

Lộ Tiêu ngắt lời nói: “Đúng vậy, là tôi giết. Tôi bỏ thuốc diệt chuột vào đồ ăn của cô ta.”

Tô Duy yên lặng.

“Tôi dùng sơn móng tay trong suốt bôi một lớp ngoài thuốc diệt chuột, cái này làm chậm lại tốc độ hòa tan của thuốc trong dạ dày. Cảnh sát cho rằng lúc này tôi không có ở đây, nhưng thực ra trước đó tôi đã hạ độc.”

Môi Tô Duy run run, qua thật lâu mới hỏi: “Sao em lại nói cho tôi biết những chuyện này ?”

Tô Duy hỏi ngược lại: “Anh tin tưởng tôi sao ?”

Tô Duy không trả lời.

Lộ Tiêu một lần nữa nhìn thẳng vào mắt anh, trên mặt rõ ràng biểu lộ vài phần sợ hãi, lại nắm chặt tay buộc bản thân không được dời ánh mắt. Cậu run giọng nói: “Anh nói đúng. Là tôi muốn trở thành hắn, tôi đồng ý để anh giết tôi.”

Tô Duy yên lặng không nói lời nào, đột nhiên đưa bày tay ra nhẹ nhàng vuốt bên mặt Lộ Tiêu: “Không phải em có thể tự làm sao ? Tại sao lại nhường tôi làm vậy ?”

Lộ Tiêu cắn răng.

“Trước kia tôi cũng bị bệnh tâm lý nghiêm trọng, chính Đại Hoàng đã điều trị cho tôi. Bởi vì một chuyện khiến tôi cảm thấy áy náy nên đã lựa chọn trốn tránh, trốn tránh mười năm mới gây ra hậu quả như vậy. Đại Hoàng đã giúp tôi đối mặt, trốn tránh cũng không thể giải quyết vấn đề gì. Em không làm được, là vì tiềm thức em cũng không muốn lại phải trốn tránh. Có lẽ cuộc sống sinh hoạt âm áp khơi dậy cảm giác tội lỗi trong lòng Đại Hoàng, khiến em ấy nghĩ rằng nếu không thể giải quyết mọi chuyện trước kia thì em ấy không đáng được hưởng hạnh phúc, nên mới một lần nữa đánh thức em để giải quyết.”

Lộ Tiêu nheo mắt lại.

Tô Duy thở dài, nắm lấy bàn tay cậu: “Nếu như em đã làm sai điều gì, nói cho tôi biết, tôi sẽ cùng em giải quyết.”

Lộ Tiêu mạnh mẽ rút tay ra khỏi tay anh, đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống Tô Duy đang ngồi trên ghế: “Rất tiếc, tôi không tin tưởng anh, mà anh cũng không tin tưởng tôi.”

32. Chương 32

Dương Thiệu Quân cầm tập tài liệu trong tay, dựa lưng vào tường, đáng cười hư hỏng: “Bảo bối, em định thưởng anh gì nào

”

Tô Duy sắc mặt trầm tĩnh: “Anh muốn cái gì ?”

Dương Thiệu Quân chu miệng lên: “Hôn anh một cái nào.”

Tô Duy nói: “Tôi sẽ dùng nắm đấm của mình để hôn anh.”

Dương Thiệu Quân cười cười, đặt tập tài liệu vào trong tay Tô Duy: “Cầm đi, đừng cho người khác xem, xem xong rồi tốt nhất là tiêu hủy. Cái này là anh lạm dụng chức quyền mới có được đó.”

Tô Duy giật mình, nhận lấy tập tài liệu: “Cảm ơn.”

Dương Thiệu Quân ôm vai Tô Duy cười: “Còn muốn anh giúp gì thì cứ nói.”

Tô Duy cười nhàn nhạt: “Anh có thể lạm dụng chức quyền đến đâu ?”

Dương Thiệu Quân nhún vai: “Nhiều hơn em có thể nghĩ.”

Tô Duy trở về nhà, khóa cửa thư phòng, bắt đầu xem tập tài liệu Dương Thiệu Quân đưa cho anh.

Cục cảnh sát từng điều tra Bách Bình Nam. Anh ta là một bác sĩ tâm lý ưu tú, từng chữa tốt cho rất nhiều bệnh nhân mắc bệnh nặng, cũng có rất nhiều luận văn phân tâm học. Anh ta trị liệu cho Lư Tương được hơn một tháng, tổng cộng 7 lần, còn chưa kịp chữa xong thì Lư Tương đã nhảy lầu.

Tô Duy tiếp tục giở tài liệu, tài liệu của Dương Thiệu Quân rất đầy đủ, thậm chí cả việc Bách Bình Nam từng điều trị tâm lý cho anh cũng được ghi lại. Cha mẹ Bách Bình Nam làm nghề gì, Bách Bình Nam học trường đại học nào, chuyên ngành của anh ta là gì đều có cả.

Tô Duy lật trang giấy, nhanh chóng nhìn qua, đang muốn giở sang trang tiếp theo thì ngẩn người, tầm nhìn thu lại trong trang giấy cũ. Anh nhìn chăm chăm vào tập tài liệu, chìm mình trong sợ hãi kinh ngạc một hồi lâu.

Tô Duy dẫn Lộ Tiêu tới vườn hoa lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Lúc Lộ Tiêu đi đến nơi này, cậu khẽ cau mày một chút, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình thường rồi tiến vào.

Tô Duy nhìn ánh mắt của cậu, hỏi: “Nơi này có ý nghĩa đặc biệt gì với em không ?”

Lộ Tiêu chần chừ một lúc rồi mới đáp: “Có liên quan tới anh không ?”

Tô Duy cười nhạt, ôn nhu vuốt tóc cậu. Với hành động này của anh, Lộ Tiêu có chút kinh ngạc, nhưng cậu cũng không chống cự, thậm chí — rất quen thuộc.

Tô Duy nói: “Em thực sự không muốn cho tôi biết ?”

Lộ Tiêu trầm mặc thật lâu, cuối cùng chậm rãi mở miệng: “Ở nơi này tôi từng gặp một người, hắn dạy tôi rất nhiều.. sau đó tôi lại mong mình chưa bao giờ học qua mấy cái đó.”

Tô Duy gắt gao nhìn ánh mắt cậu: “Tâm lý học ?”

Lộ Tiêu rũ mắt xuống không trả lời.

Rời khỏi vườn hoa trở về nhà, hai người đi qua cửa hàng hoa Đại Hoàng từng làm việc. Tô Duy đưa mắt nhìn một chút, đi được vài chục bước, Lộ Tiêu đột nhiên mở miệng: “Anh thích hoa.”

Tô Duy có chút kinh ngạc nhìn cậu.

Lộ Tiêu nói tiếp: “Hắn từng ở cửa hàng hoa này mua hoa tặng anh.”

Tô Duy có chút khẩn trương: “Em nhớ tới ?”

Lộ Tiêu nói: “Tôi nhìn ra được.”

“Đêm qua anh đứng bên ban công nói chuyện điện thoại, lúc nghe điện, anh đem tay giấu đi —— điều này nói anh đang giấu giếm một vài tin tức quan trọng.”

—— Tối hôm qua Tô Duy nói chuyện điện thoại với Tô Kiềm, Tô Kiềm hỏi anh chuyện Đại Hoàng, anh nói, mọi chuyện đều tốt cả.

“Lúc anh ngồi ở sofa nói chuyện với tôi, hai vai anh thu vào, điều này nói anh đang thiếu tin tưởng, nhưng anh lại nói rằng mình vô cùng tin tôi.”

—— Lộ Tiêu nói Tô Duy không tín nhiệm cậu, Tô Duy có chút kích động cùng cậu tranh chấp hai câu. Nhưng lúc ấy, trong lòng anh thực sự rất mờ mịt.

“Sau đó anh lại tới ban công đứng yên hồi lâu, người anh nghiêng về phía trước, cổ ngẩng lên, nói rõ anh đang tức giận.”

—— Tô Duy thực sự đứng bên ban công buồn phiền vài phút, bực Lộ Tiêu, mà cũng bực chính bản thân mình.

Lộ Tiêu mặt không đổi sắc nhún vai: “Còn có rất nhiều, anh muốn nghe không ?”

Tô Duy nhìn cậu đến thất thần.

—— Lộ Tiêu thừa nhận mình từng học qua tâm lý học. Không những vậy, năng lực không tồi.

Tô Duy đột nhiên thấp giọng nở nụ cười, khe khẽ lắc đầu. Anh nói: “Lộ Tiêu, em rất lợi hại. Có thể nói cho tôi biết, ở vườn hoa kia em gặp Bách Bình Nam sao ? Là anh ta dạy em ?”

Lộ Tiêu nhanh chóng đưa mắt nhìn anh, không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Anh muốn biết gì tôi đều rõ cả, anh muốn giúp tôi tôi cũng có thể tự giúp mình. Dựa vào cái gì tôi phải cho anh biết ?

Ánh mắt Tô Duy tràn ngập hoang mang.

Lộ Tiêu gần từng chữ nói: “Anh không tin tưởng tôi, đừng hỏi tôi vì sao, từ trong mắt anh tôi nhìn thấy sự thiếu tin tưởng.”

Tô Duy ảo não xoa xoa mi tâm: “Tôi —— không rõ.”

Khóe miệng Lộ Tiêu cong lên, thế nhưng trong mắt không có ý cười: “Tôi muốn anh thích tôi.”

Tô Duy gật đầu: “Có thể.”

Lộ Tiêu giải thích: “Tôi nói, là tôi.”

Ở giữa đường lớn, Tô Duy nắm lấy tay cậu: “Tôi hiểu ý của em.”

Về đến nhà, Lộ Tiêu tự mình thu xếp một vài đồ đạc, Tô Duy từ phía sau đi tới đột nhiên khoát tay lên hông cậu. Cả người Lộ Tiêu cứng đờ, Tô Duy quay mặt cậu về phía mình. Lộ Tiêu cúi đầu, anh chăm chú nhìn cậu, giằng co nửa ngày, Tô Duy chậm rãi tới gần. Lúc hai người chỉ cách nhau vón vón vài cm, Lộ Tiêu đột nhiên quay đầu tránh đi.

Trên mặt Tô Duy không rõ biểu tình, nhìn không ra vui buồn: “Vì sao tránh ?”

Lộ Tiêu cau mày không nói lời nào.

Tô Duy nắm lấy cằm cậu, buộc cậu phải nhìn thẳng vào mắt anh: “Không phải em nói muốn tôi yêu em sao ?”

Lộ Tiêu chậm rãi nhắm mắt lại.

Tô Duy nhẹ nhàng hôn lên.

Đầu lưỡi anh không nhanh không chậm đảo qua điểm nhạy cảm trong miệng Lộ Tiêu. So với Đại Hoàng, Lộ Tiêu hiển nhiên không có kinh nghiệm gì, cả người cứng ngắc, không hòa theo cũng không tránh né. Tô Duy đặt tay lên hông cậu, chậm rãi đi xuống phía dưới, đến chỗ xương cụt thì dừng lại, xoa nắn ở xung quanh.

Lộ Tiêu hô hấp dồn dập, bắt đầu đẩy Tô Duy ra.

Tô Duy kết thúc nụ hôn, vẫn như cũ ôm chặt cậu, ngón tay cách một lớp y phục khẽ ấn xuống: “Ở đây từng khắc gì ?”

Lộ Tiêu không trả lời.

Tô Duy nghiêng mặt như muốn hôn tiếp, Lộ Tiêu có chút gấp gáp nói: “Quý ngọc tâm”

“Quý ngọc tâm ?” Tô Duy ngăn người. “Đó là cái gì ?”

Lộ Tiêu tránh khỏi ngực anh, dựa lưng vào chạn để thức ăn, lồng ngực phập phồng, sắc mặt khó coi: “Một loại yêu quái. Cô ta khắc.”

Tô Duy lên mạng tra một chút.

Quý ngọc tâm là một nhân vật trong Inuyasha, là phân thân thứ 3 của Naraku, hoàn toàn mang dáng vẻ của một yêu quái, vô cùng ghét nhân yêu. Nó có “Thuật đọc tâm” vô cùng lợi hại.

Anh hỏi Lộ Tiêu: “Em thực sự hạ thuốc diệt chuột với Lư Tương ?”

Lộ Tiêu không chút do dự đáp: “Đúng vậy.”

Tô Duy có chút đau đầu đưa tay lên đỡ trán: “Vì sao ? Vì cô ta ngược đãi em ? Ai đã dạy em chiêu này, bôi sơn móng tay lên thuốc diệt chuột ?”

Lộ Tiêu cười nhạt: “Tôi đọc tiểu thuyết trinh thám học được cái này. Bởi vì bà ta hại chết cha mẹ tôi.”

Trong tài liệu của Dương Thiếu Quân có nói cha Lộ Tiêu chết vì bị bệnh. Tô Duy không khỏi lắc đầu: “Vì sao nói cô ấy hại chết cha em ? Cha em chết như thế nào ?”

Lộ Tiêu nói: “Cô ta là người thứ ba, đứng ở giữa chia rẽ cha mẹ tôi. Mẹ tôi rất đau lòng, vì vậy xảy ra tai nạn xe cộ. Cha tôi cũng vì chuyện này mà ngã bệnh.”

Tô Duy mơ hồ nhớ tới trước đây, lúc Đại Hoàng trị liệu cho một người đàn ông đã tỏ rõ thái độ căm ghét người thứ ba. Anh nói: “Lúc đấy em còn nhỏ ? Những điều này là ai nói cho em biết ?” Anh thử hỏi thăm: “Là Bách Bình Nam ?”

Lộ Tiêu sững sốt một chút: “Bách Bình Nam ? Vì sao hỏi như vậy ?”

“Em chỉ cần nói cho tôi biết có đúng hay không ?”

Lộ Tiêu trả lời rất nhanh: “Đều không phải.”

Tô Duy không tin: “Thật không phải ?”

Lộ Tiêu lạnh lùng nhún vai: “Anh không tin tôi tôi cũng chẳng biết làm thế nào.”

Tô Duy tiếp tục truy hỏi: “Vậy em biết Bách Bình Nam, đúng không ?”

Lộ Tiêu nhanh chóng nhìn anh một cái, đáp: “Tôi biết hẳn. Sau đó hẳn trị liệu cho cô ta.”

Tô Duy muốn nói gì đó, trong đầu đột nhiên xuất hiện một manh mối —— Lộ Tiêu rất ít khi nhìn anh, mỗi lần cậu nhìn đều thông qua nét mặt và ánh mắt của anh thu thập một chút thông tin, ví dụ như —— lúc này khi bị hỏi trong lòng cậu vẫn chưa chắc chắn.

Quý ngọc tâm, một yêu quái có khả năng đọc được suy nghĩ. Tô Duy cười một cái tự giễu. Tựa hồ rất thích hợp với cậu. Nói chuyện với một người như vậy, thực sự là mệt chết a . Bởi vì khi cậu muốn cho người khác biết gì đó, cậu sẽ chỉ ra, nhưng nếu cậu không muốn cho người khác biết, thì không cách nào bắt cậu nói ra được.

E rằng, phải tự mình tìm ra chân tướng.

Tô Duy tìm tới Bách Bình Nam.

Tinh thần Bách Bình Nam cũng không tệ lắm, lần trước Tô Duy đi Mỹ về, tinh thần anh ta kém hơn nhiều.

Tô Duy bưng tách cà phê lên nhấp một hớp, chậm rãi mở miệng: “Bác sĩ Bách, gần đây tôi gặp một bệnh nhân, rất khó giải quyết. Cậu ấy khiến tôi nhớ về chuyện quá khứ của mình.”

Bách Bình Nam nói: “Như vậy không tốt. Nhà phân tâm học phải kiêng kỵ đem chuyện của mình vào việc tư vấn tâm lý, càng không thể để nó làm ảnh hưởng đến suy nghĩ và hành động của mình.”

Tô Duy gật đầu: “Trước đây tôi vẫn luôn lãnh tính và lý trí, nhưng việc trị liệu của tôi thường không thu được kết quả tốt.”

Bách Bình Nam cười nói: “Lãnh tính cũng không hoàn toàn chính xác, cậu không quan tâm thì vô phương theo sát tư duy người bệnh. Cậu chùn chân bó gối như vậy, trị liệu cho người khác như thế nào đây ?”

Tô Duy mệt mỏi xoa xoa mi tâm: “Có lẽ tôi không thích hợp với nghề bác sĩ tâm lý này.. Bác sĩ Bách, gần đây tôi mới gặp.. Cao Cẩm.”

Cái tách trong tay Bách Bình Nam run lên, cà phê rớt xuống mặt bàn. Anh ta kinh ngạc tròn mắt: “Cao Cẩm ? Không phải cậu ta chết rồi hay sao ?”

Tô Duy ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào ánh mắt người đối diện, đột nhiên nở nụ cười: “Bác sĩ Bách, trí nhớ của anh thật tốt. Tôi vừa nói Cao Cẩm anh đã có thể nhớ ra cậu ấy là ai, anh còn rõ tôi thích uống loại cà phê nào.”

Về mặt Bách Bình Nam rất tự nhiên, không hề lộ ra sơ hở: “Chuyện của cậu.. Tôi đều nhớ rõ. Lần trước Dương Thiếu Quân tới tìm tôi, nói cậu vẫn còn chìm đắm trong quá khứ không thể tự kiềm chế bản thân, cho nên tôi mới xem qua hồ sơ năm ấy của cậu.”

Tô Duy cười nhạt: “Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi rất cảm kích.”

Bách Bình Nam vươn tay, lòng bàn tay ấm áp bao bọc bàn tay lạnh băng của Tô Duy. “Cậu nói cậu gặp được Cao Cẩm ? Là như thế nào ? Lẽ nào cậu ta chưa..”

Tô Duy lắc đầu: “Không, cậu ấy đã mất. Đạo trước tôi xuất hiện ảo giác, Đại Hoàng.. Lộ Tiêu đã giúp tôi qua khỏi.”

Bách Bình Nam kinh ngạc: “Lộ Tiêu ? Cậu ta giúp cậu như thế nào ?”

Tô Duy nói: “Cậu ấy với tâm lý học vô cùng hứng thú, một năm qua tôi dạy cậu ấy một chút, chính cậu ấy cũng tự học không ít. Ở phương diện này, cậu ấy rất có thiên phú.”

Bách Bình Nam rất ngạc nhiên: “Là như vậy sao! Nếu như cậu cần giúp đỡ về mặt tâm lý, tôi có thể giúp một tay. Dù sao bác sĩ cũng không thể tự chữa bệnh.”

Tô Duy rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp kia, mỉm cười: “Được, tôi sẽ.”

33. Chương 33

“Mấy hôm trước tôi đưa cậu ấy một quyển sổ, bảo cậu ghi lại những gì xuất hiện trong mơ. Hôm nay cậu ấy nói với tôi, cả đêm qua đều mơ thấy bị quái thú rượt đuổi. Tôi hỏi cậu ấy quái thú kia có hình dạng như nào, cậu ấy nói không biết, căn bản không dám quay đầu lại nhìn. Tôi nói cho cậu ấy biết, nếu như còn mơ thấy giấc mơ này, nhất định phải quay đầu lại nhìn, xem rốt cuộc cái gì truy đuổi cậu, bởi vì đó là nguyên nhân khiến cậu cảm thấy áy náy, bất an.”

Lộ Tiêu cầm cuốn sổ ghi chép của Tô Duy, chậm rãi lật sang trang.

“Lúc đầu cậu ấy còn có thể mơ tới một số tình tiết đơn giản, thí dụ như ngồi bên biển bị trúng gió, đi dự lễ tang người khác. Sau đó giấc mơ càng ngày càng phức tạp, không thể chấp nối lại thành một câu chuyện. Cho tới một ngày, cậu ấy nói với tôi, giấc mơ của cậu không có bất cứ tình tiết hay nhân vật nào, chỉ có những đường cong phức tạp đi kèm là những âm thanh đáng sợ. Rồi sau đó, giấc mơ trở nên phức tạp đến nỗi cậu không thể nhớ được.

“Giấc mơ của cậu ấy trở nên phức tạp, tôi nghĩ là do cậu ấy đọc qua rất nhiều sách phân tích giấc mộng. Từ lần tôi phân tích ý nghĩa giấc mơ giúp, cậu ấy dần say mê “Phân tích giấc mộng” của Sigmund Freud, ba ngày đã đọc xong — cậu ấy thực sự là một thiên tài. Cảnh trong mơ là phương thức để tiềm thức nhắn gửi thông tin, nhưng nó phải trải qua vài lớp nguy trang, không dễ dàng có thể phát hiện. Cho nên khi hiểu rõ “Sói” có nghĩa là công kích, tiềm thức sẽ không còn dùng hình ảnh “sói” để nhắn gửi nữa mà đổi sang một biểu tượng khác chưa được tháo bỏ.

Lộ Tiêu đọc tới đây, vô thức nở nụ cười, nhẹ giọng đọc câu phía sau lên: “Tôi nghĩ, ban đầu cậu ấy giống như một tờ giấy trắng, bất luận cái gì vẽ lên cũng có thể rõ ràng. Đáng tiếc cậu nhuộm màu quá nhanh, để rồi bây giờ một chữ thường viết lên thôi cũng khó nhìn thấu.”

Đọc xong dòng này, Lộ Tiêu thất thần trong chốc lát — Một bức tranh vẫn luôn còn mặt trắng ở phía sau, nhưng rồi nó sạch sẽ được bao lâu ? Các sắc khác rất nhanh sẽ vấy lên tờ giấy. Liệu có cách nào giúp cho tờ giấy trắng tinh trở lại không ?

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Lộ Tiêu giật mình run người một cái. Cậu cất cuốn sổ của Tô Duy lên giá sách như cũ, ra khỏi thư phòng đi mở cửa.

Vào nhà, Tô Duy một thân đầy mùi rượu.

Lộ Tiêu đỡ lấy anh, khẽ nhíu mày: “Anh uống rất nhiều rượu ?”

Tô Duy ánh mắt mơ màng nhìn cậu một hồi, không nói lời nào hướng vào buồng trong.

Lộ Tiêu vì anh rót một cốc nước nóng, ai ngờ Tô Duy được một tắc lại muốn tiến một thước đẩy tay cậu ra: “Tôi muốn uống sữa.”

Lộ Tiêu đi tới phòng bếp mở tủ lạnh, trong tủ thật sự có sữa, cậu liền rót một cốc bưng ra. Tô Duy vẫn chưa bằng lòng, nhãn thần mơ màng, nốt ruồi bên khóe mắt nhuốm vài phần điềm đạm đáng yêu: “Tôi muốn sữa nóng.”

Lộ Tiêu nhíu mày nhìn anh một hồi, một lần nữa trở về phòng bếp, cho cốc sữa vào lò vi sóng.

Cậu đứng cạnh lò vi sóng đợi sữa nóng. Tô Duy đi tới sau lưng, hai tay đặt bên hông, vùi mặt vào hốc cổ cậu: “Đại Hoàng..”

Ngày trước ở cùng Đại Hoàng, Tô Duy không thích cái tên này chút nào, thật giống tên một con chó, vậy nên thường hay gọi cậu là Lộ Tiêu. Thế nhưng đến lúc Đại Hoàng chân chính trở thành Lộ Tiêu, anh một lần nữa kêu biệt danh của cậu.

Lộ Tiêu lạnh lùng nói: “Tôi không phải hần.”

Tô Duy thở dài, mùi rượu nhàn nhạt phả lên mặt Lộ Tiêu, khiến cậu nhíu mày càng chặt.

“Em thả em ấy ra vài ngày có được không ?” Tô Duy thấp giọng khẩn cầu.

Lộ Tiêu trầm mặc thật lâu mới lên tiếng: “Anh uống say.”

Tô Duy thấp giọng cười hai tiếng, khẽ than dài: “Đúng vậy a... anh uống say..”

Một người say rượu bình thường sẽ không tự nhận mình say, Tô Duy lại dễ dàng thừa nhận thế này. Rốt cuộc có say hay không, chính anh cũng không biết.

“Đinh.” Lò vi sóng vang lên một tiếng, ngọn đèn màu cam dần tắt.

Lộ Tiêu muốn đến mở lò vi sóng ra, vòng tay Tô Duy bên hông lại níu cậu thật chặt, không cho cậu động.

Lộ Tiêu rất bình tĩnh: “Không phải anh muốn uống sữa sao ?”

Tô Duy buồn bực nói: “Anh nghĩ muốn em.”

Về mặt Lộ Tiêu không kinh ngạc một chút nào, rất nhanh chấp nhận lời đề nghị của anh: “Vây được thôi.”

Tô Duy mê man nhìn cậu.

Lộ Tiêu lấy ra sữa nóng đưa cho anh, nhìn anh uống xong cốc sữa sau đó hỏi: “Tôi phải làm gì ? Đầu tiên là tắm ?”

Tô Duy dùng ánh mắt mờ mịt thất thần nhìn cậu, tựa như lời mời ban nãy do người khác nói ra. Một lát sau, Lộ Tiêu đang muốn đổi ý, anh chậm chạp gật đầu: “Vây cùng tắm đi.”

Đến khi vào phòng tắm, Tô Duy vừa cởi khuy áo đầu tiên ra, Lộ Tiêu dè tay anh xuống: “Anh ra ngoài trước đi —— tôi vẫn chưa thể thích ứng.”

Tô Duy thoạt nhìn không giống người say rượu, ngoài trừ gương mặt so với bình thường hồng hơn một chút, cũng không còn gì bất đồng. Anh đưa tay sờ sờ bên mặt Lộ Tiêu, lại vuốt vuốt tóc cậu, cuối cùng hôn lên trán, quả nhiên lui ra ngoài.

Lộ Tiêu ngơ ngác trong phòng tắm hơn một giờ mới bước ra, Tô Duy lúc này mặc áo sơ mi quần tây ngủ trên ghế sofa —— Anh ngủ rất say, thậm chí Lộ Tiêu đem anh trở về giường, giúp anh thay quần áo cũng không có tỉnh lại.

Lộ Tiêu cũng cởi dép nằm lên giường, tiến vào lồng ngực Tô Duy.

Tô Duy hơi gầy, tay chân lạnh lẽo. Lộ Tiêu nắm tay anh, thế nào cũng không nghĩ ra bàn tay lạnh lẽo này sưởi ấm trái tim cậu như thế nào ?

—— Có lẽ cậu không biết, chính Đại Hoàng ấm áp đã làm tan chảy trái tim Tô Duy.

Lúc Tô Duy tỉnh lại đã là nửa đêm, bởi vì say rượu nên đầu đau nhức, mở mắt mơ màng thật lâu mới rõ vị trí hoàn cảnh của mình. Lộ Tiêu nằm trong lồng ngực anh, hai tay siết thành nắm đấm ôm trước ngực, lại một tư thế phòng bị.

Tô Duy nhẹ nhàng tách nắm tay của cậu ra, bàn tay Lộ Tiêu trống rỗng, lại muốn co lại nắm chặt thứ gì đó. Tô Duy đem ngón tay của mình nhét vào lòng bàn tay cậu. Lộ Tiêu nắm lấy tay Tô Duy, dần dần trầm tĩnh lại tiếp tục ngủ say.

Tô Duy ôm cậu, lần thứ hai nằm xuống ngủ.

Sớm hôm sau, Tô Duy ở phòng bếp làm điểm tâm, Lộ Tiêu chậm rãi đi đến.

Tô Duy đưa cho cậu cốc sữa đậu nành bốn mùa. Đây là Đại Hoàng dạy anh, đem đậu đỏ, đậu đen, đậu nành, đậu tương xay ra, lại thêm một chút mật ong, hương vị nồng ngọt vô cùng phong phú.

Lộ Tiêu nhận lấy cốc sữa đậu, ngẩng người một hồi: “Sao anh biết làm cái này ?” Dừng một lúc, tự hỏi lại tự trả lời: “Đúng rồi.. là hắc đệ dạy cho anh..”

Qua hai giây, cậu lắc đầu lẩm bẩm: “Hắc đệ nhiên nhớ rõ cái này..”

Tô Duy quan sát nét mặt cậu, chính là suy tư như vậy, anh có hỏi cũng không muốn trả lời, hoặc là lạnh lùng ném ra vài câu có lực đả thương: “Liên quan gì tới anh.” Thế nhưng Lộ Tiêu đột nhiên chủ động lên tiếng: “Cái này ngày trước cha làm cho tôi uống.”

“Cha của em..” Tô Duy như suy nghĩ gì đó khẽ gật đầu: “Có thể kể cho tôi về ông ấy được không ? Tôi chưa từng nghe em nói..”

Lộ Tiêu chần chừ một lúc, chậm rãi lắc đầu: “Cũng không có gì để nói.” Giống như sợ Tô Duy suy nghĩ nhiều, cậu không chút tình cảm bổ sung một câu: “Ông ấy mất sớm, tôi đều đã quên..”

Nếu thật đã quên, vì sao Lộ Tiêu hay cả Đại Hoàng vẫn nhớ tới món sữa này ? Nhưng Tô Duy cũng không hỏi câu này, bởi vì biết cậu sẽ không trả lời. Anh hỏi: “Em vào phòng bếp là muốn nói gì với tôi ?”

Lộ Tiêu nói: “Tôi muốn đi xem cô ta.”

“Cô ta ?” Tô Duy có chút mờ mịt.

Lộ Tiêu trầm giọng hỏi: “Cô ta chôn ở đâu ? Tôi muốn tới tảo mộ.”

Xe hướng tới vùng ngoại ô. Sắc mặt Lộ Tiêu trầm xuống: “Là ai an táng cho cô ta ở đây ?”

Tô Duy có chút sững sốt: “Cô ấy cũng không có người thân, hình như do một người bạn học quyết định, bởi vì biết cha em an táng ở nơi nào.”

Qua thật lâu, Lộ Tiêu cắn răng nghiêng lợi nói mấy chữ: “Mẹ tôi cũng an táng ở đây.”

Từ giọng nói của cậu, Tô Duy nghe ra hận ý. Trước đó, Lộ Tiêu vốn ít biểu tình, giọng nói cũng đều đều trầm lắng, hoàn toàn không thể đoán ra tâm tư. Tô Duy biết, Lộ Tiêu cho rằng Lư Tương là người thứ ba chia rẽ cha mẹ cậu, cho nên khi biết cô an táng bên cạnh mộ cha mẹ cậu mới tức giận như vậy.

Nhưng mà, với việc Lư Tương là người thứ ba, anh vẫn còn nghi hoặc điều này. Bởi vì khi mẹ mất cậu ấy mới hai tuổi, làm sao có thể nhớ rõ ràng mọi chuyện như vậy được ? Chắc phải do một người khác nói cho cậu ấy biết. Hiển nhiên cha cậu trước mặt con sẽ không chửi bới vợ mới cưới của mình —— Như vậy, Lộ Tiêu phải bị ai đó chia rẽ cậu và mẹ kế. Thế nhưng qua lời Nhậm Tiểu Thiên, hàng xóm cũ Lộ Tiêu nói, Lư Tương có hành vi ngược đãi cậu, thậm chí còn khắc hình quỷ ngộ tâm xuống xương cụt cậu, lẽ nào cô ta thực sự là một người mẹ kế ác độc ? Nếu đã như vậy vì sao lại nhảy lầu tự sát, vì sao lại mắc chứng tâm thần phân liệt ?

Với tất cả những điều trên, Tô Duy có một đối tượng để hoài nghi, thế nhưng không có chứng cứ, cũng như không có chút manh mối nào.

Xe tiến vào mộ viên.

Tô Duy từ cốp sau lấy ra một bó hoa bách hợp đưa cho Lộ Tiêu: “Nếu biết trước cha mẹ em cùng an táng ở nơi này, tôi đã chuẩn bị hai bó hoa.”

Lộ Tiêu lạnh lùng nói: “Một bó là đủ.”

Cậu dẫn Tô Duy đi vào mộ viên, theo lối quen tới trước một bia mộ.

Trên mộ khắc tên ‘Lộ Lạc’. Tô Duy nhìn bức ảnh người đàn ông trên bia mộ, nhận không được quay sang nhìn Lộ Tiêu. Hai cha con giống nhau đến 8 phần.

Lộ Tiêu đặt bó bách hợp trước mộ ‘Lộ Lạc’, yên lặng đứng chừng năm phút.

Sau đó cậu đi tới bên mộ mẹ mình.

Bên mộ mẹ để cậu có trồng cây ở bên cạnh, Lộ Tiêu đứng ước chừng một phút, sau đó nói: “Đi thôi.”

Tô Duy có chút giật mình: “Em không tới nhìn.. Lư Tương sao ?”

Lộ Tiêu lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nhìn cô ta, đi thôi.”

Lộ Tiêu hờ hững ngồi trong xe, ánh mắt trống rỗng, dây an toàn cũng không thắt.

Tô Duy nghiêng người giúp cậu thắt dây an toàn, vì động tác như vậy, mặt hai người đối diện nhau, cự ly rất gần. Tô Duy thắt được dây an toàn rồi cũng không lập tức ngồi thẳng, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn Lộ Tiêu, không nhanh không chậm tới gần. Đến khi chớp mũi anh chạm lên chớp mũi Lộ Tiêu, hai mắt cậu nhắm lại, yên lặng chờ anh đến gần.

Tô Duy cũng không hôn lên.

Một lúc sau, xe bắt đầu khởi động.

Tô Duy một bên nắm tay lái, một bên nắm chặt tay Lộ Tiêu, cả khi bàn tay ướt mồ hôi cũng không buông ra.

Anh nói: “Trước đây tôi cũng từng nhảy lầu.”

“Cũng ?” Lộ Tiêu có chút nghi hoặc.

“Là Đại Hoàng giúp tôi nhớ lại, trước khi nhảy xuống tôi đã nghĩ gì. Em có thuật đọc tâm, không ngại phân tích cho tôi nghe chứ, trước khi nhảy lầu Lư Tương đã nghĩ gì?”

“Lư Tương ? Nhảy lầu ?” Lộ Tiêu nhú mày.

Tô Duy dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía cậu.

Lộ Tiêu không dám tin hỏi: “Anh nói là, bà ấy nhảy lầu.. Bà ấy là nhảy lầu mà chết?”

Tô Duy so với cậu còn kinh ngạc hơn: “Em không biết?”

Qua vài giây, Lộ Tiêu đột nhiên “ha” một tiếng, cả người như bị ai rút hết khí lực xụi lơ trên ghế dựa: “Bà ấy nhảy lầu ? Chứ không phải vì độc của thuốc diệt chuột mới chết sao?”

Tô Duy trầm ngâm không nói gì.

Lộ Tiêu đột nhiên tự giấu nụ cười, vừa cười vừa khẽ lắc đầu: “Bà ấy cứ nhiên.. tự nhảy lầu sao...”

34. Chương 34

Tô Duy nhớ tới lời Lộ Tiêu nói, cả đêm gần như mất ngủ. Sáng sớm mặt trời mới lên, anh liền rời giường gọi điện thoại cho Dương Thiếu Quân.

Dương Thiếu Quân hiển nhiên cũng mới tỉnh dậy, trong miệng giống như chứa đầy bọt kem đánh răng, thanh âm mơ hồ hỏi thăm: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Duy thở một hơi thật dài: “Thiếu Quân, nếu như bôi sơn móng tay vào đồ vật để cho người ăn, có thể trì hoãn được tốc độ hòa tan của vật, giấu diếm cảnh sát, tạo chứng cứ giả được hay không?”

Dương Thiếu Quân nhổ bọt kem đánh răng trong miệng ra: “Em muốn hỏi cái gì?”

Tô Duy chột dạ nắm chặt điện thoại: “Trên lý thuyết như vậy là không được sao ? Có thể kiểm tra ra sao?”

Dương Thiếu Quân nói: “Đương nhiên. Máy cái tình tiết này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết trinh thám thôi, cảnh sát cũng đâu có ngu.”

Tô Duy nhanh chóng hỏi tiếp: “Anh chắc chứ?.. Dù sao anh cũng không làm bên pháp y.”

Dương Thiếu Quân cười lớn: “Haha, cục cưng, anh khẳng định cái trò trẻ con này không thể làm được, em cũng đừng quá coi thường cảnh sát bọn anh.” Anh có chút ranh mãnh hỏi: “Làm sao vậy, cục cưng, không phải em đang nghĩ..”

Tô duy trầm mặc hồi lâu, hít một hơi thật sâu: “Không sao, cảm ơn anh, Thiếu Quân.”

Anh cầm điện thoại đứng chờ người trong phòng khách, lúc này Lộ Tiêu cả người trần truồng từ trong phòng đi ra.

Tô Duy thấy cậu liền sửng sốt: “Sao em không mặc quần áo?”

Lộ Tiêu cũng rất sửng sốt, tự nhiên mà đáp: “Em thích ngủ khỏa thân a ~”

Tô Duy nhẹ buông tay, điện thoại di động rơi xuống đất, pin cơ hồ như đã rơi ra.

—— Thói quen ngủ khỏa thân này, chỉ Đại Hoàng mới có, Lộ Tiêu chắc chắn không.

Đại Hoàng cũng sửng sốt, lên phía trước nhặt điện thoại và pin lên, lắp lại thật tốt sau đó đặt vào tay Tô Duy. Tô Duy không nhận lấy, chỉ tròn mắt nhìn cậu.

Đại Hoàng mở mồm chớp mắt mấy cái, thấy anh nhìn mình chăm chú mặt cũng dần đỏ lên, có chút ngượng ngùng kẹp hai chân vào: “Bác sĩ, anh đừng chăm chăm nhìn em như vậy a

”

Nghe được danh xưng “Bác sĩ” này, Tô Duy không thể kìm lòng lui về phía sau, trái tim gần như ngừng đập.

Đại Hoàng ngược ngùng trở về phòng mình, lát sau mặc áo phong nhả nhận đi ra. Cậu ngáp dài một cái, gương mặt phớt hồng, lười biếng tiến vào phòng vệ sinh: “Em đánh răng cái đã.”

Bộ dạng Tô Duy thủy chung ngây ngốc, không nói lời nào theo cậu tiến vào phòng vệ sinh, anh chăm chú nhìn Đại Hoàng trong gương, một cái nháy mắt cũng không có.

Đại Hoàng chải răng vài cái liền nhổ bọt kem đánh răng ra, vẻ mặt hoang mang gãi tóc: “Rốt cuộc là làm sao vậy ?”

Tô Duy vừa cất lời, phát hiện thanh âm của mình trầm đến đáng sợ: “Em còn nhớ chuyện ngày hôm qua không ?”

Đại Hoàng nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, mặt liền đỏ lên, sau đó ra sức gật đầu, lớn tiếng nói: “Em và bác sĩ làm | tình “

Môi Tô Duy run rẩy thật lâu cũng không nói chuyện, say đó nặn ra một nụ cười nhàn nhạt, cúi đầu không lên tiếng.

Đại Hoàng xoay người nhảy đến trước mặt Tô Duy, vòng tay qua hông anh, còn chưa rửa sạch bọt kem đánh răng đã cọ cọ bên mặt anh: “Bác sĩ, có phải hôm nay, trông em đặc biệt mê người hông

”

Tô Duy ngẩn người, biểu tình dần trở nên ôn nhu, lại đáp: “Ừ.”

Đại Hoàng run lên, người nổi đầy da gà: “Oa

~ Sao hôm nay anh tốt bụng phối hợp cùng em vậy ?”

Tô Duy không nói lời nào, chỉ đưa tay lên ôn nhu vuốt vuốt tóc cậu. Đến tận bây giờ anh mới biết, có được cậu thiếu niên thiên chân vô tà này khó khăn đến nhường nào. (thiên chân vô tà : hông phải Ngô Tà đầu, ý nói Đại Hoàng bình thường hồn nhiên như cô tiên ~~)

Đại Hoàng xoay thất lưng, phát hiện mông mình không có đầu, lưng cũng không ê ẩm, có chút ngạc nhiên “A” một tiếng. Ánh mắt tràn ngập lo lắng nhìn Tô Duy: “Bác sĩ, hôm nay anh có chuyện gì sao ?”

Tô Duy chậm rãi lắc đầu: “Anh ở cùng em, không đi đâu cả.”

Đại Hoàng chẳng biết nghĩ gì, mặt đỏ lên, cúi đầu đi vào phòng bếp: “Em làm điểm tâm trước đã

”

Đại Hoàng tiến vào phòng bếp, phát hiện vị trí của rất nhiều đồ vật trong phòng đã thay đổi. Cậu cảm thấy kì quái nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, mở vòi nước rửa tay rồi bắt đầu làm việc.

Ăn xong bữa sáng, Đại Hoàng kéo cái ghế ngồi bên cạnh Tô Duy, cầm lấy cánh tay anh khẽ nhủm mảy: “Bác sĩ, sao anh lại gầy như vậy, rõ ràng em đã vỗ béo anh rồi cơ mà.”

Tô Duy giơ tay lên nhéo má cậu, xấu xa nói: “Bởi vì em làm anh đến mệt.”

Đại Hoàng xấu hổ đánh anh một cái: “Này! Rõ ràng anh không để em tới. Còn nữa.. còn nữa...” Cậu cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh cũng đâu có nhanh chóng .. ra cơ chứ ..”

Tô Duy lạnh lạnh nói: “Là ai nói vẫn còn chưa đủ ?”

“!!!!!!!!!!!!!!” Đại Hoàng xấu hổ muốn giậm chân, Tô Duy đột nhiên đè gáy cậu, hung ác hôn lên —— Nụ hôn này dùng từ hung ác để hình dung cũng không có quá đáng, Đại Hoàng thậm chí cảm thấy, Tô Duy giống như muốn đem mình nuốt gọn vào bụng.

Một lát sau, động tác của Tô Duy dần trở nên ôn nhu, lưu luyến hôn khẽ môi Đại Hoàng.

Đại Hoàng vội vàng thở dốc, không ngừng vỗ ngực mình thở ra, mềm nhũn nằm trong lòng Tô Duy —— Tô Duy giống như có một loại ma lực nào đó, lấy đi hết khí lực trên người cậu.

Tô Duy xoa tóc cậu, nhẹ nhàng thở dài. Anh đột nhiên mơ hồ, không biết nên làm gì tiếp theo thì mới tốt.

Đại Hoàng nằm gọn trong lòng Tô Duy, nhìn nốt ruồi bên khóe mắt anh rất quyến rũ: “Bác sĩ, mong em hông có đau...”

“Ừ.” Tô Duy trầm mặc.

“Thắt lưng cũng hông có nhức..”

“Ừ.”

“Dù sao thì.. hôm nay nếu không có chuyện gì khác...”

“...Ừ..”

Đại Hoàng bắt tay Tô Duy, từ từ vói vào vạt áo mình, cười đép híp mắt: “Bác sĩ, mình lại làm | tình đi...”

Tô Duy giữ cổ tay của cậu, không nể mặt rút ra: “Không được.”

Đại Hoàng xụ mặt xuống: “Vì sao ?”

Tô Duy trầm mặc một hồi, cười khổ ôm lấy cậu, không để cậu nhìn thấy gương mặt mình: “Bởi vì em không chịu trách nhiệm, thân thiết vui vẻ xong liền bỏ anh lại...”

Đại Hoàng hoang mang nhíu mày: “Hử ? Em thích nhất là anh đó, sao có thể bỏ anh lại chứ ? Rõ ràng tàn nhẫn ăn sạch còn muốn đuổi em đi là anh đấy !!”

Tô Duy ôm cậu không nói lời nào.

Đại Hoàng dần cảm thấy không đúng bắt đầu đẩy Tô Duy ra, Tô Duy siết cậu thật chặt, không chịu buông tay. Trải qua một màn giằng co, Đại Hoàng cuối cùng cũng vùng ra được, lại nhìn thấy trên mặt Tô Duy ướt nước mắt.

Nước mắt ?

Cậu đột nhiên mơ màng, dùng sức nắm chặt tay anh, run giọng nói: “Em... Em ... lại mất trí nhớ sao ?”

Tô Duy chỉ lặng lẽ nhìn cậu, không phủ nhận.

Sắc mặt Đại Hoàng trong nháy mắt trở nên trắng bệch: “Được bao lâu rồi ?”

Tô Duy không trả lời, cậu liền đưa mắt nhìn về phía đồng hồ điện tử, sau đó hít một hơi thật sâu: “Hai tháng..”

Tô Duy giơ tay lên muốn sờ mặt cậu, cánh tay dừng giữa không trung rồi buông xuống.

Đại Hoàng ảo não ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, một lát sau bắt đầu dùng sức đập đầu mình: “Em thực sự chẳng nhớ được cái gì!”

Tô Duy bắt lấy tay cậu, mạnh mẽ ôm vào lòng: “Bình tĩnh đi nào, em không nhớ ra vì trong lòng em vẫn chưa sẵn sàng. Cơ chế phòng ngự của em vẫn quá bền chặt, sẽ lại khôi phục thôi, Đại Hoàng, cho nó một chút thời gian.”

Đại Hoàng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, tinh thần vô cùng sa sút: “Bác sĩ, anh gặp cậu ta ?”

Tô Duy gật đầu: “Ừ.”

Đại Hoàng có chút khản trương hỏi: “Cậu ta.. như thế nào ?”

Tô Duy ôn nhu nói: “Rất lạnh đạm.”

Đại Hoàng ảo não nắm tóc: “Cậu ta có đúng hay không.. không được yêu mến ?”

Tô Duy nói: “Vì sao lại hỏi vậy ?”

Đại Hoàng bĩu môi: “Đa nhân cách a, cậu ta và em giống như góc bù, em có cậu ta không có, cậu ta có em lại thiếu sót. Nếu như em được người khác thích, cậu ta chắc chắn không được hoan nghênh.”

Trên mặt Tô Duy có chút vui vẻ. “Đúng vậy”

“Lãnh đạm..” Đại Hoàng nhìn Tô Duy: “So với anh còn lãnh đạm hơn sao ? Bác sĩ.”

Ánh mắt Tô Duy thâm trầm nhìn cậu: “So với anh còn quá đáng hơn.”

Giọng nói Đại Hoàng tràn ngập chán ghét: “Vậy đúng là không được yêu mến rồi.”

Tô Duy không khỏi nhú mày.

Đại Hoàng cười cười, ôm lấy hông Tô Duy, làm nũng ghé đầu vào lòng anh: “Anh lại ghét em sao ?”

Tô Duy nhàn nhạt nói: “Không. Em có thể chịu đựng anh, sao anh lại chán ghét em chứ ?”

Đại Hoàng lập tức ngẩng đầu, cau mày nhìn anh: “Đừng nói vậy, trong tiềm thức anh luôn ghét bỏ bản thân mình. Chuyện quá khứ anh cũng không làm gì sai cả, với lại, đều đã qua rồi.”

Tô Duy mím môi: “Anh không có, em đừng suy nghĩ nhiều.”

“Aiii..” Đại Hoàng thở dài, ngồi vào sofa ảo não lẩm bẩm: “Tại sao lại như vậy nhỉ, em vất vả lắm mới cura đồ được anh...”

Tô Duy đi tới bên cạnh cậu ngồi xuống, ôn nhu thay cậu vuốt tóc: “Không sao cả, cùng lắm cây đổ để người khác lời đi..”

Đại Hoàng nhe răng trợn mắt nhìn anh: “Anh dám ?”

Tô Duy thần nhiên cười: “Không dám.”

Khó khăn lắm Đại Hoàng mới thấy anh có biểu hiện ôn nhu như vậy, không khỏi ngẩn người.

Rất nhanh, Đại Hoàng uể oải ra khỏi lòng anh, đồng thời sắc tâm nổi lên, lại ngồi xuống trên đùi Tô Duy: “Đến đây nào, bác sĩ

chúng ta làm | tình đi

”

Tô Duy bị hành động của cậu làm cho hoang mang.

Đại Hoàng hít một hơi thật sâu: “Muốn trốn mãi cũng không được, hướng hồ vẩn đề là ở trên người cậu ta, nếu như cậu ta thực sự xuất hiện, anh có thể giải quyết được rất nhiều việc.”

Tô Duy suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng gạt đầu: “Anh cũng có nhiều chuyện muốn hỏi cậu ấy.”

Đại Hoàng cắn môi khẽ rên rỉ.

Lúc lên tới cao | trào, Đại Hoàng nghẹt thở, đương vui vẻ lại nghĩ tới tình cảnh của bản thân, nhỏ giọng khóc thút thít: “Thầy giáo..”

Loại danh xưng này khiến Tô Duy thất thần trong chốc lát.

Đại Hoàng một bên khóc thút thít, một bên si mê vuốt ve cơ thể Tô Duy —— Mê luyến của cậu dành cho anh đã đạt tới trình độ điên cuồng, thế cho nên, chỉ cần đây là Tô Duy, chỉ cần cảm nhận hơi thở của Tô Duy, có bị S cậu cũng chịu được.

Lúc làm xong, Đại Hoàng kiệt sức nhưng vẫn ôm chặt Tô Duy không chịu buông, nhịn không được hôn môi, hôn lên da thịt anh, thân mật bao nhiêu vẫn thấy chưa đủ.

Tô Duy nhìn ánh mắt trong suốt của cậu, trong lòng mờ mịt đến vô cùng.

Đại Hoàng rốt cuộc không chịu được chậm chạp nhắm mắt lại. Cho dù đã tiến vào giấc ngủ cậu vẫn nắm chặt tay anh, nhỏ giọng nói: “Tô Duy, em thực sự rất thích, rất thích, rất thích anh...”

35. Chương 35

Đại Hoàng đương nhiên không lập tức trở về Lộ Tiêu, Lộ Tiêu qua hai ba ngày sau mới lại xuất hiện. Tô Duy nghĩ, có lẽ tin tức ấy làm cho cậu ta quá mức khiếp sợ, nên mới thay đổi nhân cách điều chỉnh lại mình.

Lộ Tiêu mặt không đổi sắc ra khỏi phòng ngủ, Tô Duy thậm chí đã thở phào nhẹ nhõm —— cái gì phải tới rồi cuộc cũng đã tới.

Tô Duy bảo cậu ngồi xuống: “Lư Tương không phải do em giết.”

Lộ Tiêu hoang mang nhìn anh một cái.

Tô Duy nói: “Tôi đã hỏi qua cảnh sát, nếu như em bôi sơn móng tay lên thuốc diệt chuột kéo dài thời gian, pháp y có thể kiểm tra ra ngay. Thế nhưng trong dạ dày Lư Tương không tìm ra chất này —— bà ấy không phải do em giết.”

Lộ Tiêu “Nga” một tiếng, rũ mắt, cũng chẳng phản ứng gì thêm.

Tô Duy cân nhắc một chút, hỏi: “Em nghĩ sao, tại sao trong bụng bà ta lại có thuốc diệt chuột ?”

Lộ Tiêu bình tĩnh đáp: “Bà ta tự ăn.”

Tô Duy nhú mày.

Lộ Tiêu nói: “Ngoại trừ tôi cũng không còn ai hạ độc được bà ta. Nếu không phải là tôi thì chính bà ta tự ăn.” Nói đến đây cậu dừng một chút, hỏi: “Bà ấy chết lúc nào ?”

“Xế chiều ngày em mất tích.”

“Vậy được rồi. Chính bà ta tự ăn.”

Ngón tay của Tô Duy khê gõ mặt bàn, gần từng chữ hỏi: “Em vừa nói trừ em ra không có ai có thể làm được, rồi lại hỏi bà ấy chết lúc nào .. Có phải em nghĩ ra có người có động cơ gây án, đúng hay không ?”

Lộ Tiêu nhìn anh một cái, lần này biểu tình Tô Duy hiện rõ vẻ kiên định, cậu mím môi, không trả lời.

Tô Duy khê thở dài: “Vậy em nói cho tôi biết, vì sao bà ấy muốn uống thuốc diệt chuột ? Để tự sát sao ?”

Thanh âm Lộ Tiêu đều đều, không hề gợn sóng, giống như đã từng chứng kiến chuyện này: “Bà ấy muốn chết, trước khi chết còn muốn kéo tôi làm chuyện xấu. Bà ấy chờ tôi đi rồi uống thuốc diệt chuột, cảnh sát nói tôi vô tội, nhưng nếu không có người nói cho tôi biết, tôi sẽ nghĩ rằng, chính tôi đã giết bà ấy.”

“Vì sao bà ấy còn muốn nhảy lầu ?”

“Độc của thuốc diệt chuột căn bản chưa đủ giết người.”

Tô Duy nở nụ cười: “Trong tiềm thức em không muốn bà ấy chết, phải không ?”

Lộ Tiêu thở hắt ra: “Tiềm thức rất phức tạp, tôi căn bản không tự không chế được, không phải sao ? Chỉ ít ý thức nói cho tôi biết, tôi mong muốn bà ấy chết.”

“Sao lại nói bà ấy muốn kéo em làm chuyện xấu ? Nếu như vậy, bà ấy hoàn toàn có khả năng biết lúc nào thì nên ăn thuốc diệt chuột của em.”

“Giống như anh nói, tiềm thức bà ấy không muốn để tôi ngồi tù, hoặc muốn bà ấy đền mạng. Bà ấy chỉ đơn giản là muốn dần vặt tôi, muốn tôi phải ấy nấy với lương tâm.”

“Vì sao bà ấy lại muốn làm như vậy ?”

Lộ Tiêu trầm mặc vài giây, khê cười một cái, không đầu không đuôi ném ra một câu: “Tôi làm tất cả chỉ để trả thù bà ấy, bà ấy cùng lắm cũng chỉ muốn trả thù tôi thôi.”

Lần này đến phiên Tô Duy trầm mặc.

Cảm tình vốn rất phức tạp, tuy rằng lời Lộ Tiêu nói anh cũng không hiểu hết, nhưng anh có thể lý giải. Đôi khi bạn hận một người, nhưng bạn cũng không toàn tâm toàn ý hận người ấy. Có lúc bạn mong muốn người ta chết, nhưng thực tế bạn không thể rời-bỏ họ. Thế giới này căn bản không có thuần yêu và thuần hận, những yếu tố phức tạp bên ngoài sẽ tạo ra những loại kết quả phức tạp khác nhau.

Lộ Tiêu đột nhiên nói: “Trước đây bà ấy cũng không đối xử tệ với tôi lắm.”

Tô Duy sững sốt thật lâu mới phản ứng được: “Trước khi cha em qua đời?”

Lộ Tiêu nhắm mắt lại, không xác nhận cũng không phủ nhận, tự nhiên cười cười: “Có một số việc tôi vốn không hiểu, bây giờ mới rõ..”

Tô Duy muốn hỏi cậu rốt cuộc hiểu cái gì, Lộ Tiêu lại vừa cười vừa tự lẩm bẩm: “Được rồi... Tôi đều đã suy nghĩ minh bạch..”

Tô Duy đặt tay lên tay cậu: “Có thể nói cho tôi biết được không?”

Lộ Tiêu lắc đầu: “Tôi rất muốn nói cho anh biết, nhưng cũng lại không muốn.”

Tô Duy hỏi: “Muốn nhiều hơn một chút, lại không muốn nhiều hơn một chút?”

Lộ Tiêu không ngần ngại: “Không muốn.”

Tô Duy thở dài, ánh mắt phức tạp nhìn cậu, bàn tay ôn nhu vuốt tóc cậu: “Vậy tôi chờ ngày em nguyện ý nói ra.”

Tô Duy đi rồi, Lộ Tiêu đi tới ban công yên lặng nhìn rèm cửa sổ đóng chặt. Cậu nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đã đến nước này, chuyện trước đây coi như kết thúc...”

Vào nửa đêm, Tô Duy mở máy tính lên, ngạc nhiên phát hiện blog “Cực độ thôi miên” có chút thay đổi.

Bài viết ngập màu máu đỏ được đổi sang màu lam, câu nói “Nhà tâm lý học lợi hại có khả năng khống chế tất cả” cũng bị xóa đi, thay bằng —

“Hắn có thể khống chế nội tâm con người, nhưng lại không thể khống chế bản thân họ.”

Tô Duy nhìn màn hình vi tính, trầm mặc thật lâu.

Tô Duy nhận thấy Lộ Tiêu đang thay đổi. Cậu không lạnh lùng như trước đây nữa, cũng không còn sợ ánh mắt người khác hay sợ cùng người khác tiếp xúc. Có khi Tô Duy muốn dẫn cậu ra ngoài chơi, cậu cũng không từ chối. Thậm chí đi đường gặp người hàng xóm xóm ngày xưa Đại Hoàng đã kết bạn, những người đó chào hỏi Lộ Tiêu, cậu cũng không khinh thường nữa.

Vài lần Tô Duy quay người lại, nhìn thấy Lộ Tiêu đang nhìn anh, ánh mắt loáng thoáng như muốn che giấu gì đó, nhưng lúc Tô Duy nhìn kỹ hơn, Lộ Tiêu lại thu hồi ánh mắt.

Lộ Tiêu một lần nữa muốn tới thăm mộ Lữ Tương. Lúc này không cần Tô Duy nói, cậu tự chuẩn bị ba bó hoa bách hợp.

Đến mộ viên, Lộ Tiêu nửa ngồi nửa quỳ bên bia mộ, giống bộ dạng của một đứa trẻ tựa vào lòng người lớn. Cậu nghịch nghịch hoa bách hợp trong tay, phần lớn thời gian đều trầm mặc, đôi khi nhỏ giọng nói một hai câu, Tô Duy cũng không nghe rõ cậu nói gì.

Lúc cậu đứng dậy muốn rời đi, Tô Duy nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã qua nửa giờ.

Thời gian không nói rõ được mọi vấn đề, nhưng nó có thể xác thực một vài vấn đề. Lộ Tiêu dừng ở mộ cha năm phút, dừng ở mộ mẹ một phút, lại quỳ gần nửa tiếng trước mộ mẹ kế. Khoảng thời gian đó, cậu nhất định đã nhớ về những gì từng trải qua. Kỳ thực nghĩ một chút cũng hiểu, lúc mẹ đẻ Lộ Tiêu chết cậu mới vài tuổi, không thể nào nhớ được mọi chuyện, khi cha mất cậu cũng còn rất nhỏ, tuy là nhớ được vài chuyện, nhưng hồi ức cũng không có nhiều. Mà cậu gần mười tám năm nương tựa vào mẹ kế, bất luận là hận hay yêu, cũng có rất nhiều kỷ niệm.

Ra khỏi mộ viên, Lộ Tiêu nói: “Theo tôi về nhà cũ một chút, tôi muốn lấy một vài đồ.”

Nơi ở của Lộ Tiêu và Lư Tương bị cảnh sát kiểm tra rất nhiều lần, đồ dùng còn lại cũng bị bà con xa hiềm ác đem bán, vì nhà có người chết nên vẫn còn bỏ trống. Tô Duy và Lộ Tiêu xé giấy niêm phong đi vào, bên trong ngoại trừ đầy bụi cũng không có gì nhiều.

Lộ Tiêu đi vào phòng vệ sinh, từ góc tường bắt đầu đếm gạch, đếm tới một viên nào đó liền ngừng lại, sau đó từ trong túi lấy ra một cái châm nhỏ, cẩn cẩn thận thận ghim vào kẽ hở giữa các viên gạch.

Chỉ chốc lát, Lộ Tiêu gỡ xuống bốn viên gạch, bên trong lộ ra một chiếc hộp sắt, cậu lấy chiếc hộp ra ngoài.

Lúc cậu làm, Tô Duy chỉ đứng một bên lạnh mắt nhìn.

Lộ Tiêu cũng không lập tức mở hộp mà cất gạch lên như cũ, sau đó ôm hộp nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tô Duy cũng không vội vã muốn biết trong hộp có gì — Nếu Lộ Tiêu muốn đem cái hộp này tới chỗ anh, vậy sớm muộn gì anh cũng nhìn thấy được đồ vật bên trong thôi.

Quả nhiên, lúc về nhà Tô Duy, Lộ Tiêu mở hộp ra trước mặt anh.

Trong hộp chứa vài món đồ nhỏ, Tô Duy đầu tiên chú ý đến một chiếc đồng hồ điện tử, là một chiếc đồng hồ đeo tay của trẻ con, mặt đồng hồ là một nhân vật hoạt hình nào đấy, có đủ màu sắc, bởi vì nhiều năm không sửa chữa, chỗ hiển giờ tắt lịm, mất đi công hiệu báo giờ.

Lộ Tiêu lấy đồng hồ đeo tay kia ra: “Đây là quà sinh nhật Lư Tương tặng tôi.”

Tô Duy hỏi: “Năm mấy tuổi ?”

Lộ Tiêu không chút nghĩ ngợi nói: “Mười tuổi.”

Tô Duy gật đầu.

Lộ Tiêu lục tục lấy ra không ít thứ.

Có một chiếc lồng bằng gỗ nhỏ, bên trong là hình một con ve sầu, là quà Lộ Lạc tặng cậu năm bảy tuổi, có vài mô hình Pokemon, mấy món đồ chơi của cậu ngày bé, còn có mấy con hạc và sao giấy cậu tự tay gấp..

Tô Duy cầm một con khủng long nhỏ lên: “Đây là gì ?”

Lộ Tiêu nhận lấy: “Nhậm Tiểu Thiên cho.”

Tô Duy nói: “Cậu ấy là bạn duy nhất của em ?”

Lộ Tiêu ngẩn người, lạnh nhạt nói: “Coi như vậy đi.”

Một miếng ngọc bội thu hút ánh mắt Tô Duy, là một miếng ngọc có màu sắc rất đẹp. Tô Duy cầm lên đặt trong bàn tay, có thể cảm nhận chất ngọc rất tốt, có lẽ rất đắt, khác hẳn các món đồ chơi khác trong chiếc hộp. Anh cầm miếng ngọc lật qua nhìn một chút, phát hiện trên đó có khắc một chữ “Lộ”.

Tô Duy hỏi: “Đây là cái gì ?”

Lộ Tiêu bình tĩnh đáp: “Một người bạn tặng.”

“Bạn ?” Tô Duy nhíu mày “Ngoại trừ Nhậm Tiểu Thiên em còn người bạn khác ?”

Lộ Tiêu nghe câu hỏi này của anh có chút không vui: “Có vấn đề gì sao ?”

Tô Duy đem ngọc trả vào tay cậu.

Lộ Tiêu từ trong hộp lấy ra một thứ giống như quyển nhật ký.

Tô Duy nhanh tay: “Có thể cho tôi nhìn một chút được không ?”

Lộ Tiêu chần chờ trong chốc lát, lắc đầu: “Tạm thời chưa được.”

“Bao giờ thì hết tạm thời ?”

Lộ Tiêu nhìn ánh mắt anh: “Đến khi tôi hoàn toàn tin anh.”

Tô Duy đột nhiên có cảm giác thất bại.

Cuối cùng, Lộ Tiêu đem tất cả món đồ cất lại vào hộp sắt, đặt hộp lên ngăn cao nhất trên giá sách Tô Duy — không có khóa lại.

Tô Duy đứng sau lưng cậu, nhìn Lộ Tiêu kiễng chân cất đồ, không khỏi cười khổ: Nếu không tin tôi, sao lại đem hộp cất ở chỗ này, chẳng lẽ không sợ tôi nhìn lén hay sao ? Nếu đã tin tôi, sao còn nửa chận nửa che như vậy ?

Nhưng anh biết, trước khi được Lộ Tiêu đồng ý, anh sẽ không mở chiếc hộp kia.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mấy chương gần đây rất khó viết, tôi muốn viết tính cách Lộ Tiêu mâu thuẫn một chút, để những việc làm của cậu không ai có thể lý giải, bởi chính cậu cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì, mọi mong muốn đều do tiềm thức thúc đẩy.

Giống như những gì đã xảy ra cậu ấy chắc chắn biết rõ, Tô Duy muốn gì cậu cũng đều biết cả. Cậu ấy với Tô Duy chỉ có giấu diếm, không có lừa dối, nhưng không thể tự nói ra tất cả mọi chuyện, lại không muốn phải cân nhắc, lựa chọn lời nói.

Cậu ấy muốn cho Tô Duy biết những gì đã từng xảy ra (Vì cảm giác che giấu bí mật rất khó chịu), nhưng cũng lại không muốn để Tô Duy biết (Nguyên nhân rất phức tạp), đại khái chuyện là như vậy ~

Còn một hai chương nữa chuyện của CP chính sẽ kết thúc.

Sau đó chuyên tâm bắt đầu viết CP phụ.

36. Chương 36

Nhìn chăm chú chiếc hộp trước mặt, Tô Duy không cách nào khác đành phải xoay vòng đi tìm sự thật.

Anh tới trường của Bách Bình Nam năm xưa, gặp một thầy giáo lớn tuổi. Những gì người ấy nói hoàn toàn trùng khớp với suy luận của Tô Duy.

Tô Duy hoảng hốt rời khỏi, đi qua một ngôi trường trung học, anh chăm chú nhìn, chính là trường Lộ Tiêu học ngày trước — Để điều tra quá khứ của Lộ Tiêu, Tô Duy đã từng tới đây.

Đối diện trường học có một tiệm cà phê, Tô Duy ở ngoài chần chờ một lát, rồi đi vào.

Tiệm cà phê này quy mô rất nhỏ, chỉ có thể chứa được mười mấy người, lúc này vừa hay đúng tầm tan học, có mấy cậu bé ngồi trong tiệm chờ người nhà đến đón. Tô Duy nhìn quanh một vòng, chọn một chỗ trống bên cửa sổ rồi ngồi xuống.

Trên quầy thu ngân có treo một chiếc TV, ông chủ là một người đàn ông trung niên, thích dùng TV để xem hí kịch.

“Chuyện chẳng biết bắt đầu thế nào, cứ như vậy mà khắc sâu. Người sống có thể chết, chết có thể sinh, trong mộng tỉnh, cần gì phải chân thật...” Lúc này TV đang chiếu là tuồng Côn Sơn. (hí khúc lưu hành ở miền Nam Giang Tô, Bắc Kinh, Hà Bắc)

Tô Duy nhấc tách cà phê đen lên, thỉnh thoảng lại nhấm nháp, ánh mắt yên lặng nhìn ra cửa sổ, học sinh không ngừng chạy ra khỏi cổng trường. Anh ra trường đã hơn mười năm, nhưng hôm nay ngồi đây, nhìn mấy cô nhóc cậu nhóc mặc đồng phục, cảnh xưa hiện về ngay trước mắt. Là Dương Thiệu Quân mặc đồng phục học sinh, ngồi trên mô tô hướng anh cười, là Tô Kiềm ngồi trong chiếc xe màu đen vẫy tay anh, là Cao Cẩm cúi đầu đứng trước cổng trường đợi anh đến..

Tô Duy chợt cười, bỗng nhiên ngẩn người, anh như nhìn thấy Đại Hoàng vui vẻ kéo tay bạn học ra khỏi trường, lại thấy bóng Lộ Tiêu cô đơn hai tay đút trong túi, cúi đầu bước ra ngoài...

“Cậu ở đây đợi ai ?”

Tô Duy ngẩng đầu, phát hiện ông chủ trung niên bưng tiramisu đứng bên cạnh anh. Thấy anh quay đầu, cười cười đặt chiếc bánh xuống bàn: “Cho cậu.”

Tô Duy nhẹ nhàng gật đầu: “Cảm ơn.” Dừng một chút anh mới trả lời câu hỏi: “Tôi không đợi người, ngồi ở đây một chút thôi.”

Không lâu sau, học sinh ngồi trong tiệm đều được phụ huynh tới đón, tiệm cà phê trở nên vắng vẻ. Tô Duy khi thì bị dòng học sinh ngoài cửa sổ hấp dẫn, khi bị tiếng Côn khúc mê hoặc.

“Bầu bạn nửa linh hồn, lại trông người giữ nhà vị hôn phu ..”

Nghe được những lời này, Cao Cẩm bỗng hiện lên trước mặt Tô Duy, anh run tay một chút, cà phê rót một ít ra ngoài.

Ông chủ đi tới, dùng khăn lau cà phê rót xuống mặt bàn, nhìn anh cười nói: “Cậu trông rất giống một người..”

Tô Duy có chút thờ ơ: “Vậy sao ?”

Lúc này trong tiệm chỉ còn Tô Duy là khách, có lẽ bởi tiệm trở nên vắng vẻ, ông chủ bắt đầu kể chuyện: “Mấy năm trước lúc giờ tan học, có một người ngày nào cũng đến, đều an vị ở vị trí này, cũng gọi một cà phê đen. Tôi thích nghe Côn khúc, anh ta cũng thích, thích nhất là Mẩu Đơn, mỗi ngày đều bảo tôi mở, nghe mãi mà không chán..”

Tô Duy bây giờ mới hiểu, vì sao ông chủ này lại đưa tiramisu cho anh, có lẽ là gọi lên hồi ức cũ.

Ông chủ như cười như không liếc mắt nhìn anh: “Người kia mỗi lần nghe đến “Bầu bạn nửa linh hồn” đều khóc, sau đó ngừng, bộ dạng rất thương tâm.”

Tô Duy kinh ngạc nhìn ông.

“Trường bốn giờ là tan học, anh ta mỗi ngày ba rưỡi đến, lại chăm chú nhìn ra ngoài, tôi cũng không biết anh ta đợi ai, cũng chưa từng thấy anh ta đón học sinh nào. Anh ta tuổi không lớn lắm, có lẽ chỉ ba mươi thôi, nếu có con chắc cũng chưa học đến trung học..”

Tô Duy như suy nghĩ gì đó, khẽ gật đầu: “Anh ta trông như thế nào ?”

“À, đeo kính, rất nhã nhặn.”

“Dưới tai, ở đây,” Tô Duy chỉ chỉ cổ mình, “Có một cái bớt lớn bằng đầu móng tay màu đỏ, đúng không ?”

Ông chủ rất kinh ngạc: “Cậu biết anh ta ?”

Tô Duy hít một hơi thật sâu: “Anh ta tới lúc nào ? Từ năm 07 đến năm 2010, ba năm ?”

Gương mặt ông chủ còn kinh ngạc hơn, gật đầu: “Đúng, ba năm. Từ dịp nghỉ hè năm trước thì không tới đây nữa..”

Tô Duy thở một hơi dài: “Tôi biết rồi.. Cảm ơn ông.” Nói xong vội vã trả tiền đi ra ngoài, cũng không để lại lời giải thích.

Tô Duy về nhà, Lộ Tiêu đang ở phòng bếp nấu canh. Từ lúc Đại Hoàng trở thành Lộ Tiêu, cậu rất ít khi xuống bếp, cho tới gần đây mới nguyện ý thi thoảng làm vài thứ.

Tô Duy đi vào phòng bếp, dựa người bên cửa nhìn cậu: “Chúng ta đi du lịch, được không ?”

Lộ Tiêu cầm muôi lớn, không nhanh không chậm khuấy bát canh: “Đi đâu ?”

“Càng xa càng tốt, rời xa nơi này. Ra nước ngoài định cư được không ?”

Lộ Tiêu dừng động tác trong chốc lát, lát sau tay lại động: “Vì sao đột nhiên nói vậy ?”

Tô Duy quan sát nét mặt cậu, không bỏ sót một biến hóa nào: “Ồ đây có nhiều hồi ức không tốt với em, không phải sao ? Tôi thích em, muốn sống cùng em, không để người khác quấy rối, cũng muốn chữa thật tốt cho em.”

Lộ Tiêu nhìn nước sôi trào ra đến xuất thần, có chút động lòng, lại có chút rùng rợn.

Tô Duy bước lên phía trước, nhẹ nhàng ôm cậu từ phía sau: “Em đã muốn buông bỏ phải không ? Chuyện quá khứ đều đã qua rồi, sau này chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian.”

Lộ Tiêu cũng không kháng cự cái ôm thân mật của anh, buông mắt nói: “Cho tôi suy nghĩ một chút.”

Giữa trưa ngày hôm sau, hai người dùng xong bữa trưa, Lộ Tiêu đặt bát cơm xuống đẩy qua một bên: “Tôi muốn đi ra ngoài một chút.”

“Ồ ?” Tô Duy nhíu mày —— Lộ Tiêu trước giờ chưa từng đề cập yêu cầu này, thậm chí là chán ghét ra ngoài: “Tôi đi cùng em.”

Lộ Tiêu lắc đầu, trên mặt không biểu lộ gì: “Không, tôi muốn một mình ra ngoài giải sầu một chút.”

Tô Duy im lặng từ chối cho ý kiến, thẳng đến khi Lộ Tiêu nhìn không được ngẩng lên nhìn anh, anh rút cuộc nói: “Em đi đi.”

Lộ Tiêu đi lần này, vài giờ sau mới về. Sau khi cậu về, câu đầu tiên Tô Duy hỏi cậu không phải là cậu đi đâu mà là: “Em nghĩ thế nào ?”

Lộ Tiêu ngăn người, mãi sau mới hiểu anh hỏi gì: “Cho.. cho tôi thêm chút thời gian.”

“Phải bao lâu nữa ?”

“... Ba tháng.”

Tô Duy nhìn ánh mắt cậu, gần từng chữ một: “Kỳ thực, ba tháng hay ba năm, kết quả đều giống nhau.”

Lộ Tiêu nhíu mi, vẻ kinh ngạc lóe lên trong chớp lát rồi biến mất. Cậu không hỏi, hiển nhiên rõ Tô Duy đang nói gì.

Tô Duy thở dài, cũng không lộ rõ biểu tình gì, đưa tay vuốt vuốt tóc cậu: “Được rồi, tôi biết rồi.”

Lộ Tiêu không nói gì nữa, xoay người trở về phòng.

Buổi tối, Tô Duy không làm cơm, cũng không để Lộ Tiêu xuống bếp, bất ngờ nói muốn ra ngoài ăn. Phải biết rằng Tô Duy trước giờ dường như rất ghét ăn ở ngoài, nếu không phải có tình huống đặc biệt, anh hầu như đều ở nhà ăn.

Lộ Tiêu tuy thấy kỳ quái, nhưng cũng không nói gì.

Tô Duy nói tên nhà hàng, đưa Lộ Tiêu đến cửa: “Em vào gọi món ăn trước, tôi đi xử lý vài việc, sẽ trở lại nhanh thôi.”

Lộ Tiêu đành phải đi vào.

Cái “nhanh” này ước chừng qua một giờ, Tô Duy vội vã chạy tới nhà hàng, Lộ Tiêu cũng không hỏi anh làm gì, hai người tùy ý gọi mấy món, hiển nhiên đều không đói bụng. Sức ăn của Tô Duy còn nhỏ hơn Lộ Tiêu nhiều, anh cầm đũa bất động, hai mắt trong suốt nhìn Lộ Tiêu, khóe miệng thấp thoáng ý cười.

Lộ Tiêu bị anh nhìn chăm chú, lát sau cũng buông bát đũa, nhìn Tô Duy ngồi trước mặt nói: “Nhìn tôi làm gì ?”

Ý cười Tô Duy càng sâu, tâm tình có lẽ rất tốt: “Em rất đẹp.”

Mấy lời này trước giờ chỉ có Đại Hoàng nói với Tô Duy, Tô Duy vốn lạnh như băng, sống nửa đời người đây cũng là lần đầu tiên nói loại câu tán tỉnh này.

Quả nhiên, Lộ Tiêu hơi sững sốt, còn có chút giật mình

.

Hai người ra khỏi nhà hàng, Tô Duy dẫn Lộ Tiêu đến xe mình. Kỳ thực nhà Tô Duy cách nhà hàng này cũng không quá xa, chỉ chừng ba bốn con phố, thế nhưng nếu Tô Duy đã lái xe đi, Lộ Tiêu cũng vui vẻ phối hợp ngồi cùng.

Nhưng mà, chiếc xe không trở về nhà.

Ban đầu Lộ Tiêu thấy xe hướng đến một địa phương xa lạ, cậu còn tưởng Tô Duy vòng đường khác về nhà. Nhưng xe càng chạy càng xa, mắt thấy sắp lên đường cao tốc, Lộ Tiêu rốt cuộc có chút mơ màng hỏi: “Đây là đi đâu ?” Tuy vậy trong lòng cậu cũng không khẩn trương, càng không thấy sợ, chỉ cần còn ở cùng Tô Duy, cậu vẫn thấy yên lòng.

Khóe miệng Tô Duy vẫn phẳng phất ý cười, tâm tình dường như rất tốt: “Bỏ trốn.”

Lộ Tiêu có chút nghi ngờ hỏi lại: “Bỏ trốn ?”

“Đúng vậy, rời khỏi nơi này, không một ai biết chúng ta đi đâu.”

Lộ Tiêu còn không hiểu, đưa mắt nhìn lướt qua phía sau xe, lập tức ngây người —— Hành lý chất đầy ở phía sau, Tô Duy thậm chí còn mang theo cả đệm, chăn. Lộ Tiêu không tỏ ra vui mừng hay giận dữ, chỉ mở to mắt nhìn.

Tô Duy một tay cầm tay lái, một tay nắm lấy tay Lộ Tiêu: “Em đồng ý sao ?”

Lộ Tiêu rất bình tĩnh: “Lên thuyền giặc rồi còn có thể nhảy xuống sao ?”

Tô Duy không nói lời nào, nắm chặt tay cậu không muốn buông.

Lát sau, Tô Duy lái xe về bên vệ đường, nhấn mạnh phanh xe.

Anh mở cửa bảo hiểm, mắt yên lặng nhìn đèn đường phía trước: “Tôi không bắt ép em, nếu em không muốn, chúng ta sẽ trở lại. Nếu em muốn đi tìm người nào thì nói cho hắn biết một tiếng, vậy thôi.”

Lộ Tiêu trầm mặc, cũng không nói gì.

Tô Duy nói: “Mặc kệ em từng là người như thế nào, mặc kệ trước đây em từng làm gì, tôi muốn bỏ những gì đã qua lại, chúng ta một lần nữa bắt đầu, mặc kệ là Lộ Tiêu hay Đại Hoàng —— vẫn đều là em cả. Anh biết em vẫn còn ràng buộc, thế nhưng ba tháng vẫn là kết quả ấy, ba năm vẫn là kết quả ấy, em không hạ được quyết tâm thì anh sẽ làm thay em. Nhưng bây giờ, em nguyện ý đi cùng anh không ?”

Lộ Tiêu lặng lẽ nhìn anh.

Tô Duy trầm giọng nói: “Bất luận thế nào, anh đều yêu em.”

Lúc anh cho rằng Lộ Tiêu phải trầm mặc giằng co cả buổi tối, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của Lộ Tiêu: “Lái xe đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Chương sau đại boss trôi lên mặt nước.

Kỳ cuối-ing ~~ nhanh chóng tăng tốc, mong mọi người thông cảm >

37. Chương 37

Bách Bình Nam gặp lại Tô Duy đã là nửa tháng sau.

Buổi tối tháng sáu, anh mặc áo sơ mi dài tay, trong tay xách một túi lớn, trong túi chứa tóc giả và mặt nạ đen, ngoài ra còn rất nhiều dụng cụ linh tinh khác. Anh đi tới một nơi vắng người, chuẩn bị lấy ra một chiếc mặt nạ, phía sau đột nhiên truyền tới thanh âm của Tô Duy: “Bác sĩ Bách, anh không nóng sao ?”

Bách Bình Nam cả người cứng đờ, tay rút khỏi túi, chậm rãi xoay người.

Tô Duy từ trong bóng tối đi ra, hiển nhiên tâm tình rất tốt, khí sắc hồng nhuận, giọng nói nhẹ nhàng: “Có rảnh không ? Chúng ta cùng tâm sự.”

Bách Bình Nam hít một hơi thật dài: “Đến nhà tôi đi.”

Đến một nơi sáng sủa, Tô Duy mới phát hiện sắc mặt Bách Bình Nam vô cùng tồi tệ, cả người hốc hác, vành mắt đen xì, không biết mất ngủ đã bao nhiêu ngày. Còn tệ hơn cả lúc Tô Duy mới trở về từ Mỹ, nhìn Bách Bình Nam bây giờ chẳng khác nào một cái xác không hồn.

Tô Duy từ đáy lòng khẽ mỉm cười: Cũng từng hy vọng anh ta trở nên như vậy, hôm nay được nhìn thấy, một chút cũng không ngạc nhiên.

Vào nhà Bách Bình Nam, anh ta bưng ra một cốc sữa đậu đưa cho Tô Duy: “Uống cái này đi, cà phê nhiều không tốt.”

Tô Duy nhìn chằm chằm trong cốc, ngửi qua hương vị cũng đã biết cách làm: “Bốn loại đậu xay ra, sau đó bỏ thêm mật ?”

Bách Bình Nam mỉm cười: “Thêm mật ong nguyên chất là hay nhất, nhưng trong nhà không có cái kia, chỉ bỏ thêm chút mật bông cải.”

Tô Duy đẩy cái cốc qua một bên, nhìn ánh mắt anh, gần từng chữ: “Cảm ơn ý tốt của anh, chỉ có điều đồ của anh, tôi cũng không dám uống.”

Bách Bình Nam mỉm cười đáp lại ánh mắt anh, cũng gần từng chữ: “Yên tâm, lần này tôi cũng không bỏ thuốc ngủ.”

Tô Duy sớm đã nghĩ tới, nhưng vẫn không nhận được hít một hơi: “Quả nhiên là anh.”

Bách Bình Nam khẽ nâng mày: “Đúng vậy, tôi không chỉ cho cậu uống thuốc ngủ, còn làm thôi miên ám thị lại chuyện xưa. Thế nào, chuyện đấy vui vẻ chứ ?”

Tô Duy nhíu mày: “Anh từng trị liệu thôi miên với tôi, nên những gì tôi nhớ trong quá khứ vốn lẫn lộn, bởi vậy mới không hoài nghi anh.”

Bách Bình Nam cười nói : “Đúng là như vậy.”

Tô Duy thở một hơi dài, nắm giấy bút trên bàn trà: “Tôi tới đây cũng là muốn rủ anh chơi một trò thú vị. Anh viết xuống giấy bài thơ hoặc bài hát ưa thích của mình, tôi sẽ đoán xem liệu có đúng hay không ?”

Ánh mắt Bách Bình Nam thâm trầm nhìn anh, sau đó cầm giấy bút lên viết vài chữ, Tô Duy cũng viết xuống, đẩy tờ giấy đến trước mặt Bách Bình Nam.

Bách Bình Nam cầm lấy, thấy trên đó viết: “Đạp sa hàng, Tần quan.” (Đạp thanh, Tần xem) Anh vẫn cười: “Ồ, cậu đã đoán sai rồi.”

Tô Duy mặt không đổi sắc, chậm rãi nói: “Thật không ? Tôi còn tưởng “Vụ thất lâu, nguyệt lạc độ” là câu mà anh thích nhất chứ ?” (Vụ thất lâu, nguyệt lạc độ : Sương lỡ lâu, trăng lạc bến)

Bách Bình Nam thu lại dáng cười, nắm chặt đáp án trong tay mình, trên giấy quả nhiên viết: “Vụ thất lâu, nguyệt lạc độ”. Anh thở dài:

“Sao cậu biết được ?”

Tô Duy nói: “Tôi điều tra được anh là học sinh của Lộ Lạc, tôi cũng đã đến trường Lộ Lạc dạy học, thầy giáo năm đó nói cho tôi biết anh và Lộ Lạc có quan hệ tốt, bởi vì cha mẹ anh li dị không ai chiều cố anh, Lộ Lạc thường xuyên dẫn anh về nhà, làm cơm cho anh ăn. Thật là trùng hợp, nhiều năm sau đó sư mẫu của anh mắc tâm bệnh, anh lại nói hoàn toàn không biết Lư Tương và Lộ Lạc có quan hệ.” (sư mẫu: vợ của thầy)

Nét mặt Bách Bình Nam sa sầm: “Cô ta không phải sư mẫu của tôi !”

Tô Duy nhún vai: “Là do Lộ Lạc quyết, chứ không phải anh.”

Biểu tình Bách Bình Nam trở nên nham hiểm, một lát sau nở nụ cười: “Nói tiếp đi, xem cậu còn biết những gì ?”

“Hoa hồng trước cửa nhà tôi là do anh tặng ?”

“Đúng vậy.”

“Để Cao Cẩm xuất hiện là ý đồ của anh ?”

“Không, khi đó tôi chỉ mơ hồ có một ý nghĩ. Tôi vẫn dõi theo Lộ Tiêu, biết em ấy ở cùng cậu tôi liền điều tra cậu. Phát hiện em ấy với cậu là nhất kiến chung tình, còn có ở Mĩ cậu có một người bạn, hẳn theo cậu đến Thượng Hải, vì vậy tôi mới để hoa hồng trước cửa nhà cậu.”

Bạn ? Tô Duy nhíu mày, người anh ta nói đến là Lâm Duẩn Nhiên.

“Cậu dẫn Lộ Tiêu đi Mĩ, tròn một tháng, tôi cảm thấy bị uy hiếp, sợ cậu sẽ kéo Lộ Tiêu ra khỏi thế giới của mình, nên ngày đó tôi gọi trước cho cậu cà phê Riga, cậu tới nhà tôi, tôi đưa cho cậu tách trà có hạ thuốc tương tự sau đó tôi làm thôi miên với cậu, nhưng cậu không nhớ.”

Tô Duy nhớ ngày ấy đến quán, Bách Bình Nam đã gọi trước cà phê. Lúc đó Bách Bình Nam nói anh ta nhớ anh thích loại cà phê này, tuy rằng đây thực sự là loại cà phê Tô Duy thích, nhưng anh nhớ mình chưa từng gọi nó trước mặt Bách Bình Nam! Giờ thì anh đã hiểu, Bách Bình Nam sớm đã điều tra tất cả.

“Anh đi tới nhà đối diện chúng tôi, rình xem sinh hoạt của tôi và Lộ Tiêu ? Kính viễn vọng là của anh, căn bản không phải ảo giác của tôi.”

“Không sai. Tôi phải cảm tạ anh trai cậu có thói quen đặt chìa khóa dưới thảm, chứ tự thân mượn phòng e rằng gặp nhiều khó khăn.”

Tô Duy hít một hơi thật sâu, nắm lấy túi đồ ban nãy của Bách Bình Nam. Bách Bình Nam chần chừ một chút nhưng cũng không ngăn cản, để mặc anh mở túi. Tô Duy từ trong túi lấy ra một cái nhíp, một con dao con, dao thương, từng món đồ được đặt lên mặt bàn, anh nắm chặt bàn tay gần từng chữ một: “Bác sĩ Bách, anh định ra ngoài làm gì ? Hành hạ mèo sao ?”

“Hả..” Bách Bình Nam kinh ngạc: “Sao cậu biết cái này ?”

“Tám năm trước Lộ Lạc qua đời, năm ngoái tôi dẫn Lộ Tiêu đi Mĩ...” Tô Duy chậm rãi nói: “Tôi đã từng nghĩ tới, nếu không phải hôm nay đến gặp anh, tôi còn chưa thực sự xác định quan hệ giữa hai người. Lộ Tiêu rất giống Lộ Lạc, đúng không ?”

Bách Bình Nam mỉm cười gật đầu: “Rất giống, mắt, mũi, cơ hồ giống như đúc, tôi nhìn em ấy tựa như thấy Lộ ngày trẻ.”

“Là anh nói cho Lộ Tiêu, Lư Tương là người thứ ba, hại mẹ đẻ em ấy chết ?”

Sắc mặt Bách Bình Nam lần thứ hai trầm xuống.

“Cô ta vốn là người thứ ba. Lư Tương vốn là vị hôn thê của tôi, cô ta biết Lạc là người trong lòng tôi nên mới trăm phương nghìn kế tiếp cận thầy ấy.”

Tô Duy hung hăng nhíu mày: “Khi đó mẹ đẻ Lộ Tiêu gặp tai nạn xe, Lộ Lạc vì vậy nên ngã bệnh, với tư cách y tá Lư Tương chủ động chiếu cố Lộ Lạc và Lộ Tiêu...” Anh dừng lại một chút, lạnh lùng hỏi: “Cái chết của mẹ đẻ Lộ Tiêu có liên quan gì tới anh không ?”

Bách Bình Nam kinh ngạc một chút, có hơi chần chừ: “Tôi không biết. Trước đây Lạc đưa tôi về nhà, cô ấy làm cơm cho tôi ăn, cô ấy đối với tôi không xấu,.. Tôi cũng không muốn làm hại, tuy rằng có mong muốn cô ấy rời khỏi Lạc. Tôi không biết cô ấy tại sao lại biết, gọi điện thoại hỏi tôi có đúng hay không với Lạc.. Tôi thừa nhận, hôm sau thì xảy ra tai nạn xe cộ.”

Tô Duy châm chọc nói: “Vợ chồng họ thật tình đối đãi anh, anh lại tồn tại mong muốn bắt lương. Anh không cảm thấy day dứt sao ?”

Bách Bình Nam mặt không đổi sắc: “Không phải cậu cũng thích đàn ông sao ? Tôi nghĩ cậu có thể hiểu tôi.”

Tô Duy có chút tức giận: “Đồng tính luyện ái với đạo đức không có quan hệ, anh muốn viện cớ gì ?”

Bách Bình Nam khó khăn cười một chút: “Còn gì nữa ? Cậu còn biết cái gì ?”

Tô Duy hỏi: “Lư Tương bị tâm thần phân liệt, có phải hay không là do anh ám thị tâm lý với cô ta ? Khi nghe tiếng chuông cửa thì cô ta sẽ phát điên, vì sao ?”

Bách Bình Nam cũng không lập tức thừa nhận, trầm mặc hồi lâu khẽ cười: “Khi ấy Lộ Tiêu còn nhỏ, tôi dạy em ấy học, dẫn em ấy ra ngoài chơi, dạy em ấy tâm lý học.. Em ấy rất tin tưởng tôi, tôi nói cho em ấy biết Lư Tương hại chết cha em, em ấy rất tin tôi. Tôi còn ám thị Lư Tương rằng cô ta có liên quan đến cái chết của Lạc, lần đầu tiên cô ta phá lên cười, lần thứ hai, thứ ba,... cô ta bắt đầu tin..”

Tô Duy nghe anh ta nói vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng anh vẫn còn hoài nghi, nhin không được hỏi: “Thật sự là anh làm ? Không phải... Lộ Tiêu ?”

Bách Bình Nam có vẻ kinh ngạc: “Cậu hoài nghi em ấy ?”

Tô Duy sắc mặt trầm tĩnh: “Em ấy chia ra một nhân cách mới một thời gian, tuy rằng quên thân phận mình, nhưng không quên kiến thức, vậy mà lại quên mất bản thân từng học tâm lý học. Điều này chứng tỏ rằng em ấy muốn quên đi, có thể nó là nguyên nhân khiến em ấy cảm thấy áy náy. Em ấy mắc chứng sợ hãi giao tiếp, sợ thấy mình trong mắt người khác, tại sao em ấy lại mắc bệnh này ?”

Bách Bình Nam nhún vai: “Từ nhỏ tôi đã khiến em ấy sinh thù hận với Lư Tương, có thể em ấy thực sự làm gì đó.. nhưng Lộ Tiêu.. bản tính lương thiện.”

Tô Duy nhăn mày “Sao anh muốn làm như vậy ?”

Bách Bình Nam nhìn ánh mắt anh: “Cậu biết mà đúng không ? Tôi yêu Lạc, trước giờ tôi vẫn không thích sự mẫu, vất vả lắm Lạc mới độc thân.. Á kia biết tôi thương Lạc, lại cố ý đi tiếp cận thầy ấy. Lúc ấy tôi gần như phát điên !”

Tô Duy nhìn anh ta kích động mà hai mắt phấp phồng, không muốn tranh cãi thêm về vấn đề này —— nói chung ai cũng có nỗi niềm riêng.

“Lộ Tiêu bị đa nhân cách có liên quan gì đến anh không ? Anh kích thích em ấy ?”

“Không, bất luận thế nào tôi sẽ không xuống tay với Lộ Tiêu. Ngoại trừ chuyện của Lư Tương..”

Bách Bình Nam vô cùng hợp tác với Tô Duy giải thích manh mối, từ chuyện này nói sang chuyện khác, rồi cuộc thông suốt mọi chuyện.

Lộ Tiêu lần đầu tiên gặp Bách Bình Nam ở trong vườn hoa kia, khi ấy cậu đã muốn gột sạch tất cả làm lại từ đầu, có lẽ cậu cũng có vài đầu mối về mẹ kế của mình, vì cô ta bình thường rất tốt khác với những gì cậu nhận thấy, cho nên nội tâm bắt đầu kháng cự khiến cậu muốn thay đổi nhận thức của mình, cậu làm cơm cho Lư Tương và bỏ thuốc diệt chuột vào. Nhưng những áp lực cùng kích thích khiến cậu chia ra một nhân cách hoàn toàn mới, quên sạch những gì đã xảy ra, chuộc lại lỗi lầm khiến tiềm thức cảm thấy hối hận.

“Bạch kiểm vân.. Bách... Thì ra là em ấy kháng cự anh..” Tô Duy trầm giọng nói: “Anh biết bệnh mình chứ ?”

“Oh..” Bách Bình Nam có vẻ hăng hái.

“Anh có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế đúng không ? Trước kia anh theo dõi Lộ Lạc, dần dần cũng trở thành thói quen, chấp niệm như vậy khiến anh sinh ra rối loạn ám ảnh cưỡng chế, một ngày không gặp được ông ấy sẽ bắt đầu lo lắng. Sau khi Lộ Lạc mất, anh không cách nào để phát tiết tâm tình mình, bèn đi hành hạ mèo. Sau đó anh dời tình cảm đặt trên người Lộ Tiêu, thậm chí còn trầm trọng hơn, mỗi ngày phải len lén nhìn em ấy. Cho nên anh mới đến căn hộ đối diện theo dõi chúng tôi, cho nên khi tôi dẫn Lộ Tiêu đi Mi bệnh anh lại nhanh chóng tái phát.”

Bách Bình Nam cười nói: “Làm sao cậu biết được ?”

“Tôi đi tới trường của Lộ Tiêu, mỗi ngày giờ tan học anh đều đến tiệm cà phê đối diện nhìn em ấy.”

Bách Bình Nam lần thứ hai ngẫm thừa nhận. Tô Duy đột nhiên cảm thấy bi ai thay anh ta, bác sĩ tâm lý không thể tự chữa bệnh cho mình, thậm chí học đến một trình độ nào đấy, còn không thể chữa cho người khác..

Tô Duy thở dài: “Khinh địch như vậy sao liền thừa nhận ?”

Bách Bình Nam ý vị thâm trường nhìn anh: “Cậu có chứng cứ gì khiến người khác tin lời cậu, rằng những chuyện này đều do tôi làm ?”

Tô Duy vô thức sờ lên bút ghi âm trong túi. Anh vốn định kích thích Bách Bình Nam nói hết ra chứng cứ, ai ngờ anh ta lại tự nói tất cả.”

Bách Bình Nam liếc nhìn cái túi của mình, lại nhìn con dao Tô Duy đặt lên bàn: “Cậu cứ như vậy mà đặt câu hỏi, cũng không ép tôi, không sợ không ra khỏi được cánh cửa này hay sao ?”

Tô Duy đề phòng nhìn anh ta, chuẩn bị xuất thủ chế ngự anh.

Bách Bình Nam thở dài, thu hồi tay lại: “Cậu đi đi. Tôi đã hại em ấy rất nhiều năm. Cuối cùng em ấy cũng thích một người.. Cậu phải đối xử tốt...”

Tô Duy nhấn dừng bút ghi âm, sợ sẽ kích thích Bách Bình Nam nên cũng không hỏi tiếp.

Anh đề phòng đi tới cửa, đột nhiên xoay người, Bách Bình Nam ngồi trên sofa thâm trầm nhìn anh

Tô Duy run giọng hỏi một câu cuối cùng: “L.D có phải là anh không ?”

Bách Bình Nam biểu tình nghiêm túc, qua thật lâu khẽ nở nụ cười: “Vì sao khẩn trương như vậy ?”

Tô Duy âm thầm siết chặt ống tay áo.

Bách Bình Nam nhắc chén trà trên bàn lên uống một hớp, nhẹ giọng nói:

“Em ấy nói chuyện quá khứ đều có thể bỏ lại.. Tôi cũng mệt mỏi nên mới đem trang nhật ký sửa lại, trên đời này không ai có thể khống chế chính bản thân mình, cho dù là thần thánh cũng không thể.”

Tô Duy rút cuộc thở phào.

Bách Bình Nam cười cười nói: “Cậu yên tâm, em ấy không có ý nghĩ như vậy, là do tôi viết. Em ấy chỉ đơn thuần hứng thú với tâm lý học, đồng thời cũng rất có thiên phú mà thôi.”

Tô Duy nhìn anh một cái, đóng cửa ly khai.

Tô Duy đi rồi, Bách Bình Nam rót một cốc nước nóng, từ ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc, bỏ một viên thuốc vào cốc nước. Thuốc hòa tan, bột phấn tan trong nước lượn những đường cong mềm.

Hắn nhớ lại rất nhiều năm trước, thầy giáo đứng trên bục giảng, tay cầm quyển sách, khóe mắt nheo lại tràn ý cười.

“Nói đến hí kịch, tôi thích nhất Mẫu Đơn ”

Dưới lớp rì rào, chẳng biết ai nói : “Thầy Lô, hát một đoạn đi !”

Lô Lạc buông sách giáo khoa, giơ tay lên ý bảo mọi người yên lặng một chút, giọng nói nhẹ nhàng ——

“Chuyện chẳng biết bắt đầu thế nào, cứ như vậy mà khắc sâu. Người sống có thể chết, chết có thể sinh, trong mộng tình, cần gì phải chân thật...”

Chuyện chẳng biết bắt đầu thế nào, cứ như vậy mà khắc sâu..

Trong mộng tình, cần gì phải chân thật.

Chiếc cốc tỏa ra hơi nóng, Bách Bình Nam nhắm mắt lại. Hắn cúi đầu nhìn mặt nước trong suốt, hiện lên dáng cười nọ.

Hắn uống xong cốc nước, giống như đem dáng cười kia nuốt vào bụng. Kỳ thực, rất nhiều năm trước, nụ cười kia đã khắc sâu trong lòng này.

Tô Duy về nhà, Đại Hoàng đứng bên ban công nhìn đến xuất thần. Nghe được tiếng cửa mở phía sau, cũng không quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi : “Anh đi tìm hân ?”

“Đúng vậy.”

Đại Hoàng cười khở: “Nguyên lai anh lại gặt em.”

Tô Duy nhìn bóng lưng cậu thật sâu, đáng tiếc lúc này Lộ Tiêu quay lưng về phía anh, không cảm nhận được ánh nhìn nóng bỏng: “Vây em có giấu anh cái gì không ? Đại Hoàng ?” Hai chữ cuối cùng, Tô Duy trầm giọng nói.

Lộ Tiêu cả người chấn động, chậm rãi xoay người lại.

Tô Duy thở dài: “Lộ Tiêu, Đại Hoàng hoàn toàn bất đồng với nhân cách của của em, nếu em khôi phục sẽ đem lại cảm giác khác, sao anh không đoán ra chứ ? Em khôi phục từ lúc nào ?”

“Em trở về Lộ Tiêu lần cuối cùng.”

Tô Duy bước lên phía trước, ôn nhu vuốt tóc cậu, kéo cậu vào lòng: “Được rồi, đều qua rồi, tất cả đều qua rồi, một lần nữa lại bắt đầu.”

Lộ Tiêu thật lâu không nói gì, Tô Duy kéo tay cậu đặt bên hông mình, Lộ Tiêu lúc này mới bị động ôm lấy anh.

Tô Duy hôn trán cậu: “Anh đi tắm trước, đi ngủ sớm đi.”

Vào phòng ngủ thay quần áo, Tô Duy phát hiện trong hộp tủ có một quyển sổ. Anh tập trung nhìn vào, là nhật ký của Lộ Tiêu. Cầm quyển nhật ký lên, một tờ giấy ngả vàng lặng lẽ rơi xuống đất.

Trang giấy cuối, là nét bút non trẻ của Lộ Tiêu.

38. Chương 38: Phiên Ngoại 1

Lâm Duẫn Nhiên đi qua dãy trúc trong trường học, thấy một đám sinh viên mặc đồ cử nhân đang cầm bằng bày ra đủ loại tư thế để chụp ảnh. Anh theo bản năng vội vã lướt quanh tìm kiếm thân ảnh Nhậm Tiểu Thiên , không thấy bóng lưng quen thuộc, Lâm Duẫn Nhiên lắc đầu cười cười, bỏ đi.

Đi được một đoạn, phía sau có người đuổi theo: “Thầy Lâm.”

Lâm Duẫn Nhiên quay đầu nhìn lại, trợn to mắt nhìn: Người đuổi theo thực sự là Nhậm Tiểu Thiên, chỉ có điều, mái tóc ngắn quy củ như thế nào lại bị cạo sạch, chỉ lưu lại một nhúm tóc, giống như một chiếc mũ bé nhỏ nằm trên đỉnh đầu. Kiểu tóc này thực sự rất hợp trào lưu, chỉ là Lâm Duẫn Nhiên vốn quen với hình ảnh Nhậm Tiểu Thiên gọn gàng sạch sẽ nên khi nhìn thấy kiểu tóc mới của cậu, nhin không được khẽ cười một chút.

Nhậm Tiểu Thiên chạy tới bên cạnh anh, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Lâm Duẫn Nhiên nín cười hỏi cậu: “Cậu rảnh rồi cạo tóc à ? Sao lại chọn kiểu này ?”

Nhậm Tiểu Thiên sờ sờ tóc: “Thợ cắt tóc hỏi em muốn kiểu tóc gì, em nói tùy tiện.”

Lâm Duẫn Nhiên: “.....”

Nhậm Tiểu Thiên: “Sau đó anh ta thực sự .. tùy tiện.”

Lâm Duẫn Nhiên: “.....”

“Ha ha...” Lâm Duẫn Nhiên không nhịn được nữa cười ra thành tiếng, vươn tay kéo kéo tóc cậu: “Thực ra thì cũng đẹp mắt, cậu xử lý một chút, cạo chỗ này chỗ kia một chút, vuốt keo rồi bôi sáp... vv...”

Nhậm Tiểu Thiên gặt đầu.”A...”

Lâm Duẫn Nhiên cũng không nói nữa. Anh nhìn thấy sinh viên tốt nghiệp đứng bên dãy trúc, rồi quay sang vỗ vai Nhậm Tiểu Thiên: “Thôi không nói chuyện nữa, cậu quay lại chụp ảnh đi.”

Nhậm Tiểu Thiên có chút chần chừ khẽ hỏi: “Thầy Lâm, tối nay thầy... rảnh chứ ?”

“Có chuyện gì ?”

“Em.... em muốn mời thầy ăn cơm.”

Lâm Duẫn Nhiên trong lòng tính toán an bài buổi tối, thuận miệng hỏi: “Chụp ảnh xong không đi ăn liên hoan cùng bạn học sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên ngẩn người, gật đầu nói: “Đúng vậy..”

Lâm Duẫn Nhiên nhận thấy lòng khoan dung của mình dành cho Nhậm Tiểu Thiên không gì sánh được, cố gắng duy trì nét cười: “Vậy cậu trở về đi.”

Nhậm Tiểu Thiên mãi mới ý thức được mình nói sai, có chút ngượng ngùng: “.. Vậy ngày mai...”

Lâm Duẫn Nhiên ngắt lời nói: “Ngày mai có gì liên lạc với tôi sau..”

Nhậm Tiểu Thiên gật đầu: “Vâng..”

Cách đó không xa, bạn học của Nhậm Tiểu Thiên bắt đầu vẫy tay gọi cậu về, cậu hướng Lâm Duẫn Nhiên phát phát tay chào, sau đó nhanh chóng xoay người đi. Lâm Duẫn Nhiên vẫn duy trì nét cười nhìn theo bóng cậu, cậu xoay người rồi nụ cười kia lập tức thu lại, anh khẽ mắng: “Ngu ngốc.”

Ngày hôm sau, Nhậm Tiểu Thiên và Lâm Duẫn Nhiên hẹn nhau ở một quán đồ Tây tương đối an tĩnh.

Lúc dùng bữa, Nhậm Tiểu Thiên mấy lần muốn nói lại thôi khiến Lâm Duẫn Nhiên liên tiếp buông đồ ăn nhìn cậu, không tập trung ăn cơm được.

Chờ lúc điểm tâm được bưng lên, Lâm Duẫn Nhiên rót cuộc hỏi: “Cậu hẹn tôi ra ăn để làm gì ?”

Nhậm Tiểu Thiên bỏ dao xuống bàn, ngồi nghiêm chỉnh: “Em... Em muốn nói cảm ơn với thầy.”

Lâm Duẫn Nhiên bật cười một tiếng: “Cảm ơn cái gì ? Vì tôi kéo điểm của cậu sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên cúi đầu, không phủ nhận cũng không thừa nhận, có chút mất tự nhiên: “Em.. Ừm..”

Ừm cái đầu cậu ấy ! Lâm Duẫn Nhiên tức giận nói: “Cậu đã cảm ơn rồi.”

“Thầy Lâm,” Nhậm Tiểu Thiên mặt không đổi sắc giương mắt nhìn anh: “Em có thể gọi tên thầy được không ?”

“Hả ?” Lâm Duẫn Nhiên rót cuộc vui vẻ một chút, nâng mặt nghiêng đầu nhìn cậu: “Vì sao ?”

“Gọi thầy có hơi kì quái.”

“Gọi Jack đi.”

Nhậm Tiểu Thiên gật đầu: “Jack.”

Hai người lại rơi vào im lặng.

Lâm Duẫn Nhiên cảm giác mình với Nhậm Tiểu Thiên ở cùng một chỗ quả thật chán chết, cho dù Tô Duy lạnh lùng như vậy, nhưng hai người cũng chưa rơi vào không khí tẻ ngắt như này, ít ra, Tô Duy còn có chút biết phối hợp. Nghĩ tới đây, anh đột nhiên tức giận, không hiểu sao trước đây mình lại đề cao Nhậm Tiểu Thiên đến vậy. Anh thừa nhận bản thân với Nhậm Tiểu Thiên có chút hảo cảm, thế nhưng anh yêu Tô Duy nhiều năm như vậy, trong lòng người anh thích nhất chắc chắn vẫn là Tô Duy, tuy nhiên nếu Nhậm Tiểu Thiên có ý định, anh cũng nguyện ý bắt đầu một đoạn tình cảm mới, nếu Nhậm Tiểu Thiên vô ý, anh cũng có thể tiêu sái rời đi, thực sự không cần suy nghĩ nhiều.

Nhậm Tiểu Thiên đột nhiên mở miệng hỏi: “Jack, anh có phụ.... à bạn trai chưa ?”

Lâm Duẫn Nhiên ngẩn người.

Nhậm Tiểu Thiên vội vàng nói: “Em biết anh thích thầy Tô, nhưng mà thầy ấy với Lộ Tiêu...”

Lâm Duẫn Nhiên cắt lời: “Không có.” Lại dừng mấy giây, có chút cảnh giác hỏi: “Đừng nói cậu định giới thiệu bạn trai cho tôi nhé?” —— Nào Nhậm Tiểu Thiên có cấu tạo khác hẳn người bình thường, anh thực sự hoài nghi cậu sẽ làm loại chuyện như vậy.

Nhậm Tiểu Thiên kinh ngạc ngẩng đầu, lắc liên tục: “Tất nhiên là không.”

Lâm Duẫn Nhiên thở phào nhẹ nhõm, mềm giọng hỏi: “Được rồi, vậy cậu hỏi để làm gì?”

Nhậm Tiểu Thiên liếm môi, vẻ mặt cứng nhắc: “À, em hỏi một chút ấy mà..”

Lâm Duẫn Nhiên: “.....”

Ăn xong món tráng miệng, Nhậm Tiểu Thiên nói muốn đi toilet, cậu đi được một lúc Lâm Duẫn Nhiên bèn gọi xem hóa đơn để thanh toán, nhân viên phục vụ lại nói Nhậm Tiểu Thiên mới trả rồi.

Lúc Nhậm Tiểu Thiên về chỗ ngồi, thấy Lâm Duẫn Nhiên tằm tằm nhìn cậu cười. Cậu thấy kì quái khẽ ngồi xuống, Lâm Duẫn Nhiên nói: “Cậu còn là sinh viên, không cần phải khách khí với tôi.”

Nhậm Tiểu Thiên nhú mày: “Em đã là thực tập viên, em có thể kiếm tiền.” Dừng một chút, nhỏ giọng bổ sung: “Em sẽ cố gắng làm việc..” Lời nói này đi tới tai Duẫn Nhiên, phảng phất như hương anh hứa hẹn gì, mặt anh đỏ lên, cúi đầu lúng túng thu túi: “Thôi về đi.”

Hai người ra khỏi nhà hàng, Nhậm Tiểu Thiên nói: “Em tiễn anh về.”

Lâm Duẫn Nhiên lại bị cậu chọc cười: “Được, tôi lái xe tới, để tôi đưa cậu về.”

Nhậm Tiểu Thiên có hơi lúng túng: “Em...”

Lúc lên xe, Nhậm Tiểu Thiên có chút rầu rĩ không vui, cúi đầu hồi lâu không biết suy nghĩ gì. Nơi ở của cậu cách đó không xa, xe đi không bao lâu liền tới, Lâm Duẫn Nhiên dừng xe thấy Nhậm Tiểu Thiên vẫn đang cúi đầu thất thần, vì vậy anh liền nhìn kính chiếu hậu quan sát cậu.

Kỳ thực Nhậm Tiểu Thiên nhìn cũng khá ổn, lông mi vừa dày vừa dài khiến đôi mắt trở nên rất đẹp, mũi rất cao, môi hơi mỏng nhưng hồng, thoát nhìn khí sắc không tệ. Lâm Duẫn Nhiên càng ngắm càng thấy hứng thú, trong xe hai người cứ như vậy, một trước một sau đều thất thần.

Năm phút trôi qua, Nhậm Tiểu Thiên mới hoảng hốt định thần lại, phát hiện xe đã dừng từ bao giờ, quay đầu nhìn cửa xe, giật mình hỏi: “Đến rồi?”

Lâm Duẫn Nhiên thu hồi ánh mắt: “Ừ, cậu xuống đi.”

Nhậm Tiểu Thiên mở cửa xe, một chân chạm đất, có vẻ muốn nói lại thôi quay lại nhìn Lâm Duẫn Nhiên: “Thầy...”

Lâm Duẫn Nhiên cười tằm tằm nhìn gương chiếu hậu: “Sao lại gọi tôi là thầy?”

Nhậm Tiểu Thiên do dự một hồi, cuối cùng vẫn không nói gì, ra khỏi xe: “Em về đây.”

Lâm Duẫn Nhiên vốn nhạy cảm lại thêm thói tự yêu bản thân, anh mơ hồ cảm thấy biểu hiện Nhậm Tiểu Thiên hôm nay có chút không bình thường, giống như thích anh mà không biết nên mở miệng thế nào, Nhậm Tiểu Thiên mặt không đổi sắc trong mắt anh lại biến thành biểu tình thẹn thùng, Lâm Duẫn Nhiên lạt mềm buộc chặt lấy làm thói quen, giả vờ không lưu tâm nói: “Cậu về đi.”

—— Thế là, Nhậm Tiểu Thiên về thật.

Lâm Duẫn Nhiên nhìn bóng lưng cao ngất chậm rãi lui khỏi tầm mắt, một cái quay đầu cũng không có, anh giận ê răng, nhấn mạnh chân ga, BMW dứt khoát chạy đi.

Hôm sau, lúc Lâm Duẫn Nhiên tỉnh lại trời đã sáng choang. Anh cầm điện thoại di động, phát hiện điện thoại tụt qua hết pin tự động tắt máy nên đồng hồ báo thức mới không kêu.

Lâm Duẫn Nhiên sạc pin rồi đi đánh răng rửa mặt, lát sau quay về thấy điện thoại rung liên tục, cứ một chút lại có tin nhắn gửi tới. Anh mở ra xem, đều là tin nhắn Nhậm Tiểu Thiên gửi từ đêm qua.

“Em không biết nói như thế nào, em rất muốn nhìn thấy anh, nhưng gặp rồi lại không biết nên nói gì.”

Lâm Duẫn Nhiên mở tin nhắn đầu tiên, khoe miệng kéo đến mang tai, khẽ mắng: “Đồ ngốc..”

“Em hình như thích anh... Lúc nghe nói anh muốn em diễn kịch, em cực kì cao hứng.. vốn không muốn lên sân khấu, nhưng biết anh sẽ đến xem nên em liền đáp ứng. Em không biết diễn kịch, nên mới bị phân diễn một thân cây, nhưng anh thoát trông rất tức giận...”

Lâm Duẫn Nhiên thay đổi tư thế ngồi, vui vẻ nhìn điện thoại: “Thích tôi sao hôm qua không nói luôn đi ? Ngu ngốc, ngu ngốc !”

“Em biết anh thích thầy Tô, em biết em kém tuổi anh, em còn không có công việc, không có năng lực.. Em trước giờ cũng chưa thích con trai, em không biết nên nói như nào.... có thể.. cho em thêm một cơ hội được không ?”

Lâm Duẫn Nhiên nhìn tin nhắn trên màn hình, quả thực vui vẻ ra mặt, khẽ cười nói: “Dựa vào cái gì mà muốn tôi cho cậu cơ hội hử ? Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!”

“Thầy Lâm...”

Lâm Duẫn Nhiên thu lại dáng cười, bắt đầu nhú mày: “Sao tự nhiên lại gọi là thầy ?”

“Xin lỗi, đã quấy rầy...”

Lâm Duẫn Nhiên: “.....”

Anh nhanh chóng gọi điện thoại, đầu dây bên kia vừa reo đã có người nhận máy, thanh âm Nhậm Tiểu Thiên khàn khàn pha lẫn mờ mịt: “Alô..”

“Khụ..” Lâm Duẫn Nhiên hắng giọng một cái, kiêu ngạo mở miệng: “Là tôi đây.”

Đầu dây bên kia trầm mặc thật lâu, lát sau nhỏ giọng trả lời: “Thầy Lâm..”

Lâm Duẫn Nhiên: “Cậu làm sao vậy ? Giọng nghe lạ vậy ?”

Nhậm Tiểu Thiên: “Em tối qua uống hơi nhiều, còn đang ngủ.”

Aha.. Lâm Duẫn Nhiên đắc ý, cái đuôi vểnh lên tận trời: Đứa ngốc này lại vì mình mượn rượu giải sầu! Anh đắc ý hỏi: “Sao lại uống rượu ?”

Nhậm Tiểu Thiên thấp giọng nói: “Đêm qua làm tiệc chia tay, mọi người ai cũng uống nhiều.”

“Ờ.. Tiệc chia tay ?” Lâm Duẫn Nhiên hơi ngừng, nhanh chóng thay đổi sắc mặt: “Cậu uống rượu rồi mới gửi tin nhắn cho tôi sao ? Cậu lấy tôi ra để đùa bỡn hả ?”

Nhậm Tiểu Thiên trầm mặc thật lâu mới nhỏ giọng giải thích: “Không phải, lúc gửi tin nhắn em chưa say rượu, sau đó thì uống rất nhiều...”

Haha, vì mình nên mới uống nhiều đây mà! Lâm Duẫn Nhiên lần thứ hai đắc ý: “Cậu hôm nay có bận gì không ?”

“Không..”

“Theo tôi dạo phố, một tiếng nữa tôi ở dưới nhà đợi cậu.”

“A...” Nhậm Tiểu Thiên im lặng, lát sau khẽ hỏi: “Hôm qua em đã nói...”

“Cho cậu một cơ hội, xem biểu hiện của cậu!” Lâm Duẫn Nhiên đắc ý vểnh mông.

39. Chương 39: Phiên Ngoại 2

Cúp điện thoại xong, Lâm Duẫn Nhiên ngân nga thay đổi bảy tám bộ quần áo, rốt cuộc tìm ra một bộ vừa ý. Chải chuốt tóc tai, lại ngồi chọn giày mất nửa ngày, chờ đến khi anh lái xe đến dưới nhà Nhậm Tiểu Thiên, đã quá một giờ hai mươi phút.

Nhậm Tiểu Thiên mặc một thân áo phong đơn giản, tóc tai đã được chải gọn gàng, trong tay cầm một bó hoa hồng. Cậu dừng lại bên xe Lâm Duẫn Nhiên, khom lưng đặt hoa bên cửa xe.

Lâm Duẫn Nhiên mừng rỡ nhận lấy hoa hồng: “Rốt cuộc mở mang đầu óc rồi hở ? Sao biết tôi thích được tặng hoa ?”

Nhậm Tiểu Thiên trên mặt vẫn không có biểu tình gì: “Anh nói muốn theo đuổi anh thì phải tặng hoa.”

Khóe miệng Lâm Duẫn Nhiên giật giật mấy cái, cố gắng duy trì nụ cười: “Lên xe đi.”

Nhậm Tiểu Thiên ngồi vào ghế phụ, như mọi khi duy trì trầm mặc. Chỉ là giờ phút này, trầm mặc của cậu trong mắt Lâm Duẫn Nhiên lại thành nhút nhát và xấu hổ. Lâm Duẫn Nhiên càng nhìn bộ dạng này của cậu, trong lòng lại tràn đầy đắc ý, anh nghiêng người dựa lưng vào ghế bên cạnh, cười hề hề hỏi: “Chờ lâu chưa ?”

Nhậm Tiểu Thiên nhìn gương mặt gần sát, thờ ơ nói: “Tàm tạm.”

Lâm Duẫn Nhiên mờ ám hướng cậu thổi hơi: “Ồ, muốn đi đâu nào ?”

Nhậm Tiểu Thiên suy nghĩ một chút: “Đi đánh Bi-a đi ?”

Lâm Duẫn Nhiên thấy cậu mặt không đỏ, thở cũng không nhanh, vì vậy híp mắt lại gần hơn một chút, lúc hai cái miệng cách nhau vài cm ít ỏi, anh cố ý bày ra dáng vẻ quyến rũ: “Tiểu Thiên a, cậu nói..”

Lời còn chưa dứt, Nhậm Tiểu Thiên đột nhiên nghiêng cổ hướng về phía trước, rất nhanh hôn lên môi Lâm Duẫn Nhiên một cái, xong xuôi lại ngồi thẳng người.

Lần này đến phiên Lâm Duẫn Nhiên ngây người.

Thật lâu sau, Lâm Duẫn Nhiên đỏ mặt quay về ghế lái, tim đập nhanh như nai con chạy loạn. Rõ ràng đây không phải lần đầu biết yêu, cái loại chuyện thiếu nam thiếu nữ ngây ngô trước đây anh luôn coi thường, thế mà thời khắc này, tim không tự chủ đập rộn liên hoàn. Anh cố gắng khiến mình không mất tự nhiên, hỏi: “Sao tự nhiên lại hôn tôi ?”

Nhậm Tiểu Thiên khẽ cười, cũng không trả lời. Bộ dạng này trong mắt Lâm Duẫn Nhiên, như đang phảng phất nói: Còn không phải anh câu dẫn tôi sao ? Đương nhiên là để thỏa mãn ý đồ của anh rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Duẫn Nhiên có chút ảo não. Vốn cho rằng, cùng một đứa nhỏ kém mình bảy tuổi chơi trò mập mờ, nhất định có thể dắt mũi người ta chạy quanh, vậy mà Nhậm Tiểu Thiên lại nhanh chóng cướp cơ trên của anh. Lâm Duẫn Nhiên khẽ hừ một tiếng, một cước đạp chân ga, lái xe đi ra ngoài.

Hai người thực sự đi đánh bi-a.

Kỹ thuật Nhậm Tiểu Thiên rất tốt, Lâm Duẫn Nhiên cũng không vừa, hai người ngang cơ nhau, đùa đi đùa lại vô cùng vui vẻ. Lúc Lâm Duẫn Nhiên khom lưng đánh bóng, cổ áo rộng rũ xuống, một mảnh da thịt nhẵn bóng cứ thế lộ ra, cả người nghiêng xuống tạo thành đường cong mê người, cặp mông yêu kiều vênh thật cao, hai chân thon dài thẳng tắp..

Chỉ là, ánh mắt Nhậm Tiểu Thiên từ đầu đến cuối đặt lên trái bóng tròn, một cái liếc nhìn Lâm Duẫn Nhiên cũng không có.

Đánh được một lúc, Lâm Duẫn Nhiên lạnh mặt chọc cây gậy xuống đất: “Mệt rồi ! Nghỉ một chút !”

Nhậm Tiểu Thiên chạy đi mua hai chai nước uống, lát sau quay lại ngồi xuống bên cạnh anh.

Lâm Duẫn Nhiên hỏi: “Cậu qua lại với bao nhiêu em rồi ?”

Nhậm Tiểu Thiên nói: “Ba.”

Lâm Duẩn Nhiên hỏi tiếp: “Lần dài nhất thì được bao lâu ?”

Nhậm Tiểu Thiên suy nghĩ một chút: “Gần một năm thì phải.”

Lâm Duẩn Nhiên giơ tay nâng mặt, trong lòng âm thầm chửi: Em gái kia thật lợi hại, có thể chịu đựng cậu ta một năm liền.

Một lát sau, Nhậm Tiểu Thiên nhỏ giọng hỏi: “VẬY anh... gặp gỡ bao nhiêu người, ừm, bạn trai ?”

Lâm Duẩn Nhiên nói: “Không tính Tô Duy thì là, bốn người.”

“Ở nước ngoài cũng có sao ?”

Lâm Duẩn Nhiên nhìn cậu một cái, dựa vào lưng ghế thở dài: “CÓ. Khi ấy Tô Duy không chịu để ý tôi, trong lúc tức giận tôi đã đi tìm đàn ông. Nhưng mà qua lại mấy tháng rồi cũng chia tay, sau đó cũng không tìm thêm ai nữa.”

Nhậm Tiểu Thiên nắm tóc: “Nghe nói người ngoại quốc dễ nhìn hơn nhiều..”

Lâm Duẩn Nhiên tức giận liếc mắt: “Cái rắm! Cả người toàn lông cậu không biết hả ? Râu thì không nói làm gì đi, nhưng lông ngực không đếm xuể! Như vậy Tô Duy thoát tục thanh cao mới lọt vào mắt tôi !”

Nhậm Tiểu Thiên cúi đầu: “Anh còn thích thầy Tô sao ?”

Lâm Duẩn Nhiên dừng lại một chút, nhin không được đưa tay vuốt tóc Nhậm Tiểu Thiên: “Thích chứ. Nhưng tôi có thể cho cậu một cơ hội, khiến tôi quên đi cậu ấy.”

Nhậm Tiểu Thiên trầm mặc thật lâu, trịnh trọng gật đầu một cái.

Quay về bàn bi-a, Lâm Duẩn Nhiên nhin không được hỏi: “Này, cậu thích tôi từ lúc nào ?”

Nhậm Tiểu Thiên cầm lấy cây gậy, dùng phần chà chà đầu gậy, vẽ mặt mơ màng: “Em.. cũng không rõ.”

Lâm Duẩn Nhiên trong lòng vui vẻ, ngoài mặt làm như thờ ơ: “Thực sự là đồ ngốc.”

Sau đấy, Lâm Duẩn Nhiên và Nhậm Tiểu Thiên cứ như vậy qua lại gặp gỡ. Nhậm Tiểu Thiên không hỏi lại quan hệ của họ, Lâm Duẩn Nhiên cũng không nói gì. Quan hệ hai người, gọi là tình nhân thì thiếu một phần, coi là bằng hữu thì thừa một phần, có đụng chạm hôn mê thân mật, nhưng cũng không tiến thêm một bước.

Cứ như vậy, trường học đã đến kì nghỉ hè.

Lâm Duẩn Nhiên dành mấy ngày nghỉ để cùng Nhậm Tiểu Thiên đi leo núi, xe chạy tới chân núi Hoàng Sơn.

Nhậm Tiểu Thiên dù sao cũng là sinh viên mới ra trường, tay chân linh hoạt, cả người tràn trề sức sống. Còn Lâm Duẩn Nhiên ra trường đã nhiều năm, cả người vốn lười vận động, nhìn qua linh hoạt, thực tế hư nhược. (thể trạng kém)

Để lãnh hội phong cảnh Hoàng Sơn, hai người bỏ xe lại, tự mình lên núi. Thực tế chứng minh, Lâm Duẩn Nhiên đề cao bản thân mình rồi.

Đi qua ba bốn cảnh điểm (điểm dừng để ngắm cảnh), Lâm Duẩn Nhiên thở hổn hển dựa vào vách núi, ngồi xuống tại chỗ: “Một chết đi được, nghỉ ngơi tí đi.”

Nhậm Tiểu Thiên trông mặt anh ửng hồng, không khỏi vươn tay ra: “Túi nặng sao ? Hay để em đeo giúp cho ?”

Lâm Duẩn Nhiên như được được ân xá, lưu loát cởi túi ném vào trong lòng Nhậm Tiểu Thiên: “Chìm chết cậu đi!”

Nhậm Tiểu Thiên sững sốt một chút, Lâm Duẩn Nhiên còn đang cho rằng cậu định nói ra lời nào cay độc, lại thấy vẻ mặt Nhậm Tiểu Thiên ngưng trọng nói: “Sao anh không nói sớm ?” Nói rồi đeo túi của Lâm Duẩn Nhiên lên trước người.

Lâm Duẩn Nhiên bị lời này của cậu làm cho sững sốt, cứ như vậy mà rung động...

Hai người đi tới giữa sườn núi, Lâm Duẫn Nhiên thực sự không biết khách sáo, máy ảnh đeo cổ cũng treo trên người Nhậm Tiểu Thiên. Nhậm Tiểu Thiên giống như một cây thông Noel, cả người treo đủ thứ đồ đông tây.

Lâm Duẫn Nhiên lão đảo vào một đình nghỉ chân ngồi xuống: “Đi không nổi, hay là chúng ta ngồi cáp treo đi.”

Nhậm Tiểu Thiên từ trên nhìn xuống dưới một hồi, khẽ nói: “Cáp treo ở chân núi để leo lên đỉnh, bây giờ muốn ngồi cũng phải lên đến đỉnh đã.”

Lâm Duẫn Nhiên khóc không ra nước mắt, bắt đầu cố tình gây sự: “Vừa nãy ở chân núi sao cậu không kéo tôi ngồi cáp treo đi?”

Nhậm Tiểu Thiên gãi gãi tóc, trong lòng yên lặng oán: Vừa rồi là ai khinh bỉ chê cáp treo nông cạn sao anh có thể ngồi? Lại còn cái gì mà đến đây là để thưởng thức phong cảnh tốt đẹp sao có thể ngồi cáp treo!

Nhưng chỉ dám nghĩ trong lòng, cậu cũng không nói ra.

Nghỉ ngơi một hồi, Nhậm Tiểu Thiên cởi túi trên người xuống đưa cho Lâm Duẫn Nhiên, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt anh: “Lên đây đi, để em cõng anh đi.”

Lâm Duẫn Nhiên sững sốt một chút, trong lòng mừng rỡ như điên, nhưng lại đỏ mặt giả vờ cự tuyệt: “Thế này, không tốt cho lắm a

~~”

Nhậm Tiểu Thiên lập tức đứng thẳng người, một lần nữa đeo túi lên: “Vây quên đi, đi thôi.”

Lâm Duẫn Nhiên biểu tình cứng đờ, sắc mặt không biết dùng từ gì để hình dung.

Vất vả leo lên tới đỉnh núi, hai người mệt phờ, cũng không còn tâm tư gì để ngắm phong cảnh, lập tức vào khách sạn trên núi nghỉ ngơi.

Lúc thuê phòng, Nhậm Tiểu Thiên tranh trả tiền, thấy giá tiền thì đột nhiên cứng đờ. Lâm Duẫn Nhiên nhìn bóng lưng cậu liền biết chuyện gì đã xảy ra, đi lên phía trước chen qua một bên: “Muốn một phòng, phòng nào có giường lớn..”

Nhậm Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn anh, Lâm Duẫn Nhiên nhanh chóng rút ví tiền rút ra vài tờ, không để Nhậm Tiểu Thiên thấy anh mang bao nhiêu tiền. Chờ nhân viên đưa cho anh thẻ mở cửa, Lâm Duẫn Nhiên tỏ vẻ hồ hững nhận lấy, giải thích: “Không mang đủ tiền, chấp nhận một cái giường đi ~~”

Hiếm khi Nhậm Tiểu Thiên lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, cậu cúi đầu khiêng một đồng hành lý theo chân anh đi vào thang máy.

Vào phòng, Nhậm Tiểu Thiên bắt đầu lấy hành lý ra, an bài hành trình ngày mai, Lâm Duẫn Nhiên vịn sự tùy cậu tiến vào phòng tắm.

Đến khi Lâm Duẫn Nhiên quần khăn tắm đi ra ngoài, Nhậm Tiểu Thiên vẫn đang ngồi trước bàn, trước mặt hé ra bản đồ Hoàng Sơn, cậu thỉnh thoảng cắn cắn bút, sau đó cẩn thận viết gì đó lên bản đồ.

Lâm Duẫn Nhiên trở mình lấy túi, cố ý tạo ra âm thanh, Nhậm Tiểu Thiên quay đầu nhìn anh một cái, ánh mắt vội đảo qua nửa người trên của anh, sau đó lại thờ ơ quay lại nhìn bản đồ.

Lâm Duẫn Nhiên nhe răng trợn mắt nhìn bóng lưng cậu, tìm một cái áo rộng thùng thình, một cái quần soóc ngắn để thay, chen đến ngồi xuống bên người cậu: “Nghiên cứu không ổn sao?”

“Ngô..” Nhậm Tiểu Thiên vẫn cúi đầu như trước: “Sắp xong rồi.”

Lâm Duẫn Nhiên tựa đầu bên hốc vai cậu, Nhậm Tiểu Thiên cứng người một chút, nhưng rất nhanh trầm tĩnh lại, tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu địa đồ. Lâm Duẫn Nhiên giận dữ nghiêng răng, bỏ mặc cậu nằm dài trên giường.

Lát sau, Nhậm Tiểu Thiên buông bản đồ đi tới bên giường ngồi xuống: “Sáng sớm mai chúng ta đi ngắm mặt trời mọc đi.”

Lâm Duẫn Nhiên uể oải từ một tiếng.

“Khụ..” Nhậm Tiểu Thiên khẽ háng giọng, “Jack, vừa rồi.. không phải là anh câu dẫn em chứ ?”

“!@#%`%#&” Lâm Duẫn Nhiên nhảy dựng lên như cá thiếu nước, nhe răng trợn mắt không nói lên lời.

Nhậm Tiểu Thiên lấy tay che miệng, nhỏ giọng nói: “Vớ anh... em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng..”

Lâm Duẫn Nhiên giận dữ hét: “Chuẩn bị cái đầu cậu đầu. Lão tử cho cậu thượng.”

Nhậm Tiểu Thiên nháy mắt lóe tinh quang, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “VẬY THÌ ĐƯỢC..”

Lâm Duẫn Nhiên: “.....”

“Được cái rắm!” Lâm Duẫn Nhiên tức giận lấy cái gối bên cạnh ném mạnh lên người cậu, xoay người tiến vào trong chăn, phồng miệng đỏ mặt nói: “Cút đi! Đi chết đi! Dựa vào cái gì bắt lão tử cho cậu thượng! Ngủ.” Rống một hồi lại chui vào trong chăn.

Nhậm Tiểu Thiên đưa tay chọc vào chăn, cái chăn uốn éo một chút. Nhậm Tiểu Thiên lại chọc, cái chăn lại vắn vẹo...

Cậu bị Lâm Duẫn Nhiên chọc cho khẽ cười một chút, thực sự không biết nên làm gì thì tốt, đành đứng dậy cầm quần áo đi tắm.

Đến khi phòng tắm vang lên tiếng nước, Lâm Duẫn Nhiên từ trên giường nhảy xuống, lấy ra thuốc bôi trơn và áo mưa, hung hăng ném vào thùng rác rồi quay về giường ngủ.

40. Chương 40: Phiên Ngoại 3

Trước khi quen biết Tô Duy, Lâm Duẫn Nhiên có thói phong lưu, mười mấy tuổi đầu đã lục tục nói chuyện yêu đương. Náo loạn không ít lần, anh từ từ cảm thấy mệt mỏi với mấy loại chuyện tình cảm này, liền nghĩ độc thân mới là tốt nhất. Sau ấy anh đi Mi du học, trở thành bạn cùng phòng với Tô Duy. Lúc vừa mới đến Mi, Lâm đại thiếu gia hồng bét, tuần nào cũng phải nhờ lão Mặc đến giúp quét dọn phòng, thậm chí quần áo cũng không biết tự mình giặt. Tô Duy lại không thích có người lạ tiến vào phòng, vì vậy để Lâm Duẫn Nhiên không gọi người khác đến, anh đành tự mình giúp Lâm Duẫn Nhiên sắp xếp.

Vài lần như vậy, Lâm Duẫn Nhiên bắt đầu thấy ngại. Vốn nghĩ rằng Tô Duy là con nhà bình dân, liền muốn đưa tiền cho lòng thanh thản lại bị Tô Duy cười. Một lần tình cờ, biết được Tô Duy vốn là nhị thiếu gia trong gia đình có tiếng, anh cảm thấy xấu hổ không dám nhìn Tô Duy. Từ ấy, Lâm Duẫn Nhiên bắt đầu động tay sắp xếp đồ của mình, cũng không dám nhờ vả Tô Duy nữa.

Một mô tuýp truyện cũ rích, ở chung lâu ngày, anh dần nảy sinh tình cảm với Tô Duy, thói trăng hoa ngày trước cũng không thêm đêm xía tới, trở nên si tình, yêu một người thật lâu. Trong thời gian này, anh không đi câu dẫn người khác, không rượu say quá chén, không ngang ngược cứng rắn, có đạo một mối quá mới đi tìm người khác hòng chữa tâm bệnh, cuối cùng lại không đành lòng. Càng nhiều tuổi, thích một người càng không dễ dàng, biết bao nhiêu lần anh cố gắng để Tô Duy nhận thấy tình cảm mãnh liệt của mình, chính bản thân cũng không biết mình sẽ tiếp tục như vậy đến bao giờ, tiếp tục dây dưa cùng đoạn tình cảm này. Cho đến khi xuất hiện Lộ Tiêu, cho đến khi gặp Nhậm Tiểu Thiên.

Cũng bởi vì nguyên do này, rất nhiều năm rồi Lâm Duẫn Nhiên chưa từng sinh hoạt tình dục với người khác. Tuy rằng anh là người kiêu ngạo, không muốn trải qua tình một đêm, nhưng cũng không nghĩ tình | dục phải đủ yếu tố, đủ cảm tình mới có thể cùng lên giường, mà là, ghét bỏ những người đó không sạch sẽ, cũng không ai lọt vào mắt anh cả. Trái tim chỉ có mình Tô Duy cũng là vì lý do đó.

Lần này anh tự hạ mình, nguyện ý đánh cược trên người Nhậm Tiểu Thiên một lần, ai ngờ phản ứng của Nhậm Tiểu Thiên làm anh giận vô cùng, khiến anh cảm thấy bị ủy khuất !

Đến khi Nhậm Tiểu Thiên tắm rửa xong đi ra, Lâm Duẫn Nhiên đã ở trên giường ngủ say.

Tư thế ngủ của anh giống với đứa trẻ nằm trong bụng mẹ, Nhậm Tiểu Thiên từng đọc sách thấy qua, những người ngủ tư thế này thường là ngoại cương nội nhu, bề ngoài kiên cường, bên trong thực chất rất nhạy cảm. Tuy học ngành kỹ thuật nhưng Nhậm Tiểu Thiên cũng rất tin cái này, trong lòng cảm thấy tư thế ngủ của thầy Lâm thật buồn cười, mất hẳn ngạo khí thường ngày.

Bốn giờ sớm hôm sau, Nhậm Tiểu Thiên đánh thức Lâm Duẫn Nhiên.

Lâm Duẫn Nhiên đang ngủ thoải mái, nằm lỳ trên giường không muốn đứng lên, ôm chăn ứa nước miếng: “Ủ ừ... mấy giờ rồi ?”

Nhậm Tiểu Thiên đáp: “Bốn giờ năm phút.”

Lâm Duẫn Nhiên động môi ấp úng mấy cái, lười biếng lẩm bẩm nói: “Còn sớm... ngủ thêm một lúc nữa đi mà...”

Nhậm Tiểu Thiên vẽ mặt nghiêm túc lắc vai anh: “Ngủ tiếp sẽ không được nhìn mặt trời mọc..”

Lâm Duẫn Nhiên bị cậu lắc lư, sâu ngủ cũng dần bỏ chạy, thay vào đó là lửa giận ngút trời. Anh xoay mạnh người ngồi dậy, bất mãn rống lớn: “Fuck!! Nhìn mặt trời mọc làm cái quái gì ! Cậu chưa từng thấy mặt trời bao giờ à ! Ngày nào xem mặt trời mọc mà chả được !!”

Rống một lúc, anh cũng dần tỉnh táo lại, phát hiện Nhậm Tiểu Thiên bộ dạng ngây ngô nhìn anh, chán nản khoát tay: “Vậy quên đi.”

Anh như cái xác không hồn, mắt nhắm mắt mở lết vào phòng vệ sinh, Lâm Duẫn Nhiên rửa mặt bằng nước lạnh, cuối cùng cũng thanh tỉnh triệt để.

Chờ anh rửa mặt bước ra, Nhậm Tiểu Thiên đang ngồi trên giường, có chút suy sụp nhìn anh. Trước giờ trong mắt cậu Lâm Duẫn Nhiên chẳng khác nào một con khổng tước kiêu ngạo, thậm chí một cái khoát tay tùy ý cũng mang lại cảm giác hơn người. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh vừa tỉnh ngủ, tóc tai rối bời, miệng chữ méo mó.

Lâm Duẫn Nhiên bị cậu nhìn đến ngượng ngùng, hắng giọng một cái, mở miệng: “Ngại quá, tôi rời giường không tốt lắm..”

Nhậm Tiểu Thiên ngây ngốc gật đầu, đứng dậy đeo túi lên lưng: “Đi thôi, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc.”

Ở núi Hoàng Sơn ngắm mặt trời mọc, địa điểm tốt nhất để ngắm là Thanh Lương Đài hoặc Sư Tử Phong. Thanh Lương Đài cách khách sạn không xa, Lâm Duẫn Nhiên dọc đường vừa đi vừa ngáp để Nhậm Tiểu Thiên dẫn tới Thanh Lương. Lúc này đã có không ít du khách tới chiếm vị trí tốt.

Nhậm Tiểu Thiên và Lâm Duẫn Nhiên chọn một chỗ ngồi xuống, bảy giờ trời vẫn còn mờ tối, toàn bộ ngọn núi bị sương mù bao phủ, tầm nhìn không quá hai mươi thước, không biết được bao giờ mặt trời mới mọc lên. Lâm Duẫn Nhiên chợp mắt, tựa vào vai Nhậm Tiểu Thiên ngáp một cái thật to: “Ha... Ngủ một lúc đã, bao giờ mặt trời mọc gọi tôi.”

Nhậm Tiểu Thiên khề ừ, ánh mắt hướng về khoảng không trước mặt, nhìn về đỉnh núi đối diện.

Lâm Duẫn Nhiên nhắm mắt lại, đầu óc lại thư thái, một chút buồn ngủ cũng bay sạch. Được gần năm phút, đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Nhậm Tiểu Thiên, cậu thực sự thích tôi sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên ngơ ngác không trả lời, có vẻ không nghe rõ câu hỏi của anh.

Lâm Duẫn Nhiên bỗng dưng ngồi thẳng dậy, không vui nói: “Tôi hỏi cậu trả lời đi.”

Nhậm Tiểu Thiên mờ mịt quay đầu nhìn anh: “Cái gì ?”

Lâm Duẫn Nhiên tức giận chăm chăm nhìn cậu, nhìn Nhậm Tiểu Thiên trời sinh mặt sọt biểu tình, càng nhìn lại càng tức giận, không nhịn được chán nản nói: “Quên đi, không có gì.”

Nhậm Tiểu Thiên ngáp ngừng một hồi, biết mình chọc cho Lâm Duẫn Nhiên không vui rồi, đành nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, có thể lặp lại một lần được không ?”

Thái độ Lâm Duẫn Nhiên càng hồng hét: “Tôi không nói gì.” Anh thực sự sắp tức chết rồi. Giống như mình đang vui vẻ diễn một vai kịch, người nọ lại lạnh mắt xem như thấy khỉ bầy trò.

Mấy phút sau, mọi người từ từ tỏa ra, phát hiện dưới lớp mây mù tựa biển, mặt trời dần dần nhô lên, phẳng phát như đi vào tiên cảnh.

Ánh dương xuyên qua tán cây, ngân dài chiếu đến trước mặt mọi người, đổi lấy tràng vỗ tay hoan hô và tiếng máy chụp hình liên tục kêu. Ánh dương tựa như một bàn tay ôn nhu, nhẹ nhàng mở ra giang sơn thần ai, rọi đến đáy lòng mỗi người.

Đây chính là mỹ cảnh khiến trăm người rung động. Vậy nhưng lại không đủ mỹ lệ để Lâm Duẫn Nhiên thay đổi tâm tình. Cậu nghĩ, thật sự không xong rồi.

Quay về khách sạn lấy hành lý, Lâm Duẫn Nhiên cũng không có tâm trạng ngủ tiếp nữa, đen mặt đi xuống núi. Dựa theo sắp xếp của Nhậm Tiểu Thiên, hôm nay phải đi qua mười một cảnh điểm, trong đó có lên đỉnh Quang Minh, ngắm cây tùng, .. nhưng Lâm Duẫn Nhiên đi được hai giờ đã mệt không muốn xem tiếp, Nhậm Tiểu Thiên nói công anh anh cũng không chịu, định bỏ tiền thuê một cỗ kiệu anh lại càng không đồng ý, hai người đành phải buông tha cảnh điểm này đi thẳng đến cáp treo.

Xuống núi rồi Lâm Duẫn Nhiên còn chưa hết giận, nhìn thấy Nhậm Tiểu Thiên liền không vừa mắt, hận không thể mau chóng tách ra. Đi tới bãi đỗ xe, anh đen mặt hỏi: “Có mang bằng lái đi không?”

Nhậm Tiểu Thiên gật đầu.

Lâm Duẫn Nhiên ném chìa khóa xe Audi cho cậu, tự mình xuống hàng ghế sau nằm xuống ngủ, cái gì cũng không để ý.

Qua mấy giờ, xe dừng lại ở khu nhà Lâm Duẫn Nhiên.

Lâm Duẫn Nhiên đang nhìn cảnh ngoài cửa sổ đến thần thất, đến khi thấy xe đỗ lại ở địa phương quen thuộc, anh mới giật mình nói: “Sao lại chạy đến nhà tôi ? Phải đưa cậu về trước chứ.”

Nhậm Tiểu Thiên lắc đầu, cậu nhận thấy Lâm Duẫn Nhiên đang không vui, không biết làm thế nào để bù đắp, đành phải cam chịu nói: “Tự em đi về.”

Tức giận của Lâm Duẫn Nhiên đã tiêu tan không ít, nhìn đôi mắt đen nhánh ướt át của cậu, lại nảy sinh tiếc thương, cảm giác mình giống như đại địa chủ ăn hiếp kẻ yếu. Anh không khỏi lòng đưa tay vuốt tóc Nhậm Tiểu Thiên, lần đầu tiên trong ngày lộ ra nét cười: “Ngu ngốc, nhiều đồ như vậy cậu về thế nào ? Được rồi, hai ngày tới tôi cũng không cần xe, cậu lái xe về đi, lần sau lại lái tới.”

Nhậm Tiểu Thiên thấy thái độ anh đã hòa hoãn, mắt không khỏi sáng lên, khiến Lâm Duẫn Nhiên nghĩ cậu thật diễm phúc đáng yêu, không khỏi chủ động hôn lên môi cậu một chút, đợi cậu phản ứng kịp đã mở cửa xe, tươi cười vẫy tay: “Đi đi.”

Trải qua mâu thuẫn lần này, quan hệ hai người thân mật hơn một chút. Chỉ tiếc không được bao lâu, rất nhanh lại xuất hiện mâu thuẫn mới.

Lâm Duẫn Nhiên cứ rảnh rỗi lại gọi Nhậm Tiểu Thiên đến chỗ anh, thoát đầu lần nào anh gọi cậu cũng chạy tới. Nhưng mà dần dần, mười lần gọi thì Nhậm Tiểu Thiên chỉ xuất hiện 4, 5 lần. Lâm Duẫn Nhiên bị cự tuyệt không khỏi chán nản, cũng không tìm tới cậu nữa, đợi Nhậm Tiểu Thiên chủ động gặp anh. Nhậm Tiểu Thiên đúng là có gửi tin nhắn, gọi điện thoại cho anh, nhưng lại không có chủ động hẹn gặp.

Có một lần Lâm Duẫn Nhiên chủ động lái ô tô tới công ty đón Nhậm Tiểu Thiên, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy Nhậm Tiểu Thiên đi ra, liền thấy nghi ngờ gọi điện cho cậu. Nhậm Tiểu Thiên nhận điện thoại của anh vô cùng kinh ngạc, hồn hèn chạy đến, lại nói mình đang tăng ca.

Lâm Duẫn Nhiên cảm thấy kỳ quái: “Hai ngày trước tôi hỏi cậu đều bảo ở đây tăng ca, thực tập viên như cậu sao ngày nào cũng tăng ca vậy ?”

Nhậm Tiểu Thiên có vẻ né tránh: “Em.. em muốn nhanh chuyển lên chính thức.”

Lâm Duẫn Nhiên với chuyện này của cậu cũng không vui vẻ, nhưng nhìn cậu có ý chí vươn lên cũng tự trấn an trong lòng. Hai người cùng nhau đi ăn bữa chiều, sau đó mình anh le lái xe trở về.

Cứ như vậy qua hai tháng, Lâm Duẫn Nhiên bắt đầu không chịu được. Cuối cùng gọi đến hẹn gặp Nhậm Tiểu Thiên, cậu vẫn như cũ từ chối nói đang tăng ca, Lâm Duẫn Nhiên bực mình xù lông: “Cậu làm thực tập viên không nên tăng ca buổi tối nhiều như vậy, ngày nào cậu cũng ở lại công ty A tăng ca sao còn chưa được chuyển lên chính thức ? Rốt cuộc cậu đang làm gì ?”

Đầu dây bên kia, Nhậm Tiểu Thiên chỉ lặng lẽ trầm mặc.

Lâm Duẫn Nhiên hít một hơi thật sâu, cơ hồ như cắn răng nghiêng lợi nói: “Trước kia tôi gọi cậu đến công ty Z làm, cậu nói tôi và cậu không thân không quen. Vậy hiện tại thì sao ? Cậu thôi việc ở công ty A đi, mai đến công ty Z, làm nhân viên chính thức.”

Nhậm Tiểu Thiên do dự một hồi, nhỏ giọng khẩn cầu: “Jack, anh để em suy nghĩ một chút.. Em không biết nói như nào với mẹ..”

Lâm Duẫn Nhiên cầm di động cười nhạt: “Đãi ngộ tốt, tiền lương cao, không phải bà ấy muốn cậu kiếm nhiều tiền hơn sao, cậu còn muốn nói thế nào ?”

Nhậm Tiểu Thiên có chút không cao hứng: “Anh đừng nói như vậy...”

Lâm Duẫn Nhiên lạnh lùng nói: “Không muốn thì thôi, tôi không quan tâm đến cậu nữa.” Dứt lời cúp điện thoại.

Một lát sau, Nhậm Tiểu Thiên gọi lại, Lâm Duẫn Nhiên lập tức từ chối; Nhậm Tiểu Thiên lại gọi, lần này anh tắt hẳn điện thoại.

Anh nhìn tờ lịch, hôm nay là ngày 5 tháng 9, mà lịch ngày 6 tháng 9 ở bên cạnh được đánh dấu đỏ chói, vẽ một hình trái tim —— là sinh nhật anh.

Mấy phút sau, Lâm Duẫn Nhiên lái audi ra ngoài.

Anh đi tới quầy rượu, cự tuyệt đám nam nữ đến gần, gọi hai chai rượu đỏ rồi cắm đầu vào uống. Đến khi chuyển choáng say liền gọi cho Tô Duy.

Giọng anh rất nhẹ, cơ hồ bị tiếng nhạc lấp đi: “A Duy, tôi muốn thấy cậu.”

Tô Duy vẫn nhay bén như trước, nghe thấy tiếng anh nức nở ở đầu dây liền lập tức hỏi chỗ ở hiện tại, cũng không nói nhiều thêm, ném ra một câu: “Chờ tôi nửa tiếng, tôi lập tức tới ngay.”

Không tới nửa giờ sau, Tô Duy đã xuất hiện. Thoạt nhìn Tô Duy không tốt lắm, hiện ra vài phần chán chường tiêu tụy. Nhưng anh cũng không yếu ớt như vẻ bề ngoài.

Anh đỡ Lâm Duẫn Nhiên lên xe, quay đầu bình tĩnh nhìn Lâm Duẫn Nhiên uống đến có chút thất thổ, giọng không gọn sóng : “Muốn về nhà hay đi đâu ?”

Lâm Duẫn Nhiên cười hì hì ôm lấy cánh tay anh: “Đưa tôi về nhà cậu được hông ?”

Tô Duy trầm mặc một hồi, đỡ anh ngồi dậy, đạp chân ga lái xe ra ngoài.

Tô Duy đương nhiên không mang anh về nhà, mà là đưa anh tới bên sông Hoàng Phố.

Anh người sóng vai đứng bên lan can nhìn gió thổi, Tô Duy hỏi: “Có chuyện gì không vui ?”

Lâm Duẫn Nhiên bị gió lạnh thổi qua, rượu tỉnh phân nửa, ngáp sầu bi chẳng biết bắt đầu từ đâu, mắt cong xinh đẹp nhưng tâm không cười: “Không có, tôi chỉ muốn gặp cậu một lần.”

Tô Duy bình tĩnh ừ một tiếng, không hề ngạc nhiên với đáp án này.

Qua thật lâu, Lâm Duẫn Nhiên nhẹ nhàng tựa đầu bên vai Tô Duy, khẽ hỏi: “Hai người thế nào ?”

Tô Duy lặng lẽ cười, nụ cười nhuốm vài phần cô đơn tĩnh mịch: “Có chút phiền phức, cần thêm thời gian, để cậu ấy thông suốt, và cả tôi nữa.”

Lâm Duẫn Nhiên cảnh giác đứng thẳng dậy: “Xảy ra chuyện gì sao ?”

Tô Duy chỉ đơn thuần lắc đầu: “Không có gì. Chung quy vẫn cần phải thông suốt.”

Lâm Duẫn Nhiên hỏi lại, Tô Duy cũng không trả lời nữa.

Quá nửa đêm, Tô Duy đưa Lâm Duẫn Nhiên trở về nhà.

Xe tiến vào khu chung cư, Lâm Duẫn Nhiên lại không chịu để anh đưa mình đến dưới lầu, kiên trì nói: “Xuống xe theo tôi đi một hồi đi.”

Tô Duy với chuyện này cũng không cùng anh so đo, thuận theo mà xuống xe. hai người sóng vai chậm rãi đi dọc bồn hoa.

Tới dưới lầu, Lâm Duẫn Nhiên cũng không bước nữa, anh xoay người, ánh mắt mang theo cổ chấp chăm chú nhìn Tô Duy.

Tô Duy từ trong túi lấy ra một cái hộp đưa cho anh, nhẹ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ, Jack.”

Lâm Duẫn Nhiên nhận lấy hộp quà mở ra nhìn, bên trong là một chiếc đồng hồ Vacheron Constantin. Anh đột nhiên cảm thấy chua mũi, lại cười híp mắt đưa tay ra trước mặt Tô Duy, thanh tú nói: “Giúp tôi đeo đi.”

Tô Duy không nhanh không chậm giúp anh đeo đồng hồ, vừa muốn buông tay, Lâm Duẫn Nhiên lại... tiến vào lòng anh, ôm thật chặt.

Giọng nói mang theo nức nở chua xót: “A Duy, tôi thích cậu.”

Tô Duy thở dài, khẽ vuốt lưng anh, thấp giọng nói: “Tôi rất xin lỗi, cậu cũng biết....” Anh còn chưa nói hết, Lâm Duẫn Nhiên liền mạng ngắt lời nói: “Tôi thích cậu, không có cách nào quên cậu được.. Rõ ràng tôi biết cậu trước, cậu và nó cũng không vui vẻ, vậy sao không chịu để tôi ở bên cậu ?”

Tô Duy chỉ trầm mặc.

Một lát sau, Lâm Duẫn Nhiên nghe được thanh âm Tô Duy kinh ngạc vang lên: “Nhậm Tiểu Thiên ?”

Anh mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy Nhậm Tiểu Thiên đứng dưới đèn đường, trong tay nắm một hộp quà, mặt không đổi sắc nhìn bọn họ.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 4

Lâm Duẫn Nhiên thấy Nhậm Tiểu Thiên đứng ở đằng xa kia, trong đầu như có một cây đuốc cháy bùng lên, nháy mắt trở nên bối rối, cũng không biết nên làm thế nào.

Tô Duy thấy trong tay Nhậm Tiểu Thiên cầm một hộp quà, lại nhìn biểu tình trên mặt Lâm Duẫn Nhiên, trong lòng cũng đoán được mấy phần. Anh vỗ vai Lâm Duẫn Nhiên nhỏ giọng nói: “Jack, tôi đi trước.”

Đầu gối Lâm Duẫn Nhiên đang mãi ngậy ngốc cũng không đáp lại.

Tô Duy đi rồi, Lâm Duẫn Nhiên rút cuộc kéo về một tia lý trí, đầu óc bắt đầu lại khởi động. Phản ứng đầu tiên của anh là chột dạ, thế nhưng anh nhanh chóng tìm được cái cớ cho mình, khí thế bừng bừng liền đứng thẳng dậy —— Ngay từ lúc bắt đầu anh đã nói rõ với Nhậm Tiểu Thiên rằng trong lòng anh vẫn còn hình ảnh Tô Duy chưa buông được, Nhậm Tiểu Thiên cũng chấp nhận rồi; còn nữa, gần đây Nhậm Tiểu Thiên lạnh nhạt với anh, nếu nói là tội, đại gia anh chỉ có 5 phần tội.

Nhậm Tiểu Thiên chậm rãi đi tới, cầm hộp quà đưa tới tay Lâm Duẫn Nhiên thấp giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ,... thầy. ” Từ cuối cùng cậu nói rất nhỏ, gần như không nghe được, nhưng cũng đủ để Lâm Duẫn Nhiên chột dạ đứng thẳng.

Nhậm Tiểu Thiên thấy Lâm Duẫn Nhiên đeo trên tay đồng hồ Tô Duy tặng, là của hiệu Vacheron Constantin, cậu khẽ cười khổ một cái, như muốn cướp hộp quà trong tay Lâm Duẫn Nhiên lại, nhưng rút cuộc cậu cũng không làm vậy.

Hai người cứ như vậy theo đuổi suy nghĩ riêng mình mà đứng đối diện nhau, ánh mắt chung thủy hướng xuống mũi giày.

Một mảnh im lặng đáng sợ.

Vài phút sau, Nhậm Tiểu Thiên thấp giọng nói: “Em đi về đây.”

Lâm Duẫn Nhiên cúi đầu không lên tiếng.

Nhậm Tiểu Thiên xoay người định đi rồi, Lâm Duẫn Nhiên lại đột nhiên đưa tay giữ cậu lại. Tâm tư rối bời rất khó giải thích, chính anh cũng không hiểu mình đang nghĩ gì nữa. Chỉ là theo bản năng không muốn Nhậm Tiểu Thiên rời đi mà thôi.

Anh hoảng loạn nói: “Bây.. Bây giờ đã muộn rồi.. cậu có xe trở về không ?”

Nhậm Tiểu Thiên trầm mặc một hồi, xoay người nói: “Vậy anh cho em mượn xe..”

Đầu lưỡi Lâm Duẫn Nhiên như có nút thắt: “Xe của tôi... vẫn ở quán bar chưa lái về..”

Nhậm Tiểu Thiên trầm mặc một phần, chậm rãi rút tay khỏi Lâm Duẫn Nhiên: “Thầy Tô chắc chưa đi xa, em nhờ thầy ấy đưa về một đoạn.”

Lâm Duẫn Nhiên lắp bắp nói: “Không.. không cần, không cần phiền toái như vậy, đêm nay cậu ở nhà tôi, sáng mai,... sáng mai về đi.” Dừng lại một chút khe bỗ sung: “Tôi sẽ không làm gì với cậu đâu, nhà tôi có phòng cho khách, cậu yên tâm.”

Nhậm Tiểu Thiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh, một lát sau khe khẽ thở dài: “Được.”

Đến khi Nhậm Tiểu Thiên vào phòng tắm rửa mặt thay đồ, Lâm Duẫn Nhiên mới mở hộp quà kia —— bên trong cũng là một chiếc đồng hồ đeo tay. Giá chiếc đồng hồ này đương nhiên không thể so sánh với Vacheron Constantin đắt tiền, nhưng cũng là hàng hơn nghìn tệ, so với thu nhập ít ỏi của Nhậm Tiểu Thiên mà nói hẳn là tiết kiệm rất lâu.

Trong đầu anh đột nhiên nảy lên một ý nghĩ, trái tim chợt co mạnh, hô hấp khó khăn cúi người xuống, hai tay cũng run rẩy.

Anh cởi đồng hồ Vacheron Constantin trên tay mình, đeo vào đồng hồ Nhậm Tiểu Thiên tặng, lặng lẽ nhìn chiếc đồng hồ trên tay đến xuất thần, thẳng đến khi tiếng nước bên phòng tắm nhỏ dần mới vội vã tháo ra, đem hai chiếc đồng hồ cất cẩn thận trong ngăn tủ.

Nhậm Tiểu Thiên tắm xong đi ra mặc trên người chiếc áo phông Lâm Duẫn Nhiên đưa cho. Khung xương của cậu lớn hơn Lâm Duẫn Nhiên một chút, chiếc áo phông bó sát người hiện ra một đường cong mê người, khiến cho Lâm Duẫn Nhiên đỏ mặt không dám nhìn cậu.

“Anh...”

“Cậu...”

Hai người đồng thời cất tiếng, lại đồng thời im lặng, sau đó lúng túng nhìn nhau hồi lâu cũng không biết nên nói gì. Lâm Duẫn Nhiên miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, cậu đi ngủ đi.” Nhậm Tiểu Thiên nghe xong liền về phòng.

Lâm Duẫn Nhiên chập chờn không ngủ được cả đêm, anh trợn mắt nằm trên giường, trong đầu còn một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng không rõ ràng. Sự tình như muốn giữa Tô Duy và Nhậm Tiểu Thiên anh phải đưa ra một lựa chọn, nhưng anh lại ở thế bị động —— Từ đầu Tô Duy cũng không cho anh cơ hội nào, anh chỉ có duy nhất ý định là yêu Nhậm Tiểu Thiên quăng Tô Duy đi, nhưng hôm nay, chỉ sợ Nhậm Tiểu Thiên cũng không cho anh cơ hội lựa chọn.

Nghĩ đến đây, Lâm Duẫn Nhiên ảo não nắm tóc sau đó đập đầu vào gối không ngừng —— anh biết bản thân mình rất đáng khinh bỉ, nhưng lúc đó như bị lý trí khống chế. Cho dù Nhậm Tiểu Thiên đã thấy được một màn kia, anh cũng không muốn cứ như vậy mất đi cậu ấy.

“Cạch.” Cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra, Lâm Duẫn Nhiên cả người cứng đờ, theo bản năng trở về tư thế ngủ, điều chỉnh hô hấp, cũng không nhúc nhích.

Người bên ngoài rón rén bước tới cạnh anh, nương theo ánh sáng bên ngoài chiếu vào mà lẳng lặng nhìn Lâm Duẫn Nhiên. Lâm Duẫn Nhiên nhắm chặt hai mắt, bên tai bị nhịp tim của mình làm cho khấn trương.

Năm phút sau, người nọ nhỏ giọng thở dài, xoay người định đi ra ngoài.

Lâm Duẫn Nhiên như bị khổng chế đột nhiên ngồi dậy kéo tay cậu lại.

Nhậm Tiểu Thiên cả người cứng đờ, sau đó chậm rãi xoay người, ngược sáng làm gương mặt cậu trở nên mơ hồ. “Đánh thức anh sao?”

Lâm Duẫn Nhiên lúng túng lắc đầu: “Tôi vốn chưa ngủ.”

Giữa hai người chỉ có trầm mặc.

Mấy phút sau, Nhậm Tiểu Thiên nhỏ giọng nói: “Thực ra, em đã sớm để ý anh..”

“Hử?” Lâm Duẫn Nhiên mờ mịt nhìn cậu, không rõ cậu đang nói gì.

“Lúc chọn môn của anh ở khóa trước, em đã để ý anh.. Khi ấy trong lòng em cũng không có nhiều suy nghĩ, chỉ là sau đó anh lại nói muốn thay đổi thành tích thì phải theo đuổi anh, ... kỳ thực em đã xúc động tới loại này.... loại tâm tư này..”

Lâm Duẫn Nhiên lấy làm kinh hãi, khóe môi giật giật, thật lâu cũng không biết nên nói gì.

“Có một số việc là em cố ý.. như nhắn tin... Em căn bản không có em gái... Em biết hành động của mình rất là ngu ngốc.. em chỉ muốn được anh chú ý đến, .. nhưng lại khiến anh tức giận, em rất xin lỗi..”

“A.... Tôi không tức giận.” Lâm Duẫn Nhiên hẳn là đã quên mình từng tức đến cắn răng nghiến lợi ~

Nhậm Tiểu Thiên thấp giọng nói: “Thầy Lâm... Jack..”

Lâm Duẫn Nhiên liếm môi một cái, đại não rất nhanh vận động, nhưng anh chưa kịp nói gì, Nhậm Tiểu Thiên đã dứt khoát đứng lên: “Ngủ ngon..”

Lâm Duẫn Nhiên chỉ đành ngượng ngùng buông tay cậu ra: “Ngủ ngon.”

Qua đêm ấy, Nhậm Tiểu Thiên coi mọi chuyện như chưa từng phát sinh, vẫn như trước mỗi ngày đều đặn gửi tin nhắn cho Duẫn Nhiên, thi thoảng cũng chủ động hẹn gặp mặt anh, Lâm Duẫn Nhiên cũng thỉnh thoảng hẹn gặp mặt cậu. Đồng hồ Tô Duy tặng bị Lâm Duẫn Nhiên cất sâu trong ngăn tủ, mỗi ngày đều đeo đồng hồ Nhậm Tiểu Thiên tặng đi ra ngoài.

Nhưng mà vì chuyện kia mà trong lòng Lâm Duẫn Nhiên như có một cái gai, anh không biết làm thế nào để rút bỏ cái gai kia ra vì tự thân đã găm nó vào lòng, hơn nữa anh cũng không rõ Nhậm Tiểu Thiên rốt cuộc nghĩ gì, vì vậy đành phối hợp coi như chưa có gì xảy ra.

Nhưng mà, có vài thứ khác với trước đây, Tô Duy trở thành điều cấm kỵ giữa hai người họ. Ngày trước, Lâm Duẫn Nhiên còn có thể tự nhiên kể về Tô Duy với Nhậm Tiểu Thiên, thậm chí kể cả chuyện phát sinh khi ở bên Mĩ Nhậm Tiểu Thiên cũng không để tâm. Nhưng bây giờ, Lâm Duẫn Nhiên còn không dám mở miệng.

Qua một hồi, Nhậm Tiểu Thiên cùng Lâm Duẫn Nhiên đi dạo phố cả ngày, hai người tới một nhà hàng ăn cơm chiều.

Lâm Duẫn Nhiên thích nhất là nhìn Nhậm Tiểu Thiên ăn, tuy rằng khi ăn cơm Nhậm Tiểu Thiên cũng diện vô biểu tình chẳng khác trước, chỉ là sau khi cậu ăn xong, lưỡi nhỏ nhô ra liếm môi theo chiều kim đồng hồ. Hành động vô thức này khiến Lâm Duẫn Nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn phạm tội, khiến cho Nhậm Tiểu Thiên cảm thấy rất bất đắc dĩ —— Cậu thực sự không cố ý! Cậu vốn có thói quen như này, chỉ có Lâm Duẫn Nhiên hết lần này đến lần khác có thành kiến. Thậm chí có lần quay về, Lâm Duẫn Nhiên cũng không nhận được nữa tự mình nhào tới, náo loạn một hồi đến khi mặt Nhậm Tiểu Thiên đỏ bừng.

Lúc này Nhậm Tiểu Thiên ăn xong cơm, theo bản năng vươn đầu lưỡi ra định liếm, đầu lưỡi vừa vươn ra ... lại cố gắng nhịn xuống, sau đó lấy giấy ăn lau miệng. Lâm Duẫn Nhiên bị cậu chọc cười, khuấy nước trong cốc khẽ hút: “Này, mai rảnh không?”

Nhậm Tiểu Thiên đơ mắt một lúc, cúi đầu xuống nói: “Ngày mai.. em có hẹn đi ăn.”

Lâm Duẫn Nhiên lập tức hỏi: “Ai ?”

Cũng không phải anh quan tâm Nhậm Tiểu Thiên muốn cùng ai ăn, ai ngờ nét mặt Nhậm Tiểu Thiên có chút khác thường, thật lâu sau nhỏ giọng nói: “Một người bạn.”

Lâm Duẫn Nhiên vốn nhạy cảm, lập tức đảo mắt qua nhìn nét mặt cậu thấy có chút không đúng, tay đang khuấy nước cũng ngưng lại: “Bạn như nào ?”

Nhậm Tiểu Thiên càng cúi đầu thấp hơn, thanh âm nhỏ như muỗi kêu khê đáp: “xem mặt.”

Lâm Duẫn Nhiên cực kỳ ngạc nhiên, ngực buồn buồn không khỏi mất hứng. Nhậm Tiểu Thiên dù sao cũng khác với Tô Duy, cậu vốn bình thường, nghiêm chỉnh mà nói, là bởi vì anh mới đi vào con đường này.

Anh dựa vào lưng ghế, nỗ lực không nhấc mắt: “Mẹ cậu bắt đi sao ? Cậu vừa mới tốt nghiệp, sao lại vội như vậy ?”

Nhậm Tiểu Thiên ngập ngừng nói: “Bà ấy nói muốn sớm có cháu bé.”

Về mặt Lâm Duẫn Nhiên vụn vặt một lúc, sau đó nỗ lực dùng giọng bình tĩnh hỏi: “Vậy cậu định như nào ?”

Nhậm Tiểu Thiên lắc đầu: “Không biết..”

Như có một xương cái hóc trong cổ họng Lâm Duẫn Nhiên —— Nhậm Tiểu Thiên trước giờ cũng chưa cùng anh lên giường, dĩ nhiên không phải Lâm Duẫn Nhiên không vừa lòng như bây giờ, chỉ là thái độ của Nhậm Tiểu Thiên với anh còn chưa rõ ràng lắm, không rõ cậu nói thích mình có phải vì xung động nhất thời hay không. Mà Nhậm Tiểu Thiên có đúng hay không chỉ có thể với con gái, không có khả năng chấp nhận thân thể đàn ông anh cũng không chắc chắn.

Lâm Duẫn Nhiên hít sâu một hơi, ngồi thẳng người lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn Nhậm Tiểu Thiên hỏi: “Cậu thấy tôi thế nào ?”

Nhậm Tiểu Thiên sững sốt một chút, không nghĩ ngợi nói: “Em thích anh.”

Lâm Duẫn Nhiên hỏi tiếp: “Vậy cậu muốn kết hôn sinh con như mẹ cậu nói, sau đó lén lút qua lại với tôi, cuối cùng là chia tay, trở về chính đạo ?”

Nhậm Tiểu Thiên lắc đầu nghiêm túc nói: “Em không có. Em thích anh, làm như vậy với anh là không công bằng, em cũng không muốn hại cô gái khác.”

Lâm Duẫn Nhiên gật đầu: “Như vậy là cậu chiều theo lệ với mẹ mà đi ?”

Nhậm Tiểu Thiên do dự một chút, gật đầu.

Lâm Duẫn Nhiên còn muốn hỏi cậu nữa, nhưng anh biết không nên bó buộc Nhậm Tiểu Thiên, hơn cả, loại sự tình này cần bàn bạc kỹ hơn nên đành thôi.

Hôm sau, Nhậm Tiểu Thiên thực sự đi xem mặt. Lâm Duẫn Nhiên buồn chán ngồi nhà xem Spongebob, càng xem lại càng mất hứng vì vậy lên giường ngủ sớm.

Người Nhậm Tiểu Thiên xem mặt là con gái bạn của mẹ cậu. Cô bé này có vẻ vừa lòng với Nhậm Tiểu Thiên vì vậy có ý định tiếp tục gặp gỡ. Nhậm Tiểu Thiên về nhà cũng không biết nên nói với mẹ cô bé này không tốt ở đâu, thế là mẹ cậu quyết định để hai người tiếp tục hẹn gặp.

Hôm nay, Lâm Duẫn Nhiên cùng bằng hữu đi hát karaoke, lúc đứng lên vào WC lại không ngờ nhìn thấy người quen.

Nhậm Tiểu Thiên cùng một cô gái đóng vai đi trong hành lang, thỉnh thoảng ghé vào tai nhau nói gì đó. Lâm Duẫn Nhiên như bị ma xui quỷ khiến bước theo sau, lúc đi qua chỗ ngoặt, tay hai người đan vào nhau.

Lâm Duẫn Nhiên âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt từ từ phun lửa, hận không thể đi tới kéo tay họ ra. Hai người trẻ tuổi bước vào thang máy, Lâm Duẫn Nhiên vội vã từ thang bộ chạy xuống dưới, lúc xuống rồi, Nhậm Tiểu Thiên và cô gái kia vừa hay từ thang máy bước ra, như keo 502 dính liền một chỗ.

Lâm Duẫn Nhiên giận run người, lấy điện thoại ra gọi cho Nhậm Tiểu Thiên, điện thoại còn chưa tìm tới tên Tiểu Thiên, cô gái kia đột nhiên nhón chân hôn lên mặt Nhậm Tiểu Thiên một cái.

Lâm Duẫn Nhiên ngây người.

Mấy phút sau, Lâm Duẫn Nhiên run tay nhấn nút gọi, bên loa truyền đến tiếng bíp liên tục, thẳng đến khi sắp không kết nối được nữa đối phương mới chậm chạp nghe.

Lâm Duẫn Nhiên run giọng hỏi: “Cậu ở đâu ?”

Nhậm Tiểu Thiên chần chờ một lúc nhỏ giọng nói: “Ra ngoài với bạn, sao vậy ?”

Lâm Duẫn Nhiên hít sâu một hơi, chua xót hỏi tiếp: “Bạn nào ? Con gái sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên lại chần chờ khẽ đáp: “Không phải.”

Lần này Lâm Duẫn Nhiên thực sự tức giận, cũng không thèm để ý ánh mắt người xung quanh hướng điện thoại hét lớn: “Không phải hai người cô nam quả nữ đi KTV sao ? Không phải cậu cùng bạn gái ân cần nắm tay sao ? Không phải bạn gái kia hôn cậu sao ? Ờ ờ nó cậu nghĩ mặt cậu làm bằng vàng à ?”

Không đợi Nhậm Tiểu Thiên phản ứng, Lâm Duẫn Nhiên bực tức nói: “Cậu đi chết đi!” Rống xong rồi tắt máy tháo pin, giận dữ trở về.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 5

Ngay lập tức Nhậm Tiểu Thiên gọi điện lại muốn giải thích với Lâm Duẫn Nhiên nhưng Lâm Duẫn Nhiên đang tức giận đương nhiên không có nghe máy; cậu lại vội chạy đến nhà Lâm Duẫn Nhiên, thế nhưng anh cũng không chịu mở cửa cho cậu. Chờ đến khi Lâm Duẫn Nhiên hết giận, cậu lại tới nhà muốn giải thích cho anh nghe. Kết quả, Nhậm Tiểu Thiên nín thở cả ngày cuối cùng chỉ nói ra hai chữ ‘Xin lỗi’.

Lâm Duẫn Nhiên nhin không nổi tức giận nói: “Xin lỗi là có ý gì ?”

Nhậm Tiểu Thiên cúi đầu thấp hơn: “Là vậy, em sai rồi.”

Cơn tức của Lâm Duẫn Nhiên vừa mới dịu được một chút nay lại bộc phát, thiếu chút nữa hất cốc nước trên bàn vào mặt cậu: “Tôi thêm vào ~ Cho cậu cơ hội giải thích rằng cậu không sai, cậu cứ nhiên lại đi nhận lỗi ?”

Nhậm Tiểu Thiên rất khổ não.

Thực tế cậu hoàn toàn có khả năng biện hộ cho mình, bởi vì cậu rõ ràng không có làm gì vượt mức kiểm soát. Thế nhưng Lâm Duẫn Nhiên nói rất đúng, nếu như không phải thái độ của cậu có vấn đề thì em gái kia đã không muốn tiếp tục hẹn cậu ? Cô bé đấy muốn đi xem phim, cậu sẽ đi mua vé xem ngay, cô bé kia dạo phố, cậu sẽ xách túi hộ, vì bản thân không muốn từ chối mới hại người ta tự thân đa tình.

Lúc chờ Lâm Duẫn Nhiên nguôi giận cậu đã bình tĩnh xem xét lại, tự vấn chuyện thể này có phải do lỗi của mình không, thế nên ngoài câu “Xin lỗi, em sai rồi” ra, cậu không biết nói gì nữa.

Lâm Duẫn Nhiên bỗng nhiên đứng dậy xoay người vào, Nhậm Tiểu Thiên lập tức xông lên kéo tay anh lại: “Jack, cho em chút thời gian..”

Anh phần nộ trừng cậu: “Cho cậu thời gian làm gì ? Chờ cậu kết hôn ? Sinh con ? Hay cậu muốn tôi làm cha nuôi cho đứa nhỏ ?”

Nhậm Tiểu Thiên ngập ngừng nói: “Em sẽ đi giải thích với cô ấy.. Xin lỗi...”

Lâm Duẫn Nhiên nhìn dáng vẻ đáng thương của cậu, lửa giận trong lòng cũng nguôi đi phân nửa, nhưng anh vẫn làm mặt lạnh, hoài nghi nói: “Giải thích với nhỏ đó xong rồi sao ? Nếu như còn người khác, còn những lần tiếp theo, cậu muốn giải thích với mẹ mình thế nào.”

Lâm Duẫn Nhiên sinh ra trong một gia đình đa sắc tộc, trong nhà, anh trai, chị em gái, bố mẹ ở phương diện này đều tương đối cởi mở, anh còn trẻ đã ra riêng cũng không ai phản đối. Không phải là anh không hiểu không biết áp lực của Nhậm Tiểu Thiên, nhưng từ bụng ta suy bụng người, cảm thấy Nhậm Tiểu Thiên cần phải sắp xếp ổn thỏa chuyện này.

Nhậm Tiểu Thiên như khẩn như cầu nói: “Cho.. cho em thêm chút thời gian..”

Cơn giận của Lâm Duẫn Nhiên đến cũng vội mà đi cũng nhanh, liền cảm thấy không có việc gì.

Nhậm Tiểu Thiên đi xin lỗi với cô bé kia, coi như giải thích rõ ràng, về nhà thì nói chuyện qua loa vài câu với mẹ, miễn cưỡng qua cửa. Dù sao cậu vẫn còn trẻ, vẫn chịu được áp lực trong nhà.

Vì vậy, qua vài ngày mọi chuyện coi như êm xuôi. Được ngày nào hay ngày ấy.

Hôm nay là Giáng Sinh, Nhậm Tiểu Thiên sớm có dự định bởi Lâm Duẫn Nhiên đi chơi lại bị mẹ cậu – Đường Ân hỏi thăm: “Cuối tuần rồi, còn muốn đi đâu ?”

Nhậm Tiểu Thiên trả lời lấy lệ: “Cùng bạn ra ngoài chơi.”

Đường Ân hiện vẻ mặt đã hiểu: “Hôm nay là Giáng Sinh, đi chơi với bạn sao ? Phải là bạn gái hay không ?”

Nhậm Tiểu Thiên chột dạ đứng thẳng người, do dự chốc lát nhẹ giọng nói: “Cũng chưa xác định..”

Đường Ân nghe xong cậu này, cho rằng con trai mình đang theo đuổi con gái nhà ai, cười cười đẩy con ra khỏi cửa, chực kéo lại trông ghẹo nói: “Sớm dẫn về nhà cho mẹ nhìn nha ~”

Nhậm Tiểu Thiên nhìn mẹ mình cười tươi, chợt có xung động muốn nói thật nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói gì ra khỏi cửa.

Nhậm Tiểu Thiên cùng Lâm Duẫn Nhiên ra ngoài chơi chẳng mấy chốc đã quá nửa đêm, kết thúc một ngày chơi đùa. Về đến nhà Lâm Duẫn Nhiên, anh mệt mỏi ném áo khoác nhảy lên giường nằm, thở dài đầy thỏa mãn.

Nhậm Tiểu Thiên nhặt áo khoác bị anh tùy tiện vứt lên treo, quay đầu lại chỉ thấy Lâm Duẫn Nhiên nằm lỳ trên giường chống tay nhìn cậu, thấy cậu quay đầu lại, khẽ cười giả thoát đưa tay ra .. ngoéo cậu một cái: “Này, đêm nay ở lại đây đi.”

Nhậm Tiểu Thiên đỏ mặt, tuy mặt vẫn vô biểu tình như trước nhưng trong lòng tim đang nhảy loạn —— chẳng thể trách cậu ngây thơ, bộ dáng Lâm Duẫn Nhiên như vậy.. thực sự rất ... câu nhân.

Lâm Duẫn Nhiên khẽ ngẩng lên cởi cúc áo đầu tiên, không nhanh không chậm nói: “Hay là cậu muốn chạy ?”

Nhậm Tiểu Thiên chậm rãi tiến lên phía trước, mở to mắt chăm chú nhìn Lâm Duẫn Nhiên, lại chậm chạp vẫn chưa hành động. Lâm Duẫn Nhiên bị cậu nhìn đến miệng lưỡi khô khốc, hận không thể lập tức hóa sói.

Nhậm Tiểu Thiên cúi người xuống, thử hôn môi Lâm Duẫn Nhiên, nghênh tiếp nhiệt tình như lửa của anh. Lâm Duẫn Nhiên cũng vào cuộc, đối đãi với thẳng nam như cậu, một chút rụt rè cũng không có.

Mấy phút sau.

Nhậm Tiểu Thiên: “Anh, có thể chứ ?”

Lâm Duẫn Nhiên: “Còn hỏi làm cái quái gì !”

Nhậm Tiểu Thiên: “...”

Lại qua mấy phút.

Lâm Duẫn Nhiên: “Ừm~ .. a~.. Ngủ ngốc, nhẹ một chút! “

Nhậm Tiểu Thiên: “.....”

Lâm Duẫn Nhiên: “Ngủ ngốc! Bảo cậu nhẹ cậu nhẹ thật à, dùng sức đi !”

Nhậm Tiểu Thiên: “.....”

Lâm Duẫn Nhiên: “A ... a ...a ~~ Đồ ngốc, cậu có hiểu không

a....~~ cái gọi là tiết tấu...ừm ~~ a

~~”

Nhậm Tiểu Thiên “....”

Lâm Duẫn Nhiên: “Quả dưa ngu ngốc này ~~ Cậu đang đếm đây à ? Ừm... Có biết chín cặn một sâu là cái gì hay không ?”

Nhậm Tiểu Thiên: “.....”

Sớm hôm sau, Lâm Duẫn Nhiên thỏa mãn lái ô tô hộ tống Nhậm Tiểu Thiên về nhà.

Quan hệ hai người có chút tiến triển, tâm tình cũng khác trước. Dọc đường trở về, Nhậm Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn sườn mặt Lâm Duẫn Nhiên, thế nào cũng thấy anh thật mê người. Lâm Duẫn Nhiên cảm giác được cậu đang nhìn mình, trong lòng dắc ý, thỉnh thoảng khẽ đưa tay vén tóc mai hào phóng để cậu nhìn.

Xe tiến tới khu nhà, Nhậm Tiểu Thiên đột nhiên khẽ cười nhẹ giọng nói: “Lâm Duẫn Nhiên, em thích anh.”

Lâm Duẫn Nhiên đương nhiên nghe rõ, khẽ cười khinh thường, hất cằm nói: “Bây giờ mới thích ?”

Nhậm Tiểu Thiên khe khẽ lắc đầu, nắm bàn tay ấm áp của anh đặt lên ngực mình: “Vẫn, rất, thích.”

Nhậm Tiểu Thiên trời sinh khác người, không mở miệng thì thôi mà hễ mở miệng lại toàn nói ra mấy lời ác độc, hết lần này tới lần khác khiến người ta khó chịu, Lâm Duẫn Nhiên ra vẻ khinh thường thực tế mặt đỏ đến cổ, muốn giấu cũng không giấu được.

Xe dừng lại dưới nhà Nhậm Tiểu Thiên, vì hẵng còn sớm tiểu khu hầu như không có người đi lại, thi thoảng có mấy cụ ông đi qua tản bộ sáng sớm.

Nhậm Tiểu Thiên chuẩn bị xuống xe, Lâm Duẫn Nhiên đột nhiên kéo tay cậu lại, đạo đức giả nói: “Lại hôn tôi đi.”

Nhậm Tiểu Thiên nháy mắt vài cái, nhanh chóng xoay người hôn lên khóe môi anh, vốn chỉ định nhẹ như chuồn chuồn lướt, dục vọng lại khó khắc chế, sau cùng, hai người ở trong xe ôm hôn đắm thiết.

“Cốc cốc cốc!” Ngoài cửa sổ vang lên tiếng gõ, hai người hẵng đang động tình bị kéo trở về hiện thực, mở mắt nhìn ra ngoài xe.

Nhậm Tiểu Thiên nháy mắt trắng bệch: “Mẹ...”

Đường Ân nhìn rõ gương mặt con trai mình, đột nhiên trở nên điên cuồng, đấm đá đập loạn lên xe, miệng kêu lên tiếng hét chói tai, không ít người đang đi phải quay lại nhìn.

Lâm Duẫn Nhiên hoảng sợ, thấy bà như vậy không dám xuống xe, hai người tách nhau ra, anh định nhấn chân ga, Nhậm Tiểu Thiên lại vội vàng mở cửa. Chân chưa kịp chạm đất, Đường Ân đã kéo áo cậu kéo ra ngoài, một người cao to mét tám bị một người phụ nữ điên cuồng kéo đi, thiếu chút nữa ngã xuống.

Đường Ân giang tay tát cậu một cái, khàn giọng quát: “Các người đang làm gì ?”

Nhậm Tiểu Thiên bị đánh đến mắt nổ đom đóm, lát sau mới tỉnh người lại.

Đường Ân còn hùng hổ muốn bắt kẻ thông dâm, xách tay áo lên hướng về cửa xe muốn lôi Lâm Duẫn Nhiên kéo ra ngoài. Lâm Duẫn Nhiên lớn như vậy, phụ nữ anh gặp cùng mẹ anh đều là dịu dàng như nước, cùng lắm chỉ có mấy nữ sinh đánh đá trong trường, chưa từng gặp qua tình cảnh này, anh cầm điện thoại thiếu chút nữa đã gọi 110.

Nhậm Tiểu Thiên vội vã giữ tay mẹ mình, liều mạng phát tay bảo Lâm Duẫn Nhiên đi trước.

Lâm Duẫn Nhiên thực sự rất sợ, cửa ghế phụ chưa đóng đã vội nhấn chân ga chạy đi, đến khi nhìn thấy an toàn mới đóng cửa lại.

Đường Ân nhìn anh chạy đi, quay người lại toàn thân vô lực nhắm vào người con trai cứ thế đánh loạn. Nhậm Tiểu Thiên chỉ biết đứng yên chịu đựng, thực sự đau đến phát bực, Đường Ân lại càng đánh mạnh.

Cứ như vậy qua năm phút, hàng xóm xung quanh đều mở cửa nhìn, mấy cụ ông đang tập thể dục cũng ngừng lại qua đây xem.

Nhậm Tiểu Thiên cắn răng trầm giọng nói: “Mẹ, đủ rồi.”

Một câu này giống như chiếc then chốt, Đường Ân đột nhiên ngừng động tác, ngẩng người vài giây rồi ngã xuống mặt đất ngời khóc.

Nhậm Tiểu Thiên khép mắt lại, lòng đau như cắt, hai mắt khô khốc muốn khóc cũng không được. Cậu thở dài tiến lên đỡ Đường Ân dậy, hai mẹ con khập khiễng bước lên lầu, đám người vây xung quanh một chút cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Duẫn Nhiên từ đằng xa quay lại nhìn, trong lòng vừa lo cũng vừa loạn. Cho đến khi người xem giải tán anh vẫn ngây ngốc nhìn. Tuy bản thân là đương sự, nhưng tình hình đi đến mức này có muốn cũng chẳng xen vào được.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 6

Nhậm Tiểu Thiên giống như bốc hơi, hơn một tuần lễ rồi mà Lâm Duẫn Nhiên vẫn không có tin tức gì từ cậu. Anh buồn bã đi đến công ty A tìm người, kết quả lại hay tin từ lễ giáng sinh rồi Nhậm Tiểu Thiên vẫn chưa đi làm.

Lâm Duẫn Nhiên vừa buồn vừa bực, thiếu chút nữa chạy đến nhà Nhậm Tiểu Thiên tìm hiểu. Nhưng phần là do anh sợ mẹ của cậu, phần lại nghĩ hổ dừ cũng không ăn thịt con, chuyện nhà họ mà anh nhúng tay vào chỉ sợ còn bết bát thêm, nghĩ vậy đành phải kiềm chế lo lắng.

Nhậm Tiểu Thiên lặn mất được tám ngày, Lâm Duẫn Nhiên nhận được một cuộc gọi, là Thân Ái Du Mộc Khó Chịu gọi tới. Phải biết rằng Tô Duy hiếm lắm mới chủ động liên lạc với Lâm Duẫn Nhiên, nếu là ngày trước, nhận được một tin nhắn ngắn của Tô Duy thôi cũng đủ khiến anh vui mừng cả ngày trời rồi, nhưng trong đầu anh bây giờ chỉ toàn là lo lắng chuyện của Nhậm Tiểu Thiên, thấy Tô Duy gọi tới cũng chẳng có hưng phấn gì, chậm chạp nghe máy: “A Duy.”

Tô Duy nghe giọng anh ở đầu dây, không khỏi thở dài khẽ nói: “Hôm nay có người đến tìm tôi điều trị bệnh tâm lý.”

Lâm Duẫn Nhiên vẫn còn mơ hồ, lại nghe Tô Duy nói tiếp: “Là một người mẹ đưa con tới, nói con của bà ấy đồng tính muốn nhờ tôi trị liệu.”

Lâm Duẫn Nhiên: “!!!!”

Tô Duy lại thở dài: “Người ấy chính là Nhậm Tiểu Thiên.”

Nửa giờ sau, Lâm Duẫn Nhiên có mặt ở nhà Tô Duy.

Lộ Tiêu đưa cốc cà phê nóng cho Lâm Duẫn Nhiên. Anh trầm nghĩ, cậu bé này so với trước đây có gì đó khác biệt. Nhưng vẫn là gương mặt đó, cụ thể khác ở đâu anh cũng chẳng nói được. Đồng thời anh hăng hái lo lắng chuyện Tiểu Thiên nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Tô Duy lãnh đạm nói: “Vốn là tôi muốn nói cho bà ấy biết, từ năm 1973, hiệp hội tâm lý của Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ đã loại bỏ đồng tính luyến ái ra khỏi hệ thống phân loại bệnh tâm lý. Nhưng nếu như tôi không nhận, e rằng bà ấy lại đưa Nhậm Tiểu Thiên đi tìm bác sĩ khác nên tôi giữ họ lại.”

Lâm Duẫn Nhiên lập tức hỏi: “Cậu định làm thế nào ? Bao giờ thì họ quay lại ?”

Tô Duy nói: “Hai giờ chiều mai bọn họ sẽ quay lại, tôi có nói chuyện với mẹ cậu ấy, mong muốn bà ấy không ở đây can thiệp trị liệu của tôi. Nếu cậu muốn gặp Tiểu Thiên tôi có thể giúp cậu nghĩ biện pháp.”

Lâm Duẫn Nhiên như bị rút hết khí lực mà xụi lơ trên ghế sofa nhà Tô Duy, anh chờ người ra một hồi, sau đó lại ngồi thẳng dậy: “A Duy, nếu cậu làm vậy, danh dự của cậu có thể...”

Tô Duy không mấy quan tâm khẽ nhún vai: “Tôi đã sớm cảm thấy nghề này không phù hợp với mình. Đến khi xử lý xong chuyện, tôi và Lộ Tiêu sẽ ra nước ngoài, tìm một môi trường mới điều chỉnh tâm tình.”

Lâm Duẫn Nhiên lấy làm kinh hãi: “Xuất ngoại ? Cậu định đi đâu ?”

Tô Duy cười cười: “Đi khắp nơi thôi.”

Lúc này Lộ Tiêu từ phòng bếp đi ra, Tô Duy nói với cậu: “Lộ Tiêu, em ra ngoài giúp anh mua thức ăn được không ?”

Lộ Tiêu không có phản đối gì, về phòng thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Đến khi trong phòng chỉ còn hai người họ, Tô Duy ngồi xuống bên cạnh Lâm Duẫn Nhiên, chăm chú nhìn vào mắt anh nói: “Jack, hai, ba tháng nữa tôi sẽ rời khỏi Trung Quốc, không biết bao giờ sẽ trở lại. Có thể là một năm, có thể là hai năm, cũng có thể sẽ định cư ở nước ngoài luôn.”

Lâm Duẫn Nhiên bị ánh mắt thâm trầm của anh bắt lấy, có chút không tự nhiên tránh né: “Sao ?”

Tô Duy nhẹ giọng nói: “Trước đây, tôi từng thích cậu. Chỉ là khi ấy bản thân quá nhút nhát, không dám chịu trách nhiệm với tình cảm của mình.”

Lâm Duẫn Nhiên cả kinh, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn anh, nhất thời không biết nên nói gì.

“Bây giờ, trong lòng cậu còn có tôi không ?”

Lâm Duẫn Nhiên trăm triệu lần không ngờ tới Tô Duy sẽ hỏi anh như vậy. Gương mặt Tô Duy vẫn bình tĩnh như cũ, Lâm Duẫn Nhiên kìm lòng không đành nhìn vào mắt anh, nhớ về Tô Duy của năm ấy —— lệ chi khóe mắt vẫn còn đó, khí chất ưu buồn chẳng thay đổi, tất cả những gì thuộc về Tô Duy từng hấp dẫn anh vẫn vẹn nguyên như trước, chỉ là không nghĩ, chính anh lại thay đổi.

Lâm Duẫn Nhiên vốn hay tự thân đa tình, thấy Tô Duy hỏi vậy không khỏi nghĩ chuyện tình cảm Tô Duy – Lộ Tiêu xảy ra vấn đề gì. Có lẽ nếu anh mở miệng, Tô Duy sẽ vì anh mà lưu lại. Anh rất muốn nói “Có” với Tô Duy, thế nhưng lời chưa kịp cất, gương mặt Nhậm Tiểu Thiên chập chờn hiện lên.

Do dự vài giây, Lâm Duẫn Nhiên cười một cái tự giễu: “Còn. Nhưng giờ không chỉ có mình cậu.”

Nét mặt Tô Duy không chút gợn sóng: “Nhậm Tiểu Thiên vốn là con nhà bình thường, cậu ấy không giống chúng ta.”

Lâm Duẫn Nhiên khẽ nhú mày, đang định mở miệng phản bác thì Tô Duy lại nói tiếp: “Chính là, nếu cậu không hết sức quyết tâm, ngàn lần đừng dẫn đứa nhỏ ấy đi vào con đường này.”

Lâm Duẫn Nhiên sững sốt một chút, rốt cuộc rõ nguyên lai lời của Tô Duy vừa rồi chỉ để thăm dò anh thôi. Khí thế rất nhanh xụi xuống, buồn bực nửa ngày mới lẩm bẩm nói: “Tôi không biết..”

Tô Duy thở dài, vỗ nhẹ bờ vai anh: “Cậu có muốn gặp không ?”

Lâm Duẫn Nhiên rụt rè một chút mới gật đầu.

Từ nhà Tô Duy trở về, Lâm Duẫn Nhiên suy nghĩ rất nhiều.

Câu nói “Nếu cậu không hết sức quyết tâm, ngàn lần đừng dẫn đứa nhỏ ấy vào con đường này” cứ xoay vòng trong đầu không dứt ra được. Kỳ thực từ lúc anh cùng Nhậm Tiểu Thiên gặp gỡ, tại sao anh không nghĩ đến vấn đề này ? Nhậm Tiểu Thiên đã sớm biết quy tắc trò chơi, cũng biết trong lòng anh còn vấn vương Tô Duy nhưng vẫn lao vào lửa đi theo anh, cậu ấy có lượng lữ đâu ? Bản tính con người rất phức tạp, Lâm Duẫn Nhiên có do dự có bồi hồi, nhưng anh lại không đành lòng ích kỷ mà kéo Nhậm Tiểu Thiên xuống nước cùng mình.

“Hết sức quyết tâm”, cụm từ này thật sự làm khó Lâm Duẩn Nhiên. Anh cũng không rõ bản thân mình khi ở cùng Nhậm Tiểu Thiên đến tột cùng có bao nhiêu quyết tâm, thậm chí bóng hình Tô Duy vẫn còn ở trong lòng, nhưng anh cũng biết, nếu buông Nhậm Tiểu Thiên ra thì bản thân —— đến tột cùng có bao nhiêu đau nhức. Vừa mới nghĩ tới hô hấp liền không thuận, Lâm Duẩn Nhiên nghĩ mình rất không xong rồi !

Nghiêm chỉnh suy nghĩ cả buổi tối, Lâm Duẩn Nhiên giãy dụa ra quyết định rời phải khỏi Nhậm Tiểu Thiên, nhưng mới được năm phút đồng hồ đã lập tức muốn đổi ý. Một mặt muốn cùng Nhậm Tiểu Thiên kiên trì chống lại người ngoài cản trở, nhưng nghĩ đến cậu anh lại không đành.

Khó khăn suy nghĩ đến sáu giờ sáng, Lâm Duẩn Nhiên nhanh chóng gọi điện cho Tô Duy, nhờ anh giúp mình tạo cơ hội cùng Nhậm Tiểu Thiên gặp mặt. Anh quyết định, trước tiên phải xem thái độ của cậu đã!

Trải qua mấy ngày đứng ngồi không yên, Lâm Duẩn Nhiên cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Tô Duy.

Anh áo ngủ cũng không thay, tiện tay khoác lên người chiếc áo khoác nhanh chóng tiến vào phòng vệ sinh lấy cái lược cào đầu một chút, ngay cả râu cũng chẳng buồn cạo, chưa đến hai phút đã mở cửa chạy xuống tìm xe mình.

Xe chạy đến vườn hoa mà Tô Duy bảo, tìm Lâm Duẩn Nhiên không ngừng đập loạn, anh nhìn trước nhìn sau đều không thấy Nhậm Tiểu Thiên, mười mấy ngày nay dài như chục năm vậy, mỗi ngày đều như sống cùng nước sôi lửa bỏng. Anh không biết Nhậm Tiểu Thiên bây giờ thế nào, có tốt hay không, mẹ cậu có đánh cậu không. Anh sợ không được gặp Nhậm Tiểu Thiên, sợ vừa nhìn thấy cậu là nước mắt lưng tròng.. còn sợ, sợ Nhậm Tiểu Thiên sẽ nói chia tay.

Lâm Duẩn Nhiên ngồi trong xe miên man suy nghĩ chậm chạp không ra ngoài, thẳng đến khi bên tai vang lên tiếng gõ cửa sổ mới phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn lại thấy Tô Duy đứng bên cạnh xe mình.

Tay Lâm Duẩn Nhiên có chút run rẩy mở cửa xe, Tô Duy cầm lấy tay anh nghiêng người chỉ qua một hướng. Lâm Duẩn Nhiên theo hướng ngón tay anh nhìn sang, rốt cuộc thấy người thiếu niên đã lâu không gặp —— Nhậm Tiểu Thiên hai tay đút túi, đứng cách đó mười thước mắt không dời sắc nhìn về phía anh. Cậu thoạt nhìn tiêu tụy hơn một chút, bên thái dương ẩn hiện một vết bầm đen.

Lâm Duẩn Nhiên nhếch miệng cố bày ra một dáng cười, lại thấy việc cười bây giờ thôi cũng đủ khó khăn nhường nào.

Tô Duy vỗ vỗ vai anh: “Hai người nói chuyện đi.”

Lâm Duẩn Nhiên chẳng biết mình tiến về phía Nhậm Tiểu Thiên như thế nào, cảm giác như đôi chân không thuộc về mình mà cơ hồ như có máy móc khống chế.

Nhậm Tiểu Thiên lặng lẽ nhìn anh, đột nhiên cậu giơ cánh tay lên, kéo góc áo ngủ của anh vào trong, cũng vì anh mà cài cúc áo trên cùng.

Nhìn như một động tác tầm thường, thế mà Lâm Duẩn Nhiên lại thấy chua xót, nước mắt thiếu chút nữa đã chảy ra.

Nhậm Tiểu Thiên mở miệng trước, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Thầy Lâm, xin lỗi.”

Lâm Duẩn Nhiên run giọng hỏi: “Mấy ngày nay cậu vẫn khỏe chứ ?”

Nhậm Tiểu Thiên lắc đầu: “Không tốt. Mẹ đập điện thoại di động của em, ngay cả đi làm cũng không cho em đi, bắt em gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý.. Ai cũng nói rằng đồng tính luyến ái không phải bệnh, nhưng bà không chịu tin, nhất định muốn chữa cho em.”

Lâm Duẩn Nhiên chỉ biết trầm mặc.

Giọng Nhậm Tiểu Thiên trầm xuống: “Cha em mất sớm, đều là một tay mẹ nuôi lớn lên. Mẹ em rất bảo thủ, em đã sớm biết bà ấy không thể chấp nhận được, thế nên vẫn chân chân không dám comeout...”

Tay Lâm Duẩn Nhiên giấu sau áo đan chặt vào nhau, cố gắng bày ra dáng cười: “Bà ấy không dễ dàng chấp nhận.”

Nhậm Tiểu Thiên nhìn anh một chút, ánh mắt ẩn chứa vô vàn tâm tình không nói nên lời. Cậu ngập ngừng muốn mở miệng thế nhưng cái gì cũng chẳng nói được, chỉ biết liên tục lặp lại câu “Xin lỗi”.

Đã đến nước này, Lâm Duẫn Nhiên cũng không phải không hiểu. Lúc này anh ước gì có thể đem từng câu từng chữ trong lòng nói hết ra xong rồi cả đời không quay lại với nhau, đến khi ấy anh mới hết hy vọng. Giấy dựa thật lâu, cuối cùng Lâm Duẫn Nhiên lựa chọn giữ phong độ, từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp nhét vào tay Nhậm Tiểu Thiên: “Trả lại cậu.” —— bên trong chiếc hộp là món quà sinh nhật ngày ấy Tiểu Thiên tặng.

Nhậm Tiểu Thiên cầm chiếc hộp kinh ngạc một chút, Lâm Duẫn Nhiên đột nhiên lui về phía sau khẽ mỉm cười nói: “Chúc cậu hạnh phúc.” Còn không đợi Nhậm Tiểu Thiên phục hồi tinh thần anh đã nhanh chóng quay đầu chạy về xe mình.

Đến bên cạnh xe rồi, hai tay run rẩy mãi không mở được cửa xe. Anh dùng sức giật mạnh, cửa xe vẫn không chịu nhúc nhích. Chờ bình tĩnh lại, anh chậm rãi lấy chiếc chìa khóa từ túi ra, cuối cùng cũng nghe được tiếng cửa mở bên trong. Anh cảm thấy vô cùng mất mặt, mắt bị hơi nước che mờ, nếu không lập tức trốn vào xe chỉ sợ sẽ đứng bên đường khóc thành tiếng.

Vất vả mở cửa xe, chân chưa kịp đặt vào, thất lưng đột nhiên bị một người phía sau vững vàng ôm lấy.

Thanh âm Nhậm Tiểu Thiên mang theo nước mắt, ở sau lưng anh vang lên: “Thầy, Thầy Lâm, Lâm Duẫn Nhiên, em không muốn chia tay với anh.”

Lâm Duẫn Nhiên nhẹ buông tay, chìa khóa trên tay rơi xuống.

Anh quay người mạnh mẽ ôm lấy Nhậm Tiểu Thiên, cắn răng nghiêng lợi nói: “Được, vậy sẽ không chia tay! Ai cũng không thể bắt chúng ta chia tay!”

44. Chương 44: Phiên Ngoại 7

Hai giờ sau, Nhậm Tiểu Thiên đúng hẹn mà trở về nhà Tô Duy. Nhậm Tiểu Thiên thấy vành mắt mẹ ửng hồng giống như vừa mới khóc. Cậu kinh ngạc nhìn về phía Tô Duy, Tô Duy chỉ hướng cậu khẽ gật đầu. Đường Ân như muốn che giấu, lấy kính râm từ trong túi xách ra đeo, bà tới bên cạnh Nhậm Tiểu Thiên nhẹ giọng nói: “Chúng ta trở về đi.”

Nhậm Tiểu Thiên thật lâu rồi chưa nhìn thấy vẻ mặt mẹ ôn hòa như vậy không tránh được kinh ngạc. Tô Duy lựa lúc thích hợp khẽ dặn dò: “Có thời gian thì năng ra ngoài vận động một chút, giúp thư giãn tâm tình.”

Đường Ân hướng Tô Duy nghiêm túc nói lời cảm ơn, sau đó dẫn Nhậm Tiểu Thiên ly khai.

Lúc ăn cơm tối, Đường Ân đột nhiên nói: “Từ mai con lại đi làm đi.”

Nhậm Tiểu Thiên sửng sốt một chút, chột dạ không dám ngẩng đầu, rầu rĩ không lên tiếng.

Một lát sau, Đường Ân còn nói tiếp: “Lát nữa ăn xong chúng ta xuống lầu tản bộ một chút.”

Nhậm Tiểu Thiên áy náy đáp: “Dạ.”

Từ khi Đường Ân được Tô Duy khuyên bảo, tâm lý oán giận vãn vẹo bỗng dưng thanh thản hơn nhiều, tác phong hành động cuối cùng cũng giống một bà mẹ bình thường. Bà dần dần khôi phục Nhậm Tiểu Thiên, cho cậu ra ngoài cùng người khác giao lưu tiếp xúc, thế nhưng sự việc luôn luôn tiến hành theo một tuần tự nhất định.

Bà bắt Tiểu Thiên ra ngoài đi làm phải gọi mười bảy mười tám cú điện thoại, xác định con trai mình chính là chuyên chú đi làm chứ không phải cùng cậu trai kia gặp gỡ, giờ tan tầm bà còn đích thân đi xác nhận, sau đó mới thả lỏng hơn một chút.

Cùng lúc đó, Đường Ân cũng thường hay đến nhà Tô Duy nghe tư vấn tâm lý, bởi vì Tô Duy nói trong lòng bà còn tích rất nhiều vấn đề, muốn bà dần trút ra, mà Đường Ân quả thực cũng rất tín nhiệm Tô Duy, mỗi lần cùng anh nói chuyện, sâu tư trong lòng vui đi rất nhiều.

Trải qua sự việc lần trước, quan hệ của Nhậm Tiểu Thiên và mẹ gần gũi lên không ít, bởi vì Đường Ân giờ đây phát hiện con trai mình cũng cần không gian riêng không muốn người khác xen vào, chỉ cần mọi người đứng ngoài nhìn cậu tự do trưởng thành, vì vậy phương thức ở chung của hai mẹ con có nhiều khác biệt rõ rệt; Đường Ân sẽ chủ động cho Nhậm Tiểu Thiên ra ngoài cùng bạn bè đi đá bóng, còn tự mình đi xem cổ vũ con trai; Đường Ân cũng thử xem qua một số anime Nhậm Tiểu Thiên thích, sau đó cùng con trai thảo luận nội dung. Tuy vậy, giữa hai người vẫn còn những chuyện không muốn nhắc tới, chính là vấn đề tính hướng của Nhậm Tiểu Thiên.

Lâm Duẫn Nhiên vẫn là một chủ đề tối kỵ, kháng cự của Đường Ân so với trước không yếu đi chút nào, vì vậy Nhậm Tiểu Thiên chỉ có thể len lén cùng Lâm Duẫn Nhiên liên lạc tiếp xúc, hơn nữa mỗi lần gặp gỡ đều cẩn thận như ăn vụng ăn trộm với nhau.

Đảo mắt rồi cũng đến lễ tình nhân. Lâm Duẫn Nhiên cùng Nhậm Tiểu Thiên đã hơn hai tuần không gặp gỡ, trước đó Nhậm Tiểu Thiên từng đáp ứng ngày này nhất định sẽ mời Lâm Duẫn Nhiên đi ăn, vì thế cậu đã sớm thông đồng cùng đồng sự trong công ty.

Lễ tình nhân, Lâm Duẫn Nhiên tự cho mình nghỉ một ngày, cầm điện thoại ở nhà xem hoạt hình. Đến tầm ba bốn giờ chiều, điện thoại bị anh bóp chặt trong tay rồi cuộc cũng vang lên.

Lâm Duẫn Nhiên nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, khóe miệng không khỏi cong lên, vô cùng cao hứng nhận điện thoại. “Jack, lễ tình nhân vui vẻ.”

Lâm Duẫn Nhiên mừng rỡ trả lời. “Ngày lễ vui vẻ. Mẹ em ở bên kia thế nào rồi ?”

Ai ngờ Nhậm Tiểu Thiên lại trầm mặc, thật lâu không nói lời nào. Khóe miệng đang cong của Lâm Duẫn Nhiên không khỏi cứng đờ.

Nhậm Tiểu Thiên có chút áy náy nói: “Mẹ em bắt luận thế nào vẫn không muốn em đi, bà ấy hiện tại đang đến đây, nói tan làm muốn đón em về.”

Trong lòng Lâm Duẫn Nhiên như có ngọn lửa vô hình, cổ khắc chế nói: “Không phải em đã nhờ quản lý gọi điện cho bà ấy sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên ngập ngừng nói: “Đúng, quản lý có nói lần tụ họp công ty này không đi thì sẽ không hay, nhưng bà ấy không chịu, nhất định muốn đón em về.”

Lâm Duẫn Nhiên nhịn không được châm chọc nói: “Đón em trở lại làm gì ? Mẹ con hai người thấp nển cùng ăn cơm sao ?”

Nhậm Tiểu Thiên trầm mặc thật lâu, dùng thanh âm rất nhỏ nói: “Bà ấy gọi cho một cô gái, muốn đưa em đi... xem mặt...”

Lần này tới phiên Lâm Duẫn Nhiên trầm mặc.

Từ ngày chuyện của anh và Nhậm Tiểu Thiên bị phát hiện đến nay, hai người chỉ có thể lén lút gọi điện mấy phút vào buổi trưa, thi thoảng gửi một vài tin nhắn, khó khăn lắm Nhậm Tiểu Thiên mới có thể chạy tới cùng anh gặp mặt, hai người gặp gỡ cũng chỉ có thể ngồi trong xe, đi tới nơi thật xa để tránh bị bắt gặp.

Một hai tuần nay, căn bản là không thể gặp nhau một cách bình thường. Rốt cuộc là dựa vào cái gì ? Chỉ là yêu đương thôi mà, đâu phải việc gì sai trái hạ đẳng ? Đó là mẹ của Nhậm Tiểu Thiên, cũng không phải mẹ anh.

Anh từ nhỏ đến lớn là Lâm đại thiếu gia ăn sung mặc sướng, trừ chút trắc trở ngày yêu Tô Duy, anh cũng chưa từng kim nén chịu đựng như này! “Nhẫn nại của anh đã đến cực hạn.”

Nói xong câu đó. Anh tức giận tắt máy. Đến khi cơn tức lên tới cực điểm, Lâm Duẫn Nhiên trái lại mà tỉnh táo. Anh ra ngoài mua một đồng hồ ăn vặt, sau khi trở về tiếp tục xem hoạt hình hài hước. Chỉ có điều,

từ đầu đến cuối anh đều không cười qua một lần, ngay cả nhân vật hoạt hình nói gì làm gì anh cũng đều không lọt vào tai, vào mắt.

Kim đồng hồ chạy đến mười một giờ tối, Lâm Duẫn Nhiên tắt máy tính, vào phòng tắm mở vòi nước lạnh tắm, mang theo một thân nồng đậm hàn khí chuẩn bị lên giường ngủ. Một chân vừa bước lên giường, tiếng chuông ngoài cửa đột nhiên vang lên. Tiếng chuông trầm thấp, dồn dập tựa như chiêu hồn chú ngữ, Lâm Duẫn Nhiên giật mình khê run người, thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống.

Anh chậm rãi ra ngoài mở cửa, chỉ thấy bóng một người đàn ông đứng ngoài, bởi vì trong phòng không bật đèn, cái bóng đen kịt không rõ ràng, thế nhưng khí tức quen thuộc như vậy, Lâm Duẫn Nhiên không nhìn cũng biết là Nhậm Tiểu Thiên.

Anh ở trong bóng đêm chăm chú nhìn cậu, còn muốn nói một hai câu châm chọc, chỉ là thế nào cũng không cất lời lên được. Nhậm Tiểu Thiên chậm rãi xê về phía anh, đột nhiên dùng sức ôm chặt anh vào lòng, lúc này Lâm Duẫn Nhiên kinh ngạc phát hiện, hàn khí trên người cậu so với anh còn nặng hơn, đồng thời cả người nồng mùi rượu.

Nhậm Tiểu Thiên nức nở nói: “Thầy Lâm, xin lỗi..”

Lâm Duẫn nhiên cực kỳ hận hai chữ “Xin lỗi” này, lửa giận trong lòng lại bén lên, chua chát nói: “Sao, lời này là ý gì ?”

Nhậm Tiểu Thiên đứng đờ ở cửa nhất thời không biết làm sao.

Nguyên bản căn phòng tối om không bật đèn, hai người đều không thấy rõ mặt đối phương, còn có, đối phương cũng không thể nhìn rõ gương mặt mình. Lâm Duẫn Nhiên đợi một lúc không thấy Nhậm Tiểu Thiên đáp lại, cái lưng kiêu ngạo đang vươn thẳng cũng buông xuống, mềm nhũn tiến về phía sô pha

“Tiểu Thiên, hay là chúng ta thực sự không thích hợp. Em còn nhỏ tuổi, từng là học trò của tôi, tôi thích em, có khi nào không phải là tình yêu không. Sẵn lúc còn chưa hãm sâu,.. sớm một chút.. kết thúc đi, vậy cũng tốt cho cả hai.” Ngay cả Lâm Duẫn Nhiên cũng không ngờ, bản thân có thể dùng thái độ tỉnh táo mà lưu loát nói ra những từ này.

Nhậm Tiểu Thiên nhẹ giọng lặp lại: “Còn chưa hãm quá sâu ?”

Cậu chậm rãi đi tới bên sô pha ngồi xổm xuống, giống như một con thú bé nhỏ ngồi bên chân Lâm Duẫn Nhiên, lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn anh. Lâm Duẫn Nhiên dù không thấy rõ về mặt cậu nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được, anh liền không có dũng khí nhìn thẳng, lồng ngực đau nhói, hô hấp cũng trở nên không thuận.

Nhậm Tiểu Thiên khê hỏi: “Thầy Lâm, nếu cha mẹ Tô Duy cản trở hai người, liệu anh có buông tay không ?”

Lâm Duẫn Nhiên toàn thân chấn động.

Nhậm Tiểu Thiên vẫn an tĩnh như vậy ngồi xổm bên chân anh, không vội thúc giục, kiên định chờ đáp án.

Lâm Duẫn Nhiên không khỏi hoảng hốt đứng lên, trốn tránh đi tới bên tường. “Cái này không giống.. Tô Duy.. Cậu ấy.. cậu ấy..”

Anh hồi lâu vẫn chưa thể tìm từ ngữ thích hợp, chợt thấy thân thể bị bóp chặt, lưng bị một lực mạnh mẽ áp vào tường, hai tay bị kìm chặt kéo qua đỉnh đầu, Nhậm Tiểu Thiên không cho anh cơ hội cự tuyệt mà hôn lên, nhắm mắt hô hấp tràn đầy mùi rượu.

Lâm Duẫn Nhiên cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua mặt bá đạo này Nhậm Tiểu Thiên, anh không khỏi bị dọa sợ, nhất thời ngơ ngác không đẩy ra, yên lặng để cậu xâm phạm. Nhậm Tiểu Thiên từ cuồng nộ trở lại ôn nhu, từ ôn nhu trở thành vô lực, cuối cùng chán nản buông tay Lâm Duẫn Nhiên. Cậu tự giấu lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Xin lỗi..”

Lâm Duẫn Nhiên không biết nói gì, chỉ biết trốn tránh đi vào phòng bếp: “Em uống nhiều rồi, tôi đi rót cho em chén trà.”

Nhậm Tiểu Thiên kéo cổ tay anh lại, thấp giọng cầu xin: “Đừng..”

Lâm Duẩn Nhiên đành phải dừng hươc: “Được rồi, tôi không đi.”

Nhậm Tiểu Thiên dùng thanh âm khàn khàn: “Em vẫn muốn nói cho mẹ biết chuyện của em và thầy, nhưng lại không biết nói thế nào. Để thầy đưa về nhà, cùng thầy ở dưới lầu hôn môi, thật ra em mong muốn có người nhìn thấy..”

Lâm Duẩn Nhiên lấy làm kinh hãi.

Nhậm Tiểu Thiên thở dài: “Em không muốn cùng thầy lén lút, nhưng em... Em không thể đối nghịch với mẹ, em càng không muốn thầy rời bỏ em. . Thật xin lỗi, em không có tư cách bắt thầy Lâm chịu nhiều ủy khuất như vậy.”

Lâm Duẩn Nhiên thấy cậu khó chịu như vậy, lửa giận trong lòng cũng dần tiêu tan..

Nhậm Tiểu Thiên từ phía sau cẩn cẩn trọng trọng ôm lấy Lâm Duẩn Nhiên, thấy anh không phản kháng lên dựa cả người lên: “Thầy Lâm, Lâm Duẩn Nhiên, xin anh.. có thể tin em được không?”

Lâm Duẩn Nhiên vốn ăn mềm chứ không ăn cứng, nghe được giọng cậu lo lắng run rẩy, tim đã mềm nhũn từ lâu: “Được..”

Nhậm Tiểu Thiên dùng bờ môi lạnh lẽo hôn lên cổ anh: “Anh yêu em sao?”

Lâm Duẩn Nhiên cắn răng một chút, nặng nề gật đầu khẽ thở dài: “Yêu..”

Hai người dây dưa hồi lâu, đến khuya Lâm Duẩn Nhiên mới đưa Nhậm Tiểu Thiên trở về. Xe dừng tới dưới lầu, Lâm Duẩn Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy đèn nhà cậu hắt còn đang sáng, trước cửa sổ có một bóng người.. Lâm Duẩn Nhiên nhu nhu bên huyết thái dương hỏi: “Em muốn giải thích thế nào với bà ấy?”

Nhậm Tiểu Thiên nắm lấy tay anh khoát lên người mình: “So với bà ấy, em còn lo lắng cho anh hơn.”

Lâm Duẩn Nhiên miễn cưỡng cười cười hôn lên trán Nhậm Tiểu Thiên, anh ôn nhu vuốt tóc cậu nói: “Được rồi, em cái gì cũng không muốn buông tha, nhanh lên một chút nghĩ ra biện pháp.”

Nhậm Tiểu Thiên có vẻ đã tỉnh rượu, thế nhưng trong mắt vẫn tràn tơ máu, thoát nhìn thương tâm vô cùng. Lâm Duẩn Nhiên yêu thương không dứt, lại ôm cậu hôn thêm một chút.

Đèn trên nhà đã tắt. Nhậm Tiểu Thiên cước bộ chậm rãi đi lên, vào nhà mở đèn, thấy Đường Ân im lặng ngồi trên sofa không khỏi hoảng sợ. Nhưng cậu rất nhanh tỉnh táo lại, thẳng người đi đến bên bàn, biết mình bất luận thế nào cũng không thể làm theo lời mẹ.

Ngày hôm nay cậu bị Đường Ân kéo đi xem mặt, trên đường vốn đã do dự, quá trình xem mặt hai người trẻ tuổi không biết nói gì, thế nhưng người lớn hai bên lại không ngừng thao thao bất tuyệt, rất có mong muốn gặp lại.

Khó khăn kết thúc bữa tối, mắt thấy đã qua mười rưỡi, Nhậm Tiểu Thiên không ngừng lo lắng chuyện của Duẩn Nhiên, Đường Ân gọi cậu về nhà cũng không nghe thấy. Thẳng đến khi ra ngoài nhà hàng, Nhậm Tiểu Thiên rốt cuộc hạ quyết tâm, bỏ qua Đường Ân mặc bà ở phía sau tê tâm phé liệt gọi cũng kiên quyết không quay đầu lại. Cậu biết, nếu cứ im lặng chấp nhận sẽ lại bị an bài sắp đặt..

Nhậm Tiểu Thiên hắng giọng một cái, tỏ vẻ muốn nói chuyện: “Mẹ..”

Ai ngờ Đường Ân không muốn cho cậu cơ hội nói, mặt không đổi sắc đứng lên, chỉ lên đồng hồ đã điểm hai giờ sáng: “Sau này 12 giờ đêm còn chưa về thì không cần phải về nữa.”

Nhậm Tiểu Thiên sững sốt một chút, cảm thấy dở khác dở cười: Trong vòng một ngày, hai người thân cận đã nói câu này với cậu.

Đường Ân xoay người đi vào phòng ngủ: “Cô bé kia cũng không tệ lắm, thứ sáu người ta hẹn con đi xem phim, tự an bài một chút đi.”

Nhậm Tiểu Thiên sững sốt, một bước dài đuổi theo: “Mẹ, con..”

Đường Ân quyết tâm không nghe cậu nói, cất tiếng ngắt lời: “Ngày mai con còn phải đi làm, ngủ sớm đi! Ngủ ngon.”

Nhậm Tiểu Thiên há miệng trợn mắt nhìn mẹ tiến về phòng ngủ, đứng ngây người một lúc lâu, đành phải cười khổ về phòng mình.

45. Chương 45: Phiên Ngoại 8

Hôm sau, Đường Ân đi tới gặp Tô Duy.

Tô Duy nghe bà kể khổ, hết oán giận lại muốn nguyên rửa, chỉ bình tĩnh hỏi: “Cô biết đồng tính luyện ái không phải bệnh tâm lý chứ?”

Đường Ân ngây người một chút, vẻ mặt không tình nguyện lảng tránh câu hỏi này: “Mặc kệ như nào, tôi không có khả năng tiếp thu chuyện con mình là đồng tính.”

Tô Duy hỏi: “Vì sao?”

Đường Ân có chút xao động, nói năng cũng trở nên lộn xộn: “Vì sao cái gì nữa? Nếu con cậu là đồng tính thì cậu có thể vui vẻ được sao? Nghĩ đến chuyện con mình yêu rồi cùng đàn ông làm cái này cái kia đã đủ buồn nôn rồi! Tôi còn muốn bế cháu trai!”

Lúc này Lộ Tiêu đang ở trong phòng dùng máy tính, nghe ngoài kia ồn ã không khỏi khẽ cười: Nếu Đường Ân biết Tô Duy cũng là đồng tính, không có khả năng sinh con rồi có con bị đồng tính, chắc là sợ muốn chết a ~

Tô Duy cũng không ngại nghe Đường Ân chửi bới đồng tính luyện ái, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ: “Tại sao cô lại nghĩ đến chuyện con trai mình đóng cửa trong phòng làm chuyện yêu đương? Nếu như em ấy với phụ nữ ở cùng nhau, cô nghĩ cảnh tượng kia rất mỹ diệu sao? Đầu tiên cô nên hiểu, tính hướng là chuyện không thể miễn cưỡng, cô sống chết muốn Tiểu Thiên kết hôn, vậy tưởng tượng một chút, nếu có người bắt cô yêu phụ nữ...”

Đường Ân kích động bác bỏ: “Đàn ông đàn bà ở với nhau mới là hợp luân lý đạo đức hợp lẽ trời! Bây giờ nó không bình thường, sau này sao có thể bắt tôi đi yêu phụ nữ?”

Tô Duy khẽ cười một chút: “Không, không phải. Không có không bình thường gì ở đây cả. Hiệp hội tâm lý của hiệp chủng quốc Hoa Kỳ sớm đã loại đồng tính luyện ái ra khỏi bệnh tâm lý, chính là vì từ góc độ sinh lý và tâm lý mà nói, nó chỉ có thể tồn tại hoặc không tồn tại, không thể phân đúng sai. Tiểu Thiên thích đàn ông, cái đó cùng đạo đức không quan hệ. Cô bắt em ấy cùng phụ nữ kết hôn, nhưng căn bản em ấy vô pháp nảy sinh phản ứng. Kể cả khi em ấy có khả năng sinh con, nếu em ấy không yêu vợ mình, để cô ấy sống cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc chỉ có cô độc khổ đau. Cái này mới chính là không đạo đức.”

Đường Ân một mình nuôi con nhỏ, nghe xong lời này không khỏi dâng chút cảm xúc, nhưng bà vẫn lớn tiếng khinh thường như trước: “Ở chung lâu ngày rồi cũng thích thôi, nó bây giờ cùng đàn ông ở một chỗ đúng là điên rồi!”

Tô Duy khe khẽ thở dài: “Nếu như cô cùng phụ nữ lâu ngày ở chung một chỗ, cô có khả năng thích người ấy không?”

Đường Ân còn muốn phản bác, Tô Duy lại ra dấu muốn bà bình tĩnh một chút, nói tiếp: “Đường phu nhân, cháu nghĩ cô nên lên mạng tìm hiểu về đồng tính luyện ái và tính hướng một chút. Tình yêu với giới tính không có quan hệ, phương thức ở chung của nam nam với nam nữ cũng không có nhiều sai biệt. Giả dụ bây giờ Nhậm Tiểu Thiên cùng vợ mình có xung động, nhưng loại xung động này chỉ tồn tại riêng lẻ và mang tính nhất thời, không có quan hệ với chuyện tính hướng. Cũng không thể nói bây giờ em ấy cùng người yêu chia tay là có thể thích con gái ngay được.”

Đường Ân rốt cuộc nghe vào lời của anh, có chút không thoải mái hỏi: “Cậu nói nó không thay đổi được?”

Tô Duy nói: “Chuyện tình cảm, cháu nghĩ người lớn không nên xen vào. Nếu như không thích hợp sẽ tự tan thôi. Cháu hiểu người lớn muốn con trẻ nếm chút khổ cay, nhưng chút đắng ấy bọn họ không thể tự mình trải nghiệm, giả như có tránh được, người lớn lại phải canh cánh nhắc con lo con cả đời. Ví dụ thế này, ta nói với một đứa bé không nên đụng vào chén nước nóng, đứa bé ấy chưa chắc đã nhớ kỹ, thậm chí nếu không phục còn có phạm sai lầm. Nhưng nếu đứa bé ấy bị bỏng rồi, nó sẽ thấy sợ và không muốn lặp lại nữa. Hơn nữa Tiểu Thiên mới ra trường, cho dù em ấy có đi sai đường cũng không phải không có khả năng quay đầu lại. Nếu thái độ em ấy kiên định như vậy, sao cô không để cho em ấy thử một chút ?”

Đường Ân trầm mặc hồi lâu.

Tô Duy cùng Đường Ân nói chuyện hai giờ, Đường Ân mới bắt đầu dao động một chút.

Tô Duy tiễn bà ra khỏi cửa, xoay người trở lại phòng đã thấy Lộ Tiêu đi ra, cậu tựa bên tường, như cười như không nhìn anh.

Tô Duy đến gần, Lộ Tiêu đột nhiên ôm cổ anh, ghé vào lỗ tai khẽ gọi: “Bác sĩ..”

Thật lâu rồi Tô Duy không được nghe Lộ Tiêu gọi mình như vậy, toàn thân không khỏi cứng đờ.

Lộ Tiêu tà ác cười nói: “Nếu bà ấy nhìn thấy chúng ta như vậy, chỉ sợ sẽ tức chết đi ~”

Tô Duy nhú mày một cái, có chút không vui đẩy cậu ra.

Lộ Tiêu trừng mắt nhìn bóng Tô Duy cao ngất đi vào phòng, bức tường cản trở tầm mắt cậu, trên mặt lóe lên vài tia mắt mát, lại dùng thanh âm bình tĩnh hỏi: “Buổi tối anh muốn ăn gì ?”

Thanh âm Tô Duy trong trẻo nhưng lạnh lùng từ gian phòng truyền đến: “Tùy ý.”

Lộ Tiêu nghe thấy không khỏi thở dài, nhẹ giọng nói với mình: “Bác sĩ, khi nào thì anh mới lại mở lòng với em.. “

Sắp đến ngày Tô Duy cùng Lộ Tiêu xuất ngoại, Tô Duy mời đôi uyên ương Duẫn Nhiên, Tiểu Thiên đến nhà làm khách, đãi hai người một bàn đầy thức ăn.

Để tránh bị Đường Ân nghi ngờ, Lộ Tiêu tự mình đến Nhậm gia đưa Nhậm Tiểu Thiên đi. Đường Ân biết Lộ Tiêu nhưng trăm triệu lần cũng không nghĩ ra cậu cùng Duẫn Nhiên có liên hệ. Đồng thời qua lần nói chuyện với Tô Duy, thái độ của bà cũng mềm đi ít nhiều, giả vờ tỏ thái độ không quan tâm nữa.

Bốn người tề tụ, chỉ có Lâm Duẫn Nhiên là hoạt bát một chút, Lộ Tiêu khôi phục rồi so với Tô Duy còn muốn thâm trầm hơn, thế cho nên toàn bộ bữa cơm chỉ có Lâm Duẫn Nhiên nói, thi thoảng nghe được vài tiếng ọm ừ đáp lại.

Lâm Duẫn Nhiên hì hì kể vài chuyện vui, cũng tự mình cười haha, Nhậm Tiểu Thiên nhìn nụ cười trên môi anh cũng khẽ cười theo, Tô Duy một bên nhìn hai người khéo miệng không khỏi cong lên, Lộ Tiêu vẻ mặt hờ hững, cả bàn cơm chỉ có Lâm Duẫn Nhiên tự vui tự cười cùng tiếng bát đĩa va vào nhau. Lâm Duẫn Nhiên cười một mình hoài cũng dần cứng người, nhìn mọi người biểu tình khác nhau sau đó chỉ biết cười gượng, cuối cùng xấu hổ cúi đầu xuống ăn cơm, trong lòng yên lặng mắng ba người kia ngu ngốc không hiểu phong tình.

Nhưng mà Lâm Duẫn Nhiên không nói cả bàn cơm triệt để im lặng, mọi người lại vẫn thản nhiên ăn, chỉ có Lâm Duẫn Nhiên vì an tĩnh quá mức mà không được tự nhiên. Anh không còn cách nào khác là lại khơi chuyện, một vòng tuần hoàn được lặp lại..

Ngay lúc Lâm Duẫn Nhiên còn đang hậm hực, chuông cửa nhà Tô Duy đột nhiên vang lên, bốn người đều mang vẻ mặt khó hiểu. Tô Duy thấp giọng hỏi Lộ Tiêu: “Hôm nay có hẹn khách sao ?”

Lộ Tiêu lắc đầu.

Tô Duy kỳ quá ra ngoài mở cửa, nhìn qua mắt mèo chợt ngây người — Đứng ở ngoài cửa, không phải mẹ Nhậm Tiểu Thiên – Đường Ân thì là ai ?!

Đường Ân mãi không thấy cửa mở, tò mò dán tai bên cửa xem có ai không. Lâm Duẫn Nhiên nhìn Tô Duy chậm chạp vẫn chưa mở cửa, không khỏi tò mò hỏi: “Ai vậy ?”

Tô Duy vẻ mặt phức tạp, nhìn Nhậm Tiểu Thiên nói: “Là mẹ cậu...”

Mọi người đều ngậm ngẩn.

Đường Ân nghe thấy bên trong có tiếng người nói bèn tiếp tục ấn chuông cửa, cũng nắm tay lại khe khẽ gõ cửa. Mọi người quay sang nhìn nhau, nhất thời ngậm ngẩn đều không có chú ý.

Tô Duy bất đắc dĩ ra mở cửa, Đường Ân cười cười đi đến, cầm một túi đồ lấy lòng bỏ vào tay Tô Duy: “Bác sĩ Tô, tôi có một người bạn từ Mĩ trở về mang chút hoa quả khô, đi ngang qua đây tiện thể tặng cậu một ít.

Tô Duy cứng đờ nhận lấy: “Cảm ơn..”

Đường Ân cười nói: “Bác sĩ Tô, tôi..” Lời còn chưa dứt, nụ cười trên mặt bà nhất thời cứng đờ, hai mắt chăm chú nhìn ba người ngồi trong phòng khách, mắt cơ hồ mở to hết cỡ.

Nhậm Tiểu Thiên đứng lên trước tiên, áy náy khẽ gọi: “Mẹ..”

Lâm Duẫn Nhiên và Lộ Tiêu cũng chậm rãi đứng lên, đồng loạt kêu: “Bác gái”

Đường Ân cứng đờ đi vào phòng khách, biểu tình như người mộng du, ánh mắt lướt qua bốn người đàn ông đang đứng một vòng lại thêm một vòng.

Tô Duy thăm thở dài, bình tĩnh bước lên phía trước: “Cô..”

Ngón tay Đường Ân run rẩy chỉ vào mấy người đàn ông trẻ tuổi đứng trước mặt: “Mấy người.. quen nhau sao ?”

Tô Duy khẩn trương nhìn động tác của bà, hai tay trong túi ra sức nắm chặt, không biết nên chuẩn bị hay là tùy cơ ứng phó.

Đường Ân nhìn bốn người biểu tình khác nhau, lại đều im lặng không trả lời câu hỏi của bà, gương mặt dần trở nên lạnh lùng, chỉ vào con mình gần từng chữ nói: “Nói xem, đây là chuyện gì ?”

Nhậm Tiểu Thiên không biết nên nói thế nào, chỉ biết nắm lấy tay Lâm Duẫn Nhiên, cổ gom dứng khí ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình trước mặt: “Mẹ, con yêu anh ấy.”

Đường Ân tức giận lại nở nụ cười, quay đầu sang nhìn Tô Duy, ngón tay chỉ về phía Lâm Duẫn Nhiên không ngừng run rẩy: “Bác sĩ Tô, xảy ra chuyện gì vậy ? Hả..? Như này là sao ? Cậu quen người đàn ông này sao ? Còn Lộ Tiêu nữa ? Sao Lộ Tiêu cũng ở đây ?” Không đợi Tô Duy trả lời, bà đưa mắt nhìn Lộ Tiêu: “Cậu đưa Nhậm Tiểu Thiên đến nơi này ? Đã xảy ra chuyện gì vậy ? Sao mấy người lại cùng ngồi một chỗ ăn với nhau ?”

Nhậm Tiểu Thiên thấy mẹ mình vô cùng run rẩy đành tiến hai bước về phía bà, ai ngờ Đường Ân cảnh giác lui về phía sau, giống như sợ hãi cậu đến gần.

Nhậm Tiểu Thiên không khỏi cứng người.

Bốn người đàn ông trẻ tuổi và một người phụ nữ trung niên tạo thành một cục diện buồn cười mà bế tắc, người phụ nữ run rẩy liên tục đặt câu hỏi, mà mấy người đàn ông đều im lặng cúi đầu, thủy chung không chịu đáp lại lời bà chất vấn.

Cuối cùng vẫn là Lâm Duẫn Nhiên phá vỡ cục diện này, anh dùng giọng điệu nhàn nhạt pha chút giễu cợt nói: “Lúc bác tới đại học T tổ cáo cháu, sao lại không tra rõ, A Duy cũng là giảng viên trường này ?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều cả kinh.

Nhậm Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn Lâm Duẫn Nhiên: “Tổ cáo anh ? Chuyện gì vậy ?”

Lâm Duẫn Nhiên khẽ hừ một tiếng, đè nén oán hận chất chứa bấy lâu mà nói: “Ở trường loan tin cháu là tên đồng tính luyến ái xấu xa, làm ô nhiễm bầu không khí trường học, câu dẫn nam sinh; tìm hiệu trưởng yêu cầu đuổi việc cháu, uy hiếp nếu không thì sẽ lên khiếu nại tới bộ Giáo dục; thư nặc danh gửi cho bộ Giáo dục chắc cũng là cô viết đi ? Nghe nói cô còn hỏi thăm địa chỉ nhà cháu. Làm gì ? Cháu cũng không ngờ lại có người vô lý như cô đấy.”

Đường Ân mở to mắt nhìn, mỗi một câu anh nói thì bà lại run rẩy thêm một chút, tựa như có thể ngắt đi bất cứ lúc nào.

Nhậm Tiểu Thiên nghe xong câu kia không khỏi nhú mày, thời khắc này cán cân công lý của cậu nghiêng hẳn về phía Lâm Duẫn Nhiên, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn mẹ mình: “Mẹ...mẹ..”

Tô Duy khẽ lắc đầu, tiến lên đưa cái ghế cho Đường Ân, đỡ vai của bà nói: “Cô, cô ngồi xuống trước, chúng ta từ từ nói rõ.”

Đường Ân không đồng ý hất tay Tô Duy ra, dùng ánh mắt căm thù nhìn anh nói: “Cậu gạt tôi, bác sĩ tâm lý cái gì chứ, từ đầu đến cuối cậu đùa giỡn tôi sao ? Theo tôi nói cái gì, cái gì mà đồng tính luyện ái ? Các người hợp lại đùa giỡn tôi có vui không ?”

Lộ Tiêu thấy Đường Ân có thái độ không tốt với Tô Duy, ánh mắt trở nên nghiêm túc, tiến về phía trước muốn tách hai người ra, lại bị Tô Duy bắt động thanh sắc ngăn lại.

Thanh âm Tô Duy nguội lạnh: “Ngoại trừ việc cháu sớm biết Tiểu Thiên và Duẫn Nhiên ra, cháu cũng không lừa gạt cô cái gì. Cô đừng vội, có gì ngồi xuống từ từ nói.”

Đường Ân nhìn sắc mặt lạnh lùng của Tô Duy, lửa giận hùn lên, gơ tay tát Tô Duy một cái quất: “Cậu không xứng làm bác sĩ tâm lý !”

Tô Duy tuy từng học qua thuật phòng thân nhưng hành động của Đường Ân nhất thời làm anh không kịp đề phòng, bị bà dồn lực tát một cái lui hẳn người về phía sau, trước mặt đen xì.

Lúc Đường Ân gơ tay, Lộ Tiêu cơ hồ hét lên một tiếng, cuối cùng vẫn không kịp ngăn lại, mắt thấy cơ thể Tô Duy nghiêng qua một bên, cậu vội vã đỡ lấy anh, dùng ánh mắt lạnh lẽo như muốn giết người hung hăng trừng bà. Lâm Duẫn Nhiên lúc đó cũng nhào tới, chân tay luống cuống ôm mặt Tô Duy run giọng hỏi: “A Duy, A Duy, cậu không sao chứ ?”

Tin tưởng của Đường Ân dành cho Tô Duy giảm mạnh mẽ, mắt lý trí tát anh một cái, phát tiết xong xuôi dần trở nên chán tỉnh hơn, cả người run rẩy lợi hại.

Lâm Duẫn Nhiên đẩy bàn tay đang ôm mặt của Tô Duy ra, thấy trên gương mặt trắng nõn của anh lưu lại một dấu tay đỏ tươi, nhất thời giận sôi lửa, giận dữ cười rộ: “Nói cậu ấy không có tư cách làm bác sĩ tâm lý, vậy cô có muốn hay không một lần nữa loan tin, để cậu ấy vĩnh viễn không thể làm nghề này ? Ờ nhưng mà cậu ấy cũng sắp đi du ngoạn thế giới rồi. Tiện thể nói cho cô hay luôn, cháu tới đại học T làm giảng viên chính là để A Duy..” Anh đang giận dữ, Nhậm Tiểu Thiên lại tiến lên kéo áo anh khấn cầu đừng nói tiếp. Anh không nghe, gạt tay Nhậm Tiểu Thiên ra muốn nói tiếp, Tiểu Thiên che kín miệng Duẫn Nhiên, dùng ánh mắt tuyệt vọng xin anh hãy im lặng. Lâm Duẫn Nhiên chưa từng thấy cậu tuyệt vọng như vậy bao giờ, ngực chua chất thu hồi ánh mắt, cuối cùng đành im lặng.

Nhậm Tiểu Thiên đi từng bước về phía Đường Ân, bộ dạng như đã quá mệt mỏi, ánh mắt không nhìn ra nửa điểm giận dữ. Cậu đi tới trước mặt mẹ nhìn, nhẹ giọng nói: “Mẹ, con van mẹ..”

Đường Ân nháy mắt khóc như mưa, nắm chặt cánh tay cậu điên cuồng mắng: “Mẹ nuôi lớn con đến giờ! Con lại đi.. lại đi lừa gạt, lại nói thích đàn ông! Mẹ cũng van con, van con, xin con đừng như vậy nữa..”

Nhậm Tiểu Thiên “rầm” một tiếng quỳ xuống dưới đất, thanh âm tràn đầy kiên định: “Con yêu thầy Lâm, con không muốn mất đi thầy ấy. Mẹ, lần này thứ lỗi con bất hiếu, không thể nghe lời mẹ..”

Chẳng biết Đường Ân nghĩ gì, bà đảo mắt nhìn xung quanh, đột nhiên chạy ào vào phòng bếp khiến cho mọi người cả kinh. Lộ Tiêu muốn chạy vào theo, lại thấy Đường Ân gơ dao lao ra, sợ đến nỗi đứng yên một chỗ không dám nhúc nhích.

Trên mặt Đường Ân chỉ toàn nước mắt, thế nhưng thần trí rõ ràng hơn ít nhiều, tỉnh táo nhìn Nhậm Tiểu Thiên đang quỳ dưới đất: “Con muốn yêu nó, được, mẹ không ngăn cản con nữa, đưa con nuôi hai mấy năm có cũng như không. Mẹ có lỗi với cha con, ngày hôm nay, nếu con chọn người đàn ông này, mẹ lập tức xuống tìm cha con.”

Tô Duy im lặng này giờ, thấy thế liền nhanh chóng nghĩ cách an ủi bà, anh lặng lẽ tới gần, muốn nhân cơ hội đoạt dao trong tay bà; Lâm Duẫn Nhiên bị dọa choáng váng, một chữ đều không dám nói; Lộ Tiêu lạnh

mắt nhìn Đường Ân, giữ Tô Duy lại không cho anh đi.

Ngay lúc Lộ Tiêu muốn mở miệng, Nhậm Tiểu Thiên đứng lên, vẫn lãnh tĩnh mà kiên định: “Mẹ, con vẫn luôn cảm thấy mẹ là một người ích kỷ. Mẹ tính toán chi ly muốn con chiếm tiện nghi bạn cùng lớp, mẹ làm rất nhiều chuyện khiến con cảm thấy chán ghét. Thế nhưng trước giờ, mặc kệ mẹ làm gì, con đều biết mẹ là vì con, muốn con được tốt..”

Đường Ân sững sờ.

Nhậm Tiểu Thiên nói tiếp: “Con không ngờ mẹ lại ích kỷ đến mức dùng tính mạng mình uy hiếp con mất đi hạnh phúc. Hiện tại con có thể đáp ứng mẹ chia tay thầy Lâm, nhưng con không sung sướng, như vậy mẹ sẽ hài lòng chứ? Cách đây mấy tháng, con nghe mẹ đồng ý bị nhốt ở trong nhà, mẹ có thấy vui không? Mẹ, con không muốn lừa dối mẹ, cho dù bây giờ trong tay mẹ là dao đi chăng nữa, con cũng không muốn cùng thầy Lâm phải chia tay. Nhưng nếu mẹ muốn chết, chính con cũng không có mặt mũi nào tiếp tục sống, nếu mẹ nghĩ đã nuôi không con hai mươi năm nay, vậy con cũng không muốn sống thêm trên đời này nữa, chúng ta cùng đi tìm cha đi, coi như con cùng mẹ nương tựa bao nhiêu năm qua là uống phí.”

Những người khác đều bị lời này của cậu làm cho khiếp sợ, không biết nói gì thêm, đành nín thở đợi Đường Ân trả lời.

Lâm Duẫn Nhiên ngơ ngác nhìn sườn mặt Nhậm Tiểu Thiên, đột nhiên thấu cái gọi là vạn phần kiên định. Trước giờ anh luôn nghĩ cùng Nhậm Tiểu Thiên một chỗ là anh cần hy sinh càng nhiều, nỗ lực lại nhiều hơn nữa. Nhưng mà giờ phút này anh rất cuộc mình bệnh, anh cố gắng hết sức nhưng chỉ trao đi ba phần, mà Tiểu Thiên chỉ có hai phần nhưng lại không do dự trao cả hai.

Đường Ân không tiến thêm bước nào nữa, nhưng con dao trong tay vẫn không chịu buông, cứ như vậy giằng co.

Lâm Duẫn Nhiên thở dài, cam chịu số phận mà bước ra phía trước, anh nắm tay Nhậm Tiểu Thiên cùng quỳ xuống, nhẹ giọng nói: “Mẹ, cho chúng con một cơ hội đi.”

Đường Ân ngậy người.

So với mẹ mình, Nhậm Tiểu Thiên cũng kinh ngạc không kém, lại dùng sức nắm chặt tay Lâm Duẫn Nhiên.

Mấy giây sau, Đường Ân rút cuộc buông dao xuống.

46. Chương 46: Phiên Ngoại 9

Hai tháng sau.

Sân bay.

Lúc Nhậm Tiểu Thiên và Lâm Duẫn Nhiên tìm được Tô Duy và Lộ Tiêu, bên cạnh đã xuất hiện không ít người. Tô Kiềm, Dương Thiếu Quân, Tô Di, Lý Yêu Yêu...

Lâm Duẫn Nhiên từ xa trông thấy Tô Duy bị nhiều người vây quanh như vậy, không khỏi oán giận mắng Tiểu Thiên: “Đã bảo em không cần đi đường cao tốc, kẹt xe lâu như vậy, thiếu chút nữa đến không kịp.”

Nhậm Tiểu Thiên mặt không đổi sắc đáp: “Là lỗi của em. Nếu như hôm qua giúp anh chọn quần áo, hôm nay có thể tới sớm hơn một giờ.”

Lâm Duẫn Nhiên: “.....”

Tô Duy trông thấy Lâm Duẫn Nhiên ở đằng xa liền hướng anh gật đầu. Lâm Duẫn Nhiên dắt Nhậm Tiểu Thiên đến gần, hướng mọi người chào hỏi, sau đó lại im lặng.

Kỳ thực mọi người ở đây tâm trạng đều không tốt, dù sao cũng chẳng biết đến bao giờ mới có thể gặp lại, mọi người đứng đây đều là thương tâm hoặc không cam lòng, chỉ có Lý Yêu Yêu không nhận thấy, liên tục ngó người này nhìn người kia, cả đại sảnh chỉ nghe thấy tiếng hân huyên náo, ấy vậy còn không biết xấu hổ.

Tô Dục kéo Lâm Duẫn Nhiên qua một bên hỏi: “Gần đây thế nào ?”

Mặt Lâm Duẫn Nhiên tự nhiên đỏ ửng: “Mấy hôm trước Tiểu Thiên dọn đến ở cùng tôi.”

Tô Dục có chút giật mình: “Vậy mẹ của em ấy ?”

Lâm Duẫn Nhiên nói: “Mẹ Tiểu Thiên nuôi một con Teddy nhỏ, đặc biệt dính người, hiện tại lại thêm một đứa nhóc, không cần tới em ấy. Hai ngày trước nói nhảm mắt làm ngơ, trực tiếp đuổi em ấy ra ngoài.”

Tô Dục nháy mắt một cái: “Đứa nhóc ? Trước đây nghe nói hai người muốn nhận nuôi một đứa trẻ, là vậy sao ?”

Lâm Duẫn Nhiên bĩu môi, muốn tỏ vẻ khổ não ngược lại lại giống làm nũng hơn: “Đúng vậy, mới làm xong thủ tục nhận nuôi. Tôi muốn một đứa con gái, Tiểu Thiên lại thích con trai, kết quả tới đó người ta nói chúng tôi nuôi con gái có vẻ không ổn, đành phải rước một thằng cu con về. Con chưa kịp thân đã bị mẹ em ấy đến đoạt.”

Tô Dục khẽ cười, có chút vui vẻ nói: “Vậy tốt rồi.”

Lâm Duẫn Nhiên quay đầu tìm Lộ Tiêu trong đám người, lấy cùi chỏ huých huých Tô Dục: “Hai người làm sao vậy ?”

Tô Dục bất động thanh sắc hỏi ngược lại: “Làm sao là làm sao ?”

Lâm Duẫn Nhiên bật cười một tiếng nói: “Phải hỏi cậu chứ, tuy rằng tôi không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn cảm thấy như có vấn đề gì đó, còn chưa giải quyết được sao ?”

Tô Dục trầm mặc một hồi, do dự nói: “Tôi.. trong lòng còn một vài vấn đề.. không biết nên làm thế nào. Lần này ra ngoài đổi gió một chút, cũng mong thay đổi hoàn cảnh có thể thân mật thêm.”

Lâm Duẫn Nhiên hỏi: “Vậy Lộ Tiêu thì sao ?”

Tô Dục quay đầu nhìn thoáng qua, lại thấy Lộ Tiêu cũng đang nhìn về hướng này, giật mình thu hồi tầm mắt lại: “Trên người em ấy vẫn còn chấp nhất nhiều thứ, không dễ dàng buông bỏ được.”

“A. cái này không hay nha.” Lâm Duẫn Nhiên nói: “Nếu hai người đều không kiên định như vậy, sao có thể cùng đi tiếp ?”

Tô Dục mím môi không nói.

Lâm Duẫn Nhiên xoay người cùng anh đối mặt, ngả gối dùng ngón tay câu dẫn cảm anh, bắt anh nhìn về phía mình. Khóe môi xinh đẹp khẽ câu lên: “A Dục, có đôi khi tôi nghĩ, nếu như trước đây tôi kiên định một chút, có thể nào cậu sẽ quý xuống chân tôi không ?”

Tô Dục ngẩn người.

“Tuy nói rằng tôi theo đuổi cậu nhiều năm, kỳ thực bây giờ suy nghĩ một chút, ngày ấy theo đuổi cậu giống như muốn chứng minh bản thân mình có thể giành được cậu. Thực ra mỗi lần bị cậu cự tuyệt tôi đều đã muốn buông tay, thậm chí cũng từng ra ngoài tìm người khác, thế nhưng chính là vẫn không cam lòng nên mới lại quay về tìm cậu. Tôi tới đại học T làm giảng viên, hy vọng có nhiều hơn cơ hội cùng cậu tiếp xúc, cuối cùng lại sợ cậu ghét bỏ tôi nhảm chán, viết xong tin nhắn cũng không dám gửi, bấm xong dãy số cũng chẳng dám gọi...”

Tô Dục cúi đầu.

Lâm Duẫn Nhiên thoải mái cười: “Thực ra tôi cũng không phục lắm, Đại Hoàng biết cậu được bao lâu chứ, tôi quen cậu nhiều năm như vậy, lúc nghe cậu nói thích thằng nhóc đó tôi tức muốn học máu. Sau đó lúc mẹ Tiểu Thiên đưa dao kẻ cổ, nghe Nhậm Tiểu Thiên nói khi đó, tôi liền có chút minh bạch.”

Tô Dục lại giương mắt nhìn anh.

“Người như cậu chính là thiếu cảm giác an toàn, tôi thì lại sĩ diện, mấy chuyện mặt dày quần quít đều không thể làm được. Đại Hoàng so với tôi kiên định hơn, cho nên thua thắng nhóc ấy cũng chẳng có gì không đúng, chỉ là không muốn phục thôi. Cậu học tâm lý chắc cũng biết, hai người lâu ngày ở chung một chỗ thái độ có thể bị truyền nhiễm. Lúc cậu đứng đưa trái phải không kiên định, đối phương cũng sẽ thấy sợ chứ, sẽ vì bản thân mà tìm một đường lui, cuối cùng mọi người nghĩ xa nhau cũng không có gì là quá to tát, vậy liền hảo tự hảo tán. Nhưng nếu như cậu cảm thấy đối phương có bao nhiêu kiên định, cậu sẽ như được tiếp thêm một chút lòng tin. Phải vậy không ?

Tô Duy nghe xong lời của Duẩn Nhiên có chút lạnh người. Không phải anh không thừa nhận, ban đầu anh với Đại Hoàng chỉ là hảo cảm thôi, lúc ấy Đại Hoàng trong lòng anh e rằng không sánh bằng Duẩn Nhiên. Nhưng ngày dài tháng rộng ở chung, Đại Hoàng mặt dày cuối cùng cũng mở được cánh cửa trái tim đầy đa nghi đấy. Đại Hoàng có thể mặt dày không sợ hãi như vậy, vì cậu tựa như một tờ giấy trắng, không có gánh nặng cũng chẳng có đường lui. Nhưng đến bây giờ, trong lòng hai người đều gánh vác quá nhiều, không phải không yêu, chỉ là chưa trao hết thảy.

Có đôi khi, biết càng ít, hiểu càng nông, thì ngược lại hạnh phúc càng nông.

Trước giờ Lý Yêu Yêu luôn sợ anh chị của Tô Di, đối với Dương Thiếu Quân toàn thân lãnh khí cũng chẳng có cảm tình gì, vì vậy đến sân bay rồi chỉ biết quần lầy Lộ Tiêu không tha. Tất cả mọi người đều nhìn ra Lộ Tiêu không giống với thiếu niên ngày thơ ngày trước, duy chỉ Lý Yêu Yêu không rõ là không biết thật hay đang giả ngu, cứ lảng vảng không ngừng bên tai cậu.

“Nè

” Lý Yêu Yêu kéo Lộ Tiêu qua một bên, xấu xa cười nói: “Đại Hoàng, cậu hành động nhanh gọn thật đấy, đã muốn đi tuần trăng mật rồi a

! Thế nào, mấy chiêu lão tử dạy cho cậu có dùng được hông

”

Lộ Tiêu ngăn người: “Gì ?”

Dáng cười Lý Yêu Yêu toát ra vài phần thô tục: “Cậu đã khiến anh ta rên rỉ cầu tha thứ chưa ? Tôi thấy Tô Duy quá nghiêm túc, thật không nhìn ra...”

Khóe miệng Lộ Tiêu nhất thời cứng ngắc: “.....”

Lý Yêu Yêu còn tiếp tục: “Nói đi chứ

”

Khóe mắt Lộ Tiêu cũng bắt đầu co rút: “Nói cái gì ?”

Lý Yêu Yêu cười híp mắt: “Nè, tôi quan sát người nhà Tô Di mấy tháng (Khóe mắt Tô Kiềm cũng dần co rút) .. Tô Duy thoát nhìn đỉnh đặc.. có chút ưu buồn khiến người ta không nở hạ thủ a ...”

Lộ Tiêu gượng cười: “ha ha...”

Lý Yêu Yêu liếm răng nanh, nhỏ giọng đen tối nói: “Sư phụ nói cho cậu nghe nha ~~ kỳ thực lúc ấy ấy, nên tập trung ở điều | giáo. Cậu nhìn người nhà Tô Duy xem, eo nhỏ chân dài, như Tiểu Di nhà tôi ấy, phía dưới xương cụt ẩn một cái là điểm nhạy cảm a”

Đột nhiên có một cánh tay chen ngang hai người, Lý Yêu Yêu giật mình xoay người nhìn, phát hiện Tô Duy toàn thân tản ra đầy hàn khí đứng đằng sau, sững sốt mấy giây liền bày ra vẻ mặt nịnh nọt: “Anh hai

~”

Tô Duy nheo mắt, quả thực nghi ngờ mấy lời đen tối vừa rồi có đúng là người này nói ra không.

Lộ Tiêu khẽ cười, chậm rãi hỏi: “Phía dưới xương cụt, còn gì nữa không ?”

Tô Duy: “.....”

Hai mắt Lý Yêu Yêu sáng lên, lập tức không biết mệt mỏi tiếp tục truyền dạy kinh nghiệm: “Tất cả mấy chỗ mềm mềm ở phía sau ấy ~ Tôi nói cho cậu nha, sau này đừng có quên..”

Tô Duy bị hai người bỏ qua một bên, da mặt hung hăng run vài cái, vươn tay túm cổ Lộ Tiêu như túm cổ gà con, mặt không đỏ sắc kéo cậu đi.

Lý Yêu Yêu ở phía sau thăm cười trộm, hai tay khụm lại hướng Lộ Tiêu nói to: “Hôm vai, xương quai xanh, cả càn cổ cũng đều đặc biệt nhạy cảm nha

”

Thái dương Tô Duy nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: “Sau này em cách Lý Yêu Yêu xa xa một chút cho anh.”

Trên mặt Lộ Tiêu hiện lên một dáng cười giảo hoạt.

Không lâu sau, sân bay vang lên tiếng loa phong thanh, đã tới lúc ly biệt rồi.

Tô Duy lần lượt ôm từng người một, lúc ôm Dương Thiếu Quân, anh ta có chút xúc động không muốn buông tay, lại bị Tô Duy bình tĩnh lui về phía sau; đến lượt ôm Lâm Duẫn Nhiên, Lâm Duẫn Nhiên vui vẻ hôn lên mặt anh một cái, làm cho lúc anh ôm Nhậm Tiểu Thiên có chút xấu hổ; ôm xong Tô Di, Lý Yêu Yêu giang rộng cánh tay hướng anh cười, kết quả Tô Duy mặt không đổi sắc xoay người cầm vali, nói với Lộ Tiêu: “Đi thôi.”

Lý Yêu Yêu bị bỏ rơi như vậy đương nhiên không thấy phục, vì vậy bèn tiến lên hung hăng ôm Lộ Tiêu một cái. Lúc buông tay, ở bên tai cậu nhẹ nói: “Đã là đàn ông thì đừng ngại mặt dày. Chớ buông tay, sẽ hối hận.”

Lộ Tiêu sững sốt một chút, một lần nữa ngẩng lên nhìn, Lý Yêu Yêu đã lui về bên người Tô Di, mặt cười nham nhở.

Lộ Tiêu cảm kích hướng hân cười một cái, kéo hành lý đuổi theo Tô Duy, kiên định nắm lấy tay anh, bóng hai người tan dần trong tầm mắt mọi người.

Trên máy bay.

Lộ Tiêu mở bản đồ, thờ ơ hỏi: “Đêm nay tới Venice, chúng ta nghỉ ở mấy thị trấn trên kênh đào sao ?”

Tô Duy hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật từ từ nhỏ dần đi lười biếng nói: “À, không đi Ý, anh vừa mua hai vé, ở Ý đổi máy bay, bay qua biển Aegean, tới Hy Lạp.”

Lộ Tiêu lấy làm ngạc nhiên: “Hy Lạp ? Nhưng mà chúng ta còn chưa chuẩn bị gì, phong tục tập quán đều không biết, nơi nghỉ cũng không hay. Anh nói được tiếng Hy Lạp sao ?”

Tô Duy thu hồi tầm nhìn, ánh mắt lóe lên kiên định chưa từng có: “Có em, có anh, chúng ta cùng nhau khám phá.”

Lộ Tiêu yên lặng nhìn anh, vẻ mặt ngạc nhiên từ bị nụ cười chiếm cứ.

Cách mặt đất mười vạn thước, cùng bỏ lại tất cả.

Mục tiêu biển Aegean, chúng ta một lần nữa bắt đầu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-si-tam-ly-to-duy>